

డాక్టర్ చెప్పిన కథలు -1

- డా.నైలజ చందు

కౌముది

మీ ముగింపు నాటి వెళ్ళు

www.koumudi.net

ప్రచురణ సంఖ్య: 183

జనవరి 2015 నుంచి ఫిబ్రవరి 2017 వరకు
కౌముది మాసపత్రికలో
డాక్టర్ చెప్పిన కథలు

మొదటి కథ

ఎం. బి. బి. ఎస్ చివరి సంవత్సరంలో (1987 - 88), లాగ్ బుక్ పూర్తిచేయాలంటే, కొన్ని డెలివరీలు స్వంతంగా చేయాలి. మరి కొన్నింటికి అసిస్ట్ చేయాలి. అందుకోసమని లేబర్ రూం లో డ్యూటీలు చేసేవాళ్ళం. నేనూ నా వార్డ్ మేట్ వెంకట్, ఇద్దరం వంతులు వేసుకుని, రోజుమార్చి రోజు డ్యూటీలు చేస్తున్నాం. ఓ సారి మధ్యాహ్నం పూట కేటీన్ లో ఏదో తిని వస్తుంటే....

“వణ్ణం తినవే, మళ్ళా లోపలికి తీసుకెళ్లే ఉత్త నీళ్ళెక్కిస్తారు. తినూ..”

డెలివరీ రూం ఎదురుగా ఉన్న మరిచెట్టు చుట్టూ ఓ సిమెంట్ చప్పా కట్టారు. అక్కడ ఓ నిండు గర్భిణీ, ఆమె భర్తా కూర్చుని ఇద్దరూ అన్నం తింటున్నారు. ఎర్రటి పచ్చడన్నం.

ఆమె తినలేక అవస్థ పడుతోంది.

వాళ్ళను దాటి వచ్చి, మళ్ళీ వెనక్కి వెళ్ళాను.

“ఏంటి, ఇక్కడ కూర్చున్నారు?”

గబుక్కున చప్పా దూకి “సన్ననెప్పులే వత్తన్నాయని, కాసేపాగి రమ్మన్నారు. లోపల ఖాళీ లేదంట!”

“ అన్నం పెట్టాద్దు. నొప్పులొస్తున్నప్పుడు, కడుపు ఖాళీగా ఉంటే మంచిది.”

ముందుకెళ్తుంటే అంటున్నాడు.

“నేజెప్పలా, వణ్ణం తినకూడదంటా. ఇంకానయం, నాలుగు ముద్దలు తిన్నావు గాబట్టి సరిపోయింది. “

మధ్యాహ్నం మూడింటికో, నాలుగింటికో పెద్ద డాక్టర్లందరూ డ్యూటీ దిగివెళ్ళిపోయేవాళ్ళు. వెళ్ళబోయేముందు వచ్చాడు.

“మీరేటి శేస్తారో నాకేం తెలవదు. పోయిన సారీ కూతుర్నే కన్నది. ఇప్పుడికి ముదనష్టపు దేవర్లు ముగ్గురున్నారు. ఈ పాలి ఎట్టాగైనా మీ చేతి సలవ సూపియ్యాల. నాకు మగపిల్లగాణ్ణియ్యాల. మా వంశం నిలబెట్టాల.”

“అవును మహా వంశం” అంటూ నవ్వి, “మా చేతుల్లో ఏముందయ్యా. కడుపులో ఎవరుంటే వాళ్ళు బయటికొస్తారు.” అంది ఇలాంటివాళ్ళనెందరో చూసి చూసి రిటైరవ్వబోతున్న మా ప్రొఫెసర్.

“అట్టంటే కుదర్లమ్మగారూ. నేను ఒంటిసేతో మూడెకరాలు సాగు సేస్తా. ఎకరాకు ముప్పై బస్తాలవుతది. రావయ్యగారి ఈరిగాడు, ఉట్టి సోంబేరు సన్నాసి. పజ్జెనిమిది పండిచ్చటాకి సెవట్లు కక్కుతాడు. అట్టంటిది ఆడు ఒడ్లు పండిచ్చడం కాదురా, అంత సేటు మగోడివైతే ఒక్క మగపిల్లాణ్ణి కనమని పబ్లిక్లో శాలెంజి శేశాడు. ఆడి దిమ్మతిరిగేట్లు ఇది మగపిల్లాణ్ణి కనాల, ఆడికి సీపెట్టాల.”

మూర్ఖత్వానికి మూలస్థంభంలాగా నిల్చున్నాడు.

“పిచ్చివెధవా, నువ్వు నీ చాదస్తమూ, మేమందరం ఆడవాళ్ళం కాదూ, మా అమ్మానాన్నలు నాదగ్గరే ఉంటారా. ఆడపిల్లలే చక్కగా చూస్తారు నిన్ను.”

“అమ్మమ్మ, అంతమాటనవాకండి. సచ్చిపోతాను. ఈ పాలి పిలగాడు పుడతాడని ఆశగా ఉన్నాను. మొన్న వెంకన్న సావి కల్లో కనపడి ఒరే నీ ఇంటికొస్తానా అన్నాడమ్మగారూ.”

“ఆయనకేం పనిలేదనుకున్నావా నీ గుడిసె చుట్టూ తిరగడానికి.”

“ఇంటికాడ ముగ్గురున్నారమ్మా, కట్నాలు కానుకలు పురుళ్ళనీ ఎన్నుంటాయి. ఏడనుండి తెస్తాను సెప్పండి. మగోడైతే అంతా రాడవేగండా.”

“ఒరే , మళ్ళీ మగపిల్లాడని అన్నావో పాతిపెడతా,, పో అవతలకు. నాకు పనుంది.”

“అమ్మా, మగపిల్లాడే పుట్టాలని గట్టిగా సావిని తల్చుకుని కాన్పు సెయ్యండమ్మా. అనుకున్నది అనుకున్నట్టు జరిగితే తల్లీలాలిస్తాననుకునానండీ” అంటూ పెద్ద నర్సుకు చెప్తున్నాడు.

“అవును మరి మహా నీలాలు. నీ పొలంలో నాట్లే వత్తుగా ఉంటాయేమో.” పెద్ద నర్సు వెక్కిరించింది.

“ఏవేయ్, . ఈ సారి ఆడపిల్ల పుట్టిందో, నిన్ను ఈడనే ఒదిలేసెల్తా. ఈ జలమలో నీ మొకం సూడను. గేపకమెట్టుకో. రేపు పొస్టు బస్సుకొచ్చేత్తా.”

వాళ్ళావిడకు ఓ హెచ్చరిక జారీ చేసి, పక్కనే నిల్చున్న మమ్మల్ని చూసి “అమ్మా సిన్నమ్మలూ , మా యాడది ప్రసవయ్యేప్పుడు మీరన్నా ఆ ఎంకన్నను తలుచుకోండి. అంతా ఆ సావే సూసుకుంటాడు.” డెలివరీ టైం లో తీసుకోవాల్సిన జాగ్రత్తల గురించి మాక్కూడా సూచనలు చేసివెళ్ళాడు.

నరసమ్మ, మొగుడి గురించి చెప్తూ ఎంత మంచివాడో, అంత మాయదారి సచ్చినోడనీ , అనుకున్నది జరక్కపోతే పిచ్చెక్కి, తిక్కరేగి ఆ తిక్కలో ఏదైనా చేయగల సమర్థుడనీ, అలాటి క్షణికావేశంలో చేసిన పనులవల్ల రెండు సార్లు జైలుక్కూడా పోయాడనీ వివరించింది. “ఆడపిల్ల పుడితే నన్ను సంపేస్తాడమ్మా” అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది.

నరసమ్మకు అన్ని కాన్పులూ ఇంటి దగ్గరేనట. వెంకన్నగారిచ్చిన భరోసాతో ఈ సారి మగపిల్లాడు పుడతాడని, పుట్టగానే ఆపరేషన్ చేయించాలని హాస్పిటల్ కు తీసుకొచ్చాడు. ఫామిలీ ప్లానింగ్ ఆపరేషన్ చేయిస్తే అప్పుడు అయిదొందలిచ్చేవారు. ఓ స్టీలు బిందె కూడా ఫ్రీ!

అందరూ డ్యూటీ దిగి వెళ్ళబోతుంటే, ఓ పెద్దావిడ, కడుపుతో ఉన్న ఓ పదిహేనేళ్ళ అమ్మాయిని తీసుకొచ్చింది. ఆ పిల్లకు పెద్దమ్మ అవుతుందట.

వచ్చినావిడ మా ప్రొఫెసర్ టేబిల్ మీద వంగి ఏదో చెప్తోంది. పెద్దనర్సును పిల్చి మేడం ఏదో చెప్పారు.

అరగంట పాటు జరిగిన ఆ రహస్య చర్చల సారాంశం ఏమిటంటే, ఆ అమ్మాయికి పెళ్ళికాలేదు. పుట్టిన బిడ్డను , పిల్లలేని ఓ జంట తీసుకునే ఏర్పాట్లు చేశారు..

ఆ అమ్మాయికి పదిహేనేళ్ళుంటాయేమో. మ్యూజియం లో వింతవస్తువు నడుచుకుంటూ డెలివరీ రూం లో బెంచీ మీద కూర్చున్నట్లు , మేమందరం ఆమెనే చూస్తున్నాం.

బాగా ముతక లంగా కట్టుకుంది. సగానికి చింపిన నేత చీర, ఓణీ లాగా వేసుకుంది. లూజుగా ఉన్న జాకెట్టు. వెంట తెచ్చుకున్న మాసిన దుప్పటి కప్పుకుని కూర్చుంది. భయమూ , కంగారూ కలిసిన చూపులు. మొహం లో వత్తుగా అమాయకత్వం. గర్భిణీ కావడం వల్ల నునుపు దేరిన నల్లటి బుగ్గలు . రెండు జడలు వేసుకుని పైకి కట్టి పసుపుచ్చ రిబ్బన్ను వేసుకుంది. నెప్పులొస్తున్నాయేమో మొహం మీద చిరు చెమటలు.

“ఎవరే?” అంటూ కొందరు ఎంక్వైరీ చెయ్యబోయారు.

దాన్ని ఎవరూ ఏమడగొద్దని గట్టిగా చెప్పి మా ప్రొఫెసర్ వాళ్ళను ఆపేసింది.

అందరూ వెళ్ళిపోయారు. సాయంత్రం అయింది.

అర్థ రాత్రి రెండయింది. ఓ పిల్ల నర్సు. నేను.

కాన్పు కప్పమైతే సహాయం చెయ్యడానికి, అవసరమైన నిర్ణయాలు తీసుకోవడానికి పీజీలు, అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్లు చాలా దగ్గర్లోనే డ్యూటీరూముల్లో ఉంటారు కాబట్టి మేము పెద్దగా భయపడేవాళ్ళం కాదు. సాధ్యమైనంతవరకూ తేలిక కాన్పులన్నీ మామీదే వదిలేసేవాళ్ళు.

ఒక టేబిల్ మీద నరసమ్మ.

ఆమె పక్కనే లేత గర్భిణి. నొప్పులు తట్టుకోలేకపోతోంది.

బాగా నొప్పివచ్చినప్పుడల్లా, తన దుప్పటి అదీ సరి చేసుకుని "నేనెల్లిపోతా" అంటూ టేబిల్ మీద నుండి లేచెళ్ళబోతోంది.

నరసమ్మ తన టేబిల్ దిగి ఆపిల్ల పక్కనే నిల్చుని వెన్ను రాస్తోంది. ఓర్పుకోమని ఏదో చెప్తోంది.

"బాగా గాలి పీల్చుకో! అయిపోద్దీలే, నీరు పడిపోయిందా, ముక్కాలనిపిస్తే ముక్కు" నరసమ్మ. అనుభవంతో చెప్తోంది.

సాధారణంగా నా అంతట నేను పేషంట్లతో దురుసుగా మాట్లాడడానికి ఇష్టపడను.

'ఆవిడ వ్యాపారం ఆవిణ్ణి చూసుకోమని, కాస్త నిశ్శబ్దంగా ఉండమని' ఇంగ్లీషులో నర్సుతో చెప్పి, తెలుగులో నరసమ్మకు చెప్పమన్నాను.

"ఏవయ్యో, నోర్మాసుకో, నువ్వేమైనా డాక్టరనుకుంటన్నావా" పిల్లనర్సు స్వేచ్ఛానువాదం చేసింది

"పాపం పిల్ల తట్టుకోలేకపోతందనీ"

"అక్కా, సచ్చిపోయేట్టున్నానక్కా"

"వెంకన్నను తల్చుకో, కన్నుమూసి కన్ను తెరిసేలోగా అయిపోద్దీ"

ఆ జూనియర్ గర్భిణి కి ముందు డెలివరీ అయిపోయింది. మగపిల్లవాడు. నాలుగైదు జన్మలకు సరిపడా విరక్తి, నీరసమూ కమ్ముకోగా, ఎవరు పుట్టారో కూడా అడక్కుండా ఓ పక్కకు తిరిగి పడుకొంది.

నాతో ఉన్న నర్సుకు కొన్ని అద్భుత శక్తులున్నాయి. హఠాత్తుగా మాయమై, మళ్ళీ అంతే హఠాత్తుగా ప్రత్యక్షమవుతుండేది. ఎక్కడికెళ్ళావని ఆ యక్షరహస్యాలు కనుక్కునే ప్రయత్నం చేయకూడదు. నరసమ్మ డెలివరీ అయిపోగానే అలా మాయమైంది.

అసలు హీరోయిన్ డెలివరీ దగ్గరౌతున్నకొద్దీ, నా గుండె వేగం పెరుగుతోంది. ఒక్కోనొప్పికి పది పాయింట్లచొప్పున గుండె రేటు పెరుగుతోంది.

ఆడపిల్లవుడితే నరసమ్మ మొగుడుగారు ఏం గోలచేస్తారో ఏవిటో? టెన్షన్ పెరిగిపోతోంది. 'మగపిల్లాడే వుడితే బాగుండు దేవుడా! అదే గనక జరిగితే ...' అంటూ ఆవేశపడబోతుండగా,

"నీ బొంద, నీకెందుకు ఎవరికెవరు వుడితే? అసలే ఆయన స్ట్రీక్. మొక్కు తీర్చకపోతే ఏదో ఒక పరీక్షలో, అక్కణ్ణుంచే మనకు గుండు కొట్టిస్తాడు.' మనసు ముందస్తు హెచ్చరికలు జారీ చేసింది.

బిడ్డ తాలూకు తల, భుజాలు చేతులు, పొట్ట ----మెల్లగా జారుతోంది.

మరుసటి రోజు వుదయాన్నే అభిమాన హీరో కొత్త సిన్మా రిలీజవుతుంటే, ముందు రాత్రి కరుడుగట్టిన అభిమాని వలె రెస్ లెస్ అయిపోతున్నాను.

బొడ్డుతాడు క్లాంప్ చేసి కట్ చేసి చూస్తే.....

వెంకన్న బదులు వెంకమ్మ. నేను భయపడినట్టు, మీరూహించినట్టు ఆడపిల్లే వుట్టింది. పిల్ల తొందరగానే ఏడ్చింది.

దేవుడా, ఇదేంటి అనుకుంటూ, కంగారు కంగారుగా పక్కకు తీసుకెళ్ళి ఒక ఉయ్యాలలో పడుకోబెట్టాను.

నరసమ్మ నేను చేసే ప్రతి పనీ వెయ్యికళ్ళతో చూస్తోంది.

“అమ్మా మగబిడ్డా? ఆడబిడ్డా?”

నరసమ్మకు ప్రసవానుభవం, ఉన్నందువల్ల, “ఏందమ్మో, ఆడపిల్లగొంతులా వినొస్తోంది. అమ్మా డాట్టరమ్మా, నీకు పున్నెవుంటది. ఆడపిల్లో మగపిల్లోడో తొందరగా సెప్పమ్మా.” నేను ప్లాసెంటా తీస్తుంటే నరసమ్మ నా ప్రాణాలు తీస్తోంది.

డెలివరీ కాగానే, సెలైన్ లో కలపాల్సిన ఇంజెక్షన్లు కలిపేసి, చేతికో ఇంజెక్షన్ చేశాను. నర్సెటో పోయింది.

“ఒక్కడాన్ని ఎన్నని చేస్తాను. కాసేపు ఊరుకో” ఇంకో దారిలేక కసురుకున్నాను. మొహమంతా కోపంగా పెట్టుకుని ఎంతో పనున్నట్లు అటూ ఇటూ పరుగులు తీస్తున్నాను. నా కోపం చూసి మాట్లాడడానికి వెనకాడింది.

సహాయానికి ఎవరినైనా పిలవ్వొచ్చు కానీ, ఎందుకో పిలవబుద్ధికాలేదు. బయటికెళ్ళిచూస్తే, ఆయమ్మలు బాత్ రూం గోడకానుకుని కూర్చునే నిద్ర పోతున్నారు.

కాసేపు లావాటి రిజిస్టర్ దగ్గర నిల్చున్నాను. డెలివరీ అయిన వెంటనే వివరాలు అక్కడ ఎంటర్ చెయ్యాలి. ఫిమేల్ బేబీ అని రాయబోయి ఆగాను.

తమకేబిడ్డో, నరసమ్మకూ తెలియదు, పదిహేనేళ్ళ అమ్మాయికీ తెలియదు. ఆ అమ్మాయికి ఏ బిడ్డైనా ఒకటే. ఎవరికో పెంపకానికి వెళ్ళిపోతుంది. ఆమెకు పుట్టిన మగబిడ్డను నరసమ్మకిచ్చేస్తే... .

గోడకానుకుని ఓ క్షణం ఆలోచించాను.

ఇద్దరు జంటల్నీ మనసులో తలుచుకున్నాను. రంగులూ అవీ పెద్దగా తేడాగా ఏం లేరు.

నా చేతిలో పని. అందరూ హాయిగా ఉంటారు.

మార్చేస్తే !? దుర్మార్గమైన ఆలోచన వచ్చింది.

హాస్పిటల్ అంతా నిద్రలో ఉంది. దూరంగా లైట్ల వెలుగులో ఊగే వేపచెట్లు, ఎక్కడో ఆకాశంలో చందమామ. మార్చేస్తే అందరి బతుకులూ హాయిగా ఉంటాయి.

దొంగ పని చెయ్యాలంటే కావల్సింది ఏకాంతం కాదు, గుండె ధైర్యమని తెలిసి లోపలికి వచ్చేశాను.

ఆ పిల్ల కన్న మగపిల్లవాడు ఓ పక్కన ఉయ్యాలలో మొద్దునిద్రపోతున్నాడు. నరసమ్మ కూతురు మాత్రం కీ కీ అని ఏడ్చి, లైట్లవంక చూస్తోంది.

నరసమ్మ దగ్గరకెళ్ళి, “నరసమ్మా, నా మాట విను , ఆడపిల్ల మగపిల్లవాడా అనే విషయం అసలు ఎవరిచేతిలోనూ ఉండదు. ఆడపిల్లలు కూడా .. “ పొంతన లేని మాటలు మాట్లాడుతున్నా.

వెంటనే పిచ్చి పట్టినదానిలా, “ఏటీ మళ్ళా ఆడపిల్లా ? దేవుడా నన్ను తీసుకెళ్ళు దేవుడా. నేను బతకను. ఆడు నన్ను సంపేత్తాడు. నాకొద్దీ పిల్ల. ఈ మాయదారిముండ నన్ను సంపటాకే పుట్టింది. దాన్ని తీసుకెళ్ళి గోడవతల ఇసిరేస్తా. పిల్ల పుట్టగానే సచ్చిపోయిందని సెప్పండి.”

ఈ గొడవెరగని పిల్ల, చుట్టిఉన్న గుడ్డను కాసేపు, అవి అందనపుడు గుప్పిళ్ళు కాసేపు చీకుతోంది.

“ఊరుకో నరసమ్మా , గొడవచెయ్యకు ప్లీజ్.” బతిమలాడుతున్నాను.

“ఎట్టా ఊరుకోను. తెల్లారితే నా కొంప కూలిపోయింది. ఆడాచ్చి నన్నే సంపేస్తాడో ఇద్దరినీ సంపేస్తాడో తెల్యదు. సద్దావంటే ఇంటికాడపిల్లలకి దిక్కెవరు. దేవుడా ఇంత అన్యాయవా. సంపెయ్యి డాట్టరమ్మా దాన్ని, లేపోతే నేనే సంపేస్తా.” అంటూ పూనకం వచ్చినదాన్ని లేస్తోంది.

ఆ గొడవకు పక్కనే మగపిల్లాణ్ణి కన్న అమ్మాయి నిద్రలేచింది.

“అక్కా” అంటూ లేచి టేబిల్ మీద బాసెంపెట్లు వేసుకుని నరసమ్మ వంక చూస్తోంది.

“ఏయ్! పడుకో” అని ఆ పిల్లను కసిరాను

“ఇంతన్యాయం సేసావేంట్రా దేవుడా దేవుడా” అంటూ ఏడ్చి ఏడ్చి ఓపిక లేక వెక్కిళ్ళు పడుతోంది.

నర్సాచ్చి వార్డ్ లో పేషంట్ కు బెడ్ మీదే డెలివరీ అయిందని చెప్తే, ఆ విషయం చూసేందుకు అటెన్షాను. ఆ పనీ, వార్డ్ లో ఇంజెక్షన్లపనీ అదీ ఇదీ అయేసరికి తెల్లారిపోయింది.

అత్రగాడైన మా వెంకట్ ఆ రోజు కేసులకోసం వలతో పాటు వచ్చేస్తూ ఉంటాడు. అనుకున్నట్లే ఏడున్నరకు చద్దన్నం తినేసి, పాండ్స్ పొడర్ సౌజన్యంతో తెల్లగా తయారయి వచ్చేశాడు.

అమ్మో ఇతగాడాచ్చాడంటే, పస్ట్ బస్సులో అతగాడూ వస్తాడు. ఎంతగాడవచేస్తాడో.

“నేను వెళ్తాను వెంకట్, రెండు డెలివరీలయ్యాయి. ఇదొకటి. డిటైల్స్ రిజిస్టర్ లో ఎక్కిస్తావా ప్లీజ్?” అన్నాను.

“సర్లే నువ్వెళ్ళు నే రాస్తాలే” అన్నాడు.

ఇంటికెళ్ళాను. రాత్రంతా నిద్రలేకపోయినా నిద్రరాలేదు. నిద్రపోడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే, ఒకటే కలలు. అర్థం పర్థం లేని కలలు. పక్కింటివాళ్ళు నా బెడ్ పక్కనే బట్టలు ఉతుకుతున్నారు. ఎవరో డబ్బాలు, గిన్నెలు, తపేళాలు నా నెత్తిమీద వేస్తున్నారు. దాహం వేస్తోంది. నీళ్ళకోసం ఎక్కడెక్కడో తిరుగుతూ ఉంటే మెలకువ వచ్చింది. వంటింట్లో బిందెలో నీళ్ళు ముంచుకుని తాగాను. వేడిగా ఉన్నాయి.

వెంటనే రాత్రి కేసులు గుర్తొచ్చాయి. నరసమ్మ మొగుడు ఏం గొడవ చేశాడో?

సునామీ ని ఆపే మంత్రం తెలిసి కూడా జపించలేదనీ మనసు నిష్ఠూరాలు వేస్తోంది.

ఆ రోజు ఎలాగో అయిందనిపించాను. ఆ తర్వాత రోజు నాదే. కేసుల కోసం వెళ్ళాల్సిన రోజు.

ఉదయాన్నే వెళ్ళాను. వార్డ్ హడావుడిగా ఉంది. నరసమ్మకు ఫామిలీ ప్లానింగ్ ఆపరేషన్ అని థియేటర్ లోపలికి తీసుకెళ్తున్నారు. తలంతా ఒకటే నొప్పి. కాఫీ తాగితే పోతుందేమోనని బయటికొచ్చి కేంటీన్ కెళ్ళి తిరిగి వస్తుంటే బయట నరసమ్మ భర్త గారు మర్రిచెట్టు సిమెంటు చప్పా మీద కూర్చుని సుఖంగా బీడీపానం చేస్తున్నారు.

నన్ను చూసి పులిలా మీద బడతాడేమోనన్న భయంతో ఎటో చూస్తూ, పోతున్నాను.

“అమ్మా, డాట్టరమ్మా, నిన్నే, నిన్నే” అంటూ వెంటబడుతున్నాడు.

‘ఓరినాయనో’ స్వీడు పెంచాను.

పంచె ఓ చేత్తో పైకి పట్టుకుని పరుగున వచ్చి నాతో కలిశాడు.

“ఏంటీ?” రౌడీలను ఎదుర్కొనే విజయశాంతి కంఠంతో అడిగాను.

“మగబిడ్డ పుట్టాడు. అంతా నీ సేతి సలవ. మా వొంశం నిలబెట్టావు.” అని ప్రాంప్టింగ్ అందని నాటకపాత్రధారిలా ఏదేదో వాగుతున్నాడు.

“ఇదుంచు. ఇంతకన్నా ఏవిచ్చుకోలేను” అంటూ 20 రూపాయలనోటు చేతిలో పెట్టాడు.

‘మగబిడ్డా? ‘

ఏంటిది. ఏదో తేడా వుందీ అనుకుంటూ, ఆ ఇరవై రూపాయలనోటు అతనికిచ్చేయాలనే ఆలోచనకూడా లేకుండా అది చేతిలో ఉంచుకునే వార్డ్ లోపలకు పరిగెత్తాను.

నరసమ్మకు చిటికెలో ఆపరేషన్ అయింది కాబట్టి వార్డ్ లో మూలుగుతూ పడుకుని ఉంది.

“నరసమ్మా, నరసమ్మా, ఓ మాట చెప్పు.” అంటే కళ్ళు విప్పి నా వొంక చూసి, పొద్దున్నే గుడ్ల గూబను చూసిన ఎక్స్ప్రెషన్ ఇచ్చి కళ్ళుమూసుకుని, మూలగడంలో బిజీ అయిపోయింది.

“అదికాదు నరసమ్మా, నీకు ఎవరుపుట్టారో తెలుసా?” నేనడుగుతుంటే ఆమెకు నొప్పి ఎక్కువవుతోంది.

నరసమ్మకు ఆడపిల్లకదా! వెంకట్ రిజిస్టర్ లో తప్పకుండా రాసే ఉంటాడు.

పరుగున వెళ్ళబోతుంటే ఎవరో ఆపారు. మగబిడ్డను కన్న ఆ పిల్ల గర్భిణీ.

“సిట్టరూ, మాట “

నన్నెవరైనా సిస్టర్ అని పిలిస్తే చచ్చేట్లు చీవాట్లు పెట్టేదాన్ని. వాళ్ళకు డాక్టర్ అన్న పదం నేర్పి, నన్ను డాక్టర్ అనిపిలిచేదాకా వదిలేదాన్నికాదు.

విచిత్రంగా ఆ నిమిషంలో కోపమే రాలేదు.

“నువ్వెళ్లిపోయాక, పిలగాణ్ణి అక్కని తీసుకోమన్నా. ఎవరూ నూడలా. నువ్వు నెప్పమాక .” అంటూ నా చేతిలో తను ఒట్టువేస్తోంది.

★★★★

- రెండవ కథ -

కొన్నేళ్ళ క్రితం ,

మాఘ మాసం , పెళ్ళిళ్ళ సీజన్. నా టేబిల్ మీద ఉన్న కేలండర్లో, ఆ నెల గళ్ళన్నీ లంచ్ లు, డిన్నర్లతో నిండిపోయి ఉన్నాయి. వాటన్నింటికీ సరిగ్గా హాజరైతే, మా వంటావిడను ఉత్తర భారత దేశపు యాత్రకు పంపించొచ్చు.

ఆ రోజు ఉదయం ఏడు గంటలకు తెలిసిన వాళ్ళపెళ్ళి. మధ్యాహ్నం పెళ్ళి తాలూకు లంచ్. పొద్దున్నే బ్రేక్ ఫాస్ట్ కు వెళ్తే, చక్కగా పెళ్ళికి హాజరైనట్లా ఉంటుంది. లంచ్ తప్పించు కుని , హాయిగా హాస్పిటల్ పని చేసుకోవచ్చు అని ఓ పథకం ప్రకారం రెడీ అవుతున్నాను.

పట్టు చీర మీదకు ముత్యాలైతే బాగుంటుందా, బంగారం సూటవుతుందా అని ఆలోచనలో ఉండగా, ఆయమ్మ వచ్చింది.

" అమ్మా, పేషంట్లొచ్చారు."

ఇప్పుడా అనబోయి, " ఎవరూ?" అన్నాను.

"ఎవరో అమ్మాయి. "

"పెద్ద వాయసేంగాదు, ఆయమ్మాయి, ఆళ్ళమ్మా ఒచ్చారు. కడుపులో నొప్పి అంట" . మళ్ళీ ఆయమ్మే అంది

ప్రతినెలా వచ్చే నొప్పి అయ్యుంటుంది. ఓ ఇంజెక్షన్ ఇచ్చేసి, కాసేపు చూసుకుని, ఓ అరగంటలో పెళ్ళికెళ్ళొచ్చు. అని కిందకు వెళ్ళి చూస్తే---

ఓ అమ్మాయి వెయిటింగ్ రూం లో మెలికలు తిరుగుతోంది. మొహమంతా పాలిపోయి ఉంది.

నెలనెలా వచ్చే నొప్పికాదనిపించింది.

"బ్లీడింగ్ అవుతోందా?" అడిగాను.

" కొద్దిగా" అంది పక్కనున్నావిడ.

కొద్దిగా కాదనీ, ఎక్కువేననీ తెల్లని బెడ్ షీట్ చెప్తోంది.

గబగబా లోపలికి తీసుకెళ్ళి ఎమ్మినిషన్ టేబిల్ మీద పడుకోబెట్టి చూస్తే, పొత్తికడుపు కొద్దిగా ఎత్తుగా ఉంది.

పరీక్ష స్మానింగ్ చేసి చూస్తే , పొట్టలోపలి నుండి ఒక చిన్న జీవి నెలలు నిండకుండానే బయటపడడానికి ప్రయత్నం చేస్తోంది. మార్గమధ్యంలో ఇరుక్కుపోయింది. అందుకే నొప్పి... బ్లీడింగ్. వెంటనే ఆ ప్రాణిని బయటకు సాగనంపితే గానీ ఆమెకు బ్లీడింగ్ , నొప్పి తగ్గదు. అలాంటపుడు డాక్టర్లు సహాయం చేయాల్సిస్తుంది.

"వెంటనే ఆ డ్రెస్ మార్చండి. ఐవి లైన్ పెట్టి, థియేటర్ రెడీ చెయ్యండి." అని మా వాళ్ళతో చెప్పాను. . టైట్ గా ఉన్న చూడిదార్ నుండి ఆమెను హాస్పిటల్ గౌన్ లోకి మార్చడానికి స్టాఫ్ తంటాలు పడుతున్నారు.

ఇంతలో ఆమె బంధువులకు విషయం చెప్పి, ఆపరేషన్ అనుమతి పత్రాల మీద సంతకాలు తీసుకుందామని బయటికి వచ్చాను. ఆ అమ్మాయితో వచ్చినావిడ ఎక్కడుందోనని చూస్తే , రిసెప్షన్ లో ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుని బయట వెళ్ళే పోయే వాహనాలను గమనిస్తోంది. వెనకనుండి చూస్తే పెద్ద బస్ ముడి.

నేనొచ్చిన విషయం గమనించినట్లే లేదు.

నాతో పాటు వచ్చిన నర్సు ఆమెను తట్టి “ మేడం ” అని చెప్పింది. ఆవిడ మౌనంగా లేచి నిల్చింది.

ఇస్త్రి చేసిన కాటన్ చీర నడుముచుట్టూ తిప్పి కుడిచేత్తో పట్టుకుని ఉంది. ఎడమచేతిలో పొడుగాటి పర్సు. నుదిటన పెద్ద సైజు ఎర్రటి స్టిక్కర్.

“అమ్మాయి మీకేమవుతుంది?”

“మా అమ్మాయే.”

ఆవిడలో ఏమాత్రం ఆందోళన లేకపోవడం విచిత్రంగా ఉంది.

“వాళ్ళ హాజ్బెండ్ వచ్చాడా?”

రాలేదని అడ్డంగా తలూపింది.

“ అమ్మాయికి అబార్షన్ అవుతోంది. బ్లీడింగ్ కంట్రోల్ కావాలంటే త్వరగా క్లిన్ చెయ్యాలి.”

ఆమె వివరాలేమీ అడగకపోయినా, చేయబోయే ప్రొసీజర్ గురించిన వివరాలు గబగబా ఆమెకు చెప్పాను. మాట్లాడకుండా అడిగిన చోట సంతకం పెట్టింది.

ఆ అమ్మాయిని థియేటర్లో పడుకోబెట్టి, మత్తు ఇచ్చి, గర్భాశయాన్ని క్లిన్ చేసే సరికి ఓ అరగంట పట్టింది. అంతా సెటిల్ అయిందికాకపోతే కాస్త మత్తులో ఉంది. ఓపీలో మిగతా కేసులు చూసుకొని ఆ పనీ ఈ పనీ చేసే సరికి మధ్యాహ్నం మూడైంది. పొద్దున్న బ్రేక్ ఫాస్ట్ కు వెళ్ళామనుకున్న దాన్ని ,పెళ్ళి లంచ్ కు వెళ్ళాను. నన్ను కల్యాణమండపం లో దింపేసి , పిల్లల్ని తీసుకురావడానికి స్కూలుకెళ్ళాడు డ్రైవర్.

డాక్టర్లు చాలా మంది వచ్చారు.

డా. మధుసూదనంగారు, భార్యతో కలిసి వచ్చారు.

మనిషిని చూడగానే ఈయన డాక్టర్ అయ్యంటాడని అనిపించే ఆ తరం సీనియర్ డాక్టర్.

చాలా ఏళ్ళ ప్రాక్టీసు తర్వాత, ప్రస్తుతం ఉచితంగా సర్వీస్ చేస్తున్నారు. ఎక్కడ కనిపించినా ఎంతో అభిమానంగా పలకరిస్తారు. వాళ్ళ బంధువుల్లో ఆడవాళ్ళు కొంతమంది నాదగ్గరకు ట్రీట్ మెంట్ కోసం వస్తుంటారు . ఎంత వయసయినా సరే, పొట్ట పెరగనీయరు. గడ్డం మాయనీయరు. చక్కగా దువ్విన తెల్లని జుట్టు. ఇస్త్రి మడతలు నలగని బట్టలు. టక్ చేసిన లేత రంగు ఫుల్ హేండ్స్ షర్ట్. తళతళలాడే బూట్లు. తెల్లని చేతులు.

నేను డ్రైవర్ కోసం ఎదురు చూస్తుంటే , భార్య భర్తలిద్దరూ దగ్గరకొచ్చి పలకరించి మాట్లాడారు. తాము దింపేస్తామని వాళ్ళకార్లో ఎక్కించుకున్నారు. .

దార్లో వాళ్ళింటి దగ్గర ఆపి, టీ తాగి వెళ్ళమని లోపలికి తీసుకెళ్ళారు. మాటలమధ్యలో వచ్చేవారం తమ్ముడి పెళ్ళి అనీ, నేను తప్పకుండా రావాలనీ ఆమె చెప్పారు.

ఆయనకు పిల్లలేరు. భార్య తమ్ముడినే స్వంత కొడుకులా చూసుకుని , చదివించారు.

ఆ అబ్బాయికే పెళ్ళి.

కూర్చోబెట్టి మంచి కాఫీ ఇచ్చి , ఆవిడ చెప్పింది.

“ మా విశ్వం మీకు తెలుసుగా. ఇప్పుడు అమెరికాలో కార్డియాలజిస్ట్. రెండేళ్ళ తర్వాత ఇండియాకు వస్తున్నాడు. పిల్లను చూసే బాధ్యత మామీదే పెట్టాడు.కట్నం వద్దు, అందగత్తె అక్కర్లేదు. . పెద్దవయసులో మమ్మల్ని కాస్త కనిపెట్టుకునేందుకు ఒప్పుకునే అమ్మాయి

కావాలన్నాడు. అలాగే దొరికింది. చక్కటి పిల్ల. వదినా వదినా అంటూ బాగా కలిసిపోతుంది. ఈ రోజుల్లో అలాంటి అమ్మాయి దొరకడం ఎంతో కష్టం.“

తమ్ముడి భార్యకు తను పెట్టబోయే నగళ్ళీ, పట్టుచీరలూ అవీ చూపెట్టారు. ఎంతో ఓపికగా షాపింగ్ చేసినట్లు తెలుస్తోంది. తమ్ముడిమీద అభిమానంతా ఆమె సెలెక్ట్ చేసిన వస్తువుల్లో కనిపిస్తోంది. పెళ్ళి పిలుపులకు తొందర్లోనే వస్తామనీ, పెళ్ళికి తప్పకుండా రావాళ్ళీ మరీ మరీ చెప్పారు.

★★★★★

వాళ్ళింటినుండి హాస్పిటల్ కు వచ్చేసరికి పొద్దుటి అబార్షన్ పేషంటూ, ఆమె తల్లి అన్నీ సర్దుకుని బయట కూర్చుని ఉన్నారు.

“వెళ్తారంటే మేడం” చెప్పింది నర్సు.

“ఏంటంత తొందర?”

“వెళ్ళాలి.” ముక్తసరిగా అంది తల్లి. ఆమె విచిత్రమైన ధోరణికి కాస్త ఆశ్చర్యం వేసినా “కనీసం ఒక్కరోజు అబ్జర్వేషన్ లో ఉంచండి. ఏదైనా ప్రాబ్లెం అయితే హడావుడిగా రావడమెందుకు.”

“ కుదరదు మేడం.”

ఏవైనా మాట్లాడితే నాలుగు తిట్టాచ్చు. అసలేమీ మాట్లాడని ఆ పేషంట్ ని, ఆమె తల్లినీ ఏమనాలో తోచలేదు. నేను ఎంత చెప్పినా నిర్లక్ష్యంగా ఎటో చూస్తూ ఉంది తల్లి. ఎంత సేపూ చేతిలో చీరకొంగూ, ఇంకో చేతిలో పర్సనాల్, పెద్ద బన్ను ముడీ .

బిల్లు కట్టేస్తామంది. .

వళ్ళు మండి ‘బిల్లు లేదూ బిల్లు లేదు, పోండవతలకు’ అని తిట్టాలనిపించినా, మాట్లాడకుండా లోపలికొచ్చి వాడాల్సిన మందుల ప్రిస్క్రిప్షన్ రాస్తుంటే నర్సొచ్చి డబ్బు టేబిల్ మీద పెట్టింది.

“వీళ్ళకు బిల్లెవరు వేశారు?” అన్నాను.

“వాళ్ళే ఇచ్చి వెళ్ళారమ్మా”

“వెళ్ళడమేంటీ, వాడాల్సిన మందులు తీసుకోవాలికదా. ఈ ప్రిస్క్రిప్షన్ ఇవ్వు.” అన్నాను.

మరి మందులు ఎలా వేసుకోవాలో చెప్తానని నర్సువెంటబడ్డా ఆటో ఎక్కి వెళ్ళిపోయారు. పైలు ఇక్కడే వొదిలేసి పోయారట.

వాళ్ళ వింత ప్రవర్తన వింతగా ఉండి ఆఫైల్ తీసుకురమ్మన్నాను. ఎందుకైనా మంచిదని, కబ్ బోర్డ్ లో ముఖ్యమైన ఫైల్స్ పక్కన పెడుతూ పేరు చూశాను.

‘విజయ.’

ఆ రోజు రిజిస్టర్ లో కేసు వివరాలు జాగ్రత్తగా రాసుకున్నాను.

★★★★★★

వారం తర్వాత డా. మధుసూదనం గారు, ఆయన భార్య పెళ్ళికి పిలవడానికి వచ్చారు.

"ఎప్పటిలా ఏదో సాకు చెప్పి తప్పించుకోకండి. మా తమ్ముడి పెళ్ళి. మీరు ప్రతానిక్కుడా రావాలని బంగారు కుంకుమ భరిణలోంచి కుంకుమ తీసి బొట్టు పెట్టి, ముక్కు మీదరాలిన కుంకుమ తన కర్చీప్ తో తుడిచి, చాలా అభిమానంగా చెప్పి వెళ్ళారు.

ప్రతి పెళ్ళికి కరెక్ట్ గా ముహూర్తం టైముకు అటూ ఇటూగా వెళ్ళడం, ఒకరి నెత్తి మీద , ఒకరు చెయ్యిపెట్టుకుని అక్షింతలు వేసే వాళ్ళ క్యూ ఎప్పటికయ్యేనో అని నిస్పృహలో ఉన్న పెళ్ళికొడుకూ పెళ్ళికూతురి తలల మీద అక్షింతలెయ్యడం, వచ్చేయడం.

ఒకటా రెండా? నెలమొత్తం ఎన్నో పెళ్ళిళ్ళు. మధుసూదనంగారి బావమరిది పెళ్ళిక్కుడా వెళ్ళాను. అందరిపెళ్ళిళ్ళలోనూ ఒకే రకం పనసకాయ బిరియానీ, పచ్చిపులుసు స్పెషల్ గా వండించారు. ఒక్క పెళ్ళిజంట మొహాలు కూడా సరిగా చూసిందిలేదు.

మా వూళ్ళో డాక్టర్ల పిల్లల పెళ్ళిళ్ళన్నీ ఒకే దాదాపు ఒకే కల్యాణమండపంలో పెళ్ళి చేస్తారు.

ఆ నెల పెళ్ళిళ్ళన్నీ అయిపోయాయి. నెల రోజుల పాటు ఒకే వెన్యూ లో ఒకే మెనూ తినీ తినీ విరక్తి వచ్చేసింది.

వేడి వేడి అన్నంలో చింతకాయ పచ్చడి వేసుకుని తింటే గానీ , పనసకాయ పైత్యం తగ్గలేదు.

★★★★★★

కొన్నాళ్ళకు డా. మధుసూదనం గారి దగ్గర్నుండి ఫోన్ వచ్చింది.

"ఏం లేదమ్మా, ఓ విషయం మాట్లాడాలి." అన్నారు.

"చెప్పండి సార్."

"నేను ..కొద్దిగా...."

మాట్లాడేందుకు సందేహిస్తున్నారు.

"మా వైఫ్ తో మాట్లాడతారా?"

మీరు వెళ్ళండి అని ఆమె గొంతు వినిపించింది. ఆ పైన తలుపు వేసిన శబ్దం.

"డాక్టర్ గారూ, చిన్న అనుమానం, ఆడవారికి బిడ్డవుడితేనే కదమ్మా పాలు పడేది."

"అవుననుకోండి. ఎందుకొచ్చింది ఈ అనుమానం."

"నిన్న, కొత్త పెళ్ళికూతురుని చూసేందుకు మా చుట్టాలొచ్చారు. చుట్టాల్లో పిల్ల తల్లి, ఒకామె ఉంది. ఆమె బిడ్డకు పాలు పడుతుంటే ఉన్నట్టుండి పెళ్ళికూతురు లోపలికెళ్ళిపోయింది. పిలవడానికని నేను లోపలికెళ్ళి చూస్తే , ఆమె చూడీదార్ అంతా పాలతో తడిసిపోయి ఉంది. ప్రసవం కాకుండా అలా పాలు పడే అవకాశం ఉంటుందా అని అడగుదామని."

కొద్ది సేపు ఆలోచించాను.

పాలు ఉత్పత్తి అయే సందర్భాలు గుర్తొచ్చాయి.

గర్భం దాల్చడం (కొద్దిమందిలో),

గర్భ స్రావం కావడం,

కాన్సు తర్వాత,

థైరాయిడ్ గ్రంథి సరిగా పనిచెయ్యకపోవడం,

పిట్టూటరీ గ్రంథి ట్యూమర్లు,

పి సి ఓ డి,

ప్రోలాక్టిన్ హార్మోన్ ఎక్కువకావడం

కారణాలన్నింటినీ మనసు రివైజ్ చేస్తోంది.

ఆమెతో అవన్నీ చర్చించకుండా " పాలు రావడానికి ఎన్నో కారణాలుంటాయండీ. బిడ్డ పుట్టడమొక్కటే కాదు. ఓ సారి అమ్మాయిని తీసుకురండి. చూస్తాను."

" హాస్పిటల్ అంటే ఆ అమ్మాయి ఇష్టపడడం లేదమ్మా. అదేకాదమ్మా, ఆ అమ్మాయి ఎప్పుడూ బాత్ రూం లో తలుపేసుకుని ఎవరితోనో ఎప్పుడు మాట్లాడుతోందట. ఈ విషయం విశ్వం కూడా గమనించి అమ్మాయిని నిలదీస్తే , పెళ్ళైన పదిరోజులకే అనుమానపడి అవమానిస్తున్నారని టీవీ చానల్ కు ఫోన్ చేస్తాననీ, హెచ్ ఆర్ సీ కి వెళ్తానని బెదిరించిందట."

"అలాగా" అన్నాను ఏం చెప్పాలో తెలియక.

"పోనీ రేపాదివారం వాళ్ళిద్దర్నీ ఓ సారి మా ఇంటికి పంపించండి."

" వాడు మనసు కష్ట పెట్టుకుని, దిగులుతో అమెరికా వెళ్ళిపోయాడమ్మా. ఇప్పుడేం చెయ్యాలో తోచడం లేదు. తనని అమెరికా పంపించకపోతే మా మీద కేసు పెడతానంటోంది. డాక్టర్ గారికిలాంటివి అలవాటు లేక బెదిరిపోతున్నారు."

★★★★★★★★

రెండు రోజుల తర్వాత బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేస్తూ అలవాటుగా టీవీ పెట్టాను.

నల్లకోటు వేసుకుని, ఎర్రబై కట్టుకున్న టీవీ యాంకర్ అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తూ, చేతులూపుతూ చెప్తున్నాడు.

" ఆమె పేరు స్వాతి. విద్యాధికుడైన డాక్టర్ ను చేసుకుంటే తన జీవితం బాగుంటుందని కోటి ఆశలతో పెళ్ళి పల్లకి ఎక్కింది. కానీ తను ఎక్కింది ముత్యాల పల్లకి కాదు, ముదనప్పవు పాడె అనీ, స్వాతిచినుకు లాంటి తన జీవితం ముత్యపు చిప్పలో పడబోయి, మురుగ్గుంటలో పడిందనీ తెలుసు కోవడానికి, ఆమెకు ఎంతోకాలం పట్టలేదు.

ఎన్నారై సంబంధాల మోజులో తల్లి దండ్రులు, అల్లారు ముద్దుగా పెంచుకున్న కూతురు విదేశాల్లో సుఖపడుతుందనీ, శక్తికి మించిన అప్పులు చేసి , లక్షలకు లక్షల కట్టుం ధారపోసి పెళ్ళిళ్ళు చేస్తున్నారు. జీవితాంతం తోడుంటానన్న చేసిన బాసలు మరచి, పెళ్ళికొడుకులు ఫ్లైట్ ఎక్కేస్తున్నారు. ఇండియాలో ఉన్న అత్తమావల కట్టు దాహానికి అమాయకురాళ్ళైన ఆడపిల్లలు బలవుతున్నారు. కట్టు పిశాచి కోరల్లో చిక్కుకుని అభాగ్యులైన అబలలు గిలగిలలాడుతున్నారు. దీనికి అంతం లేదా? నిండు సమాజం నిద్ర పోతోందా, ప్రభుత్వం పట్టించుకోదా?

వివరాల్లోకి వెళ్తే,

డాక్టర్ మధుసూదనం కు పిల్లలేరు. బావమరిచైన విశ్వం ను చేరదీసి పెంచి పెద్దచేశాడు . డాక్టర్ విద్య చదివించి అమెరికా సైతం పంపించాడు.

డా. విశ్వం పై తను పెట్టిన పెట్టుబడి తిరిగి పొందే ప్రయత్నంలో , పెళ్ళి ఆశపెట్టి , స్వాతి తల్లిదండ్రుల దగ్గర్నుంచి పదిలక్షలవరకూ కట్టుం గుంజాడు. వంద సవర్ల బంగారం, లాంఛనాలు, ఆడబడుచు కట్నాలు అన్నీ కలిసి ఆ మధ్య తరగతి కుటుంబానికి తడిసి మోపెడయ్యాయి. కూతురు అమెరికాలో సుఖపడుతున్న ఒకే ఒక కారణంతో వారి కట్న దాహం తీర్చడానికి సిద్ధపడ్డారు ఆ తల్లిదండ్రులు. పెళ్ళి తర్వాత , అమాయకురాలైన స్వాతి మీద లేనిపోని అభాండాలు వేసి, భర్త అయిన డా. విశ్వం మనసు విరిచేసి అమెరికా పంపేశారు.

పవిత్రమైన వృత్తిలో ఉంటూ , సమాజంలో అందరికీ ఆదర్శప్రాయంగా మెలగ వలసిన ఈ వయసుమళ్ళిన వైద్యుడే ఆమె పాలిట యముడై దాపురించాడు. ముచ్చటైన కొత్త జంట జీవితంలో మంట పెట్టాడు. వారిద్దరి వివాహంబంధాన్ని విచ్ఛిన్నం చేసే దారుణానికి వొడిగట్టాడు. పెళ్ళయి నెలగడవకముందే, కాళ్ళ పారాణి ఆరకముందే,

, ఏడడడుగుల గుర్తులు మాయక ముందే వారిద్దర్నీ ఏడదీసేందుకు సైతం వెనుదీయలేదు ఆ నీచుడు. అన్యోన్యంగా సాగే వాళ్ళకాపురంలో చిచ్చుపెట్టి, వైద్యవృత్తికే మాయని మచ్చతెచ్చాడు. ఇప్పుడు మరింత కట్నమిచ్చే ఇంకో సంబంధం కోసం గోతి కాడ నక్కల వలె ఎదురుచూస్తున్నారు అంటూ డా. మధుసూదనం గారినీ , ఆయన భార్యనూ మళ్ళీ, మళ్ళీ చూపిస్తున్నారు.

కొత్తపెళ్ళికొడుకైన డా. విశ్వం నవ్వుతున్న ఫోటో ఒకటి చూపిస్తూ “ కట్టుకున్న భార్యను కన్నీటికి అంకితం చేసి అమెరికాకు పైలా పచ్చీసుగా చెక్కేశాడు గుండెలేని ఈ కార్డియాలజిస్ట్. గుండె జబ్బులు నయం చెయ్యాల్సిన డాక్టర్, తన స్వంత భార్య గుండెకే మాయని గాయం చేశాడు. భర్తకు దూరమైన స్వాతి , సీతగా మారి అగ్నిప్రవేశానికి సిద్ధపడింది.

" పెళ్ళైన తర్వాత ఆయన నన్ను ఎంతో ప్రేమగా చూసుకున్నారండీ. వాళ్ళ అక్కా బావా నామీద చాడీలు చెప్పి ఆయన్ను నాక్కాకుండా చేస్తున్నారు. అమెరికా వెళ్ళినప్పటినుండీ ఆయన నాతో మాట్లాడడలేదు. నన్ను ఆయన దగ్గరకెళ్ళనీయకుండా ఈయనా, ఈయన భార్య అడ్డుపడుతున్నారండీ. ఇప్పుడు నేను బ్రతికి ప్రయోజనం ఏముంది. అందుకని వాళ్ళింటి ముందే ఆత్మహత్య చేసుకుంటాను" అంటూ , అయిదులీటర్ల ప్లాస్టిక్ డబ్బా మూత విప్పడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే , హేండ్ బేగులు ధరించిన మహిళా సంఘాలవాళ్ళు ఆమెను ఆపడానికి పోటీపడుతున్నారు.

ఆ అమ్మాయి ...ఆ అమ్మాయి...

కళ్ళముందు కూతురి బ్రతుకు కాలిపోతుంటే , కన్నీరు మున్నీరవుతున్న తల్లితో మాట్లాడడాం అంటూ మైక్ తీసుకెళ్ళి ఒకావిడ మొహం మీద పెడుతున్నారు. కంగారులో టీవీ సౌండ్ పెంచేస్తున్నాను.

మా అమ్మాయి లోపల్నుండి పరుగెత్తుకొచ్చి "రేపు ఎగ్జాం అమ్మా , ప్లీజ్, " అంటూ టీవీ మ్యూట్ లో పెట్టి వెళ్ళింది.

తల్లీ కూతుళ్ళను ఒకే ఫ్రేములో చూసి అదిరిపోయాను. తల్లి ని వెంటనే గుర్తు పట్టాను. ఆమె ....ఆమె. అదేనండీ! బన్నుముడి.... కూల్ తల్లి.

వాళ్ళు ..వాళ్ళే, ఆరోజు అబార్షన్ అయిన అమ్మాయిల , ఆమె తల్లి.

ఆ అమ్మాయి పేరు స్వాతి కాదే..ఏదో ఉంది.

టీవీలో ఇంకో పక్క మధుసూదనం గారు మాసిన గడ్డంతో ఉన్నారు. టీవీల వాళ్ళు అడిగే ప్రశ్నలకు ఏం జవాబు చెప్పలేక తలదించుకుంటున్నారు.

ఇదేమిటి?

వెంటనే హాస్పిటల్ కు వెళ్ళి కప్ బోర్డ్ లో ఉన్న ఫైల్ తీసి చూశాను. ఫైల్ మీద 'విజయ' అని ఉంది. అంటే.... పేరు మార్చి చెప్పారన్న మాట.

అలోచిస్తుంటే వాళ్ళు వదిలేసి వెళ్ళిన ప్రిన్సిపల్స్ కాగితం ఫాను గాలికి రెపరెపలాడుతోంది.

అందులో టాబ్. కాబర్ గోలిన్ అని వ్రాసి ఉంది. పాలు పడకుండా ఆపేసే మందు.

★ సూచన: 'తర్వాత ఏమైంది, డాక్టర్ మధుసూదనం గారు ప్రస్తుతం ఎక్కడున్నారు ' ఇత్యాది ప్రశ్నలకు సమాధానాలు, కోర్టు బయట కోటిరూపాయలకు దొరుకును.

★★★★

- మూడవ కథ -

2004 అనుకుంటా. అప్పుడు మేము హాస్పిటల్ పైనే ఉండేవాళ్ళం. హాస్పిటల్ పైనే ఉండడంలో ఒక సుఖం ఉంది. ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు పేషంట్ ను చూసుకోవచ్చు. అంతేకాదు, వాళ్ళక్కూడా డాక్టర్ గారు పైనే ఉన్నారన్న నిశ్చింత ఉంటుంది.

అలా హాస్పిటల్ పైనే మేముండే రోజుల్లో, మా పిల్లాడికి సరైన స్నేహితులుండేవాళ్ళు కాదు. మా కాంపౌండర్లు, నర్సుల్లో ఆడుకునే వాడు. వాళ్ళేమో వీణ్ణి ఓటమి నుండి కాపాడుతూ, మర్యాదగా అన్ని ఆటలూ ఓడిపోతుండేవాళ్ళు. దాంతో వీడికి తానేదో గొప్పవాడిననే ఓ కనపడని కొమ్ము మొలిచింది. అది వేగంగా పెరగడం గమనించిన మేము, దాన్ని కోసేసే నిమిత్తం ఓ అపార్ట్ మెంట్ ఫ్లాట్ తీసుకుని అందులోకి మారాము.

ఆదివారం నాడు , వీడు అందరి పిల్లలతో ఆడుకునేప్పుడు, నేను పైన బాల్కనీలో, ఆరేసిన చీరలవెనక నిల్చుని, వీడు అందరితో కలుస్తున్నాడా లేదా అని మా వాణ్ణి గమనిస్తుండేదాన్ని. అలా ప్రతి ఆదివారం, పిల్లల్ని గమనించడం ఓ ఇష్టమైన వ్యాపకంలా మారింది. అప్పుడప్పుడు వీళ్ళ బంతి , అపార్ట్ మెంట్ పక్కనే ఉన్న ఓ ఇంటి ఆవరణలో పడేది. ఆ ఇల్లు ఓ పాతకాలపు గోపీ రంగు మేడ. చుట్టూ కొంతమేర నాపరాళ్ళు పరిచారు. నాపరాళ్ళ చుట్టూ ఉన్న ఖాళీ ప్రదేశం లో ఓ పక్కన కనకాంబరం మడి ఉండేది. కరివేపాకు, గోరింట, దానిమ్మ, జామ చెట్లే కాకుండా . చిన్న కమలాకాయలంత సైజులో పసిమి నిమ్మకాయల చెట్టుండేది. కనకాంబరాలను మనసులోనే మాలకట్టి, కరివేపాకు లేతరెమ్మల్ని ఊహల తాలింపు లో వేసేస్తూ, మధ్యమధ్యలో పిల్లల్ని చూస్తూ ఉండేదాన్ని.

ఎప్పుడు చూసినా ఒకే అనుమానం వచ్చేది. ఆ నాపరాళ్ళని అంత శుభ్రంగా కడుగుతోంది ఎవరు. ఆ చెట్లను అంతబాగా పెంచుతున్నది ఎవరు అని. ఆ ప్రశ్నలకు సమాధానం ఓ రోజు తెల్లవారుజామున ఏదో కేసు కోసం వెళ్తుంటే తెలిసింది. పెద్ద ఇనపబకెట్ తో నీళ్ళు మోస్తున్న ఓ బక్క పలచని అమ్మాయి కనిపించింది. ఓ పదహారేళ్ళంటాయేమో..

★★★★★★

ఓ రోజున నిద్రపోతుంటే అరుదుగా మోగే అపార్ట్మెంట్ ఫోన్ మోగింది.

“ఎవరూ?”

“నేనమ్మా, వెంకటేశుని. మెయిన్ గేట్ వాచ్ మేన్నమ్మా.”

“ఏమైంది?”

“ అమ్మా, ఈళ్ళు మన పక్కంట్లో ఉంటారమ్మా, ఆ అమ్మాయికి బాలేదని ఆయమ్మాళ్ళ నాన్నా, అన్నయ్యా వచ్చారు.”

హాస్పిటల్ లో ఉన్నాననుకుని, నిద్ర మత్తులో “ సరే నేనొస్తున్నాను చూడడానికి.”

“అమ్మా ఏడికొస్తారు?”

మత్తు వదిలింది.

“సరే ఆ అమ్మాయిని లిఫ్ట్ లో పైకి తీసుకురా .”

ఆ అమ్మాయి తో పాటు ఆమె తండ్రి, అన్నయ్యా వచ్చారు.

సాయంత్రం నుండి కడుపులో నొప్పిగా ఉండటం . మెడికల్ షాపు నుండి టేబ్లెట్ తెచ్చి వేశారట గానీ పనిచెయ్యలేదని , నొప్పి ఇంకా ఎక్కువైందనీ చెప్పారు.

మా వంటావిడ లేచి వచ్చింది. నేను పరీక్ష చేయడానికి వీలుగా హాల్లో ఉన్న దీవాన్ మీద పడుకోబెట్టి, దుప్పటి కప్పింది. వీళ్ళు కాసేపు బయట నిల్చున్నారు.

ఆ అమ్మాయికి పదిహేడేళ్ళట. చూట్టానికి పద్నాలుగులా ఉంది. ఆరోగ్యం లేని తెలుపు. పలుచని బుగ్గలు. పలుచని పెదవులు. అవి కూడా పగుళ్ళిచ్చాయి.

బొడ్డు కింద కుడి వేపు నొప్పి అంది. మెల్ల తడిమితే గిలగిల లాడింది.

పెళ్ళికాని పిల్లకు కడుపులో కుడిచేతి వైపు నొప్పి అంటే అనుమానపు మొదటి వేలు అపెండిసిటైటిస్ వైపే చూపిస్తుంది.

ఎక్కువగా లేటు చెయ్యకుండా హాస్పిటల్ కు తీసుకెళ్ళి స్కానింగ్ కూడా చూస్తే , అపెండిక్స్ వుండవలసిన ప్రదేశం లో గజిబిజిగా ఉంది. స్కానింగ్ చేస్తున్నప్పుడు కూడా అదే ప్రదేశంలో ఆ అమ్మాయి నొప్పి తట్టుకోలేక అల్లాడుతోంది.

సరిపడినంత రక్తం లేదని, బ్లడ్ అరేంజ్ చేసి ఆపరేషన్ కోసం థియేటర్ కు తీసుకెళ్ళాం.

పొట్ట ఓపెన్ చేసి అపెండిక్స్ కోసం వెతికితే, అది నేను నిరపరాధినంటూ ఆరోగ్యంగా కనిపించింది. దాదాపు అదే ప్రదేశం లో ఉండే ఫేలోపియన్ ట్యూబ్ వాచి, పగిలిపోయి ఉంది. పగిలిన ట్యూబ్ నుండి తొంగిచూస్తోందొక ఏడువారాల పిండం!!!

ట్యూబల్ ప్రెగ్నెన్సీ.

అంటే గర్భాశయం పక్కనే ఉన్న ఫేలోపియన్ ట్యూబ్ లో గర్భం వచ్చింది. గర్భాశయం అయితే ఎంతైనా వ్యాకోచించగలదు, మూడు కేజీల బిడ్డ వైనా, ముగ్గురు బిడ్డలవైనా సరే తనలో ఇముడ్చు కోగలదు. కొన్ని సార్లు పొరపాటున, గర్భాశయం పక్కనే , నన్నటి పెన్ను పరిమాణంలో ఉన్న ట్యూబులో గర్భం వస్తే అది ఎక్కువకాలం నిలబడదు. రెండో నెలలోనే కడుపులో నొప్పి రావడం, పగిలిపోవడం జరుగుతుంది.

అలాగే జరిగింది.

ఆశ్చర్యాన్ని పక్కన పెట్టి పగిలిపోయిన ట్యూబ్ తీసేశాము. ఆపరేషన్ అయేసరికి తెల్లవారుజాము అయిదయింది. .

అమ్మాయికి మత్తు వదలేదు. స్టాఫ్ ఆమెను థియేటర్ నుండి వార్డ్ కు మార్చడానికి ట్రాలీ కోసమని వెళ్ళారు. ఆమెవంకే చూస్తూ నిలబడ్డాను. బలహీనంగా ఉంది ఆ అమ్మాయి .

ఆ పిల్ల తప్పు చేసిందని అనుకోబోతే, మనసు నన్ను తప్పుపట్టింది. ఇంత పిచ్చి పిల్లకు ఎవరిలా చేసింది?

వాళ్ళు అపెండిక్స్ అనుకుంటున్నారు, కానీ సంగతి తెలిస్తే? అసలీ విషయాన్ని ఎలా చెప్పాలి.

చెప్పే ఎలా రియాక్ట్ అవుతారు?

చెప్పకుండా వదిలేసే విషయం కాదు.

చెప్పే నమ్మక పోగా, ముందు అపెండిక్స్ అన్నారు, ఇప్పుడేమో పెళ్ళికాని పిల్ల మీద ఇలాంటి అభాండాలు వేస్తారా అని ఎదురుతిరిగే చాస్తుంది.

టైం గాని టైం లో చెప్పడమెందుకు, ఆ ట్యూబుని , అందులో ఉన్న పిండాన్నీ పరీక్షకు పంపి రిపోర్ట్ వచ్చిన తర్వాత ఎలా చెప్పాలో బాగా ఆలోచించి చెప్పాలే అనుకున్నాను.

థియేటర్ బయటికి వచ్చాను.

ఆదుర్దాగా నిల్చున్న వాళ్ళ నాన్న, అన్నయ్యతో “ఆపరేషన్ అయింది, పరిస్థితి ఇప్పుడు బాగానే ఉంది” అన్నాను.

హాస్పిటల్ లో ఎన్నాళ్ళుండాలి , ఎప్పుడు ఆహారమిస్తారు. ఇలాటి ప్రశ్నలకు ఎప్పుడూ చెప్పే జవాబులే చెప్పాను.

ఓ పావుగంటలో అమ్మాయిని షిఫ్ట్ చేయమని చెప్పి వచ్చి నారూం లో కూర్చున్నాను.

కూర్చున్న కాసేపటికి ఏదోపెద్ద గొడవ వినిపించింది.

గభాల్న లేచి బయటికెళ్ళాను. ఆ అమ్మాయి వాళ్ళ అన్నయ్య మా కాంపౌండర్ జానీని చొక్కా పట్టుకుని కొట్టబోతున్నాడు. ఆవేశంతో రొప్పుతున్నాడు. నేనూ, మిగతా స్టాఫూ పట్టుకుని విడదీశాము.

మా జానీ ఎప్పటినుండో కాంపౌండర్ గా పని చేస్తున్నాడు. నేను ఆపరేషన్ చేస్తుంటే అవతలి వేపుండి సహాయం చేస్తుంటాడు.

పేషంట్లను ఎత్తి బెడ్ మీద పడుకోబెట్టడం, మళ్ళీ వాళ్ళను వీల్ చెయిర్ లో రాంప్ మీద తోసుకురావడం, హాస్పిటల్ లో అన్ని పనులూ నాది కాదనుకోకుండా చేస్తాడు.

ఆపరేషన్ స్ట్రాచర్ మీదనుండి ఆ అమ్మాయిని రెండు చేతులతో ఎత్తి బెడ్ మీదకు షిఫ్ట్ చేయబోతే వాళ్ళ అన్నయ్య కి కోపం వచ్చింది.

“మేడం, మీకు లేడీ స్టాఫ్ లేరా. అన్నిటికీ ఈడాస్తాన్నాడేంటి ?”

ఆ రోజు రాత్రి మా నర్సు వంట్లో బాగోలేదని రాసనీ చెప్పింది. ఒకవేళ ఉన్నాగానీ, జానీ సహాయం లేకుండా ఆమె కూడా షిఫ్ట్ చేయలేదు.

“వీడు అమ్మాయిమీద చెయ్యేస్తే ఊరుకునేది లేదు.”

అటూ ఇటూ గాని టైం లో, ఆ గొడవకు విసుగొచ్చింది.

నేనూ, మా ఆయమ్మలూ, చిన్న నర్సు కలిపి బెడ్ మీద పడుకోబెట్టాము.

బయట ఆ అబ్బాయి కారిడార్ లో, చేతులు కట్టుకుని , ఓ కాలు వెనక్కి మడిచి గోడకు తన్ని పెట్టి, కోరగా చూస్తున్నాడు.

నేను సంజాయిషీ ఇవ్వడలుచుకోలేదు, అక్కడికి నేనేదో తప్పుచేసినట్లు ఒప్పుకున్నట్లువుతుందని !

లోపల లోపల తిట్టుకుని మా జానీ కోసం వెతికాను.

ఆపరేషన్ థియేటర్ లో సామాన్లు శుభ్రం చేస్తున్నాడు.

“ఏమనుకోవద్దు జానీ, రకరకాల మనుషులొస్తుంటారు. ఏం చేస్తాం చెప్పు “ అన్నాను.

“అయ్యో, పర్లేదు మేడం.” అన్నాడు.

ఆపరేషన్ చేసే టైం లో నేనెంత అరిచినా ఏమనుకోడు గానీ , బయట మాత్రం నేను చిన్న మాటంటే తట్టుకోలేడు. కళ్ళనీళ్ళు పెట్టేస్తాడు. మా పిల్లల్నూ చెడామడా తిట్టేయగలను కానీ జానీ దగ్గర జాగ్రత్తగా ఉంటాను. మనసు వెన్నకన్నా సున్నితం. ఈ మధ్యనే పెళ్ళైంది.

థియేటర్ లోనే ఓ స్టూల్ మీద కూర్చున్నాను. నర్సు వచ్చి పేపరూ, కాఫీ పక్కనే పెట్టింది.

తొలగించిన ట్యూబునీ అందులో పిండాన్నీ, మిగతా టిప్యూనీ పెథాలజీకు లేబరేటరీకి పంపించేందుకు ఫార్ములిన్ బాటిల్ లో వేసి తెచ్చాడు. దాంట్లో ప్రాణం లేని అతి చిన్న పిండం కదులుతోంది.

ఎంత చిన్నపిండమైనా మైక్రోస్కోపు సహాయం లేకుండా గుర్తు పట్టగలిగిన అవయవం కన్ను. నల్లగా ఉబ్బెత్తుగా మెరుస్తోంది. కంటికన్నా ఎన్నో పెద్ద అవయవాలన్నాయి. ఇదొక్కటే ఎందుకింత కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది ?

‘ సర్వేంద్రియాణాం నయనం ప్రధానం’ అందుకేనా అన్నారు?

ఆలోచిస్తోంటే కాఫీ చల్లారిపోయింది. అదే తాగి బయటికొచ్చి ఆ అమ్మాయిని చూడడానికి వెళ్ళాను.

నొప్పిగా ఉందేమో మూలుగుతోంది.

ఫైల్ మీద పేరు చూశాను.

సుమతి.

“సుమతీ” అని పిలిస్తే కళ్ళు విప్పి చూసింది.

“బాగా నొప్పిగా ఉందా?”

లేదన్నట్టు తలూపింది. ఆ అమ్మాయి దగ్గర్నుండి బయటకు వచ్చే సరికి పిల్ల తండ్రి నిల్చుని ఉన్నాడు.

“అబ్బాయి కొంచం పద్ధతి గల మనిషివూ. కొన్ని విషయాల్లో నిక్కచ్చిగా ఉంటాడు. తేడా జరిగితే ఊరుకునే రకం కాదు. మరి మగ స్టాఫ్ అమ్మాయిని తాకడం తప్పేకదమ్మా.” వాళ్ళ అబ్బాయి ప్రవర్తనను సమర్థిస్తూ అన్నాడు.

★★★★★

రెండు రోజులు గడిచాయి.

అమ్మాయికోలుకుంది. నడుస్తోంది. ఆహారం కూడా తీసుకుంది.

ఈ రెండు రోజుల్లో తెలిసిన వివరాలేమిటంటే, పదేళ్ళ క్రితం భార్య పోయాక పిల్లలతో వచ్చి ఇక్కడ స్థిరపడ్డాడట అమ్మాయి తండ్రి. మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోలేదు. వాళ్ళకు బస్టాండ్ పక్కన ఒక హోటల్, కొంచం దూరంలో ఉన్న సినిమా హాలు పక్కనే ఒక రెడీ మేడ్ బట్టల షాపు ఉంది. తండ్రి, అన్నా, పొద్దున్న పనికి వెళ్తే రాత్రికి గానీ రాదు. ఆ అమ్మాయిని సెవెంత్ క్లాసు వరకూ చదివించి ఆపేశారట.

ఆమె దగ్గరకు ఎవరోస్తున్నారో ఏమిటో..

ట్యూబులో గర్భం వచ్చినట్లు నిర్ధారిస్తూ హిస్టోపెథాలజీ రిపోర్ట్ కూడా వచ్చింది. వాళ్ళకు ఎలా చెప్పాలనేది పెద్ద సమస్య అయింది.

ఆ తర్వాతి రోజు ఆదివారం పిల్లల ఆటలు చూసేందుకు బాల్కనీ లో కూర్చుంటే వెంటనే ఆ చూపులు ఆ గోపీ రంగు డాబా వైపు తిరిగాయి. నాపరాళ్ల ఆవరణలో అన్నీ ఎండుటాకులు పడిఉన్నాయి. కనకాంబరాల మడి మరింత వత్తుగా వూసి, చాలా వూలు రాలిపోయి ఉన్నాయి. నిశ్చింతగా లేత రెమ్మలతో, ముదురు కొమ్మలతో కరివేపాకు చెట్టు గాలికి ఊగుతోంది.

ఆ పిల్లకు జరిగిన ఘోరం ఆ తోటకు తెలియకుండా ఉంటుందా?

తెలియని దిగులు కమ్ముకుంది. లోపలికొచ్చి కూర్చున్నాను.

పసమ్మాయి హాల్లో తడిగుడ్డతో తుడుస్తోంది.

“అమ్మా, ఆ అమ్మాయి ఎట్లా ఉందీ?” అడిగింది.

“బాగానే ఉంది. ”

పసమ్మాయి తుడవడం కానిచ్చి, బకెట్ తీసుకుని వెళ్ళబోతుంటే అడిగాను.

“వాళ్ళింటికి చుట్టాలెవరైనా వస్తారా పద్మా?”

“నేనెప్పుడూ సూడలేదమ్మా, ఒక్కతే ఉంటది. పసంతా ఆయమ్మాయే సేసుకుంటది. ఆ మజ్జెన మాయన్న పెళ్ళప్పుడు పూలుకావాలొచ్చి ఎళ్ళాను ఆళ్ళింటికి. టీవీ కూడా లేదు ఇంట్లో. ఏమడిగినా ముంగిలా కూసుంది.”

నేనేం మాట్లాడలేదు.

పనమ్మాయి మళ్ళీ అడిగింది

" ఇరవైనాలుగంటల కడుపుల్లోప్పి అపరేషన్ అంట గదమ్మా, ఎప్పుడు పంపిస్తారూ?"

" రేపు."

అవును రేపే డిస్చార్జ్ చెయ్యాలి. చెయ్యబోయే లోగా విషయం చెప్పి, జాగ్రత్తలు కూడా చెప్పాలి.

చెప్పకుండా పంపించలేను.

చెప్తే ఏం జరుగుతుందో . ఆ అమ్మాయిని తండ్రి, అన్న ఏం చేస్తారో.

ఎందుకైనా మంచిదని, తెలిసిన పోలీసు ఆఫీసర్ కు ఫోన్ చేసి ఓ కేసు విషయంలో సహాయం కావల్సి ఉంటుందని , అవసరమైనప్పుడు రావాలని రిక్వెస్ట్ చేశాను.

'తప్పకుండా' అని ప్రామిస్ చేశాడు. .

★★★★

ఆ రోజు పిల్లల స్కూలు ఏనివర్సరీ. ఆ సాయంత్రం పిల్లల్ని స్కూల్లో దింపి, కాసేపు కూర్చుని, స్టేజ్ మీద జరిగేది మనసెక్కడో పెట్టి చూశాను.

మా పిల్లలు వాళ్ళ గోలలో వాళ్ళు పడ్డాక నెమ్మదిగా జారుకుని, రాత్రి ఏడింటికి హాస్పిటల్ కు వచ్చాను.

హాస్పిటల్ కు మెయిన్ గేట్ కాకుండా వెనకనుండి ఓ చిన్న ద్వారం ఉంది. ముందు వేపునుండి వస్తే, తెలిసిన పేషంటులు టోకెన్ నంబర్లను పక్కన పడేసి గబగబా లోపలికొస్తానంటారు. ముందు ఉన్న వాళ్ళతో గొడవలు. వీటన్నింటినీ తప్పించుకోడానికి ఎవరికీ కనపడకుండా వెనక నుండి వచ్చి రూం లో కూర్చుని , ఒక్కొక్కళ్ళను పిలుస్తాను.

అప్పటికి కరెంట్ పోయిందేమో చీకటిగా ఉంది. రిసెప్షన్ దగ్గరా, అక్కడక్కడా కొవ్వొత్తులు వెలిగించి ఉన్నాయి.

ఆ సన్నని వెలుగులో జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ నేను వెనక వేపు నుండి వస్తుంటే, అటు పక్క మెట్లమీద సుమతి కూర్చుని ఉంది.

" ఇక్కడ కూర్చున్నావే సుమతీ?"

ఎప్పటిలానే ఏమీ మాట్లాడకుండా తల అడ్డంగా తిప్పింది. నాతో రమ్మనమని సైగ చేసి, లోపలికి తీసుకొచ్చాను.

నేను రూం లోకి రావడం ఎవరూ చూడలేదు, పైగా ఒపిలో పేషంట్లు ఎవరూ లేరేమో, బయట మెయిన్ డోర్ వద్ద స్టాఫ్ నవ్వుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకోవడం వినిపిస్తోంది.

సుమతిని నా రూం లో కూర్చోబెట్టి చప్పుడు రాకుండా తలుపు వేశాను. రూం లో రెండు కొవ్వొత్తులు వెలిగించి ఉన్నాయి కానీ చీకట్లే డామినేట్ చేస్తోంది.

రేపు ఇంటికి పంపిస్తాననీ, ఆ తర్వాత ఏం తినాలి, మళ్ళీ చెక్ అప్ కు ఎప్పుడు రావాలి అవి మాట్లాడాను.

ఆమె ఋతుక్రమం గురించి కొన్ని వివరాలు అడిగాను. తనకు తోచినట్లు సమాధానాలు కూడబలుక్కుంటూ చెప్పింది.

"సుమతీ, నీకు టైం ఎలా గడుస్తుంది?"

" పని ఉంటుందిగా."

"మరి నీకు ఫ్రెండ్స్ ఎవరైనా ఉన్నారా?"

"ఊహా.."

"మీ అమ్మ నీకు గుర్తుందా?"

"ఊ..."

"మా బాబు నీకు తెలుసా?"

తెలుసన్నట్టు తలూపింది.

"నీకు ఎప్పుడైనా తోచకపోతే మా ఇంటికి రా, మా పిల్లలతో ఆడుకుందువు గాని"

సమాధానం చెప్పలేదు.

కాసేపు మౌనంగా కూర్చున్నాం.

"నీకు పిల్లలెలా పుడతారో తెలుసా?"

ఏదో అంది. తెలుసో తెలియదో అర్థం కాలేదు.

మామూలుగా అయితే, చెప్పలేని కొన్ని వివరాలు స్పష్టంగా చెప్పేందుకు, మనకవెలుతురు సహాయం చేస్తోంది.

మొన్న తనకి ఏమైందో, ఆపరేషన్ ఎందుకు జరిగిందో కొవ్వొత్తి వెలుగులో బొమ్మ గీసి అర్థమయేట్లు చెప్పాను.

"ఇప్పుడు చెప్పు, ఎవరైనా అలా చేస్తున్నారా?"

"....."

"దాచకుండా చెప్పు సుమతీ, ఎవరు నీతో అలా... అదే...ఎవరు నిన్ను"

ఎంతో సేపు మౌనంగా కూర్చుంది.

నేను కూడా కదిలించలేదు.

పావుగంట గడిచింది. మాట్లాడదు. సుమతి దగ్గర సహనం కోల్పోయే అవకాశం ముందే కోల్పోవడం వల్ల, నేనూ ఓపికగా కూర్చున్నాను.

మళ్ళీ నేనే

"ఇప్పుడు జరిగింది, నీకు మళ్ళీ జరక్కుండా చూసుకోడానికి నేనున్నాను. నీతో ఎవరూ అలా చెడ్డగా ప్రవర్తించకుండా నేను చూసుకుంటాను."

"....."

"ఎవరో చెప్పు, వాళ్ళు నీ జోలికి రాకుండా నేను చూసుకుంటాను."

"మరి ... నాన్న...అన్నయ్య..."

"వాళ్ళ గురించి భయపడకు, వాళ్ళిద్దరూ నిన్నేం అనకుండా నేను చూసుకుంటాను."

"....."

"నీ దగ్గరకు ఎవరొస్తున్నారు? చెప్పు, ప్రెగ్నెన్సీ ఎవరి వల్ల వచ్చింది.?"

"ఎవరో నాకెట్లా తెలుస్తుంది?... నాన్నో...మరి అన్నయ్యో... రాత్రి పూట ఒకరి తర్వాత ఒకరు....."

ఆవేశం

కోపం

ఆశ్చర్యం

భయం

జుగుప్స

కరుణ

దుఃఖం

ఏడూ కలిసి, కనిపించని ఏడుపైంది.

ఫోన్ తీసి ఒక నంబర్ డయల్ చేశాను.

"మేడం, రెడీగానే ఉన్నాము. రమ్మంటారా?" అవతలి కంఠం.

★★★★★

సుమతి విమెన్ వెల్ఫేర్ సంస్థ , ఫోలీసుల సహాయంతో బయట పడింది. ఆ తర్వాత సుమతికి తోటల పెంపకంలో ట్రైనినింగ్ ఇచ్చారు. ఒక మెట్రో పాలిటన్ సిటీలో ఎంతో మంది సెలబ్రిటీల ఇంటిముందున్న గార్డెన్ లు సుమతి పర్యవేక్షణ లో అందంగా పెరిగాయి. సుమతి చాలా బిజీ అయింది కూడా!

ఆ మధ్యన ఆ ఊరెళ్ళే ఓ అందమైన మొక్క , మంచి కుండీలో పెట్టి బహుమతిగా ఇచ్చింది. దాన్నెలా పెంచాలో చక్కగా వివరించింది.

అది మా ఇంట్లో బాగా పెరుగుతోంది. దానికి పేరు కూడా పెట్టాను 'సుమతి' !

★ ప్రైవసీ కాపాడే నిమిత్తం ఆ మొక్క పేరు మార్చాను.

★★★★★★

- నాల్గవ కథ -

పీజీ చేస్తున్న రోజుల్లో .....

మాతో, పొట్ట ఓపెన్ చేసి, చేసే మామూలు ఆపరేషన్లు చేయించేవారు కానీ, లేపరోస్కోపీ జోలికి రానిచ్చేవాళ్ళు కాదు. లేపరోస్కోపీ వల్ల చాలా లాభాలున్నాయి. కోతలు, కుట్లా ఉండవు. పేషంట్ త్వరగా డిశ్చార్జ్ అయి ఇంటికెళ్ళిపోవచ్చు. పొట్టలోపల టెలిస్కోప్ పెట్టి అవయవాల్ని మోనిటర్ లో చూస్తూ, చేసే లేపరోస్కోపీ ఆపరేషన్లు చెయ్యడానికి నైపుణ్యం కావాలి. అందుకని మాకిప్పుడప్పుడే వద్దనేవాళ్ళు.

వద్దన్న పని మీద మోజుకలగడం ఆడం , ఈవ్ వారసులుగా మన జన్మ హక్కు గనక, పీజీ అయిన వెంటనే ఆ తరహా ఆపరేషన్లు నేర్చుకోవడం కోసమని ఓ బ్రెయినింగ్ కు వెళ్ళాను. అక్కణ్ణుంచి వస్తూ వస్తూ, ఓ లేపరోస్కోపీ సెట్ కూడా తెచ్చుకున్నాను మా వూళ్ళో మొదలెట్టి చేసేద్దామని.

ఇప్పుడైతే అన్ని హాస్పిటల్స్ లోనూ, లేపరోస్కోపీ ఆపరేషన్లు చేస్తున్నారు కానీ, అప్పట్లో అలాంటి సర్జరీలు చేసే డాక్టర్లు, మా వూళ్ళో ఒకళ్ళిద్దరే ఉండేవాళ్ళు . ఆపరేషన్ తాలూకు సామాన్లు , అవీ సైడెక్స్ ద్రావకం లో పెట్టుకుని వేరే నర్సింగ్ హోంలకు కూడా వెళ్ళి వెళ్ళి చేసేవాళ్ళం.

డా. నరసింహం గారని మా వూళ్ళో బాగా పేరున్న సీనియర్ డాక్టర్. ఆ తరం డాక్టర్లు ఎం.బి .బి.ఎస్ కాగానే ప్రాక్టీసు మొదలెట్టేవాళ్ళు. స్పెషలైజేషన్ ఏవీ చెయ్యకపోయినా, అన్ని రకాల ఆపరేషన్లూ అవలీలగా చేసేవారు. పది నిముషాల్లో అపెండిక్స్, ఇరవై నిముషాల్లో సిజేరియన్.... వేగమే కాదు, చాకచక్యంగా కదిలే వేళ్ళూ ...అవన్నీ చూసేందుకు ముచ్చట కలిగిస్తాయి.

సీనియర్ డాక్టర్లలో ఓ గొప్ప గుణమేమిటంటే కొత్తవారిని ప్రోత్సహించడం. ప్రాక్టీసు పెట్టబోయే ముందు ఓ సారి కలిసి వచ్చాను. మూడురోజుల తర్వాత నుండీ, ఏదో ఒక కేసు పంపించడమో, లేదా పేషంట్ ను చూసేందుకు రావాలనో పిలిచేవాళ్ళు. కొన్నాళ్ళలా పిలిచిన తర్వాత, బాగా అలవాటైంది. లేడీ పేషంట్లను చూడాల్సి వస్తే నన్నే పిలిచేవాళ్ళు. ఆపరేషన్లు కూడా పక్కనే ఉండి నాతోనే చేయించేవారు.

ఓ సారి వాళ్ళింట్లో పెళ్ళి జరుగుతుండడంతో వాళ్ళ హాస్పిటల్ ఓ నాలుగైదు రోజులు చూసుకోవాలని అడిగితే, సరేనన్నాను. నాకెటూ గొప్ప ప్రాక్టీసు లేదు. చేతి నిండా పనిదొరికితే అంతకన్నా కావల్సిందేముంది. చాలా ఉత్సాహంగా ఒప్పుకున్నాను. ఎప్పుడూ వెంట ఉండే అత్తగారు, వంటిల్లు వదిలేసి నీ ఇష్టం అంటే కోడలికి కలిగే ఉత్సాహం.

ఆ నాలుగు రోజులూ కేసులన్నింటినీ బాగా డీల్ చేసి ఆయనతో శెభాష్ అనిపించుకోవాలి.

ఓ రోజు ఒకామె వచ్చింది. వయసు ముప్పై దాటి ఉంటుంది. సన్నగా ఉంది. దిగులు కళ్ళు, కళ్ళ చుట్టూ నలుపు, లోతుకు పోయిన బుగ్గలు. ఎప్పుడో పదేళ్ళ క్రితం చాలా అందంగా ఉండేదనన అనుమానం తప్ప పోషణ ఏమాత్రం లేని శరీరం .

కడుపులో నొప్పిగా ఉందని చెప్పింది.

ఆర్సెల్లనుండీ వస్తోందట కానీ, ఇవ్వాళ ఎక్కువగా ఉందని చెప్పింది.

కొంత మంది నొప్పి ఉంటే , అరచి చెప్తారు. కొంతమంది ఎంత నొప్పి ఉన్నా భరిస్తుంటారు. ఆవిడ మొహం మీద చెమటలు అలుముకుని చెంపల పక్కనే జుట్టు తడిసి పోయింది. మొహంతా పాలిపోయి ఉంది. ఊపిరితీసుకోవడం కష్టంగా ఉంది. బిగబట్టుకుని నా ఎదురుగా కూర్చున్నట్లుంది.

“వాంతులు కూడా అవుతున్నాయి.” అన్నాడు పక్కనొచ్చినతను.

పరీక్షలూ , స్నానింగులూ చేసి చూస్తే, ఎడమ వైపు ఓవరీలో ఒక సిస్ట్ ఉంది. పెద్దదే. పెద్దద సైజు బత్తాయి అంత ఉంది. ఓవరీ లో వచ్చే సిస్టులు, కణుతులు గర్భాశయం పక్కనే ఉన్న ఫేలోపియస్ ట్యూబు చివర్న వేలాడుతూ ఉంటాయి. బరువు పెరిగిన కొద్దీ ట్యూబ్ మెలితిరిగిపోయే అవకాశం ఉంటుంది. అలా మెలితిరిగడం వల్ల నొప్పి, వాంతులు వస్తాయి.

మెలితిరిగిన ఆ సిస్ట్ ను తీసేస్తే కానీ ఆమె బాధ తగ్గదు.

ఆపరేషన్ అవసరమనీ, అదీ ఎంత త్వరగా జరిగితే అంతమంచిదనీ చెప్పాను.

“పిల్లలు స్కూలునుండి వస్తారండీ. ఏదైనా ఇంజెక్షనివ్వండి.” అంది.

అలాక్కాదనీ, ఆమెతో వచ్చిన మనిషిని పిలిపించాను. అతను భర్తేమో అనుకున్నాను కానీ, ఆమె పక్కన కూర్చోకుండా చెప్పండని ఓ పక్కనే నిల్చున్నాడు. ఆమె పరిస్థితి ఎంతో దీనంగా ఉంది అనుకున్నాను. అతనేమో రాణిగారి దగ్గర నమ్మకస్తుడైన పనివాడులా వంగి నిల్చున్నాడు. ఇద్దరికీ విషయం అంతా వివరించాను.

“వదినా, పిల్లల సంగతి లక్ష్మి చూసుకుంటది, అన్నకు ఫోన్ చేసి వస్తా ” అని ఆమెకు నచ్చజెప్పి, వెళ్ళి ఓ అయిదు నిముషాల్లో తిరిగొచ్చాడు.

“అన్న ఊళ్ళోనే వున్నాడొదినా. ఓ అరగంటలో వస్తానన్నాడు.”

అన్నట్టుగానే అరగంటలో ఆమె భర్త వచ్చాడు. బాగా పొడగరి, ఎత్తుకు తగ్గ లావు. ఖద్దరు చొక్కా, పేంటూ. మెడలో ఆమె మంగళ సూత్రంకన్నా మందపాటి గొలుసు. ఆకుపచ్చ కళ్ళద్దాలు. ఒక్కడే కాదు. వెంట నలుగులు బలమైన వ్యక్తులున్నారు.

"డాక్టరమ్మ" అంటూ నన్ను పరిచయం చేశారు.

ఆయనకూడా విషయం అర్థమయేట్టు వివరించి, వెంటనే ఆపరేషన్ చెయ్యకపోతే లోపలి సిస్ట్ పగిలే ప్రమాదముందని చెప్పాను నా వంక ఓ సారి చూసి ఏం అనకుండా అటూ ఇటూ చూశారు.

"నరసింహం గారు లేరా?" అడిగాడు.

"అబ్బాయి పెళ్ళట . కాస్త అడావుడిగా ఉన్నారు. ఆపరేషన్ టైముకు వస్తారంట." ఎవరో అన్నారు.

"సరే. జాగ్రత్తగా చెయ్యండి. నువ్వుంటావుగా?" అని ఆమె తో పాటొచ్చిన లక్ష్మణుడిలాంటి వ్యక్తినడిగారు.

“అన్నా, ఉంటానన్నా.” అన్నాడు వినయంగా.

భార్య ఉన్న రూం లోపలికెళ్ళాడు.

ఆయనతో ఉన్న పదిమందీ కూడా లోపలికి వచ్చారు. లోపల బెడ్ మీద ఉన్న భార్యతో “డాక్టరమ్మతో మాట్లాడాను. కంగారులేదులే, రాత్రికి వస్తాను.” అన్నాడు.

“పిల్లలు స్కూలుకెళ్ళారు.” ఆమె నీరసంగా చెప్పింది భర్త తో.

అతను పక్కనున్న మనిషి వంక తలతిప్పి చూశాడు.

“నేను మా యావిణ్ణి సూసుకోమన్నా వదినా. నీకేం బెంగలేదు.” అన్నాడు అతను.

అయినా ఆమె కళ్ళల్లో దిగులు రవ్వంతకూడా తగ్గలేదు.

పదిమంది ముందు భార్యతో మాట్లాడే అలవాటులేకేమో, అతను అసౌకర్యంగా కదిలాడు.

“మరి వస్తాను. పిల్లల సంగతి ఈడు జూసుకుంటాళ్ళే. ” అన్నాడు.

నావైపు తిరిగి “ ఇంటికెప్పుడు పంపిస్తారు ?” అడిగాడు ఆమె భర్త

“మామూలుగా ఐతే మూడునాలుగు రోజుల్లో వెళ్ళిపోవచ్చు. “

“మరింకేం. రెండ్రోజుల్లో ఏం మునిగిపోయింది.”

ఆమె అర్థకంగా మధ్యతరగతి గృహిణిలా ఉంది. ఆయన చూస్తే బాగా పలుకుబడి తో పంచాయితీలు చేసే మనిషిలా ఉన్నాడు.

మా పనులు మేము మొదలెట్టాము. చెయ్యబోయే ఆపరేషన్ గురించి, మత్తు గురించి వివరాలు చెప్పి అనుమతి పత్రాలమీద సంతకాలు తీసుకున్నాం.

డా. నరసింహం గారికి ఫోన్ చేసి కేసు వివరాలు చెప్పి, పేషంట్ భర్త తో కూడా మాట్లాడించాను. ఆపరేషన్ టైముకు ఆయన వస్తానని చెప్పాక, “చాలా ముఖ్యమైన పనుందనీ, రాత్రికి వస్తాను” అంటూ పరివారం తో ఆయన వెళ్ళిపోయాడు.

ఆపరేషన్ థియేటర్ లోపలికి తీసుకెళ్ళే సరికి మధ్యాహ్నం నాలుగైంది.

పెళ్ళి హడావుడిలో ఉన్నా గానీ, డా. నరసింహంగారు ఆపరేషన్ టైముకు వచ్చారు. .

“ ఓపెన్ చేసేద్దాం.” అన్నారు.

“సార్, ఓపెన్ చెయ్యడం ఎందుకూ, లేపరోస్కోపీ చేద్దాం. రెండు మూడురోజుల్లో ఇంటికి వెళ్ళిపోతుంది.”

సరే కానీయమన్నారు. .

మోనిటర్ లో అవయవాల్ని చూస్తూ చేసే ఆపరేషన్ మొదలెడితే, థియేటర్ లో స్టాఫంతా సినిమా చూస్తూ నిలబడతారు. ఎనస్టీషియా డాక్టర్ తో సహా. మిగతా లైట్లన్నీ ఆఫ్ చేస్తాం కాబట్టి నిజంగానే సినిమా హాలు వాతావరణం ఉంటుంది. చూసే వాడికి చేసేవాడు లోకు వన్నట్లు చూసేవాళ్ళందరూ నాకు సలహాలిస్తున్నారు.

“మేడం , అలా ----వెళ్ళి దాన్ని పంచర్ చెయ్యండి.”

“ఈ గ్రాస్పర్ వాడండి మేడం , ఈజీగా పట్టేసుకోవచ్చు.”

“ రైట్ నుండి వెళ్ళే బెటర్ మేడం.”

“ఆ తర్వాత దాంట్లో నీరంతా లాగేసి ---ఆ పళాన ---”

వాళ్ళు చెప్పినట్లు వెళ్ళకపోయానో “ మ్హ్ --అరె ..అబ్బా... “ అంటున్నారు. వాళ్ళలో అసహనం డోసెక్కువైతే నిట్టూర్పులు విడుస్తున్నారు.

వాళ్ళంతా నాకన్నా సీనియర్లు. కొమ్ములు తిరిగిన కాంపౌండర్లు . డాక్టర్ గా అప్పటికి నాకింకా కొమ్మే మొలవలేదు. ‘మీరంతా కాస్త నోర్మాసుకుంటారా’ వాళ్ళని అరవలేక నేనే నోరుమూసుకుని చేస్తున్నాను.

ఎనస్టీషియా డాక్టర్ సుబ్బయ్య గారు కూడా బాగా ఇన్వాల్య్ అయిపోయి, తననుకున్నట్లు నేను చేస్తుంటే ‘ఓహ్.. లవ్లీ’ అంటున్నారు. నేనేదైనా వదిలేస్తే, అరెరె అంటున్నారు.

ఇంతకూ చేసిందేవిటంటే, ఒకరు టెలిస్కోప్ తో చూపిస్తుండగా మెలితిరిన ట్యూబ్ ని పట్టుకుని దాన్ని కట్ చేసి , ఆ ట్యూబ్ కు వేలాడుతున్న సిస్ట్ ను బయటకు లాగెయ్యడం.

మొత్తానికి ఓ గంట, గంటన్నరలో సర్జరీ అయింది. అంతా సవ్యంగా జరిగినందుకు ఆంజనేయస్వామికి మనసులోనే ఓ కొబ్బరికాయ కొట్టేసుకున్నాను.

డా. నరసింహం గారు దగ్గర కొచ్చి, “ కంగ్రాచులేషన్స్ అమ్మా, చాలా బాగా చేశావు. నేను కూడా ఓ లేపరోస్కోపీ సెట్ తీసుకుంటాను. ఈ సారి కేసేదైనా వస్తే చేద్దాం.” అన్నారు.

"థాంక్యూ సార్"

ఆపరేషన్ జరుగుతున్నంత సేపూ, డా. నరసింహం గారికి ఇంటిదగ్గర్నుండి ఫోన్లు వస్తూనే ఉన్నాయి. ఇదిగో వస్తున్నా, అదిగో వస్తున్నా అంటూ ఆయన ఆపరేషన్ అయేవరకూ ఉన్నారు.

డా. సుబ్బయ్య గారు ఆమె ఎనస్థీషియా నుండి రికవర్ కావడానికి అవసరమైన ఇంజెక్షన్లున్నారూ. స్థాఫంతా ఆయనకు కావల్సినవి అందిస్తున్నారు.

మోనిటర్ మీద ఆమె పల్స్, బీపీ ఒక సారి చూసి , సంతృప్తిగా తలాడించి నాతో

"సరేనమ్మా, వీళ్ళు తిరుపతి ప్రోగ్రాం పెట్టారు. నేను బయల్దేరాలి" అంటూ ఎనస్థీషియా డాక్టర్ గారితో “సుబ్బయ్యగారూ జాగ్రత్తగా చూసుకోండి. సిప్ట్ చేసేవరకూ మీరు ఉండి వెళ్ళండి” అంటూ ఆయన వెళ్ళిపోయారు.

నాకు నేను విజయోత్సాహంతో ఓ మాదిరి బరువైన కిరీటం పెట్టుకుని, అది మోస్తూ థియేటర్ లో కూర్చున్నాను.

‘ఇలాంటి కేసులు ఇంకా చెయ్యాలి.’

‘బాగా పేరుతెచ్చుకోవాలి.’

‘నా పేరు మారుమోగిపోవాలి.’

ఆపైన ...

ఆ తర్వాత ...

అటు పిమ్మట...

ఇంకా రాస్తే బాగోదులెండి.

అలా కొన్ని ఉన్నాడవు ఆలోచనల్లో కొట్టుకుపోతుండగా, డా. సుబ్బయ్య గారు “ఏయ్ అరుణా, లే...లే” అంటూ పేషంట్ చెంపలు తడుతున్నారు.

ఎనస్థీషియా నుండి రికవర్ చేసేప్పుడు అలా అరవడం మామూలే.

నేను స్టూల్ మీంచి లేచి పేషంట్ దగ్గరగా వెళ్ళాను.

ఆయన పేషంట్ చెంపలు తట్టడం బదులు చెంపలు వాయిస్తున్నట్లనిపించింది.

ఎనస్థీషియాకూ, ఫ్లైట్ టేకాఫ్ , లాండింగ్ కూ చాలా పోలికలున్నాయనిపిస్తుంది. ఒక్కో సారి పేషంట్ మత్తులోపలికి వెళ్ళడం, మళ్ళీ తిరిగి బయటకు రావడం చాలా స్మూత్ గా జరుగుతుంది. ఎనస్థీషియా డాక్టర్లను చూస్తే నిజంగా ముచ్చటేస్తుంది.

మనం నిద్రపోతున్నప్పుడు, నిద్రాభంగం కానీయకుండా లేండింగ్ చేసే పైలట్ ను చూస్తే కలిగే ముచ్చట.

పది నిముషాలయ్యింది. పేషంట్ మత్తులోంచి బయటకు రావడం లేదు. డా. సుబ్బయ్య గారు అసలేం మాట్లాడడం లేదు. గంభీరంగా ఉన్న ఆయన మొహం చూస్తే అసలేం అడగాలో అర్థం కాలేదు.

“సర్ , ఏమిటీ ప్రాబ్లెం?”

తల కొద్దిగా ఊపి “వన్ మినిట్” అన్నారు.

ఆయన పని చేసుకుంటుంటే ఎక్కువగా డిస్టర్బ్ చెయ్యకూడదు కదా అని కాసేపు అలానే చూస్తూ నిల్చున్నాను. నర్స్ ని పిలిచి చాలా నెమ్మిదిగా మాట్లాడుతున్నాడాయన. పేషంట్ పక్కన నించున్న నాకూడా వినబడనంత.

"ఏమైనా ప్రాబ్లెమా?" అడిగాను.

"ఏం లేదు, మీరెళ్ళి కాఫీ తాగేసి రండి. బాగా టైరయ్యారు" అన్నారు డా. సుబ్బయ్య గారు, కళలేని మొహాన్ని నవ్వుతో మేకప్ చేసుకుంటూ.

ఆయనకు ఏసీ థియేటర్ లో చెమటలు పడుతున్నాయి.

పేషంట్ ఎనస్థీషియా లోంచి బయటికొస్తే నేను బయటికెళ్ళే అర్హత వస్తుంది. 'అప్పుడేకదా, ఆపరేషన్ బాగా అయింది.' అని చెప్పగలిగే ధైర్యం వస్తుంది.

డా. నరసింహం గారు బయటికెళ్ళిపోవడం గమనించిన పేషంట్ బంధువులు ఆపరేషన్ థియేటర్ ముందు గుమిగూడారు. వాళ్ల మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

మామూలుగా అయితే పదినిముషాల్లో పేషంట్ ఎనస్థీషియానుండి బయటికి వచ్చేయాలి. అలాంటిది అలా అలా ఎదురుచూస్తూ ఉంటే అరగంట ..ముప్పావుగంట గడిచిపోయింది.

డా. సుబ్బయ్య గారు, ఇదిగో అయిపోయింది వచ్చేస్తోంది అంటున్నా, పేషంట్ లో కదలిక లేదు. మోనిటర్ లో పల్స్ , బీపీ మాత్రం స్టేబుల్ గా ఉన్నాయి. అదొక్కటే ఊరట కలిగిస్తున్నా, ఆమె స్పృహ లోకి రాకపోవడంతో కంగారు మొదలైంది.

బయట గొడవ వినిపించింది.

ఇంక నేను బయటికి వెళ్ళి ఏదో ఒకటి చెప్పాలి.

స్టాఫ్ వచ్చి 'పేషంట్ భర్త వచ్చాడనీ , మిమ్మల్ని కలవాలంటున్నాడనీ' చెప్పారు.

కడుపులో టెన్షన్ ను, భయం కవ్వం తో గజిబిజిగా చిలికేస్తోంది.

డా. నరసింహం గారు ఈ పాటికి వెళ్ళిపోయి ఉంటారు అప్పటికికా మొబైల్స్ ఫోన్ వాడడం మొదలైంది కానీ నాకైతే మొబైల్ ఫోన్ లేదు. నరసింహం గారిదగ్గర కూడా లేదనే గుర్తు.

'ఏదైతే అదైంది. ఉన్నవిషయం చెప్పేద్దాం. ఏ పరిస్థితుల్లోనైనా సరే సత్యమే కాపాడుతుంది.' అనుకుని బయటికెళ్ళాను.

లోపలుంటే టైం తెలియలేదు కానీ బయటికొచ్చి చూస్తే, చీకటి పడుతోంది. బయట ఎలెక్ట్రిక్ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. హాస్పిటల్ ఆవరణలో చెట్ల మీద పక్షులు ఇళ్ళకు చేరుతున్నాయి. వరండా నిండా మనుషులు.

వరండాలోంచి ఓ పక్కగా ఉన్న డాక్టర్ రూం లోకి వెళ్ళే అంతా నావెనుకే వచ్చారు. . ఆయన వచ్చి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. ఆయన చుట్టూ అనుచరులు చేతులు కట్టుకుని నిల్చున్నారు.

ఉన్నవిషయం చెప్పాను.

" ఆపరేషన్ అయిపోయింది. మత్తులోనుండి బయటకు తీసురావడంలో కొంత ఇబ్బంది వచ్చింది. టైం పడుతోంది. ఎనస్థీషియా డాక్టర్ గారు ప్రయత్నిస్తున్నారు." అన్నాను.

"ఆపరేషన్ లో ఏదైనా తేడా జరిగిందా?"

"అసలు మిషన్ ఆపరేషన్ వల్లనే ఈ సమస్య?"

“ఎప్పటికీ బయటికొస్తారో చెప్పండి.”

“హైద్రాబాద్ తీసుకెళ్ళమంటారా?”

“ఎవరైనా పెద్ద డాక్టర్లని పిలిపించండి.”

“ఖర్చు కు వెనకాడొద్దు.”

ప్రశ్నలు, అనుమానాలు, సలహాలు అన్నీ ఒకేసారి కుమ్మరించారు.

బాగా పెద్ద సమస్య ఎదురైనపుడు, అప్పటికప్పుడు ధైర్యం కూడా అదే రేంజ్ లో పెరుగుతుంది. అన్నింటికీ తెగించిన ధైర్యం . ఆ ధైర్యంతోనే జవాబులు చెప్పాను

“ అసలు బతికే ఉందా?”

సినిమాల్లో చూపెట్టినట్లు మేముకూడా ప్రాణం పోయినా ఏదో నాటకాలాడుతున్నామనుకుంటున్నాడేమో.

“అయ్యో అదేం లేదు . గుండె కొట్టుకోవడం, బీపీ స్టేబుల్ గా ఉన్నాయండీ. కాకపోతే స్పృహ ఎప్పుడొస్తుందో తెలియడం లేదు.”

“.....”

“మామూలుగా అయితే వెంటనే బయటికొస్తారు. తనవిషయం లో లేటయ్యింది. కారణం ఇదీ అని చెప్పలేము. ప్రయత్నం చేస్తున్నాము.” చెప్పాను.

“ఒక వేళ రాకపోతే...”

..... అతనడిగిన ప్రశ్నకు నా దగ్గర జవాబులేదు,

తలవంచి ఆలోచనలో ఉన్నాడు. కళ్ళు మాత్రమే పైకెత్తి నావంక చూశాడు. ఎర్రటి కళ్ళు.... ఆచూపు....చుట్టూ అతని మనుషులు. నా ధైర్యం ఒక్క సారిగా పారిపోయింది.

“మజ్జాన్నమెప్పుడో ఆపరేషన్ చేశావు. ఇంతవరకు పేషంట్కు ఉలుకూ పలుకూ లేదు.”

పక్కనున్నతను అసహనంగా అరిచాడు. మా స్థాపు, వాళ్ళవాళ్ళల్లో కొంతమంది అతన్ని పక్కకు తీసుకెళ్లారు.

ఓసారి డా. సుబ్బయ్య గారు కూడా బయటికి వచ్చి వాళ్ళతో మాట్లాడారు.

“మత్తులోంచి ఎందుకు రికవరీ కావడం లేదో అర్థం కావడం లేదు. అవసరమైన రక్త పరీక్షలన్నీ పంపించాను. వాటి రిపోర్ట్ రాగానే ఓసారి చూసి మీతో మాట్లాడతాను. అప్పటివరకూ ఐసియు లో పెడదాము” అంటూ గొంతులో ట్యూబులు అవీ ఏమీ కదిలించకుండా ఆపరేషన్ థియేటర్ నుండి ఐ సి యు కు షిఫ్ట్ చేశారు.

పేషంట్ తాలూకు బిపి, పల్స్, వగైరా అన్నీ బాగానే ఉంది కానీ స్పృహ రాలేదు.

ఐ సి యు కు మార్చిన తర్వాత నర్స్ తో మాట్లాడుతూ ఆయన నోట్స్ వ్రాశారు. సర్కులకూ , డ్యూటీ డాక్టర్ కూ చెప్పాల్సినవి చెప్పి, నాదగ్గరకొచ్చాడు.

నేను ఆత్రంగా చూస్తుంటే “చూద్దామండీ, ఇప్పుడప్పుడే ఏం చెప్పలేం, వెయిట్ చెయ్యడం తప్ప. సరే... నాకు వేరే కేసులున్నాయి. మళ్ళా వచ్చి చూస్తాను.”

“సర్, మరి పేషెంట్.....?”

“ అన్నీ స్టేబుల్ గా ఉన్నాయి. ఇవ్వాలిన్న ట్రీట్ మెంట్ అంతా అయిపోయింది. ఇహ అంతా జస్ట్ వెయిట్ అండ్ వాచ్. నేను నైట్ కు వచ్చి చూస్తాను.”

అప్పటికి రాత్రి ఎనిమిదవుతోంది. నర్సులు డ్యూటీ మారారు. వాళ్ళ గుసగుసలు వినిపిస్తున్నాయి. కాసేపటికి వచ్చి "గుడివినింగ్ మేడం . ఏమైనా తెప్పించమంటారా ?" అడిగారు.

“అహ ఏం వద్దు.”

ఇంటికి ఫోన్ చేసి "వెంకమ్మా, బాబు కు భోజనం పెట్టు. తోడు పడుకో." అని చెప్పాను.

ఆమె పిల్లలు గుర్తొచ్చారు.

అమెరికా నుండి ఒక డాక్టర్ గారు, పూనే నుండి వాళ్ళ బావమరిది ఫోన్ చేసి వివరాలు కనుక్కున్నారు. వాళ్ళ సంబర్ధించి ఎప్పటికప్పుడు విషయాలు తెలియజేస్తుండమన్నారు. లోకల్ ఎమ్మెల్యేగారు కూడా ఫోన్ చేసి, పేషంట్ ను జాగ్రత్తగా చూసుకోమని , ఎలాంటి సహాయం కావాలన్నా వెంటనే సంప్రదించమనీ చెప్పారు. పేషంట్ భర్త పంపించిన గవర్నమెంట్ డాక్టర్లు వచ్చి చూసి వెళ్ళారు.

కొంతమంది స్నేహితులైన డాక్టర్లు విషయం తెలిసి కేసు చూడడానికి వచ్చారు.

కేసు చూసిన తర్వాత, ట్రీట్ మెంట్ చార్జ్ చూశారు.

"అంతే , ఇంతకన్నా ఎవరమైనా ఏం చెయ్యగలం?"

“మీరేం వర్రి అవకండి మేడం. మనమేమైనా దేవుళ్ళమా ప్రాణాలు నిలపడానికి.”

“ఎందుకమ్మా ఈ లేపరోస్కోపీలూ . అవన్నీ ఫాన్సీ సర్జరీలమ్మా, వాటి బదులు మామూలు సర్జరీ చేస్తే పోయేది.”

"జస్ట్ వెయిట్ అండ్ వాచ్."

"కాపోతే అన్నింటికీ రెడీ గా ఉండండి."

“అన్నింటికీ అంటే?”

“పేషంట్స్ ఈ మధ్యన బాగా డిమాండ్ చేస్తున్నారండీ. అప్పటికప్పుడు కావాలంటున్నారు. ఏదైనా హెల్ప్ కావాలంటే మొహమాటపడొద్దు. మాకు కాల్ చెయ్యండి వెంటనే అరేంజ్ చేస్తాము.”

“మొన్నటికి మొన్న లలితగారి కేసు బాడయినప్పుడు ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చారో జనం అమాంతంగా వచ్చిపడ్డారు. జస్ట్ హాఫ్ యాన్ అవర్ లో అంతా నాశనం చేశారు.”

‘డా. నరసింహం గారి హాస్పిటల్. ఏదైనా అయితే నేనేం చెప్తాను ఆయనకు. హాస్పిటల్ చూసుకోమని అప్పజెప్పివెళ్ళే ఇదా నేను చేసే ఉపకారం. దేవుడా. ఎక్కడున్నావయ్యా?’

నా టెన్షన్ కాస్త తగ్గిద్దామని కాబోలు,

“పాపేం చేస్తుంది, బాబు ఎన్నో క్లాసూ?” అంటున్నారు.

శక్తి కూడగట్టుకుని వాళ్ళడిగిన వాటికి సమాధానాలు చెప్తున్నాను.

వాళ్ళతో మామూలు పిచ్చాపాటి సంభాషించడం ప్రాణం మీదకొస్తోంది.

కాసేపటికి అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

అరగంట కోసారి వెళ్ళి చూసి వస్తున్నాను. పరిస్థితిలో ఏమాత్రం తేడా లేదు.

సాయంత్రం చెట్ల మీద గోల గోల చేసిన పక్షులు కూడా నిద్రలు పోతున్నట్టున్నాయి. ఆవరణలో దీపాల వెలుగు, రోడ్ మీద అప్పుడప్పుడూ వెళ్ళే ఒకటి రెండు వాహనాల శబ్దం తప్ప హాస్పిటల్ అంతా నిశబ్దంగా ఉంది.

‘రేపేమవుతుందో... ‘

టేబిల్ మీద తల ఆనించి ఆలోచిస్తున్నాను.

నర్సొచ్చి కంగారుగా పిలిచింది.

వెళ్ళి చూస్తే , ఆమె బీపీ , పల్స్ వేగంగా పడిపోతున్నాయి.

అనుకున్నంతా జరిగింది.

అతను, అతని బంధువులు దాడికి దిగారు. అందిన వస్తువులు అందినట్లు విసిరేస్తున్నారు. ఐసియు లో ఇంకా చాలా మంది పేషంట్లున్నారు. వాళ్ళకు తగిలితే ? అంత ఖరీదైన పరికరాలు పాడైతే ఎంత డబ్బు నష్టమో, మళ్ళీ వాటిని తెప్పించడానికి ఎంత కాలం పడుతుందో?

నేను కనిపిస్తే వాళ్ళ ఆవేశానికి అంతుండదనీ, నన్నేమైనా చేస్తారనీ స్టాఫ్ నన్ను వేరే దారిలో పంపించేశారు. ఐసియు కాబట్టి , నా చెప్పులు బయటే విడిచాను. వట్టికాళ్ళతో నడుస్తున్నాను. అదంతా బాగా ముళ్ళబాట. చీకటి. , రాళ్ళూ రప్పలు, ఎటో అటు నడుస్తూ వెళ్ళే ఏదో దారితగలక పోదు అంటూ నడుస్తున్నాను. ఏదో మెత్తటి దాని మీద అడుగేశాను. కాలు జారిపోయేంత మెత్తగా ఉంది. వళ్ళు జలదరించింది.

చీకట్లో ఎవరో నా భుజం గట్టిగా పట్టుకున్నారు. బిగుసుకుపోయాను.

మెలకువ వచ్చింది.

‘అబ్బ, ఎంత చెడ్డ కల, నిజంగా జరిగినట్టే ఉంది.’

నిజంగానే నర్సు నా భుజం పట్టుకుంది. నేను పలకకపోవడంతో నర్స్ మరింత కంగారుగా భుజం పట్టుకుని ఊపేస్తూ, “మేడం ఆమె కండిషన్ సీరియస్ గా ఉంది. త్వరగా రండి ” అంది.

‘ఏంటీ కల నిజమవబోతోందా ?’

లోపలికి పరిగెత్తాను.

“సుబ్బయ్య గారికి ఫోన్ చేశారా?” అడిగాను.

“ చేశాము. ఈపాటికి వస్తూ ఉంటారు.”

లోపలికెళ్ళి చూస్తే ఆమె బెడ్ మీద ఉన్న ఆమె పెద్దగా మూలుగుతోంది. వినడానికి భయంకరంగా ఉంది. బెడ్ మీద నిలబడకుండా గింజుకుంటోందని ఆమె చేతులవీ బెడ్ కు కట్టేశారు.

ఆమెను బెడ్ మీద నిలపడానికి, స్టాఫ్ మొత్తం నానా తంటాలూ పడుతున్నారు.

అంతలో సుబ్బయ్య గారు వచ్చారు.

ఫోన్ చేసిన నర్స్ ఎదురెళ్ళి కంగారుగా “ సార్ వచ్చారు.. వచ్చారు” అంది.

కాసేపు ఆయన బెడ్ పక్కన నిల్చుని “అందరూ కాసేపు పక్కన నిలబడండి. దూరంగా ఉండండి.” అన్నారు.

“ఎవరూ నాకు ఫోన్ చేసింది?”

“నేనే సార్” అంటూ పిల్లనర్పు ముందుకొచ్చింది.

“ఎందుకే దిక్కుమాలినదానా, పేషంట్ సుబ్బరంగా ఉంటే అంత కంగారు పెట్టావా!” అంటూ సంతోషంగా ఆపిల్ల తలమీద మొట్టారు.

ఆమె స్పృహలోకి వచ్చింది. గొంతులో ట్యూబులూ, అవీ భరించలేక గోల చేస్తోంది.

మెల్లగా వాటినన్నింటినీ తీసేశారు.

ఆ నిమిషంలో నేననుభవించిన రిలీఫ్ జీవితంలో ఎప్పుడూ కలగలేదు. అమ్మయ్య, ఇక చచ్చిపోయినా పర్లేదనిపించింది.

బయటికొచ్చి చూస్తే ఆమె భర్త ఓ బెంచీ మీద రెండు చేతులూ బెంచీ మీద చెరోపక్కన ఆనించి, తలవంచుకుని కూర్చుని ఉన్నాడు. అనుచరులంతా వరండాలో అడ్డదిడ్డంగా పడుకుని గురకలు తీస్తున్నారు.

ఆ టైం లో ఆయన అక్కడుంటాడని నేనూహించలేదు.

నన్ను చూసి లేచాడు. అప్పుడే తెల తెలవారుతోంది. ఒకటో రెండో పక్షులు నిద్రలేచినట్లున్నాయి.

"ఆమెకు స్పృహ వచ్చిందండీ. ఇప్పుడు బాగానే ఉన్నారు. చూస్తారా?" అంటూ లోపలికి తీసుకెళ్ళి చూపించాను.

ఆమె పక్కనే నిల్చుని "పిల్లలు బాగానే ఉన్నారు" అంటూ ఆమెకు కావల్సిన సమాధానం చెప్పాడు.

బయటికి వచ్చిన తర్వాత అంత భారీ మనిషీ, గోడకానుకుని, జేబులోంచి కర్చీపు తీసి కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. ఎర్రటికళ్ళల్లో నీళ్ళు. కనిపించేవన్నీ రాళ్ళు కాదనీ, రాళ్ళల్లో కూడా నీళ్ళుంటాయనీ అసలనుకోలేదు.

"ఇలా అవుతుందని మేమూ అనుకోలేదండీ. మిమ్మల్ని టెన్షన్ పెట్టినందుకు సారీ" అన్నాను.

"అయ్యో, ఊరుకోండి!" అంటే ఇంకా ఎక్కువగా కారిపోతున్నాయి.

కాసేపటికి ఆయనకి ఆయన సంబాళించుకున్నాడు.

★★★★★★

నేనింటికి రాగానే మా అబ్బాయి, ఆరేళ్ళుంటాయేమో అప్పటికి, బెడ్ మీద కూర్చుని డ్రాయింగ్ బుక్ లో రంగు పెన్సిళ్ళతో బొమ్మ కు రంగులేస్తున్నాడు.

నన్ను చూడగానే అమ్మా అంటూ వచ్చాడు.

స్నానం చెయ్యాలంటున్నా సరే వినకుండా చంకెక్కాడు.

వాణ్ణి మొయ్యలేక ఓ చోట కూర్చున్నాను.

"అమా, నేను ఇవాల స్నూలు పోను." అన్నాడు నావళ్ళో సర్దుకుని కూర్చుంటూ

"ఏం?"

"నిన్న నువు రాలేదుగా, ఓంవర్క్ సెయ్యలేదు."

"సరేలే."

"రాత్తంతా ఎక్కడున్నావ్"

“ఓ పేషంట్ కు బాగోపోతే అక్కడే కూర్చున్నా.”

“రాత్తంతా కూసుంటే ఎక్కవ దబ్బిస్తారు కదా!”

“కూసుంటే కాదు, కూర్చుంటే అను...”

వీడికి నత్తి ఎప్పుడు పోతుందో.

“నాకు తెలుసు. శానా ...దబ్బులిచ్చి ఉంటారు. అందుకేగా యాపీగా ఉన్నావు.”

“ఎవరు చెప్పారు అలా?”

“నేచెప్పలేదమ్మా... బాబుకే ఎంత తెలివో?” అంటోంది. వెంకమ్మ టేబిల్ మీద ఇడ్లీలున్న బౌల్ పెడుతూ.

“దబ్బు చూతూ” అంటూ నా బాగ్ తెరవబోతున్నాడు.

“డబ్బులేదు, ఏం లేదు. నేనొచ్చేసరికి నువ్వు స్కూలుకెళ్ళిపోతావనుకున్నా. నువ్వింట్లోనే ఉన్నావుగా. అందుకని హాపీ.”

వాడి బూరి బుగ్గల్ని పిండలేక, హెల్ప్ లెస్ గా నిమురుతూ చెప్పాను.

***

- ఐదవ కథ -

అందరూ నాగరాజుకు పాలుపోస్తారు. మాకు నాగరాజే పాలుపోస్తాడు. మా నాన్న దగ్గర చదువుకున్నాడట . నాకైతే గుర్తు లేదు. పాలు మాత్రం బాగా చిక్కగా ఉంటాయి, వాటి మీద నీటిబొట్టు నిలుస్తుందేమోనన్నంత చిక్కగా ఉంటాయి.

ఓ రోజు , మా ఇంటికి ఆనుకున్న జామ చెట్టు మీదుగా ఓ కోతి, ఫామిలీతో సహా, కిచెన్ లోకొచ్చేసింది. పెద్ద కోతి జాంబవంతుడి సైజులో ఉండి రెండు కాళ్ళతో నడుస్తూ లోపలికొచ్చేసింది. . మా వంటావిడ బెదిరిపోయి పెద్దగా కేకలేస్తూ బయటికొచ్చింది. అదీ, వాళ్ళ పిల్లలూ కలిసి వంటింట్లో గిన్నల్నీ, సరుకులన్నీ దపారబోస్తూ, నానా రభస చేస్తుంటే ఏం చెయ్యాలో తోచక వంటింటి తలుపు మూసేసి బయట గడిపెట్టాను.

అంతలో వచ్చాడు నాగరాజు. విషయం విన్న వెంటనే కిందకెళ్ళి ఓ కర్ర తెచ్చుకున్నాడు. కిచెన్ తలుపు తీసి, అల్లరి చేస్తున్న కోతి మూకని విజయవంతంగా బయటికి తరిమేశాడు. దాంతో మా పిల్లల మనసులో ఒక హీరోలాగా స్థానం సంపాదించుకున్నాడు.

ప్రతిరోజూ పొద్దున్నే పిల్లలు స్కూలుకెళ్ళే టైముకు వస్తాడు. నాగరాజు పిల్లలతో బాగా కబుర్లు చెప్తాడు కానీ, నేను వెళ్ళే సైలెంట్ అయిపోతాడు.

“అమ్మా , నాగరాజు బలే నవ్విపిస్తన్నాడమ్మా , నువ్వు దామ్మా కూర్చో. నాగరాజూ, ఇందాక చెప్పింది మళ్ళీ ఉప్పుడు మా మమ్మీకి సెప్పు.”

“మా అమ్మ వస్తే నుంచుంటావే. కూర్చో, ఏమనదు. కూర్చో కూర్చో” అంటూ పిల్లలు గొడవచేసినా సరే లేచి నిల్చునే ఉంటాడు.

★★★★★

ఆ రోజు ఆదివారం. పిల్లలిద్దరూ ముందే లేచి ముందు వరండాలో కూర్చుని ఆడుకుంటున్నారు. నేను లేటుగా లేచి ముందుగదిలో పేపర్ చదువుకుంటున్నాను.

కాఫీ తాగితే బాగుండు నాగరాజు ఇంకా రాలేదేంటో అనుకుంటుంటే అచ్చమ్మ వచ్చింది.

పేపర్ చదువుతుంటే గుమ్మం దగ్గర పాల అచ్చమ్మతో బాబు కబుర్లాడుతున్నాడు.

“ అమ్మా, నాగరాజూళ్ళ మమ్మీ వొచ్చింది.” అంటూ లోపలికి కేకపెట్టి

“ఇవాల నువ్వొచ్చావే. నాగరాజు ఏడీ?” అడుగుతున్నాడు మా బాబు .

“బార్యని అమ్మకు సూపిచ్చటాకి తీసుకొచ్చాడు. కిందే కూకున్నాడు.”

“బార్య అంతే?”

“పెద్దయినాక పెళ్ళి నేసుకుంటే నీకూడా బార్య వస్తది.”

“నేను పెళ్ళి చేసుకోనుగా. రోజూ నువ్వు రావే? నువ్వు ఎక్కడికెళ్తావు?”

“నేను గడ్డికోసుకోటాకి పొలమెల్తానయ్యా.”

“పొలంలో పాములుంటయ్యా?” అమ్మాయి కూడా కలిసింది.

“అయ్యో లేకేంటీ, మొన్నరోజు మా పిన్నమ్మ గడ్డికోసుకోటాకెల్లై తట్టలో సేరింది. దానిమీదే గడ్డేసుకుని తలమీద పెట్టుకొస్తంటే, ఒకటే కదుల్తుందేటా అని గుమ్మరిచ్చి సూస్తే, ఇంతబారు తాసు జర్ర, జర్ర పాకుంటా మా గుమ్మం ముందునుండే పోయింది.”

“చంపొచ్చుగా?”

“సంపితే పాపం సుట్టుకుంటది. నాగుదేవత. దణ్ణవెట్టుకుంటే సుబ్బరంగా ఎల్లిపోద్ది. నా సిన్నప్పుడు మా బావిలో ఓ పాముండేది. ఈదులాడతా అప్పుడప్పుడు తలపైకి పెట్టి సూసేది.”

“దాన్ని చంపేశారా?” పిల్ల అడిగింది.

“మా అయ్య దాన్ని అది నాగుదేవత. మనవంశదేవత. దాన్ని పూజిచ్చాల సంపొద్దనేవోడు. నాగులనవితి నాడు , బాయి సుట్టాతా పదచ్చినాలు సేసి దణ్ణవెట్టోవోడు. పెళ్ళైకాపురానికొచ్చినాంక మొదటిపాలి పుట్టింటికిబోయినా , బాయిదగ్గర కాళ్ళు కడుక్కుని సేదతో నీళ్ళుతోడతంటే నాగుపాము ఓ పాలి తలెత్తి సూసింది. ఎందుకో కళ్ళు తిరిగినట్టయింది. మైకం కమ్ముకపోయి బాయిగట్టుమీద పడతంతే నా పెనిమిటి పట్టుకున్నాడు. అప్పుడే పిల్లగాడు కడుపున పడ్డాడు. అందుకేగా నాగరాజని పేరు పెట్టుకున్నా.

“పెనిమితి అంతే?”

“పెనిమిటి , మా ఆయన. మా నాగరాజు ఆళ్ళ దాడీ.”

“దాడీ కాదు దాడీ. మరెప్పుడూ రాడే”

ఈ పిల్లలు ఏమ్మాట్లాడతారో వాళ్ళకే తెలియదు.

నాగరాజు వాళ్ళ నాన్న వీళ్ళతో ఉండడట. వేరే పెళ్ళి చేసుని రెండో భార్యతో ఉంటాడని ఎప్పుడో చెప్పిన గుర్తు.

“ బాబూ ఇంక కబుర్లాపి స్నానం చెయ్యి” అంటూ బయటికొచ్చాను.

“అమ్మా నాగరాజు, కోడలు వచ్చారు, కిందే కూకున్నారు. మీరు పరిచ్చ చేసి మందులయ్యూ రాసిత్తారని....” నాతో చెప్పింది.

“కోడలికి ఏంటీ బాధా?”

“నీళ్ళోసుకుంది. తిన్నది నిలవడం లేదు. ఓపాలి పరిచ్చ జేసి సెప్టావనీ”

“మొన్నేగా పెళ్ళయిందీ ?”

“ఆరుమాసాలవుతుందమ్మా. పెళ్ళికి రాకపోతివి. వైబోగంగా జరిగింది. అయినా ఏం

లాబం. కన్నతండ్రి రాలేదు. పిలితై వొచ్చేవోడేమో, ఈడు పట్టుబట్టి కూసున్నాడు అయ్య పందిట్లోకడుగుబెడితే పీటలమీనే కూసోసని పేచీబెట్టాడు. ఎంతైనా కన్నతండ్రి, కొడుకుని పెళ్ళి బట్టల్లో సూసుకునే అదుష్టం లేకపోయే. ఎంతుండీ ఏం ప్రవేజనం ? పెనిమిటి రాలేదని సుట్టాలంతా అడిగారు.” అంటూ కళ్ళు తుడుచుకుంది.

లోపలికెళ్ళి రెడీ అయివచ్చాను.

అచ్చమ్మతో మాట్లాడుతున్న మా అబ్బాయి నన్ను గమనించి “అమ్మా సండే చీరేసుకున్నావే. అమ్మా ఇవ్వాల పేసంతులకెల్లొద్దమ్మా, ప్లీసమ్మా” అంటూ కాళ్ళకు చుట్టుకున్నాడు.

“ఇప్పుడే వచ్చేస్తా”

“అన్నీ అపద్దాలే. రావు” అంటూ ఏడుపు మొదలెట్టాడు.

“మరి బాబూ నీకు మా గుడిసెమీన పాము సంగతైప్పానా? అడిగింది అచ్చమ్మ,
వాణ్ణి మాయపుచ్చడానికి.

“ఏంటీ?”

“ఓ సారి ఏమైందనుకున్నావూ ? అప్పటికి మా నాగరాజు కూడా నీఅంత కాదు. నీకన్నా పెద్దోడే. గుమ్మంలో లాంతర్ ముంగట కూసుని సదూకుంటన్నాడు.. గుడిసె మీన ఏదో కదుల్తన్నట్టు గసాగిసా ఇనొచ్చింది. ఎవరో మనింటిమీదకెక్కారన్నాడు. నేను లాంతర్ బయటికి దెచ్చి సూత్రంటే గభాలూ పేద్ద కట్టలపాము దబిక్కిన సుట్టలా గుమ్మం కాడ పడింది. ఎంత బరువుగా ఉందో ఆ సప్పిడికి పక్కింటోళ్ళు గోడమీంచి సూశారు దొంగోడు దూకాడేమోనని.”

“సంపేశారా?”

“లేదు , ఎల్లమ్మా, ఎల్లు అంటే ఎల్లిపోయింది.”

ఆ సందట్లో మెల్లగా జారుకున్నాను.

కిందకొచ్చి చూస్తే నాగరాజుమా రిసెప్షన్ దగ్గర నిల్చుని మా కాంపౌండర్ తో మాట్లాడుతున్నాడు.

నాగరాజు వాళ్ళావిడ ఆకుపచ్చని సిల్క్ చీర కట్టుకుని, చిక్కగా అల్లిన రెండుమూరల కనకాంబరాలు జడలో పెట్టుకుంది. చెవులకు రాళ్ళ బుట్టలు, మెడలో నెక్లెసు, బంగారు గాజులు, పాల జిడ్డు అంటని లక్ష్మీదేవిలా ఉంది. చిన్న వయసే.

వచ్చినప్పట్నుండీ ఒకటే ముసిముసిగా నవ్వుకుంటున్న నాగరాజు వాలకం చూసి కూడా ఏమీ తెలియనట్లు

"ఏంటీ బాధ అమ్మాయికి" అని ఆరా తీశాను ఏం చెప్తాడో చూద్దామని.

"చెప్పూ , డాక్టరమ్మ అడుగుతుంటే... " అని పెళ్ళాంతో అన్నాడు.

"ప్రెగ్నసీ అంట మేడం." అంటూ మా నర్సు వచ్చి చెప్పింది.

మూడో నెల అట.

వేవిళ్ళు.

ఏం తినడం లేదని తీసుకొచ్చాడు.

ఆ అమ్మాయిని పరీక్ష చేసేసరికి అచ్చమ్మ పైనుండి కిందికి దిగివచ్చింది.

“ఎయ్యో వొద్దంటది. లోపల పిలగాడు ఎట్టా పెరుగుతాడు. ఒక్క రోజైనా సరే పెందలాడ లేస్తదా, ఊహూ ....లేసి రెండిడ్లీ తిని ఓ గళాసు పాలు తాగాలా వొద్దా?”

పాల మాట వినగానే ఆ పిల్ల “వాక్.. ఛీ” అంది.

“అదుగో అదుగో చూడు డాట్టరమ్మా ఇదీ వరస. పోనీ మీగడ పెరుగేసుకుని నాలుగు ముద్దలు తినవంటా. ఇనదు. ఆడితో అదేదో బండిమీద వొండేయి తెప్పించుకుంటది. “

ఆ పిల్ల నవ్వుతూ నూడిల్స్ అని చెప్పింది.

అయి తిని పొడుకుంటది.

మొన్న ఆడు సల్ల ఐస్ క్రీము తేలేదని దెబ్బలాడి పొడుకుంది.

★★★★★★

ప్రతినెలా అచ్చమొస్తుందంటే కంగారొచ్చేది. ప్రవాహం లాగా ప్రశ్నలూ , అనుమానాలూ, ఆ పితూరీలూ. ఎన్ని చెప్తున్నా ఆ కోడలికి కోపమొస్తున్నట్లే అనిపించేదికాదు. నవ్వుతూనే వినేది.

“లోపలున్నది పిలగాడేనా?”

“ ఎవరైనా బాద లేదు. తొలినూరు ఎవరైతే ఏంది?”

“ మొన్న దానిమ్మ కాయలు తెచ్చాడా , కుళ్ళబెట్టి పారేసింది.”

“ఫిజ్జులో సల్ల నీళ్ళు తాగుతా కూసుంటది. లోపల పిండానికి దెబ్బంటే ఇనదు.”

తొమ్మిదోనెలలో చూపించేందుకు తీసుకొస్తూ ఓ పెద్ద పేకెట్ ఏదో తెచ్చింది. సీమంతం చేసిందట. చలివిడీ, స్వీట్లూ పట్టుకొచ్చింది.

“బిడ్డ పొదీషనూ అదీ బాగుందా?”

“లోపల నీరూ అదీ సుబ్బరంగా ఉన్నయ్యా?”

“కాన్సుకింకా ఎంత టైముంది?”

“సులువు కాన్సు కావాలంటే ఏం చెయ్యాలి?”

అని ఏవేవో అడుగుతోంది.

సీమంతం చేసిందంటే ఇంక పుట్టింటికి పంపిస్తుంది . అమ్మయ్య, డెలివరీ కి మనదగ్గరకు రాదు. లేకపోతే డెలివరీ రోజున ఈ అచ్చమ్మ చేసే గోలకు పిచ్చెక్కి పోవడం ఖాయం అనుకుని హాయిగా చలిమిడి పరిమళాను పీలుస్తూ, అందులో ఎందుకొబ్బరి వేశారో లేదోనని నిశ్చింతగా బెంగపడుతూ కూర్చున్నాను.

“ఇంతకూ వీళ్ళమ్మా వాళ్ళుండేది ఎక్కడా?” అడిగాను.

“ సత్తెనపిల్లి దగ్గర పల్లెటూరు.”

“అయితే మరి మంచిది. సత్తెన పల్లిలో నా స్నేహితురాలుందిలే. చాలా బాగా చూస్తుంది. అక్కడికే తీసుకెళ్ళు “

“భలేదానివే డాట్టరమ్మా, సుబ్బరంగా టాన్లో నేనుండగా ఉట్టి సుద్ద పల్లెటూరికెందుకూ అంపటం. నా మనవడు నాసేతిమీదే పుట్టాల. అసలే ఈళ్ళమ్మ మా పిన్నాం కోడలే. దానికేం తెలవదు. రాత్రేల ఏ అవుసరమొచ్చినా బండీ అదీ ఉండదు.”

“మరి పిల్లకు వాళ్ళ అమ్మదగ్గర ఉండాలనిపిస్తుందేమో అచ్చమ్మా?”

“ అందుకేగా, ఇక్కడికే ఒచ్చి ఉండమన్నా.”

ఆ అమ్మాయి వంక చూశాను.

“అదేంకాదు మేడం . నేనులేకపోతే మా అత్తకు తోచదు. అందుకే ఇయ్యన్నీ చెప్తంది.”

★★★★★★

ఓ అర్థ రాత్రి కాన్సు నొప్పులతో తీసుకొచ్చారు. తెల్లవారుజాముకు అబ్బాయి పుట్టాడు. డెలివరీ అయిన తర్వాత మూడు రోజులున్నారు. ఆ మూడురోజుల్లో అచ్చమ్మను చూస్తే ఆశ్చర్యమేసింది.

ఉదయం పిల్లల్ని స్కూలు దించడానికి వెళ్ళే టైములో చూస్తే అచ్చమ్మ కోడలిని కూర్చోబెట్టి తలదువ్వి గట్టిగా జడేస్తోంది.

“అబ్బి ఫో , గట్టిగా దువ్వుతున్నావు. నెప్పి వస్తంది.”

“ఏంటే నీ యవ్వారం, కుదురుంగా కూసో, ఎంత చిక్కు పడిందో సూడు. ఉండు మరింత నూనెరాస్తా, చిక్కు పోతది.”

“వద్దు, మొహం మీదకు కారిపోతది, నాకొద్దు ఫో.”

“మాటినకొచ్చింది పిల్ల.”

అత్తాకోడళ్ళు ఇద్దరూ సాయంకాలం పూట బయట కూర్చుని హాస్పిటల్ ఎదురుగా అంటించిన సినిమా పోస్టర్లు చూసి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఉండేవాళ్ళు. కోడలికీ, మనవడికీ చేసే కొన్ని పనుల్లో ఏమాత్రం ఏపనికీ చీదరలేదు. విసుగు చూపించేది కాదు . పసివాడూ, కోడలూ ఎప్పుడూ చక్కగా పువ్వులాంటి బట్టల్లో కళకళ లాడేవాళ్ళు. చక్కగా జడదువ్వడం, బట్టలు వెంటవెంటనే మార్చేయ్యడం, చివరికి అన్నం కూడా ముద్దలు కలిపి పెడుతుండేది. పేషంట్ తల్లి ఇంటిదగ్గర ఎవరూ లేరని, పాడిగేదెల్ని చూసేవాళ్ళు లేరని వెళ్ళిపోయింది. నాలుగో రోజున డిశ్చార్జ్ అయివెళ్ళిపోయారు

★★★★★

కొన్ని నెలలు గడిచాయి. ఓ రోజు ముసురుగా ఉంది. దానికి తోడు మంగళ వారం. పేషంట్స్ ఎక్కువగా రాలేదు. మధ్యాహ్నం రెండుగంటలకు బయటికొచ్చి చూస్తే , స్టాఫంతా సెల్లార్ లో భోజనానికి వెళ్ళినట్లున్నారు. ఎవరూ లేరు. రిసెప్షన్ లో ఓ మూల అచ్చమ్మ కూర్చుని ఉంది. అప్పుడప్పుడు గడ్డికోసమని వెళ్ళి తిరిగి వస్తూ మా హాస్పిటల్ లో కూర్చోవడం మామూలే. అచ్చమ్మను రిసెప్షన్ లో కూర్చోబెట్టి స్టాఫ్ భోజనానికి వెళ్తుంటారు.

నేనొచ్చిన సంగతి కూడా గమనించుకోకుండా వానపడుతుంటే బయటికి చూస్తోంది. తలరేగి ఉంది. చూపెక్కడో ఉంది.

“అచ్చమ్మా, ఏంటిక్కడ కూర్చున్నావు?”

ముసురుకమ్మి ఉన్న కళ్ళు.

“ఏం లేదమ్మా.”

“భోజనం చేశావా?”

“ఆకలిగా లేదమ్మా.”

“మీ మనవడూ, కోడలూ బాగానే ఉన్నారా?”

బాగానే ఉన్నారన్నట్లు తలూపింది. మౌనంగా సమాధానాలు చెప్తున్న అచ్చమ్మ కొత్తమనిషిలా కనిపించింది.

“నాగరాజేమైనా అన్నాడా?”

లేదన్నట్లు తలూపింది.

లోపలికిరా అని రూం లోపలికి తీసుకెళ్ళాను.

“మంచి నీళ్ళు తాగుతావా ?”

వద్దంది.

“వంట్లో బాగోలేదా? ఏవైంది అలా ఉన్నావే?”

ఆ మాత్రానికే కళ్ళు నిండు కడవలై, నీళ్ళు చింది, ఇటుకరాయి రంగు చీరమీద పడ్డాయి.

“ఈ వయసులో ఎందుకు నాకీ కరమ, పాడుజలమ సచ్చినా బాగుండు.” అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. .

కోడలితో ఏదో తగువయ్యిందేమో. అత్తాకోడళ్ళ మధ్య, మాటా మాటా వస్తూనే ఉంటాయి.

ఆ మాటెత్తితే అనవసరంగా గొడవ పెంచినట్లవుతుందని,

“ అచ్చమ్మా, ప్రతి ఇంట్లో ఏదో ఒక గొడవ ఉంటుంది. అవే సర్దుకుంటాయి. అలా మనసు కష్టపెట్టుకుంటే ఎట్లా చెప్పు. నాగరాజుతో నేను మాట్లాడనా?”

“ వద్దు డాట్టరమ్మా, ఆడితో ఏం సెప్పొద్దు. నాకొడుకుముందు తలెత్తుకోలేను. దానికన్నా సావుమేలు”

నాలుగైదు వారాల తర్వాత ఓ రోజు సాయంత్రం నాగరాజొచ్చాడు.

“రాత్రిపూట అమ్మ నిద్రపోటం లేదమ్మగారూ. ఎప్పుడు సూసినా మంచం మీద కూర్చుని ఆలోసిస్తూ ఉంటది. రెణ్ణెల్లబట్టి సూస్తన్నా. ఏవన్నా అడిగితే, కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటది. అదేమంటే, నేనున్నా లేపోయినా జాగ్రత్త అంటూ అప్పగింతలు చెప్తోంది.” అన్నాడు.

నిద్రపట్టకపోవడం, డిప్రెషన్, అకారణంగా ఏడవడం అన్నీ మెనోపాజ్ లక్షణాలైఉంటాయి.

“సరే ఓ సారి నేను చూసి మందులవీ ఇస్తాలే. కంగారు పడొద్దు.”

“ పిలగాడికి పుట్టెంటికలు తీయిద్దామని గురువారం కొండకెళ్ళన్నాం. . అమ్మక్కూడా టికెట్టు తీసుకున్నా గానీ, అమ్మ రానంటే రానంటంది. అమ్మను బాబాయి కొడుక్కి అప్పజెప్పి ఎల్తన్నాను. మూడురోజులతర్వాత వస్తాము. ఏదైనా అవసరమొస్తే సూసుకుంటారనీ!”

“దానిదేముంది. నాగరాజూ, నీకు భయమైతే.. ఇక్కడే అట్టిపెట్టి వెళ్ళు.”

“పర్లేదండీ. అన్నయ్య బాగానే చూసుకుంటాడు.”

★★★★★

గురువారం సాయంత్రం కళ్ళు తిరిగి పడిపోయిందని అచ్చమ్మను తీసుకొచ్చారు వాళ్ళ బంధువులు . బీపీ బాగా ఎక్కువగా ఉంది. తలనొప్పి , వాంతులు కూడా అవుతున్నాయని చెప్పారు. మనిషి కుదురులేకుండా ఏవేవో మాట్లాడుతోంది.

ఇదివరకు చదివిన కథేదో గుర్తొచ్చింది. కొడుకూ కోడలితో తిరుపతి వెళ్ళామనుకున్న ఓ అత్తగారు, వాళ్ళిద్దరే వెళ్ళేసరికి తట్టుకోలేక పిచ్చిదవుతుంది. అలా ఏమైనా అయిందా?

బీపీ పెరిగితే తలనొప్పి రావడం, వాంతులు కావడం మామూలే. బీపీ తగ్గడానికి

ఇంజెక్షన్లు చేస్తే కాస్త సర్దుకుంది. పన్నెండింటివరకూ వేరే పనులేవో చూసుకుని , పైకి వెళ్ళబోయేముందు అచ్చమ్మనోసారి చూసి, రేప్పొద్దున్న ఫిజిషియన్ కు ఓ సారి చూపించాలి అనుకుని పైకెళ్ళి నిద్రపోడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే రాత్రి రెండింటివరకూ నిద్రపట్టలేదు. ఓ మాదిరిగా నిద్రపడుతోంటే, డోర్ బెల్ మోగింది.

అచ్చమ్మ తలుపు తీసుకుని వెళ్ళిపోతోందనీ, అదేమంటే రైలుకిందపడతానంటోందనీ చెప్పింది నర్సు. పైకి తీసుకురమ్మన్నాను. అచ్చమ్మ కేసులో ఏదో మిస్ అవుతున్నానని తెలుస్తోంది. అదేంటో తెలియడం లేదు.

వీల్ చెయిర్ లో తీసుకొచ్చారు. మనిషి చూస్తే బాగానే ఉంది. బాల్యనీ కూడా ఒక రూం లాగా ఉంటుంది ఆ ఇంట్లో అక్కడో చిన్న మంచం లాంటిది వేశాను. పిల్లలు రోడ్డు మీద వెళ్ళేవాళ్ళను చూస్తూ అక్కడ కూర్చుని ఆడుకుంటారు. ఇనపగ్రెల్స్ కూడా ఉన్నాయి కాబట్టి భయంలేదని, అక్కడ పడుకోమన్నాను.

పడుకోకుండా నిటారుగా కూర్చుంది. నేను పక్కనే ఉన్న కేన్ కుర్చీలో ముడుచుకుని కూర్చున్నాను.

“ఏవైంది అచ్చమ్మా, ఇంతకూ బయటికెక్కడికి పోతున్నావూ?”

ఏవితేవితో మాట్లాడుతోంది. రాత్రి మూడింటికి, పొంతన లేని కబుర్లేవో చెబుతోంది.

“ఏం కష్టమొచ్చింది?”

“అదేగా సెప్పన్నానూ? పెద్దమడిసైన మూణ్ణెళ్లకు సమ్మంధం సూసి ముడేట్టేశారు. ఆరైల్లకే ఈడు కడుపున పడ్డాడు. ఈ పుట్టిన ఆరైల్లకు వేరే దాంతో కాపురం పెట్టాడు. ఆపైన ఎన్ని తంటాలు పడ్డానో దేవుడికి తెలుసు. రెండు బరెలు పెట్టుకుని పాలమ్ముకునేదాన్ని. పిల్లగాడు సేతికొచ్చాక ఇద్దరం కట్టపడి ఇల్లు అదీ ఏర్పాటు సేసుకున్నాం. దేవుడు మంచే జేశాడు. బంగారం లాంటి కొడుకునిచ్చాడు. అంతకన్నా నాకేం గావాల?

ఆయాల బాబు, కోడలు ఇంటికాడ లేరు. పిలగాణ్ణి తీసుకుని ఆళ్ళత్తగారింటి బోయారు. మా ఈపరాలికిస్తవని సితుకు సేపల్లెప్పిచ్చి సిక్కగా పులుసొండా. బాగా కుదిరింది. అరుగుమీన కూకున్నా. అప్పుడే అటుగా వొచ్చాడు ఆళ్ళ నాన.”

టైం గాని టైం లో ఈ చితుకు చేపల కథేంటి? ఈ అచ్చమ్ముకు మతిగాని పోయిందా ? పొద్దున్నే సైకియాట్రిక్ కన్సల్టేషన్ కూడా ఇప్పించాలి

“ఎవరి నాన్న అచ్చమ్మా?”

“అదే నా పెనిమిటి.”

అతను రెండో ఆవిడతో ఉంటాడుకదా, అనుకున్నానుకానీ ఏమ్మాట్లడకుండా వింటున్నాను.

“రోడ్డుమీన ఎవరూ లేరు. దగ్గరకొచ్చి ‘ఏటే బాగున్నావా?’ అన్నాడు.

వొల్లంతా జలజల్లాడింది.

ఆ పాట్లు అరుగు దూకాను.

పిల్లగాడెటూ లేడు. తండ్రంటే అంతెత్తున లేస్తాడు. నా సేత్తో ఓ ముద్ద పెడదావని, పేణం లాగేసింది.

‘సితుకు సేపల పులుసుంది. వణ్ణం తిందూగానీ రా.’ అన్నాను.

తానం జెయ్యలేదన్నాడు. ఉడుకునీళ్ళుండాయంటే లోపలకొచ్చాడు.

“యేడేడిగా అన్నమొండి, సేపలపులుసుతో ఎడితే దాక మొత్తం కాళీ సేశాడు.”

కాసేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు కానీ, ఏం జరిగి ఉంటుందో ఊహించాను.

పాపం... అచ్చమ్మా.

“అయితే ఎందుకిప్పుడు బాధ నీకు.”

“అదికాదు డాట్టరమ్మా, ఆడొచ్చాడని తెలిస్తే నాగరాజు ఆళ్ళనాన్ననూ, నన్నూ ఇద్దర్నీ బతకనియ్యడు.”

“ఎవరు జెప్తారు నీ భయంగానీ.”

“కాదమ్మా, ఆ యాల్తీనుండీ బయట జేరలేదు. నాలుగునెలలయ్యింది.”

“అదా నీ భయం. నీవయసులో అలాంటివేం జరగవులే!”

“కాదమ్మా కడుపుకూడా పెరుగుతున్నట్టూ, ఎవురో కదుల్తా వున్నట్టు ఏందో అనుమానం”

“బహిష్టులు ఎండిపోయే వయసొచ్చింది. అదీగాక మరి ఎక్కువ ఆలోచన చేసినా, కంగారెక్కువైనా కూడా రావు. అంతేఈ వయసుకు పొట్టలో కొవ్వు చేరుతుంది. జీర్ణాశయం, ప్రేగులూ కదులుతుంటాయి. అంతకు మించి ఇంకేం కాదు.”

“అంతేనంటావా. ఎంత సల్లటి కబురుసెప్పావు . అబ్బి ఎంత బయమేసింది డాక్టరమ్మా, ఈ నాలుగునెలలూ నిదరలేదు, తిండి తినబుద్ధికాలేదు. నా బిడ్డొచ్చేసరికి రైలుకింద పడదామనే కొండకూడా రానన్నాను. ఇంక పొడుకో” అని మంచమీద పడుకుని నిద్రపోయింది.

ఏంటీ ఆడవాళ్ళ బతుకులు. తండ్రి , అన్న, భర్త, కొడుకు ....ఎంత వయసొచ్చినా సరే , ఎవరికో ఒకరికి భయపడాలా?

నేను కూడా కేన్ కుర్చీలో పడుకుని ఇంకో కుర్చీలో కాళ్ళు పెట్టుకుని నిద్రపోయాను.

నిద్రపోతుంటే దబ్ మన్న శబ్దమైంది. పక్కనే ఉన్న బల్ల మీద పడుకున్న అచ్చమ్మ కిందపడి నేల మీద పడ్డ శబ్దం!

★★★★★

లేచి లైట్ వేసి చూస్తే అచ్చమ్మ నేలమీద గిలగిలా కొట్టుకుంటోంది. ఫిట్స్ వస్తున్నాయి. కింద స్టాఫ్ ని పిలవడానికి పైన ఒక బెల్ ఏర్పాటు చేశాము. పరుగుపరుగున ఆ బెల్ నొక్కాను. త్వరత్వరగా అచ్చమ్మను తీసుకెళ్ళి, టేబిల్ మీద పడుకోబెట్టి, ఆక్సిజెన్ పెట్టి చూస్తే బీపీ మళ్ళీ పెరిగినట్లు మోనిటర్ చూపిస్తోంది. బీపీ తగ్గడానికి ఇంజెక్షన్ చేసి, అది మెయింటెన్ చెయ్యడానికి , ఫిట్స్ తగ్గడానికి సెలైన్ పెట్టాను.

కాస్త కుదురుకున్నట్లే ఉంది. చీరమొత్తం వాంతి చేసుకుంది. హాస్పిటల్ గౌన్ కు మార్చమన్నాను. స్టాఫ్ బట్టలు మారుస్తుంటే చూశాను. ఎత్తుగా ఉన్న పొత్తికడుపు.

ఒక్క సారిగా కుదుపు తిన్నాను.

స్కానింగ్ చేసి చూస్తే , నాలుగైదు నెలల పిండం కనిపించింది. కదలికలు లేవు. గుండె ఆగిపోయి చాలా సేపైనట్లుంది. లేటు వయసులో గర్భం రావడం వల్ల బీపీ పెరిగి, ఫిట్స్ వచ్చాయి.

ఒక సారి ఫిట్స్ వచ్చిన తర్వాత ఆ గర్భాన్ని తొలగించాల్సిందే. తప్పదు. అచ్చమ్మ పరిస్థితి కాస్త సర్దుకున్న తర్వాత, బిడ్డ బయట పడేందుకు ఏర్పాట్లు చేశాను. నాలుగైదు గంటల తర్వాత అవాంఛిత గర్భం వల్ల కలిగే శోకం తప్పిపోయింది.

★★★★★

రెండు రోజుల తర్వాత నాగరాజు వచ్చాడు.

అప్పటికి అచ్చమ్మ కోలుకుంది. బాగానే తిరుగుతోంది. బీపీకూడా కంట్రోల్ లో ఉంది.

అచ్చమ్మకు బీపీ పెరిగిందనీ, ఇప్పుడు కంట్రోల్ అయిందనీ, ఇంక మరేం పర్లేదనీ చెప్పాను.

వెళ్ళబోయేముందు, నాదగ్గర కూర్చుంది.

“ఏవైంది నాకు?” అని అడిగింది.

అచ్చమ్మ వంక ఓ సారి చూశాను. పదమూడేళ్ళకు పెళ్ళి చేసి ఉంటారు. పద్నాలుగేళ్ళకు నాగరాజు పుడితే, ఇప్పుడు అతనికి ఇరవైనాలుగేళ్ళు. అంటే మొత్తం కలిపి నలభైఏళ్ళు కూడా ఉండి ఉండవు. పొలం పనులు చేసి, వయసు మించినదానిలా కనిపిస్తోంది. ఆమెకు మెనోపాజ్ అంటగట్టి, తన అనుమానాన్ని కొట్టిపారేసినందుకు లోపల్లోపలే సారీ చెప్పుకుని, ఏం జరిగిందో చెప్పాను.

“ అయిదోనెల . ఆడపిల్ల పుట్టింది. జరిగింది మనిద్దరిమధ్యే ఉండనీ. ఆయమ్మ, నర్సు కూడా ఎవరితో చెప్పరు. నువ్వు కూడా మర్చిపో అచ్చమ్మా.”

“పిల్లగాడి ముందు పరువు కాపాడావు. లేపోతే సావుతప్ప వేరే దిక్కు లేకపోయేది.”

లేచి వెళ్ళబోతూ, తలుపు దగ్గర నిల్చుని,

“తల్లంటే కడుపున పుట్టిన బిడ్డలు బాగుండాలనుకుంటది, పిల్ల సచ్చిపోయినందుకు సంతోసపడతన్నాను. నేనేం మడిసిని?” అంది.

ఆ బిడ్డ ప్రాణం లేకుండా పుట్టినందుకు, నేను కూడా రిలీఫ్ పొందిన మాట నిజమే . ఆ లెక్కకొస్తే నేనేం మనిషిని? అచ్చమ్మ అడిగిన ప్రశ్నకు నాదగ్గర జవాబు లేదు.

“అచ్చమ్మా, ఇంక ఈ విషయం గురించి మాట్లాడితే నామీద ఒట్టే!”

***

- ఆరవ కథ -

ఆ రోజు సోమవారం.

"అమ్మా? ఏం చేస్తున్నావూ? " మా నాన్న నుండి ఫోన్.

"నానా, చెప్పు"

"మా గంగ ఫోన్ చేసింది. ఇవాళ వాళ్ళంతా నీదగ్గర కొస్తున్నారంట"

ఎవరో ఆవిడ?

"అదేనమ్మా, మన అంగలూరు నాయనమ్మ చెల్లెలి కూతురు. నాకు చెల్లెలవుతుంది. వాళ్ళమ్మాయి, అల్లుడూ అమెరికాలో ఉంటారు.

నిన్ను కలవడానికొస్తారీవాళ"

"సరే .."

"ఎక్కువసేపు వెయిటింగ్ హాల్లో కూర్చోబెట్టకు , బాగోదు."

"కాఫీ, అదీ ఇచ్చి....కాస్త నెమ్మదిగా మరి..."

"సరేలే నానా"

"స్టాఫ్ కు ముందే చెప్పు, ఫలానా వాళ్ళొస్తారనీ, కాస్త మర్యాదగా రిసీవ్ చేసుకోమనీ ..."

"అలాగే"

"మళ్ళానేమో....అదీ మరి.... జాగ్రత్త"

పాపం ఇంకేదో చెప్పాలనుకుంటున్నాడు గానీ, నేను గయ్యమంటానని వెనకాడుతున్నట్టున్నాడు నాన్న.

"బాగానే చూసుకుంటాలే నానా. నువ్వు కంగారు పడమాక"

రిసెప్షన్ లో చెప్పాను.

★★★★★

ఉదయం పదకొండు దాటిన తర్వాత వచ్చారు గంగా భవానీ, ఆమె భర్తా.

"మన సత్యం కూతురండీ." అని భర్తకు పరిచయం చేసింది నన్ను. తెల్లటి లాల్చీ, పైజమా. జేబులో చేయి పెట్టుకుని, చాలా హుందాగా ఉన్నాడాయన. ఏవో ఫాక్టరీలు, బిజినెస్సులూ ఉన్నాయట. ఈ మధ్యన బిజినెస్ అదీ కొడుక్కి ఒప్పజెప్పి ఇంట్లో రెస్ట్ తీసుకుంటున్నాడట.

వాళ్ళిద్దర్నీ ఇదివరకెప్పుడూ చూసినట్టే లేదు.

"అన్నీ మా సత్యమన్నాయి పోలికలే. కాకపోతే ముక్కు తేడా." అంది ఆవిడ నన్ను చూస్తూ. సన్నగా పొడుగ్గా ఉండి, వాలుజడ వేసుకుంది. ముదురాకు పచ్చ వెంకట గిరి జరీ చీర కట్టుకుంది. మెడలో విలువైన వజ్రాల హారం మెరుస్తోంది.

“మీ ఫాదరూ, నేనూ చదువుకునే రోజుల్లో ఒకే బాచ్. మీరు మెడిసిన్ చదివేప్పుడు ఓ సారి ఇంటిక్యూడా వచ్చాం. మీకు గుర్తుండి ఉండదు.” చెప్పాడాయన.

“సుభద్రా, వాళ్ళాయన కూడా వచ్చారా” అంటూ నాతో చెప్పి, లేచి డోర్ బయటకు తలపెట్టి “స్వీటీ” అని పిలిచింది.

సుభద్ర అంటే వాళ్ళమ్మాయి అనుకుంటా .

“రోహనా, కం.” అంటూ రెండేళ్ళ పాపతో వచ్చింది . వయసు ముప్పై పైనే ఉంటాయేమో ఎత్తుగా, తెల్లగా, బొద్దుగా ఉంది. బిగుతైన చూడీదార్ వేసుకుని లోపలికి వచ్చింది.

“రోహా, సే గుడ్ మోనింగ్ టూ డాక్టరాంటీ.” అని కూతురితో చెప్పి, “మికి, పీ ఈజ్ .. “ ఫలానా అంటూ నన్ను భర్తకు పరిచయం చేసింది.

గొంతులో తెలుగు సరిగా పలకలేని అతిశయం.

వచ్చిన అల్లుడు “ అయాం వేణూ మిక్కిలినేని..” అని టెక్సాస్ లో ఏం చేస్తున్నాడో చెప్పి, చేతిలో ఉన్న కిన్నే బాటిల్ నా టేబిల్ మీద పెట్టి కూర్చున్నాడు.

పాత చుట్టరికాలు తిరగేశారు.

నా వివరాలు కొన్ని అడిగారు. పిల్లలెంతమంది, ఏం చదువుతున్నారూ లాంటివి.

"మీ తమ్ముడు ఎక్కడ ఉంటాడు. ఏం చేస్తున్నాడు?"

"తమ్ముళ్ళెవరూ లేరండీ. ముగ్గురూ అన్నయ్యలే నాకు."

" సరే, అన్నయ్యలేం చేస్తున్నారు. వాళ్ళకు పిల్లలెంతమంది?"

ఇలాంటి వివరాలతో ఓ పావుగంట గడిచింది. ఆ టైములో పావుగంట అంటే, బయట కూర్చున్నవాళ్ళకు ఓ పావుయుగంతో సమానం.

నన్ను ఏ రేంజ్ లో తిట్టుకుంటున్నారో...

ఇంతలో నర్సాచ్చి, పైళ్ళన్నీ వరసనే పేర్చి, వాళ్ళవంక చూసి, వెళ్ళబోతుంటే అందరికీ మజ్జిగ తెమ్మన్నాను.

సుభద్ర మజ్జిగ తాగుతూ " గాడ్, దిసీజ్ రీ..లీ ..... రీ..లీ... గూడ్. వెరీ టేస్టీ" అంటూ మొదటి సారి యూ ఎస్ వెళ్ళినప్పుడు తను సంగం మజ్జిగ ఎంత మిస్ అయిందో చెప్పింది.

“చూడు మా గుంటూరు బటర్ మిల్క్ ఎంత టేస్టీగా ఉంటాయో” అంటూ మొగుణ్ణి వెక్కిరించింది.

ఇంతకూ అతనెక్కడివాడో.

ఎక్కడివాడైతే నాకెందుకు.

త్వరగా ఓపీ చూసుకోవాలని లోపల్లోపల తొందరపడుతున్నాను.

“ చెప్పండి మీ హెల్త్ అదీ బాగుంటోందా?” అని పెద్దావిడను అడిగాను, అలా అయినా విషయానికొస్తే బాగుండని.

“మమ్మీకి హెల్త్ అసలు బాగోవడం లేదాంటీ. ఫుడ్ సరిగా తీసుకోదు. నిద్రపోవడం లేదు. హెల్త్ పాడవుతుంది అని మేమెంత చెప్పినా వినదు. చాలా డిప్రెస్ అవుతాంది.”

“ఏమైంది?” అడిగాను.

“ఏం లేదమ్మా. బాగానే ఉంటాంది. ఈళ్ళదంతా ఓ... హడావుడి.” వచ్చినావిడ మొహమాటపడుతూ.

“ఉన్న సంగతి చెప్పు మమ్మీ.” అని వాళ్ళమ్మతో చెప్పి “అదే ఆంటీ, చిన్నన్నకు మొన్న ఫెబ్ లో మేరేజ్ అయింది. వదిన ఇంతవరకూ కనీవ్ కాలేదు. ఓ సారి మీతో మాట్లాడదామని.” సుభద్ర చెప్పింది.

“ఫిబ్రవరి అంటే ఎనిమిదినెలలేగా, తొందరేముంది?”

“తొందరగానే ఉందమ్మదూ. మనవళ్ళనెత్తుకోవాలనీ. స్వీటీ వాళ్ళ పిల్లలతో ఆడుకోవాలంటే, వీళ్ళేమో పోయి పోయి అమెరికాలో కూర్చున్నారు.” అంటూ కూతుర్ని అల్లుణ్ణి ఆక్షేపణగా చూసింది.

“మీరూ వచ్చి మాతో ఉండండింటి.” టెక్సాస్ అల్లుడు నవ్వుతూ అన్నాడు.

“అబ్బాయి పెళ్ళిచేసుకుని ఎనిమిదినెలలయ్యింది. ఇంతవరకూ ఏ కబురూ లేదు. వాడికీ ఓ పిల్లో పిల్లాడో పుడితే హాయిగా రామా కృష్ణా అనుకుంటూ..”

ఆవిడ చీరా, నగలూ , వాలకం చూస్తే రామా కృష్ణా అనుకోవడానికి ఆస్కారమే లేదు. అని ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాను.

“అది కాదంటి, మేరేజ్ అయిన తర్వాత ఇమ్మీడియట్ గా కనీవ్ అయ్యాను. వదిన కు డేట్స్ రెగ్యులర్ గా రావు. ఎప్పుడూ ప్రాబ్లమ్ తనకు. అదీ గాక స్టమక్ పెయిన్ వస్తుంటుంది. అలా స్టమక్ పెయిన్ వస్తే కనీవ్ కావడం కష్టమంట కదా.”

“ అండం విడుదల అయిన సూచనగా నొప్పి వస్తుంటుంది. అదేం పెద్ద ప్రాబ్లం కాదు. చాలా సహజం. అయినా ఓ సంవత్సరం పాటు వాళ్ళను తొందరపెట్టడం మంచిది కాదు.”

“ప్రాబ్లెం ఏదైనా ఉంటే ముందే ట్రీట్మెంట్ తీసుకుంటే సరిపోతుంది కదాంటి” అంటూ తన వాదన వినిపించింది.

“ సరే ఓ సారి మీ అన్నా వదినలను పంపించండి. చూస్తాను.” నా తొందర మాటల్లో వినిపించేలా చెప్పాను.

“అన్న పర్సెజింగ్ కోసమని ముంబై వెళ్ళాడాంటి.”

“సరే అతనొచ్చిన తర్వాత ఇద్దర్నీ కలిపి పంపండి” అన్నాను.

వదిన ఇక్కడే ఉంది. అంటూ నా రూం డోర్ తీసి “వదినా లోపలికి రా” అని పిలిచింది.

అంటే ఆ అమ్మాయి ఇప్పటివరకూ బయటే కూర్చుందా?

ఆ అమ్మాయి లోపలికొచ్చే లోపల పెద్దావిడ చెప్తోంది. “ తండ్రి ఇల్లు పట్టించుకోడు. తల్లికి ఆరోగ్యం బాగోదు. మాకు సరిపోయే ఫామిలీ కాదు. అయినా సరే పిల్ల నచ్చి కావాలని చేసుకున్నాం. “

ఇరవై ఏళ్ళ బక్కపలుచని ఓ అమ్మాయి లోపలికొచ్చి ఇంటర్వ్యూ కు నిలబడినట్లు నిల్చింది. నలుపులో కొద్దిగా మెరుగైన చాయ. ఇరవై ఏళ్ళని పైలు మీద వ్రాసి ఉంది కానీ, చూట్టానికి పదహారో, పద్దెనిమిదో అన్నట్లు బాగా సన్నగా ఉంది.

లేతాకుపచ్చ సిల్క్ చీరకట్టుకుంది. వంటి మీద ఏవేవో అర్థం పర్థం లేని నగలు.

నీడపట్టున ఉండే సౌకర్యాలు ఎరగని నల్లటి చేతులు. అర్థచంద్రాకారంలో అరిగిపోయిన గోళ్ళు .

"ఆంటీ, షీ ఈజ్ సీత మా వదిన." అంది సుభద్ర.

ఆ అమ్మాయిని నా పక్కనే ఉన్న రౌండ్ స్టూల్ మీద కూర్చోమన్నాను.

“వదినా, మేడం మా ఆంటీనే. ఏం భయపడొద్దు.”

ముప్పై ఏళ్ళుండి, డెబ్బై కేజీలున్న సుభద్ర చూడీదార్ వేసుకుంటే, ఈ అమ్మాయికి ఆ చీరేవిటో నగలేవిటో, పెద్దింటి కోడలి వేషం గానీ ‘వదినా’ అన్న పిలుపు ఆ అమ్మాయికి అస్సలు నప్పలేదు.

“ఓ సారి ఎగ్జాం చెయ్యడాంటీ, యూటిరెస్ అది సరిగా ఉండో లేదో, ఓవరీస్ పుక్షనిగా కాదా. ఓవ్యులేషన్ జరుగుతోందో లేదో చూసుకోవాలని వదిన్ని ఎడ్యుకేట్ చేశాను. బేసల్ బడీ టెంపరేచర్ నోట్ చెయ్యి వదినా అని థెర్మోమీటర్ కూడా ఇచ్చాను. పోయిన మంత్ చేశావా వదినా?” అని ఆ అమ్మాయి నడిగింది.

ఈ సుభద్ర నుండి నుండి ఆ పిల్లను కాపాడాల్సిన బాధ్యత నాదేననిపించి, నర్స్ ను పిలిచి అమ్మాయిని లోపలికి తీసుకెళ్ళమన్నాను.

డబ్బూ హోదా మర్చిపోయి ఈ అమ్మాయిని చేసుకున్నారంటే కొంచం విచిత్రంగా ఉంది.

ఆ అమ్మాయి లోపలికెళ్ళిపోయిన తర్వాత, సుభద్ర నా పక్కనే కూర్చుని చిన్నగా,

“అంటీ, మీ దగ్గర దాచేదేముంది. అన్నకు ముందో మాచ్ డివోర్స్ అయ్యింది. మమ్మీ డాడీ తనని ఎంత బాగా చూసుకునే వాళ్ళంటే, సొంత కూతురుని చూసుకున్నట్టు చూసుకునేవాళ్ళు. బట్ షి ఈజ్ టూ యారొగెంట్. మా ఇంట్లో తను సెట్ కాలేక పోయింది. ” చెప్పింది.

“దానికదృష్టం లేదే. ఏంచేస్తాం. దీనికైనా పిల్లలు పుట్టే యోగం ఉండో లేదో..కొంచం చూడమ్మా.” నిట్టూర్చింది గంగా భవాని. .

లోపలికి వెళ్ళామని లేచాను.

“తను పెద్దగా చదువుకోలేదాంటీ, హెల్ప్ చెయ్యడానికి నేనూ వస్తాను. రోహూ, సిట్ విత్ గ్రాండ్ మా” అంటూ లేచింది సుభద్ర.

నర్స్ వంక చూశాను.

“మీరు కూర్చోండి, మేమున్నాం కదా, మేము చూసుకుంటాం” అని మా కృష్ణ వేణి ఆపేసింది.

“వదినకు ఎడ్యుకేషన్ లేదాంటీ, మీరు ఇబ్బంది పడతారేమో.” అంటూ అక్కడే నిల్చింది.

అప్పటికే నేను లోపలికెళ్ళిపోయాను.

“రోజూ వచ్చేవాళ్ళల్లో సగానికి సగం పెద్దగా చదువుకోని వాళ్ళేనండీ.” మా కృష్ణవేణి గొంతు వినిపిస్తోంది.

ఆ అమ్మాయి పేరు సీత.

కొన్ని గైనిక్ ప్రశ్నలడిగాను. బాగానే సమాధానాలు చెప్పింది.

“ పరీక్ష చేయించుకుంటావా? నీకిష్టమైతేనే చేస్తాను.”

“-----”

“ఏం పర్లేదు. తర్వాతెప్పుడైనా మీరిద్దరూ కలిసి రండి. అప్పుడు చేస్తాను ఎగ్జామినేషన్”

“ఇప్పుడే పరీక్ష చెయ్యండి మేడం.”

ఎగ్జామినేషన్ పూర్తి చేసి బయటికొచ్చేసరికి సుభద్ర డోర్ దగ్గరే నిల్చింది.

“ఎలాఉందాంటీ ?” రిజల్ట్స్ వచ్చే రోజున సివిల్స్ లో టాపర్ కూడా ఇంత ఆత్రంగా ఉండడేమో.

మామూలుగా అయితే పేషంట్ వివరాలు పేషంట్ తోనే మాట్లాడాలి. ఎంత దగ్గర బంధువులైనా సరే పేషంట్ అనుమతి లేకుండా వివరాలేమీ చెప్పకూడదు.

కానీ తెలిసిన వాళ్ళ దగ్గర రూల్స్ పప్పులుడకవు .

“ఆమె ఆరోగ్యంగానే ఉంది. కాకపోతే మంచి ఆహారం తీసుకోవాలి.”

“ఇంట్లో అన్నీ వుంటాయాంటీ, తనే తినదు. అప్పటికీ లేవగానే ప్రోటీన్ షేక్ తీసుకుని , బ్రేక్ ఫాస్ట్ తీసుకోమని చెప్తూనే ఉంటాము. మమ్మీ డాడీ అయితే ఎంత బలవంతం చేస్తారో ఫుడ్ విషయంలో ..... ఓవలేషన్ కు హెల్ప్ అవుతుందని స్పౌట్స్, ఆల్మండ్స్ తీసు వదినా అని చెప్తూనే ఉంటాను. “

“ప్రెగ్నసీ వస్తుంది గానీ, ఆ అమ్మాయిని తొందర పెట్టొద్దు.”

“అయ్యో మేమూ అదే చెప్తుంటాము. కాకపోతే తనే ఏడుస్తోంది ఇంకా రాలేదని. నేనెటూ తిరగలేనమ్మా. అమ్మాయి, సీతా వస్తారు, ఇకనుండీ. నీ చేతిలో పెట్టాము. ఎలాగైనా వాళ్లకో పిల్లో పాపో కలిగేట్టు చూడు.”

గంగా భవాని నా చేతులు పట్టుకుని చెప్పింది.

అల్లుడు ఓ వారంలో వెళ్ళిపోతాడట కానీ సుభద్ర ఆరునెలలు ఇండియాలో ఉంటుందట. ఈ ట్రీట్మెంట్ విషయాలు అన్నీ తనే చూసుకుంటుందట.

“అలాగే, కానీ ఓ సారి మీ అబ్బాయిని కూడా పంపించండి.”

★★★★★★

ఓ రోజున సీతా, ఆమె భర్తా వచ్చారు.

వాళ్ళ టెక్స్టైల్ బిజినెస్ చూసుకుంటాడట. కనీసం ముప్పైదేళ్ళుంటాయి. సీతకూ అతనికీ వయసులోనే కాదు, రూపం, మాట, తీరు, హోదా అన్నింటిలోనూ బాగా తేడా ఉంది. అతని పక్కన పనిపిల్లలా వినయంగా ఉంది తప్ప భార్యలా కూర్చోలేకపోతోంది.

అతను ఎక్కువగా ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడుతున్నాడు.

బిజినెస్ వత్తిడి ఎక్కువగా ఉంటోందనీ, దానికి తోడు పిల్లల టెన్షన్స్ ఎక్కువయ్యాయనీ అన్నాడు.

“మొన్న మీ పేరెంట్స్ వచ్చి వెళ్ళారు. పిల్లలు కావాలని అనుకుంటున్నారని.”

జస్ట్ ఆ మినిట్ అని లేచి పాంట్ జేబులో ఉన్న కారు తాళం సీతకిచ్చి, కార్లో ఫైల్ ఉంటుంది తీసుకురా అన్నాడు. ఆమె వెళ్ళింది.

“ఏం చెయ్యమంటారు మేడం ఎక్కడికెళ్ళినా ఇదే ప్రశ్న అడుగుతారు. ఇంకా విశేషమేం లేదా అని. తలెక్కడపెట్టుకోవాలో అర్థం కావడం లేదు. ఇంటికెవరోచ్చినా అదే ప్రశ్న. ఏరా పిల్లల్నికనే ఉద్దేశం లేదా అని. నలుగురు కలిసే చోటకెళ్ళాలంటే భయమేస్తోంది మేడం. స్నేహితులు కూడా చాల లోకువగా మాట్లాడుతున్నారు. చివరికి నాన్న కూడా .....” ఏదో చెప్పబోయి గొంతు సహకరించక ..కాసేపు ఆగి మళ్ళీ తమాయించుకుని .

“పిల్లలు లేకపోతే ఊళ్ళోవాళ్ళకే కాదు మేడం ఇంట్లో వాళ్ళకూడా లోకువే” అన్నాడు.

“-----”

“ఎక్కడికైనా పారిపోవాలనిపిస్తోంది మేడం.” అతని కళ్ళలో తడి.

సీత ఫైల్ తీసుకుని లోపలికి వచ్చేసరికి ఆమె చూడకుండా కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

అతని ఫైల్స్ అన్నీ చూశాను. స్పెర్మ్ కౌంట్ మరీ అంత తక్కువగా ఏమీ లేదు.

“పెళ్ళయి సంవత్సరం కూడా కాలేదు. ఎవరో తొందరపెడుతున్నారని మీరు హడావుడి పడొద్దు. ఎందుకంటే ..”

“నాతో పెళ్ళైన వాళ్ళ వైఫ్ లందరూ ప్రెగ్నంట్ అయ్యారు. మాకే ---” కొంత సేపు ఆగి, “ఇప్పటికే లేటయ్యింది మేడం. ట్రీట్మెంట్ వెంటనే మొదలెట్టండి.”

“మీ కౌంట్ స్పెర్మ్ కౌంట్, అదీ పర్లేదండీ. కాన్సంట్రిషన్ టెక్నిక్ ద్వారా మంచి కణాలను వేరు చేసి గర్భశయంలోకి ప్రవేశ పెట్టడం ద్వారా మీకు చాన్సెస్ బాగానే ఉంటాయి.”

ఓ ఆరునెలలు ప్రయత్నించుదామనీ, సక్సెస్ కాకపోతే నెక్స్ట్ స్టేప్ కు వెళ్ళామనీ చెప్పాను.

అంత సేపు మాట్లాడుతున్నా సరే, సీత పక్కనుందనీ, ఆమెకూడా ఈ సమస్యలో భాగం ఉందనీ అతను అనుకుంటున్నట్టే లేదు. ఆమెతో ఇంట్లో అయినా మాట్లాడతాడా అని అనుమానమొచ్చింది.

★★★★★★

ప్రతిసారీ మంచి కణాలని వేరు చేసి ఆమెకు అండం విడుదల అయే రోజుల్లో గర్భాశయం లోపలికి ఎక్కించేవాళ్ళం. అయిదు నెలలు గడిచిపోయాయి. అంతకు ముందు నాలుగు సార్లు ఫెయిల్ అయింది.

ఓ రోజు ఉదయాన్నే నేను వాకింగ్ నుండి వచ్చేసరికి సుభద్రా, సీతా ఇద్దరూ రిసెప్షన్ లో కూర్చున్నారు.

"ఏంటి ఇంతపొద్దున్నే.... ఏమైంది?"

"జస్ట్ లైక్ దట్ ఆంటీ. ఇంత పొద్దున్నే మీరెక్కడికెళ్తారు?"

"వాకింగ్ కు వెళ్ళాస్తాను. అవునూ మీ పాప ఎలా ఉంది. తీసుకురాలేదా."

"రోహూ ఇజ్ గ్రోయింగ్ నాటీ డే బై డే. బాగా అల్లరి చేస్తోందని మమ్మీ దగ్గర ఉంచేసి వచ్చాము."

ముగ్గురికీ కాఫీ తెచ్చింది పనమ్మాయి.

"వదినా , నువ్వింక కాఫీ తాగడానికి వీలేదు" అంటూ చిలిపిగా సీత చేతుల్లోంచి కాఫీ కప్పు తీసుకుని పనమ్మాయికి ఇచ్చింది.

"అదేంటి?" అడిగాను.

"ఆంటీ, మీకో గుడ్ న్యూస్, వదినకు డేట్స్ రాలేదు. ఆక్యువల్లీ , మొన్నే రావాలి. ఇంకా రాలేదు. టెన్షన్ ఆపుకోలేకపోతున్నాము. ఎర్లీ మోనింగ్ యూరిన్ శాంపుల్ టెస్ట్ చేయించుదామని, వచ్చాము." అంది సుభద్ర.

మా కృష్ణవేణి టెస్ట్ రిజల్ట్ తీసుకువచ్చి నా చేతికిచ్చింది.

'నెగటివ్' అని ఉంది.

సుభద్ర ఆ పేపర్ లోకి తొంగి చూసి "ఒఫ్ఫో ... బాడ్ లక్ ఎగైన్" అంటూ నుదిటి మీద చెయ్యి పెట్టుకుంది.

సీత వంక చూశాను. ఏ భావమూ లేదు. ఏమీ అనకుండా లేచి డ్రైవర్ ని పిలుస్తాను అంటూ వెళ్ళింది.

" ఎందుకు ఇంత హడావుడి సుభద్రా. పాపం సీత ఎంత బాధపడుతుందో ఆలోచించావా?"

"అయ్యో ఆంటీ, సీత కన్నా నేనే ఎక్కువ డిజప్పాయింట్ అవుతున్నాను. సచ్ అ బేడ్ డే." అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

★★★★★★

ఆ రోజు సాయంత్రం పూట సీత మావగారు వచ్చారు.

ఎప్పటిలాగే జోబులో చెయ్యి పెట్టుకుని లోపలికొచ్చారు

"రండి కూర్చోండి."

" ఇలా వాకింగ్ కు వచ్చాను. దార్లో హాస్పిటల్ తలిగితే ,ఓ సారి చూసిపోదామని లోపలికొచ్చాను ."

ఈ స్థలం ఎంతకు కొన్నారు. వాస్తూ అదీ చూపెట్టారా

ఓనర్స్ ఎవరో. ఇద్దరిపేరుమీదా ఉందా, డాక్టర్ గారి పేరుమీదేనా

పిల్లల్లో ఒక్కర్ని డాక్టర్ చెయ్యలేదు. మరి మీ తర్వాత ఎట్లా

సరే కోడల్లైనా డాక్టర్ని తీసుకురండి

వచ్చిన విషయం ఏమిటో, అది తప్ప , తూ అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుతున్నాడు.

మనమే లీడ్ ఇవ్వాలి.

“అంటే బాగున్నారా?”

“మీ అంటికేం బాగోలేదమ్మా, ఆరోగ్యం బాగా పాడైంది. సీతకు పిల్లలేరు. ఆ దిగులే దాన్ని తినేస్తోంది. తిండి తినదు, నిద్రపోదు, చిక్కి సగమైంది. ఈ పిల్లకేమో పిల్లలు పుట్టే యోగం లేకుండా పోయింది.”

అంత బాధలోనూ కోడలి మీదే నెపం.

“ఆ అమ్మాయి ఏం చేస్తుందండీ. సమస్యేమిటో మీకు తెలుసుకదా !?”

“అదినిజమేననుకో శైలజా. అసలంతకూ ప్రాబ్లెం ఏమిటమ్మా, ఎందుకు సక్సెస్ కావడం లేదు? “

‘శైలజా?’ నన్ను పేరు పెట్టి పిలిచేంత దగ్గర చుట్టం కాదే.

“మేము చేసే ప్రొసీజర్ లో, అండాన్నీ, స్పెర్మ్ నీ ఒక చోట పెడతాము. అవి కలిసేదీ లేనిదీ మాచేతిలో ఉండదు. మా కంట్రోల్ లో లేని ఫాక్టర్స్ ఎన్నో ఉంటాయి. అందుకని సమస్య ఏమిటో చెప్పడం కష్టం. ”

“అవునూ, ఇలా మావాడిలా కౌంట్ తక్కువున్నవాళ్ళకు వేరే వాళ్ళ స్పెర్మ్ ఎక్కిస్తారట కదా”

పేషంట్ తరపు బంధువులతో కొన్ని విషయాలు చర్చించకూడదు. ఆ సంగతి గట్టిగా చెప్పామంటే, తెలిసినవాళ్ళయిపోయారు.

ఎటూ కాకుండా తలూపాను.

“అయితే నాదో చిన్న రిక్వెస్ట్ అమ్మా. “ అంటూ జేబులోంచి ఓ రిపోర్ట్ తీసి నాటేబిల్ మీద పెట్టాడు.

“ఏమిటిది?” అంటూ తీసి చూశాను.

స్పెర్మ్ కౌంట్ రిపోర్ట్

“ఎలా ఉందో చూడమ్మా.”

శుక్రకణాల సంఖ్య, కదలికలు చాలా బాగున్నాయి.

“ ఇది ఎవరిది? మీ అబ్బాయిదా?”

అడిగినదానికి జవాబు చెప్పకుండా “ఎవడో రోడ్డున పోయేవాడిది ఎక్కించడం బదులు, మనలో మనమే సర్దుబాటు చేసుకుంటే సరి అని నేనూ, గంగా ఈ నిర్ణయానికొచ్చాం. ఏం చేస్తాం చెప్పమ్మా. ఏం చేసినా పిల్లలకోసమేకదా.”

ఏదో అనుమానం.వళ్ళు జలదరించింది.

“ఎవరిదీ రిపోర్ట్? “

“ దాని మీద పేరు రాసి ఉంది చూడమ్మా.” అన్నాడు.

‘నిరంజన రావు.’

“నాపేరే అది. రక్తంలో రక్తం. తప్పులేదు లేమ్మా. ఈ రోజుల్లో ఎన్నో జరుగుతున్నాయి. వాడికో బిడ్డవుడితే చాలని, నేనూ మీ అంటి అనుకుంటున్నామమ్మా. అందుకనే ఈ తిప్పలన్నీ. ఈ సారి స్పెర్మ్ ఎక్కించేప్పుడు నా శాంపుల్ కూడా ఇస్తాను. రెండూ కలిపి త్రై చెయ్యండి. నేను మళ్ళీ వస్తాను.” అంటూ లేచాడాయన.

★★★

నాకేం మాట్లాడాలో తెలియలేదు. ఆయన అన్న మాటలు నేను సరిగ్గానే విన్నానా? ఏమైనా పొరపాటు పడ్డానా.

ఒకవేళ నేను నిలదీస్తే 'అబ్బే చీ, నేనలా అనలేదమ్మా, ఓహో మీరలా అర్థం చేసుకున్నారా? అలా ఎలా అనుకున్నారండీ, మీరిలా మాట్లాడతారని కలలో కూడా ఊహించలేదు సుమండీ" అని మాట తిప్పేసుకుని, నా మీదే ఎదురుదాడి చేసేవాళ్ళను చూస్తూనే వున్నాను.

“అయినా ఈ నెల ప్రొసీజర్ చేశాముకదా, కొంచం వెయిట్ చెయ్యండి.”

"నిన్న పరీక్ష చేశారట కదా, ప్రెగ్నెన్సీ లేదని వచ్చిందటగా ! స్వీటీ బాధ పడుతోంది."

“ మరీ ఎర్లీగా చేశాం. యూరిన్ టెస్ట్ ఒక వారం ఆగి చేస్తే బాగుండేది. ఒక్కోసారి మరీ ముందుగా చేసినా నెగటివ్ వస్తుంది.”

“ఆ.... నా బొంద. అయిదునెలలు చూశాంగా. ఇంక ఈ నెల సక్సెస్ అవుతుందంటావా? నే జెప్పినట్టు...”

అప్పటి వరకూ గట్టిగా టేబిల్ అంచు పట్టుకున్నందుకేమో, చేతుల్లో సత్తువ పోయినట్లనిపించి వదిలేశాను.

“అలా చెయ్యకూడదు. అనెతికల్”

“ డోనార్ ఇన్ సెమినేషన్ ఎతికల్ కదమ్మా. “

ఆవేశం పక్కన బెట్టి రూల్స్ మాత్రమే చెప్పాను.

“డోనార్ ఎవరో పేషంట్లకూ, పేషంట్లవరో డోనార్ కూ తెలియడం మంచిది కాదు.”

“అందుకేగా తెలియకుండా చేద్దాము. నేనెటూ చెప్పను. నువ్వు చెప్పవు. ఇక తెలిసేదెక్కడ.”

ఆయనతో పనికిమాలిన మాటలు మాట్లాడుతున్నానిపించింది.

ప్రాక్టీసు పెట్టిన కొత్తల్లో అయితే 'ఒరే దరిద్రుడా, నువ్వు మనిషివేనా. ఫో అవతలకి . మళ్ళీ వచ్చావంటే కాళ్ళిరగ్గొడతా!' అనేసేదాన్ని.

వయసు పెరిగే కొద్దీ ఓర్పు అనే ప్రమాదకరమైన జబ్బొస్తుంది. నామీద నాకే చిరాకొచ్చేసింది.

“అవన్నీ కుదరవు. .... “ అంటూ లేచి నిలుచున్నాను.

నేను నిలబడడం చూసి ఇంకేదో అనుకుని " పర్లేదులే! బయటిదాకా ఏమొస్తావు. నే వెళ్తాగా, పేషంట్లు కూడా ఉన్నట్టున్నారు." అని వెళ్ళిపోయాడు.

★★★★★★

ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఎవరూ నాదగ్గరకు రాలేదు. ఆ అమ్మాయిని ఎక్కడెక్కడ తిప్పుతున్నారో?

కొన్నాళ్ళకు తప్పనిసరిగా వెళ్ళాల్సిన వోణీల ఫంక్షన్ పిల్లలతో కలిసి వెళ్ళాను.

ఓ రౌండ్ టేబిల్ దగ్గర నేనూ , మా పిల్లలూ కూర్చున్నాం.

"అమ్మా, బాబుగాడికి పంచల ఫంక్షన్ చేద్దామా?" అడిగింది వాణ్ణి ఏడిపించే అవకాశం ఎక్కడ దొరికినా, వెంటనే అందిపుచ్చుకునే మా అమ్మాయి.

పిల్లాడు "నాకొద్దు, ఛీ నాకొద్దు, నేను జేసుకోనూ" ఏడుపు మొదలెట్టాడు.

"సరే సరే, ఇప్పుడా తతంగాలు చేసే ఓపిక లేదు నాకు. ఊరుకో నాన్నా"

"బోల్డు గిఫ్టులొస్తయ్యి బాబూ, చేసుకో" అంది పిల్ల ఆగకుండా.

"సూడమ్మా, అక్క-..."

"అమ్మలూ, ఎందుకువాణ్ణి ఏడిపిస్తావూ. ఊరుకో"

వెనకనుండి ఎవరో నా కళ్ళుమూశారు. "చెప్పుకోండి." అంటూ.

అంత చనువుగా ప్రవర్తించేది ఎవరబ్బా ఎంత ఆలోచించినా తట్టలేదు. డా. సుగుణ గుర్తొచ్చింది కానీ సుగుణ ఇలా ఎప్పుడూ చెయ్యలేదు. చెయ్యదు కూడా!

ఓడిపోయానని ఒప్పుకున్నాక కళ్ళ మీద చేతులు తీసి ముందుకొచ్చింది.

సుభద్ర.

ఆ రోజు హాస్పిటల్ లో చూసిన సుభద్రకూ, ఈ సుభద్ర కూ పోలికే లేదు. సెలబ్రిటీ మేకప్ లో వెలిగిపోతోంది.

లేత కనకాంబరం రంగు చీర. చీర మొత్తం నిండుగా వర్క్ చేసి ఉంది. పెద్ద డైమెండ్ నెక్లెస్, ఇదేం పెర్ఫ్యూం అని

అడగాలనిపించే చక్కటి పరిమళం.

తను అందంగా ఉన్నానన్న విషయం ఆమెకూ తెలుసని, ఆమె ప్రతికదలికలోనూ తెలిసిపోతోంది.

"హాయ్ ఆంటీ, హౌ ఆర్యా?" అంది.

"ఓ.. నువ్వా? "

"ఎవరనుకున్నారు. చెప్పండి. ఎవరనుకున్నారు?" అంటూ కారణం లేకుండా పగలబడి నవ్వుతోంది.

"సీత రాలేదా?" అని అడిగి వాళ్ళ నాన్న కూడా వచ్చాడేమోనని చూశాను. ఎక్కడా కనిపించలేదు.

అమ్మయ్య.

దూరంగా ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్న గంగాభవాని కబుర్లాపి ఇటే వస్తోంది.

కాగితాలకు చిల్లులు పొడిచే ఆట ఆడతామని డబ్బులు తీసుకుని పిల్లలు వెళ్ళారు.

ఆవిడ కూడా వచ్చి మేమున్న టేబిల్ దగ్గర కూర్చుంది. .

"సీత రాలేదా?" మళ్ళీ అడిగాను

సుభద్ర సందేహించడం చూసి, గంగా భవాని " దాని దగ్గర దాస్తావెందుకే, అదేమైనా పరాయిదనుకున్నావా, చెప్పూ" అంది.

తల్లీ కూతుళ్ళు ఒకరి తర్వాత ఒకరు చెప్తున్నారు.

"అంటే ఆంటీ... ఎలా చెప్పాలో కూడా తెలియడం లేదాంటీ."

"ఈ మధ్యన చాలా జరిగాయాలేమ్మా, పల్లెటూరి వాళ్ళు అమాయకులనుకుంటాము కానీ, వాళ్ళకెన్ని

చావుతెలివితేటలుంటాయో.. మనమే పిచ్చోళ్ళం." అంటూ నన్నుకూడా కలుపుకుని జాలిపడింది.

"తను అన్నయ్యకు తగిన వైఫ్ కాదు అంటే. అన్నయ్య చాలా ప్రిన్సిపిల్డ్. బాగా ఎడ్యుకేటెడ్. ఫస్ట్ మేచ్ పోయిందని ఈ అమ్మాయి విషయం లో తొందరపడ్డాం . "

" రోజూ రెండుకూరలు, నాన్ వెజ్ దొరుకుతుంటే, తినే యోగం లేదమ్మాయ్ దానికి."

"ఆ రోజు చూశావుగా అంటే, ఎంత గోల్డ్ పెట్టామో తనకి, మమ్మీ డేడీ ఎంత బాగా చూసుకుంటారో.."

" మొదటి సంబంధం పోయాక ఎక్కువరోజులు ఆగితే , పిల్లాడిమీద అనుమానమొస్తుందని అందరూ తొందరపెట్టారు. లేనిట్లోనుండి పిల్లను తెచ్చుకోమన్నారు. ఇంటర్ చదువుకుంది. పరిస్థితి అర్థం చేసుకుంటుందని అనుకున్నాము. . కాస్త ఆగి ఉంటే మంచి సమ్మంధాలే వచ్చేయేమో."

" అన్నయ్యోతే ఎంత సాఫ్ట్ మీరు చూశారుకదా. తన బిజినెస్ గాడవలతోనే తనకి సరిపోతుంది."

"వాడొచ్చేసరికి ఇదెప్పుడూ నిద్రపోతుంటుందమ్మాయ్. ఈ నాటిక్కూడా మీ అంకుల్ తినకుండా నేను భోంచెయ్యనమ్మాయ్."

"మమ్మీ, నీగురించి చెప్పకు. నువ్వో సతీ సుమతివి. అందరూ నీలాగే ఉంటారా."

'ఇంతకూ సీత ఎక్కడుంది?'

పిల్లలొచ్చారు.

"అమ్మా, నాకు హండ్రెడ్ రూపీస్ వచ్చినయి. బాబుగాడికేం రాలేదు"

"అమ్మా, నాకు దబ్బు రాలేదు." ఎదురుగా ఎవరో ఉన్నారని ఏడుపు ఆపుకుంటూ అన్నాడు మా అబ్బాయి.

బేగ్ లోంచి వంద రూపాయలు తీసివ్వబోతే వద్దని తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

'సో క్యూట్, సో స్వీట్' లతో ఇంకో అయిదు నిముషాలు గడిచాయి.

వెళ్తానని లేచాను.

★★★★★★

సీత కేమైండ్లో మళ్ళీ ఏ కబురూ తెలియలేదు. నాన్ననడిగితే ఆయనకేం తెలిసినట్టు అనిపించలేదు. నా పనిలో నేను పడిపోయాను. ప్రాక్టీసు, పిల్లల చదువులు వాటితో సరిపోతోంది. దాదాపు సీత సంగతి మర్చిపోయాను.

ఎంత పని ఉన్నా సరే, వారానికి కనీసం రెండు మూడు రోజులు ఉదయాన్నే వాకింగ్ కు తీసికెళ్తుంది సుగుణ. తను కూడా గైనకాలజిస్ట్.

వాకింగ్ మరీ మొనాటనస్ గా ఉందనీ, బ్రెడ్ మిల్ బోర్ కొడుతోందనీ అన్నానని పటిల్ ఆడడానికి బాట్లు తెచ్చింది డా. సుగుణ. వాళ్ళ ఇంటి దగ్గర ఓ స్కూల్ ఉంది. స్కూల్ ఆవరణలో అన్నీ పచ్చని చెట్లు. పిల్లలాడుకోవడానికి అప్పటికే నెట్ అదీ ఉంది. ఆ స్కూల్లో ఆడడానికి వెళ్ళేవాళ్ళం.

నేను రావడం లేబైతే సుగుణ ఆయమ్మలతో కలిసి పూలమొక్కల దగ్గర ఏదో పని చేస్తుండేది. నేను రాగానే పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చేది. అరగంట ఆడిన తర్వాత సిమెంట్ బెంచీ కింద కూర్చునేవాళ్ళం. గుబురుగా పూసిన రాధామనోహరాల చెట్టు, గొడుగులా ఉండేది. కాకరకాయ జ్యూసనీ, బీట్ రూట్ జ్యూసనీ, రోజుకో కొత్త రకం జ్యూస్ తెప్పించేది ఇంటిదగ్గరనుండి.

ఎందుకివన్నీ అంటే , 'మనం చేసే ఎక్సర్ సైజ్ ఏమూలకు. తప్పదు తాగు, తాగాల్సిందేనని' బలవంతాన తాగిస్తుంది.

బలవంతాన జ్యూసు తాగుతుంటే, ఇంటి కబుర్లు చెప్తుంది.

“నిన్న బాబీ, శ్యాం ఇద్దరూ వాళ్ళంతట వాళ్ళే స్నానం చేసేశారు.”

“గుడ్. మంచిదేగా.”

“ఏం మంచిది, బాత్ రూం తలుపేసుకోకుండా చేశారు. బెడ్ రూం లోకి నీళ్ళొచ్చాయి. వాళ్ళ బట్టలకోసమని నా చీరలన్నీ కింద పడేశారు. అవన్నీ నీళ్ళలో తడిసిపోయి, వాళ్ళు ఆ తడిలో జారిపడి ఒకటికాదు...ఇల్లంతా గోల గోల ..”

“ఇంట్లో ఎవరూ లేరా?”

“వంటావిడ ఉంది .పనావిడ ఉంది. ఏం లాభం ? ఇద్దరి మాటా వినరు. ”

మా వాళ్ళు ఎంత గొడవచేస్తున్నారోనేనూ చెప్పేదాన్ని .

ఒక మద్దెల వచ్చి ఇంకో మద్దెలతో మొరపెట్టుకున్నట్లే ఉండేది.

ఓ అయిదునిముషాలు మాట్లాడుకున్నామోలేదో, నాకో, సుగుణకో ఇంటిదగ్గర్నుండి కబురొచ్చేది పిల్లలు గొడవ చేస్తున్నారని. పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళిపోయేవాళ్ళం.

★★★★★★

ఆ రోజు ఆదివారం. ఇద్దరం కలిసి ఒక సెమినార్ కు వెళ్ళాలి. షటిల్ ఆడడం అయిపోయాక వాళ్ళింట్లోనే రెడీ అయి వెళ్ళామనుకుని ప్లాన్ వేసుకున్నాం. వాన రాబోతోందేమో చల్లటిగాలి విసురుగా వీస్తోంది. స్కూల్లో చెట్లు తెగ ఊగుతున్నాయి. షటిల్ ఆడడం కష్టంగా ఉంది.

హాయిగా కూర్చోవచ్చనుకుంటే, “అదేం కుదరదు, రా జాగింగ్ చేద్దాం.”అంటూ లాక్కెళ్ళింది.

రెండు రెండులు అయే సరికి “కాళ్ళు నొప్పిగా ఉన్నాయి.” అంటూ సిమెంట్ బెంచీ మీద కూర్చున్నా.

“ సరే, ఒక్క అయిదునిముషాలు టైం ఇస్తున్నా. నేను రెండు రౌండ్స్ అయిపోయేటైం కు నన్ను అందుకోవాలి. అలానే కూర్చున్నావో, ఇవాళ నీకు రెండు గ్లాసుల కాకరకాయ జ్యూస్.” అంటూ సుగుణ వెళ్ళింది .

దూరంగా తననే చూస్తున్నాను. సుగుణ స్పీడుగా పరిగెత్తుతోంది. క్లాసికల్ డాన్సర్. అందగత్తె. మంచి డాక్టర్. సర్జరీగానీ, ఓపీ చూడడం కానీ , కారు నడపడం గానీ ఏదైనా స్పీడే. అంత స్పీడ్ లోనూ, ఒక్క విషయం కూడా మర్చిపోదు.వందమంది పేషంట్లున్నా సరే అలుపూ సొలుపూ లేకుండా చూసెయ్యగలదు. అట్లా అని ఒక్కళ్ళని విసుక్కొగా నేను చూడలేదు.

వాళ్ళాయన కూడా డాక్టరే. నర్సుని ప్రేమించి, ఇంట్లోనే కాపురం పెట్టాడు. అతని ఇంట్లోంచి బయటకొచ్చి, వేరే హాస్పిటల్ పెట్టుకుని పిల్లలతో ఉంటోంది.

ఇంతలో స్కూలు ఆయమ్మ వచ్చి, పరుగులో ఉన్న సుగుణని అందుకుని కంగారుగా ఏదో చెప్తోంది. లేచి నించున్నా.

“హాస్పిటల్ కు వచ్చేయ్” అంటూ సుగుణ కూడా పరుగులాంటి నడక తో వెళ్ళిపోతూ, నాతో చెప్పింది.

ఆయమ్మ తాలూకు బంధువుల అమ్మాయికి ఆరోగ్యం బాగోలేదట. హాస్పిటల్ కు తీసుకొచ్చారు. నేను వెళ్ళేప్పటికి పేషంట్ ని లోపలికి తీసుకెళ్ళారు.

నేను వెళ్ళి సుగుణ రూం లో కూర్చుని పేపర్ చూస్తున్నాను..

ఇంతలో లోపలుండి నర్సు వచ్చి టేబిల్ మీదున్న ఫోన్ లో, ఏదో నంబర్ కు చేసి, “అరెంటుగా బీ పాజిటివ్ బ్లడ్ కావాలండీ. క్రాస్ మేచింగ్ సేంపుల్ పంపిస్తాను. పేషంట్ పైల్లోకి చూస్తే పేరు సీత, ఏజ్ ..” అంటోంది.

ఫోన్ పెట్టేసి “మేడం ఈ పేషంట్ మీ కేసే , మన స్కూలు ఆయమ్మకు తెలిసిన వాళ్ళంట మేడం. అందుకని ఇక్కడకు తీసుకొచ్చారు.

“వాళ్ళమ్మగారు బయటే ఉంది. మాట్లాడతారా?” నర్సు అడిగింది.

ఫైల్ నా చేతిలోకి తీసుకుని చూస్తే , అది....

సీత ఫైల్.

‘సీత, ఇక్కడికెలా వచ్చింది?’

నర్సు బయటికెళ్ళి “ లోపలుండి మీ డాక్టరమ్మ గారే” అని చెప్తోంది . వాళ్ళను తీసుకొచ్చింది.

ఆయమ్మ , ఇంకో ఆడమనిషితో కలిసి లోపలికి వచ్చారు.

“అమ్మా , ప్రమాదమేవీ లేదు కదా ?” ఆయమ్మ వచ్చి అడిగింది.

పక్కనే పేషంట్ తల్లి అనుకుంటూ. బాగా కంగారుగా ఉంది. కదిలిస్తే ఏడ్చేసేట్టుగా ఉంది.

“సీత మీ అమ్మాయా?” అడిగాను.

“ అమ్మా బిడ్డను రక్షించడమ్మా.” నా కాళ్ళ మీద పడి ఏడుస్తోంది.

" డాక్టరమ్మ గారు చాలా బాగా చూస్తారు. ఏం భయం లేదు. నువ్వు కూర్చో." అని ధైర్యం చెప్పి, “ఏమయ్యింది సీతకు?”

అడిగాను

ఆమెను లేపి పక్కనే కూర్చోబెట్టింది ఆయమ్మ.

““పిల్లకు మూడోనెల కడుపమ్మా. కడుపు పోటానికని మందుల షాపునుండి బిళ్ళలు తెచ్చాము. నాలుగురోజుల్నుండి కడుపులో ఒకటే నెప్పి తప్ప పిండం పడలేదు. ఇవాళ పొద్దుట్నుండి ఒకటే రక్తం పోతంది. ”

సీతకు ప్రెగ్నెన్సీ...మూడోనెల అంటే....చివరి నెల ప్రొసీజర్ తో ప్రెగ్నెన్సీ వచ్చినట్లుంది.

లోపలికెళ్ళి ఎలా ఉందని సుగుణనడిగితే.

"ఇన్ కంప్లీట్ అబార్షన్. అయిపోయిందిలే. క్లీన్ చేశాను. పేషంట్ బాగానేఉంది. ఎనిమిక్ గా ఉందని బ్లడ్ ఎక్కిస్తున్నాను అంతే." సుగుణ అప్పటికే పని కానిచ్చి లేవబోతోంది.

బయటకొచ్చి సీత వాళ్ల అమ్మతో అంతా బాగానే ఉందని చెప్తే ఊపిరిపీల్చుకుంది.

“ఏమయ్యిందనలు. మందులెందుకు వాడాల్సివచ్చింది? అబార్షన్ చేయించుకోవడం ఎందుకు? ఇంతకూ వాళ్ళ అత్తగారేరీ?”

“ఇంకేం అత్తగారమ్మా? అంతా అయిపోయింది.” కళ్ళు తుడుచుకుని చెప్తోంది.

“పెళ్ళిచూపుల్లో తల్లీ, కూతుళ్ళొచ్చి, పిల్లను చూసుకున్నారు. అబ్బాయి పనులుమీద ఎప్పుడూ బొంబాయనీ, మెడ్రాసనీ తిరుగుతుంటాడంట. మేము చూస్తే చాలు పిల్లాడు చూడక్కర్లేదన్నారు. రెండో సంబంధమైనా, ఉండటానికీ, తింటానికీ లోటుండదని, దూరపు చుట్టరికం కూడా ఉందని చేశాము. తీరా పెళ్ళైనాక అమ్మాయిజోలికే వచ్చేవాడుకాదంట. మొదటి సంబంధం పిల్లతో కూడా కాపురం చెయ్యలేదనే, వాళ్ళు నాలుగునెలలకే తెగతెంపులు చేసుకున్నారంట. ఆ సంగతి పెళ్ళైపోయినాక తెలిసింది మాకు. దీనికెట్లాగైనా కడుపు తెప్పిస్తే ఊళ్ళో జనాలకు అనుమానం రాకుండా ఉంటదని, పిల్లని ఆస్పత్రుల చుట్టూ తిప్పారు. మీదగ్గరకు రాక ముందు ఎన్ని ఆస్పత్రులు తిప్పారో లెక్కలేదు. ఆ పరీక్షనీ, ఈ పరీక్షనీ, పిల్ల వొళ్ళు పచ్చివుండైపోయింది. అయిదు నెలల పాటు మీదగ్గరే వైద్యం చేయించారంట గదా. డబ్బు ఖర్చయినా కడుపు రాలేదని అత్తా ఆడబిడ్డా ఒకటే గోల.”

‘డబ్బు ఖర్చా, నాన్న పంపించిన కేసుకు డబ్బు ఖర్చా?’

ఓ నిమిషం తర్వాత, చెప్పలేక చెప్తున్నట్టు,

“ఇట్లా కడుపు రాదు నీకు, అదంతా నేంజూసుకుంటానని మావ ఎంటబడేవోడంట. మావ ఇసిగిస్తన్నాడని అత్తకు చెప్పే, తల్లీ కూతుళ్ళు, బొంబాయి నుండి అబ్బాయి రాంగనే కబురు పంపిస్తామని, ఇప్పుడికి పుట్టింటికి పోయిరమ్మని పిల్లని బస్టాండింగ్ లో వదిలి పెట్టారు. బస్సులో దొంగలుంటారంటెప్పి, నూత్రం గొలుసు తీసుకుని పసుపుతాడేసి పంపిచ్చారమ్మా.”

చెప్తూ చెప్తూ ఏడ్చింది.

“బస్సులో ఒకటే వాంతులు. ఇంటికొచ్చినాక కూడా వాంతులు తగ్గకపోతే, ఇళ్ళ దగ్గర ఆరెంపీ డాక్టర్, మళ్ళా ఒంటేలు పరీక్ష చేసి చూశాడు. గర్భిణీ అని తేలింది. మూడోనెలన కాస్త సలివిడీ అదీ చేసుకుని పిల్లను దిగబెడదావని ఎల్లీ, మేము సూపిచ్చిన రోజున గర్భిణీ లేదు. మీ వూరెల్లింతర్వాత కడుపొచ్చింది. మాకేదో అనుమానంగా ఉంది. మాఇంటికి రావొద్దనేశారు. పెద్దమడుసుల్ని పంపిస్తే పిల్ల గుణం మంచిదికాదు. ఇక్కడున్నప్పుడు వావీ వరసా లేకుండా మావ ఎంట బడతంది. ఇక్కడ లేని కడుపు, ఊరికెల్లగానే ఎట్లా వచ్చింది. దానికీ, మాకూ ఏ సంబంధమూ లేదన్నారు.”

“మరి ఆ అబ్బాయేమన్నాడు?”

“ ఆయబ్బాయికి మేవంటే లెక్కలేదమ్మా. మాతో గానీ, పిల్లతో గానీ మాట్లాడడు. దూరం దూరం బెట్టోవోడు. ఒక్క సారికూడా ఈ పిల్లెటుబోయింది అని కనుక్కుందామన్న ఇది లేదు. అమ్మా, చెల్లీ ఎంత చెప్తే అంత. మీ దగ్గర ఈ విషయాలు ఏమీ చెప్పనీకుండా, ఆడబిడ్డ కాపాలా కాసేదంట.”

సుగుణ బయటికొచ్చింది.

“మత్తిచ్చి క్లిన్ చేశాను. సాయంత్రం మత్తువదలగానే తీసుకెళ్ళొచ్చు” అంది.

ఆ రోజంతా అశాంతిగా గడిచింది. మనసు మనసులో లేదు. సీతకు జరిగిన అన్యాయం లో నాకూ భాగముంది.

సాయంత్రం ఒక సారి సీతను చూడడానికి వెళ్ళాను. అప్పటికి లేచి కూర్చుని ఉంది. వాళ్ళ అమ్మ పక్కనే నించుని టీ లో బ్రెడ్ ముంచి ఇస్తుంటే తింటోంది.

ఆ సాయంత్రమే కోలుకున్నా, బలహీనంగా ఉందని సుగుణ రెండు రోజులు హాస్పిటల్ లోనే ఉంచింది.

★★★★★

ఆ రోజు సీత దగ్గరకెళ్ళాను. బాగా కోలుకుందని ఆ రోజు డిస్చార్జ్ చేస్తానని చెప్పింది సుగుణ.

సీత, సీత వాళ్ళమ్మ ఆలోచనలెలా ఉన్నాయో తెలియదు.

ఏది మాట్లాడాలన్నా, నాలో నాకే గిట్టిగా అనిపించింది.

"సీతా, తెలియకుండా చాలా తప్పు జరిగిపోయింది. వాళ్ళను పిలిచి మాట్లాడనా? ఏం జరిగిందో మీ అత్తగారితోనూ , ఆ అబ్బాయి తోనూ వివరంగా చెప్తాను." వీలైతే లీగల్ హెల్ప్ తీసుకుందామని , ఫామిలీ కౌన్సెలింగ్ గురించి, తనకర్థమయేట్టు చెప్పాను.

కాసేపు మాట్లాడలేదు.

"మేడం గారూ , నాకు వాళ్ళింటికెళ్ళాలని లేదు. ఆళ్ళ ఖర్చుతో, పెళ్ళి చేస్తారన్నారని, అమ్మకు తేలిగ్గా ఉంటదని పెళ్ళిచేసుకున్నాను. నాకా పెళ్ళి వద్దూ, ఏం వద్దు. వాళ్ళని మీరగడం కూడా నాకిష్టం లేదు. ఆళ్ళింట్లో జీతం లేకుండా పనిచేశాను. నేను పని చేసుకుని బతుకుతాను. జీతమిచ్చే పని చూపిచ్చండి చాలు"

సీత మాట్లాడుతుంటే కళ్ళు తడి అయ్యాయి.

సుగుణ కూడా పక్కనే ఉంది. సీత భుజాల చుట్టూ చెయ్యి వేసి " ప్రాడ్ ఆఫ్ యూ " అంది.

★★★★★

షటిల్ ఆట తర్వాత, సుగుణ తీరికగా షటిల్ సిమెంట్ బెంచీ మీద కూర్చుంది.

నాకు ఇంటి దగ్గర్నుండి ఫోన్ వచ్చింది. ఫోన్ లోనే పిల్లల తగాదా తీరుస్తున్నాను.

"సుగుణా, నీకీ మధ్య ఇంటిదగ్గర్నుండి ఫోన్లు రావడం లేదే?"

"సీతకు ఇంటర్ లో రెండు సబ్జెక్టులు మిగిలి పోయాయి వచ్చే సెప్టెంబర్ కు కట్టింది. ప్రిపేర్ అవుతోంది. ఎప్పుడూ పుస్తకం పట్టుకునే ఉంటుంది. సీతను చూసి పిల్లలు కూడా చదువుకుంటున్నారు. ఇదివరకటి పిచ్చి అల్లరి బాగా తగ్గింది."

సీత, సుగుణ వాళ్ళింట్లో ఉంటోంది. వాళ్ళ పిల్లలకు కేర్ టేకర్ గా పనిచేస్తోంది.

"ఏం మిగిలిపోయాయి?"

"ఇంగ్లీషు , ఎకనామిక్స్ , సీతకు హెల్ప్ చేద్దామంటే ఇంగ్లీషు పర్లేదు కానీ ఎకనామిక్స్ లో ఏ బీ సీ డీ లు రావు. మనం బయాలజీ వాళ్ళం కదా!"

"అక్కడికి బయాలజీ, ఫిజిక్సు తెగ గుర్తున్నట్టు" వెక్కిరించాను.

"మర్చి పోయా , ఇవాళ నీకో స్పెషల్ డ్రింక్ తెప్పిస్తున్నాను.."

"ఏంటీ బాదంఘీరా?"

"అంతకన్నా స్పెషల్ . నువ్వు బరువు తగ్గాలని, కాకరకాయ , అల్లం, తేనె కలిపి తయారు చేసిన జ్యూస్. రోజూ పొద్దున్నే తాగితే వెయిట్ తగ్గుతారంట." అంటుండగానే సుగుణా వాళ్ళ పిల్లలూ సీతా మేమున్న చోటికి వచ్చారు.

సీత సల్వార్ కమీజ్ వేసుకుంది. చక్కటి జడ. కాలేజీ కెళ్ళే అమ్మాయిలా ముచ్చటగా ఉంది. అన్నిటికన్నా, ఏ తాళ్ళూ గొలుసులూ లేని బోసి మెడ మరింత అందంగా ఉంది.

సీత తెచ్చిన జ్యూస్ కూడా బాగుంది.

***

- ఏడవ కథ -

ప్రతిరోజూ వుదయాన వాకింగ్ నుండి వస్తూ వస్తూ, ఒక బండి దగ్గర కూరగాయలు తీసుకుంటాను. ఆరోజు కూడా పొద్దున్నే బండి దగ్గర ఆగాను. మామూలు గా అయితే భార్యాభర్తలు ఇద్దరూ ఉంటారు. బండికి కొద్దిగా వెనగ్గా సరుకుల షాపుకూడా ఉంటుంది వాళ్ళకు. షాపులో పనీ, కూరగాయల పనీ ఎక్కువగా ఆడమనిషే చూసుకుంటుంటుంది. బండి దగ్గరుండే మగమనిషి ఎక్కువగా, స్టూల్ మీద కూర్చుని నిద్రపోతుంటాడు. లేకపోతే పక్కవాళ్ళతో కబుర్లు చెప్తుంటాడు.

ఆ రోజున ఆమె లేదు. భర్త ఒక్కడే ఉన్నాడు.

రెండు మూడు రకాల కూరగాయలు చెపితే తూచి బుట్టలో వెయ్యడానికి నానా అవస్థ పడ్డాడు. మొత్తానికి నేనడిగినవన్నీ తూచి సంచితో వేసి , కార్లో పెట్టాడు.

“ఎంత?”

“వంకాయలు పదేను, గోరుచిక్కుళ్ళు పది, గోంగూర పది... ఆ....” మూడూ కలిపి ఎంతో చెప్పలేక , " లెక్క చెప్పటాకి మాయావిడ లేదు. ఉప్పుడే ఇంటికాడికెల్లింది." కాసేపాగమన్నాడు.

"ఈ మాత్రం లెక్క నేను వేస్తాలే. ముప్పై అయిదు." తీసుకోమంటే వినడు.

మాయావిణ్ణి రాసీయమంటాడు.

“అదొచ్చి అరుసుద్ది. ఇదిగో ఈ సందు సివరకే ఎల్లింది. వచ్చేత్తది.”

ఇదిగో వస్తుంది , అదిగో వస్తుంది అన్న అరగంటకు ఆవిడొచ్చి, డబ్బు తీసుకుంది. నన్నాపేసినందుకు నొచ్చుకుంది.

“రేపిచ్చే పనికదా అమ్మా. ఆపేసినావే” అని మొగుణ్ణి కసిరింది.

“ఇట్టనే అంటదిగానీ , డబ్బుల్లీసుకోకుండా పంపితే సంపేత్తది” అంటూ నవ్వుతున్నాడు. కొద్దిగా వెరితనం కలిసిన నవ్వు. కూడికలు రాకపోతేనేమీ, ఆవిడ పరువు బాగానే తీసేశాడు.

ఓ రోజు కూరగాయలు తీసుకున్నాక దగ్గరకొచ్చి మాట్లాడింది. “ మా యమ్మాయిని ఓ పాలి ఆస్పత్రికి తీసుకురావాలమ్మా, ఎప్పుడు తీసుకురమ్మంటారో సెప్టే....” అంది.

“సాయంత్రం తీసుకురా.”

“అమ్మా , సందకాడ బేరాలెక్కువుంటయ్యమ్మా,” అని, వాళ్ళ నాన్న, అమ్మాయి కలిసి వస్తారంది.

“ఇంతకూ ఏం చూపించాలి.”

“నీళ్ళోనుకుందమ్మా. నాలుగోనెల.”

"అంతే కదా, నేను చూస్తాలే. పంపించు."

“అయ్యాకూతుళ్ళిద్దరికిద్దరే. ఏం జెప్పినా బుర్రకెక్కదు. అల్లడికి సెప్పండమ్మా మందులయి ఎట్టా వాడాలో” అంటూ కూరల సంచి వెనక సీట్లో పెట్టి జాగ్రత్తగా తలుపు వేసింది.

★★★★

ఆ సాయంత్రం కూతుర్ని తీసుకొచ్చాడు కూరగాయలతను.

“పీజియ్యమంటావేదీ , డాట్టరమ్మ మా బండికాడే కూరగాయలు తీసుకుంటది రోజూ.”

“నువ్వూరికే ఇస్తన్నావా కూరగాయలు?” నా కన్నల్లేషన్ రూం బయట మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

నా తలుపు తోసుకొచ్చి “పీజియ్యమంటంది నర్సు” అన్నాడు.

“ఊరుకో..” అన్నట్లు మా నర్సుకు సైగ చేశాను.

“నేజెప్పలా..” అన్నాడు నర్సుమీద గెలిచిన విజయంతో.

పేరు రాఘవరావట. పక్కనే నిలబడ్డ అతని కూతుర్ని చూశాను. అమ్మాయి చిన్నపిల్లే. మొన్నే పద్దెనిమిది వెళ్ళిందట. తేనె కళ్ళు. బుగ్గల బూరిలా ఉంది. పసుపుచ్చ ఓణీ, కాఫీ రంగు పరికిణీ. హాస్పిటల్ కు రావడం ఇష్టం లేనట్లు , మొహం కోపంగా ఉంది. ఎప్పుడెళ్ళిపోదామా అన్నట్లు చూస్తోంది.

ఆ అమ్మాయిని పరీక్షకు పడుకోబెట్టాలంటే నర్సులందరికీ తలప్రాణం తోకకొస్తోంది. అమ్మో భయం భయం అంటూ హాస్పిటల్ అంతా తిరుగుతోంది తప్ప టేబిల్ మీద పడుకోదు.

“మా కిట్టయ్య కు తప్ప, ఇంకెవరి మాటా ఇనదు” అన్నాడు రాఘవరావు.

కిట్టయ్య ఎవరన్నట్లు చూస్తుంటే “అదే మా అల్లుడు “

“అయితే పిలిపించు.”

జేబులోంచి చిన్న మాసిపోయిన నోట్ బుక్ తీశాడు. “ఇందులో కిట్టయ్య అని ఉంటది. ఆడికి ఫోన్ సేసి రమ్మనండి” అంటూ నా చేతికిచ్చాడు.

వెంటనే కాంపౌండర్లు ఆ నోట్ బుక్ తీసుకుని లాండ్ లైన్ నుండి ఫోన్ చెయ్యటానికి బయటికెళ్ళారు.

“ ఇంత చిన్న పిల్లకు అప్పుడే పెళ్ళిచేశారెందుకూ?”

నవ్వాడు.

“ఏందోనమ్మా, అట్టా తోసుకొచ్చింది. మా యాడది ఏటవకాడ ఆళ్ళ పిన్నమొళ్ళు ఇళ్ళల్లోకి ఎల్లన్నారంటే మా పిల్లదాన్ని కూడా తీసుకెళ్లింది. ఆడ ఆ పిన్నమ్మ, నీ పిల్లను నా మనవడికియ్యాలిందేనని కూసుందంట. అక్కడికక్కడే సంబంధం మాట్లాడుకునీ, లగ్గవదీ పెట్టుకుని వచ్చింది. ఆ యవ్వారాలన్నీ మాయాడదే సూసుకుంటది. ”

ఇంత పిచ్చి పిల్లకు ...పెళ్ళి అదీ ఇంత చిన్న వయసులో . ఏం తొందరొచ్చిందీ!!

"ఆ అబ్బాయి ఏం చేస్తాడు. ?"

ఆటో తోలుకుంటాడంట.

“ మా కిట్టయ్య బలే ఉశారైన మడిసి. అమ్మా అయ్యా లేరు. ఊళ్ళో రొండెకరాల పొలవుంటే అన్నకు కౌలుకిచ్చాడు. మా పిల్లను కాలు కిందబెట్టనియ్యడు . ఈ మజ్జెన సొంతానికి ఆటో కొన్నాడు .”

అతనొచ్చేవరకూ తండ్రి కూతుళ్ళు బయట రిసెప్షన్ లో కూర్చున్నారు.

ఓ పది నిముషాల తర్వాత “మా కిట్టయ్యొచ్చాడు.” అంటూ లోపలకొచ్చి సంబరంగా చెప్పాడు రాఘవరావు.

‘ఆహా..’ అన్నట్లు తలూపితే

తలుపు తీసి “ఒరే కిట్టయ్యా , కిట్టయ్యా” అని పిలుస్తున్నాడు.

“అలా అరవకూడదు.” నర్సొచ్చి గదిమింది.

ఆ అమ్మాయి భర్త వచ్చాడు. సన్నగా పొడుగ్గా ఉన్నాడు. రెల్లు గడ్డిలా ఉన్న జుట్టుకు మధ్యపాపిడి తీశాడు. ఎరుపు తెలుపు గళ్ళచొక్కా. మెడలో నల్ల తాడు లాంటి గొలుసు. ఆ అమ్మాయి అతణ్ణి అంటిపెట్టుకునే ఉంది. అమ్మాయిని లోపల పరీక్షకు పడుకోబెట్టమని చెప్పే అతనే తీసుకెళ్ళాడు.

“ఈ అమ్మాయికి పరీక్ష, స్కానింగ్ చేద్దాం. టెస్టుల కోసం బ్లడ్ కూడా ఒకేసారి తీసేయండి. మళ్ళీ మళ్ళీ మాట వినదు.” స్టాఫ్ తో చెప్పాను.

అతను పక్కనే నుంచున్నాడు. అతని చెయ్యి పట్టుకునే గొడవచెయ్యకుండా పడుకుంది. ఎక్కువ మాట్లాడకుండా గబగబా పనికానిచ్చేశాము.

ఆ అమ్మాయిని పరీక్ష, స్కానింగ్ పూర్తి చేసి రాఘవరావుని పిలిచాను. “ లోపల బిడ్డ పెరుగుదలా, అదీ బాగానే ఉంది. ఓ అరగంట సేపు కూర్చుంటే రక్త పరీక్షలు రిపోర్ట్ కూడా వస్తుంది. మందులవి రాసిస్తాను. ” అని చెప్పాను.

రాఘవరావు వాళ్ళను బయట కూర్చోమని చెప్పి, ఓపీలో మిగతా పేషంట్లను చూస్తున్నాను.

ఓ నిముషం తర్వాత వచ్చి, “రిపోర్ట్ వచ్చిందా, రక్తం సరిపోయిందా?” అడిగాడు రాఘవరావు.

“పరీక్షలు చేస్తున్నాంగా. తెలుస్తుందిలే. ”

“ఏయాళవుద్దో ఈ పరీచ్చలయేప్పుడికి . ఈళ్ళమ్మ తొందరగా రమ్మంది.”

ప్రతి అయిదునిముషాలకూ వచ్చి , రిపోర్ట్ అయిపోయిందా అయిపోయిందా అని అడుగుతున్నాడు. ఇతన్ని పంపిస్తే కానీ మిగతా పని చేసుకోలేనని, లాబ్ లో పని చేసే సాంబయ్యను పిలబోతుంటే అతనే వచ్చాడు.

“మేడం , ఒకళ్ళకు ట్రైడాట్ పాజిటివ్ వచ్చింది.”

హెచ్ ఐ వి ఇన్ఫెక్షన్ ఎంత పాతబడినా సరే, ఆ టెస్ట్ పాజిటివ్ అన్న మాట వినగానే , మొదటిసారి వింటున్నట్లు ఉలికిపడతాము.

“ఎవరిదీ?”

“పి . వెంకట లక్ష్మి “

అంటే రాఘవరావు కూతురిది.

‘ఇదేంటి’ ఆశ్చర్యంగా నిలబడ్డాను.

బ్లడ్ టెస్ట్ రిపోర్టు కాగితాలు నా టేబిల్ మీద పెట్టాడు సాంబయ్య.

ఇంతలో రాఘవరావుచ్చి, అతన్ని గుర్తుపట్టి “ఇదిగో నువ్వేగా మాయమ్మాయి నెత్తురుపరీచ్చకని తీసుకెళ్లావు . మాయమ్మాయి పరీచ్చలు అయిపోయాయా? రక్తం బాగానేఉందా?” అడిగాడు.

టేబిల్ మీద పెట్టిన రిపోర్టులు అవేనన్నట్లు సంజ్ఞ చేసి వెళ్ళిపోయాడు సాంబయ్య.

“రక్తం సరిపోనూ ఉందా?” నన్నడిగాడు.

“రక్తం కొంచం తక్కువగానే ఉందనుకో.. కానీ ఒక ముఖ్యమైన...”

“నేజెప్పలా, రక్తం పట్టడానికి మంచి మందులు, టానిక్కులు రాసియ్యి.”

ఈ రాఘవరావుకు ఏమని చెప్పను.

“రాఘవరావు, మీ అల్లుడిని పిలువు.” తెలియకుండానే కటువుగా అన్నాను.

అంత చిన్న పిల్ల, అమాయకురాలు. అతన్ని ఎంతగా నమ్ముతోంది. ‘చీ...వెధవలు. పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోవడం.

రోగాలంటించడం.’

పెళ్ళికి ముందు హెచ్ ఐవి టెస్ట్ తప్పని సరి అనే చట్టం ఒకటుంటే ఎంత బాగుంటుంది. దానివల్ల ఎవరికీ నష్టం లేదే.. ఆ అమ్మాయిని చూస్తే మరీ చిన్న పిల్లలా ఉంది. అంతలోనే పెళ్ళి, కడుపు, హెచ్ ఐ వి కూడా. ఇప్పుడీ పిల్ల పరిస్థితి ఏంటి.

"పిల్లదానికి జిలేబి తెద్దామని ఎల్లాడు. మరి మందులు రాసిత్తే, మేమెల్లాం" అన్నాడు.

“రాఘవరావు, కూర్చో.”

“వొద్దులే!” నిల్చునే ఉన్నాడు.

“అలా కాదు. కూర్చో ఓ మాట చెప్తాను.”

నా ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

“రాఘవరావు. రేపోసారి మీ ఆయావిడను రమ్మను.”

“అమ్మో అదొత్తే ఎట్లా? కొట్టు కాడ ఎవురుంటారు?”

“-----”

“ఇంతకూ లోపలున్నది పిల్లా పిల్లగాడా. పిలగాడే అయుంటాడు. టీవీ పరిచ్చలో అగపడద్దంటగా ?”

వాళ్ళ అల్లుడు వచ్చాడని చెప్పారు స్టాఫ్.

ఆ అబ్బాయి వచ్చాడంటే గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

“ఒరే కిట్టయ్యా లోపలకు రా...” తలుపు తీసి బయటున్న అల్లుణ్ణి పిలిచాడు.

“నెమ్మది.... నెమ్మదిగా మాట్లాడు.” నర్సు నెమ్మదిగానే కటువుగా అంది.

ఆ అబ్బాయి లోపలికొచ్చాడు. అతణ్ణి అంటుకునే వచ్చింది వెంకట లక్ష్మి. చేతిలో జిలేబీ పొట్లాం కాబోలు. ఇష్టంగా పట్టుకుని వచ్చింది. అప్పటికి మొహంలో కోపం తగ్గి ప్రసన్నంగా ఉంది. పెళ్ళిచేసుకుని హె ఐ వి అంటించిన వాడు!

“ఏం పని చేస్తావ్?”

“ఆటో తోల్తానమ్మా..”

“ఎప్పుడైనా రక్త పరీక్షలు చేయించుకున్నావా?”

“పోయినేడు మలేరియా వస్తే ఇంటికాడే పరీచ్చలు చేశారమ్మా.”

“ఇప్పుడు , నువ్వు కొన్ని పరీక్షలు చేయించుకోవాలి.” చెప్పాను.

“సరే నమ్మగారూ రాసివ్వండి.”

కాగితం రాసి రాఘవరావు చేతికిచ్చాను. ఎందుకూ ఏమిటీ అని అడక్కుండా, వెంటనే ఆ చీటీ తీసుకుని రివ్వుమనివెళ్ళాడు.

కాసేపటికి మళ్ళీ వచ్చి, “ బ్లడ్ ఇచ్చేసా మేడం, రిపోర్టులకు టైం పట్టిద్దంట, లక్ష్మికి ఆకలేస్తందంట. రేపు నేనొచ్చి తీసుకుంటే సరిపోద్దా?” అని అడిగాడు.

టైం చూస్తే పావుతక్కువ పది అవుతోంది. ఆ అబ్బాయిని చూస్తున్నకొద్దీ వళ్ళు మండుతోంది. భార్యను బాగా చూసుకుంటున్నట్లు నాముందు నాటకాలు.

“సరే..” అన్నాను.

రాఘవరావు లోపలికొచ్చాడు . “మరిమేమెల్తాం. రేపు కిట్టయ్యోత్తాడు. ” కూతురి ఫైలు రౌండ్ గా రూళ్ళకర్ర చుట్టినట్టు చుట్టి నా టేబిల్ మీద కొడుతూ అన్నాడు.

“సరే... అదట్లా పాడుచెయ్యొద్దు.” పక్కనే ఉన్న నర్సు దాన్ని విడదీసి అతని చేతికిచ్చింది.

“రేపోసారి మీయావిడను తప్పకుండా తీసుకురా.” మళ్ళీ చెప్పాను.

“రేపు కిట్టయ్యోత్తాడు లే . మళ్ళా అదెందుకూ. అదొత్తే షాపుకాడెవురుంటారు ” అంటూ వెళ్ళాడు.

“పేషెంట్లు అందరూ వెళ్ళిపోయారు మేడం” నర్సొచ్చి చెప్పింది.

విషయం తెలిసిన వెంటనే కౌన్సెలింగ్ చెయ్యాలి. అది చెయ్యకుండా పంపిస్తున్నందుకు నామీద నాకే విసుగు, చిరాకుగా ఉంది. నా కన్సల్టేషన్ రూం పక్కనే రోడ్ కనిపిస్తుంది. ఆ కిటికీ తీసి బయటికి చూస్తూ నుంచున్నాను. రాఘవరావు అల్లుడి ఆటో అక్కడే పార్క్ చేసి ఉంది. స్ట్రీట్ లైట్ల వెలుగులో కొత్త ఆటో మెరుస్తోంది. వెనక సీట్లో ఏవో సరుకులు అవీ ఉన్నాయి. సరుకులన్నింటినీ జాగ్రత్తగా సర్ది భార్యను ఆటోలో కూర్చోమన్నాడు. ఆమె కూర్చునేటపుడు కాలిచెప్పు కిందపడిందని వెంటనే ఆటోకింద దూరి అది తీసి ఆమెకాలికి తొడిగాడు.

“మావా, నువ్వు ముందు కూసో”

రాఘవరావు ముందుసీట్లో ఇరుక్కుని కూర్చున్నాడు.

“నానా, నా జిలేబీ! లోపలే పెట్టాను.” కెవ్వున అరిచింది వెంకట లక్ష్మి. ఒక్క నిముషంలో మెరుపులా వెళ్ళి తెచ్చాడు ఆ అబ్బాయి. మెడలో ఒక తాడులాంటిది తీసి ఆటో స్టార్ట్ చేశాడు. నిముషంలో వెళ్ళిపోయారు. అతని హుషారు, హడావుడీ చూస్తుంటే, తనకి హెచ్ ఐ వి ఉంటుందేమోనన్న అనుమానంకూడా ఉండి ఉండదనిపించింది. వీళ్ళకు ఎలా చెప్పాలి... ఎప్పుడు చెప్పాలి. పదిన్నర వరకూ నా రూం లోనే కూర్చున్నాను. లాబ్ లో పనిచేసే సాంబయ్య వచ్చి, హాస్పిటల్ తాలూకు ముఖ్యమైన తాళాలు, ఆ రోజు కలెక్షన్ టేబుల్ మీద పెట్టాడు.

“చివరగా ఓ అబ్బాయి బ్లడ్ ఇచ్చాడుకదా . అతని రిపోర్ట్ ఇవ్వు” అన్నాను. తీసిచ్చాడు.

పి. కృష్ణ కుమార్. వయసు 24. హెచ్ ఐ వి - నెగటివ్ అని ఉంది. మళ్ళీ ఉలిక్కి పడ్డాను. భార్యకు హెచ్ ఐ వి పాజిటివ్.

భర్తకు నెగటివ్

ఇదెట్లా..

“సాంబయ్యా, ఈ టెస్టులు అవీ జాగ్రత్తగానే చేశావా?”

“చేశాను మేడం.”

“రేపోసారి ఇద్దరికీ మళ్ళీ టెస్ట్ రిపీట్ చెయ్యి.”

సాంబయ్య ఎన్నో ఏళ్ళనుండీ చేస్తున్నాడు. ఒక్కసారికూడా పొరపాటనేది జరగలేదు. అలా అన్నందుకు నొచ్చుకోకుండా

“సరే మేడం. ఇప్పుడే ఫోన్ చేసిరేపు ఇద్దరినీ రమ్మనమంటాను.”

★★★★★★

ఉదయాన్నే మెలకువ వచ్చింది. గబగబా రెడీ అయి వాకింగ్ చేసే క్లబ్ వైపు వెళ్ళాను. తెలతెలవారుతోంది. రాఘవరావు బండి వైపు వెళ్ళాను. అతని భార్య అప్పటికే మార్కెట్ నుండి తెచ్చిన ఆకుకూరల మూట విప్పి సర్దుతోంది. ఆటైములో ఆమె పక్కనే కారాపబోయి, మరీ తెల్లవారుజామునే ఎలా చెప్తాం. పోనీ సంతోషకరమైన వార్త కూడా కాదు. అంటూ వాకింగ్ క్లబ్ కు వెళ్ళిపోయాను. కష్టపడి కాస్త తెల్లారేవరకు అక్కడ కాలక్షేపం చేసి రాఘవరావు బండి దగ్గర కాకుండా దూరంగా కారాపి చూస్తే షాపు దగ్గరా, బండి దగ్గరా విపరీతమైన రద్దీ. అల్లుడు కూడా సహాయం చేస్తున్నాడు. రాఘవరావు ఆ పక్కనే ఉన్న మటన్ కొట్టు దగ్గర ఎవరితోనో కబుర్లాడుతున్నాడు. కాస్త రద్దీ తగ్గేవరూ ఆగి కూరగాయల బండి దగ్గర కారాపాను. రాఘవరావు భార్య కారు దగ్గరకొచ్చింది.

“అమ్మా. రాత్రి అమ్మాయిని చూశారా. అంతా బాగానే ఉందా?”

ఆమె ప్రశ్నకు "ఓ సారి మళ్ళీ హాస్పిటల్ కు రావాలి మీరు" చెప్పాను.

“ఏమ్మా, ఏవైనా తేడా ఉందా? తల్లీ బిడ్డా బాగానే ఉన్నారనిజెప్పావన్నారు.”

“ఇద్దరూ ఆరోగ్యంగానే ఉన్నారుకానీ ఓ సారి తీరికచేసుకుని హాస్పిటల్ కు రావాలి. ఎంత త్వరగా అయితే మంచిది. ”

ఆ మధ్యాహ్నం మళ్ళీ వచ్చారు. మళ్ళీ ఇద్దరికీ టెస్ట్ చేయించాను. అదే రిపోర్ట్. వెంకట లక్ష్మి పాజిటివ్. అతనికి నెగటివ్. ఆ అమ్మాయికి ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చింది హెచ్ ఐ వి . తల్లినుండి వచ్చిందేమోనన్న అనుమానం తీర్చుకోవడానికి ఇంట్లో మిగతా వారికి కూడా చేశాము. కుటుంబంలో అందరూ నెగటివ్. వెంకట లక్ష్మికి మాత్రం ఎలా వచ్చిందో అర్థం కాలేదు. ఆ అమ్మాయి తల్లిని నా రూం లో కూర్చోబెట్టి తలుపు వేసి అడిగాను.

“చిన్నపిల్లగాఉన్నప్పుడు ఎప్పుడైనా హాస్పిటల్ లో చేర్చారా. రక్తం ఏమైనా ఎక్కించారా?”

“లేదమ్మా. టీకాలు తప్ప ఎప్పుడూ ఇండీషన్లయించనే లేదు.”

"....."

"ఎప్పుడైనా జొరమొస్తే, మందుబిళ్ళ మింగిచ్చడవేగానీ, ఇండీషన్లరగదు"

“ఏవైందమ్మా, ఏదైనా తేడా ఉందా?”

“రాజమ్మా, చెప్పేది భయపడకుండా విను. అమ్మాయి ప్రస్తుతానికి ఆరోగ్యంగా నే ఉంది. మందులవీ వాడుకుంటే అందరిలానే ఆరోగ్యంగా గడపగలదు. కాకపోతే అమ్మాయి రక్తం లో హెచ్ ఐ వి ఇన్ఫెక్షన్ ఉంది.”

హెచ్ ఐ వి అంటే ఏమిటో, అది ఎలా వస్తుందో చెప్పి, వెంకట లక్ష్మి కి మాత్రమే ఉందనీ, అల్లుడికి లేదనీ చెప్పాను.

తీసుకోవాల్సిన జాగ్రత్తలు వివరించాను. లోపల బిడ్డకు ఇన్ఫెక్షన్ రాకుండా ఉండేందుకు మందులు వాడాలనీ, మామూలు కాన్సు ద్వారా బిడ్డకు హెచ్ ఐ వి సోకే ప్రమాదముంది. కాబట్టి, సిజేరియన్ చెయ్యాలనీ బిడ్డకు ఇన్ఫెక్షన్ రాకుండా కాపాడవచ్చు. తల్లి పాలు కాకుండా డబ్బా పాలు పట్టాలనీ చెప్పి అలా చేస్తే బిడ్డకు ఇన్ఫెక్షన్ రాకుండా చెయ్యొచ్చు అన్నాను. "

అబ్బాయికి ఈ విషయం ముందు తెలియపరచాలి.

కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది. " ఈ ఇషయం తెలిస్తే పిల్లనొదిలెయ్యడా?"

“దాచి ఉంచడం తప్పు కదా రాజమ్మా.”

హెచ్ ఐ వి స్పెషలిస్ట్ రమణయ్య గారని సీనియర్ మెడికల్ ఆఫీసర్. గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్ లో చేస్తారు. కౌన్సెలింగ్ అదీ బాగా చేస్తారు. మరిన్ని జాగ్రత్తలు వివరంగా తెలుసుకోవడానికి వీలుగా ఆయన దగ్గరకు ఆ అబ్బాయిని, వెంకట లక్ష్మిని కౌన్సెలింగ్ కు పంపించాను.

రాజమ్మ నాదగ్గరే కూర్చుంది. చేతులురెండూ వళ్ళో పెట్టుకుని మౌనంగా ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది. ఉండీ ఉండీ రెండునిముషాలకోసారి ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు మాట్లాడుతోంది.

“అల్లుడైనా సరే , కొడుక్కన్నా ఎక్కువగా సూసుకుంటాడు మమ్మల్ని. అన్ని పనులూ సేత్తాడమ్మా. ఒక్కపాలి కూడా పిల్లను కసురుకోడు. అద్ద రేతిరైనా సరే పిల్లడైనా కావాలందంటే సాలు , గబగబా సొక్కా ఏసుకుని బజారెళ్తాడు. అయ్యకు మల్లనే , అది ఎరిమాలోకం. పెనిమిటి అంటే పిచ్చి. ఆణ్ణాదిలిపెట్టి ఉండలేదు. ఆడాదిలేతే ఇది సచ్చిపోద్ది.”

కాసేపాగి ఏదో ఆలోచన గుప్పున వెలిగినట్లు

“అమ్మా, పోనీ ముందు బాగా ఖరీదైన మందులయ్యా వాడు. నయమైనతర్వాత ఇద్దరూ కలిసుండొచ్చుగా.”

“మందులు వాడితే ఆరోగ్యంగా ఉండొచ్చు. కానీ, శరీరంలోకి ప్రవేశించిన ఆ క్రిమిని తీసివెయ్యడం కుదరదు.”

“పిల్లతో కలిసుండే దారిలేదా?”

“ఉందికానీ, జీవితాంతం అతను కొన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకోవాల్సి వస్తుంది. దానికి ఒప్పుకుంటాడో లేదో తెలియదు. ” అని వివరం చెప్పాను.

ఏదో గుర్తు వచ్చినట్లు వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. కాసేపటికి ఏడుపాపుకుని

“ఏం చెప్పనమ్మ...మొగుడుండీ లేని బతుకైపోయింది. ఈడకు రాకమునుపు హైద్రాబాదు బస్తీ లో ఉండేటోళ్ళం. పిల్లది కూడా పెనిమిటిమాదిరి ఎరిబాగుల్లి. ఇద్దర్నీ ఇంటికాడ వొదిలి కూరలమ్మాటాకి బొయ్యేదాన్ని. బస్తీలో కురోళ్ళు ఈళ్ళిద్దరికీ మాయమాటలెప్పి నల్లమందలవాటు సేశారు. ఇద్దరికీ మైకమవొచ్చేసి వొల్లా పై తెలవకుండా నిద్రబోయేవోళ్ళు. కురోళ్ళు ఈ పిల్లను పాడుసేసేవోళ్ళంట. అట్లా ఓ రోజుకాదు, ఓ పూటా కాదు. ఎన్నాళ్ళుసాగిందో, పక్కింటోళ్ళు సెప్పేదాకా నాకూ తెలవదు. . తెలవగానే ఎంటనే ఈడకు తీసుకొచ్చేశా. చిన్నమ్మకొడుకు వరసకు తమ్ముడవుతాడు, ఆడి కొడుక్కి జేసుకుంటానంటే అంతకన్నా కావల్సిందేటుందని పిల్లకు పెళ్ళిజేశా. బాగనే ఉన్నామనుకున్నాను గానీ ఇట్లా జరుగుద్దని అనుకోలేదు. అంతా దాసిపెట్టి సేసినందుకు దేవుడు పగబట్టేడు” మళ్ళీ కళ్ళ వెంబడి నీళ్ళ ధారలుగా కారుతూనే ఉన్నాయి.

ఏదో ఆలోచించుకుని వెంటనే కళ్ళనీళ్ళుపెట్టుకుంది. “మా ఎంకమ్మ ఉట్టి పిచ్చిదమ్మా. ఇట్టిట్లా అని తెలిస్తే బతకలేదు. ఎందులోనో దూకి సచ్చిపోద్ది.”

చూస్తే జబ్బు పడిన దానిలా కనిపించింది ఆ క్షణంలో . నేను ఏమీ ఓదార్చకుండా కూర్చున్నాను.

అసలేమని ఓదార్చాలి. ఇంతలో, చిన్న సర్దరీ ఉంటే నేను వెళ్ళాల్సి వచ్చింది.

“రాజమ్మ , కాసేపు దిగులుపడకుండా కూర్చో. మీ అల్లుడొస్తే కూర్చోమను. నేనిప్పుడే వచ్చేస్తాను. వెళ్ళొద్దని చెప్పు. ” అని చెప్పి వెళ్ళాను.

★★★★★

ఓ గంట తర్వాత డా. రమణయ్యగారు ఫోన్ చేశారు. "కౌన్సెలింగ్ ఇచ్చానమ్మా. అతనికి అన్నీ చెప్పాను. రిస్కులూ, తీసుకోవల్సిన జాగ్రత్తలూ అన్నీ చెప్పాను."

అప్పటికి అతను కూడా వచ్చాడు. అప్పటికి నేనూ ఆపరేషన్ నుండి బయటకొచ్చాను. రాజమ్మ ను , ఆమె అల్లుణ్ణి పిలిచాను. వెంకట లక్ష్మీకూడా అతన్ని అంటిపెట్టుకునే వచ్చింది. జరిగేది ఏమిటో అర్థంకాక ఏడుస్తోంది. ఏం చెప్పాలో. ఎలా చెప్పాలో అని అని నేను ఆలోచిస్తుంటే అతనే మొదలెట్టాడు. .

"దానికి ఆ జబ్బు ఎట్లా వచ్చిందో నాకు తెలవదమ్మగారు. అది మాత్రం ఉట్టి పిచ్చిది. దానికేపాపం తెలవదు. . నాకే దైనా రోగమొస్తే అది నన్ను ఒదిలిపెట్టదు. ఇప్పుడు దాన్ని వదిలి నేనూ బతకలేను. రేపు పిల్లపుడితే , దాన్ని పెంచుకోటం కూడా రాదు దానికి. ఏ జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలన్నా తీసుకుంటాను. ఏం మందులు వాడమన్నా వాడతాను. "

అతన్ని మనసులో నానా మాటలూ అనుకున్నందుకు తప్పుచేసినట్లనిపించింది. చెప్తుంటే అతనికళ్ళలో తడికనిపించి మరింత ఇబ్బంది పెట్టింది నన్ను. తల్లిలా మాట్లాడే అబ్బాయిని చూడడం నాకో గొప్ప అనుభవం. పెద్ద చదువులు చదివి, పెద్ద ఉద్యోగాలు చేసే చాలామంది మగవాళ్ళు ఆరోగ్యంగా ఉంటేనే భార్యతో ఉంటారు. ఆమెకు చిన్న జ్వరం రాగానే 'నాకు చూసుకోవడం రాదండీ' అంటూ పుట్టింటికి పంపేస్తారు. లేదా అత్తమావల్నే రమ్మనమని కబురు చేస్తారు. వాళ్ళందరి మాటలకూ , ప్రవర్తనకూ ఎంతో బాధపడేదాన్ని, ఆ బాధ ఎంతో కొంత తీరింది ఇతని వల్ల .

★★★★★

ప్రతి సారీ చెక్ అప్ కు అతనే తీసుకొచ్చేవాడు. భార్య కోసం, ఒక కాంపౌండర్ లాగా చాలా పనులే నేర్చుకున్నాడు . ఎందుకంటే నర్సుల్ని కొన్ని సార్లు దగ్గరకే రానిచ్చేదికాదు. అతను పక్కనుంటే మాత్రం చెప్పినట్టు వినేది. ఆమెకు వేరే ప్రత్యేకమైన థియేటర్ లో ఆపరేషన్ జరిగింది. ఆడపిల్ల. బిడ్డకు ఇన్సెక్షన్ లేదని తెలిసి హాస్పిటల్ లో స్టాఫ్ అందరికీ స్వీట్స్ పంచాడు.

తల్లిపాలు పట్టకూడదు కాబట్టి డబ్బా పాలు పట్టేవాడు. ఆ సీసాలు ఉడకబెట్టడం, పాలుకలపడం అన్నీ దగ్గరుండి చూసుకునేవాడు. మొదట్లో అతన్ని అనుమానించినందుకు ఎప్పటికప్పుడు సిగ్గుపడేదాన్ని. భార్య డిశ్చార్జ్ అయే రోజున ఆటోని అలంకారం చేసి తీసుకొచ్చాడు.

వెంకట లక్ష్మీని జాగ్రత్తగా వెనక సీట్లో కూర్చోబెట్టాడు. పక్కనే రాజమ్మ. రాజమ్మ చేతిలో పాప. ఆటో లోపల , బయట మహేష్ బాబు, పవన్ కల్యాణ్, జూ. ఎంటీ ఆర్, ప్రభాస్ ఇలా అందరు హీరోలూ ఉన్నారు.

డ్రైవింగ్ సీట్లో మాత్రం 'హీరో' కృష్ణ. !!!

★★★

- ఎనిమిదవ కథ -

“మేడం మీకు బాగా తెలిసిన వాళ్ళంట . మాట్లాడతారంట!” నర్సు చెప్పింది.

ఎవరై ఉంటారు అనుకుంటూ ఉంటే ఓ అమ్మాయి లోపలికి వచ్చింది.

ఇరవై, ఇరవైరెండేళ్ళు ఉంటాయేమో!

గులాబీ రంగు లేసు అంచు కుట్టిన తెల్లటి సిల్క్ పరికిణీకి, తెల్లని బ్లౌజ్, పింక్ ఓణీ వేసుకుంది. అమ్మాయి సన్నగా పొడుగ్గా ఉంది. భుజాని పొడుగ్గా వేళాడుతున్న ఓ హాండ్ బాగ్. జడ వేసుకుంటే బాగుండేది అనిపించే పొడుగాడి జుట్టు కు పైన ఒక క్లిప్ పెట్టి వదిలేసింది.

“బాగున్నారా అండీ?” అంటూ పలకరించింది, బాగా తెలిసినట్టు.

ఎవరన్నట్టు చూస్తూ... “కూర్చో” అన్నాను.

కుర్చీలో కూర్చోబోతూ బాగ్ తీసి వళ్ళో పెట్టుకుంది.

‘ఏదో కంప్లెంట్ ఉండి ఉంటుంది’

“మీరు మా గుర్నాథం బాబాయి వాళ్ళింట్లో చదువుకున్నారు కదా..”

‘గుర్నాథం బాబాయి’... లోపలున్న ఫైల్స్ అన్నింటినీ బుర్ర సెర్చ్ చేస్తోంది.

ఓ నిమిషం తర్వాత ‘ఫైల్ నాట్ ఫౌండ్!’

“అదేనండీ, మీరు మెడికల్ ఎంట్రన్స్ చదువుకున్నారే, ఆ డాబా మా బాబాయిదే...”

“ఒహో ..గ్రీన్ కలర్ మేడ..” అన్నాను గుర్తు తెచ్చుకుని.

“మీ నాన్నగారు ట్యూషన్లు చెప్పేవాళ్ళు కదా..”

“అవును, నీవేరేమిటి?

“రత్న”

“మా నాన్న స్టూడెంట్ వా నువ్వు..?”

“అహో కాదు..కాదు” అంటూ తనే స్కూల్లో చదువుకుందో చెప్పింది.

‘ఏం పని మీద వచ్చావు? వచ్చిన పనేంటో చెప్పు.’ లాంటి ప్రశ్నలు వేద్దామనుకుని, మరీ మొరటుగా ఉన్నాయని ఆ అమ్మాయే చెప్పిందిలే అని చూస్తున్నాను.

షెల్ఫ్ లో ఉన్న పుస్తకాలూ, గోడ మీద పెయింటింగ్ నూ చూసింది. ఆ పెయింటింగ్ లో ఉన్న చిన్న బాబుని వేలితో చూపిస్తూ “మీ బాబా?” అడిగింది.

“కాదు, అది బొమ్మే” అన్నాను.

“ఇద్దరు పిల్లలు కదా మీకు..”

“ఊ...”

ఇంక ఉన్న సహనం ఖర్చైంది. “ఏమైనా చూపెట్టుకోవాలా?” అడిగాను.

“అహ..ఏం లేదు. అయినా మా ఫామిలీ డాక్టర్ గారి దగ్గరే చూపిస్తుంది మా మమ్మీ. ఊరికే ఇటు వెళ్తూ వెళ్తూ చూసెళ్దామని వచ్చాను.”

అంతా ఉట్టిదే అంటోంది మనసు.

“మొటిమలు ఎందుకువస్తాయండీ?” అడిగింది

“ఈ ఏజ్ లో సహజమే అవి.” ఇంకా వివరణ ఇచ్చుకోలేక..

“అంటే నాకు ఎప్పుడూ పీరియడ్స్ రాబోయేముందు పింపుల్స్ వస్తాయి. తర్వాత తగ్గిపోతాయి.” మొహం మీద చూశాను. అద్దంలా ఉంది. ఒక్క మొటిమ కూడా లేదు.

“అంతా బాగానే ఉందిగా.”

“మొన్నటివరకూ బాగా విపరీతంగా ఉన్నాయి. మొన్న గంధం, పసుపు కలిపి రాస్తే తగ్గిపోయాయి. పీరియడ్స్ రెగ్యులర్ గా రావాలంటే ఏం చెయ్యాలండీ.”

“ఏం చెయ్యక్కర్లేదు. సహజంగా వచ్చేవే పీరియడ్స్. ఇర్రెగ్యులర్ గా వస్తున్నాయంటే ఏదో ఒక కారణం వుంటుంది. అదేమిటో చూసి ట్రీట్ మెంట్ ఇవ్వాలి. పీరియడ్స్ ఏమైనా ప్రాబ్లమా?”

“నాకెప్పుడూ సరిగ్గా టైం కు రావండీ. నెక్స్ట్ వీక్ మమ్మీ వాళ్ళు అన్నవరం వెళ్ళాలనుకుంటున్నారు. త్వరగా రావడానికి ఏమైనా మెడిసిన్ ఇవ్వండి.”

“ఆకలి ఎలా ఉంది?”

“బాగానే ఉంది. కాకపోతే మొదటినుండీ నాకు గాస్ట్రిక్ ప్రాబ్లం ఉంది. ఏం తిన్నా వాంతవుతుంది.”

పీరియడ్స్ లేటవడం , వాంతులవడం -----అవన్నీ మామూలంటోంది.

అమ్మాయి మాటల్లో తేడా తెలుస్తూనే ఉంది.

నాకే కాదు, కొన్నేళ్ళు అనుభవమున్న గైనకాలజిస్టులకు ఆడపిల్ల లోపలికి అడుగుపెట్టగానే కొన్ని వివరాలు తెలిసిపోతుంటాయి.

“ఎవరోచ్చారు నీతో?”

“కజిన్ బ్రదర్”

కజిన్ అనాలి , లేదా బ్రదర్ అనాలి. అసలీ ‘కజిన్ బ్రదర్’ అనే పదప్రయోగమే తప్పు.

తప్పు చేసినవారికి ఎక్కువగా అక్కరకొచ్చేదీ ఈపదమే.

సరే ఒక సారి చూస్తాను, లోపలికి రమ్మంటే..”వద్దండీ. అంతా బాగానేఉంది. పీరియడ్స్ రావడానికి టాబ్లెట్లు ఇస్తే చాలు.” అంటోంది. కుర్చీలోనుండి కదలకుండా.

ఆ అమ్మాయి మాటలకు, ప్రవర్తనకూ , మనసులో అనుమానం చెట్టు బలంగానూ త్వరగానూ పెరుగుతోంది.

“చూస్తే నష్టం లేదు కదా !” అని బెల్ కొట్టాను.

నర్సొచ్చింది. నర్సు అప్పటికే ఆమె పేరు మీద ఫైల్ అదీ ప్రివేట్ చేసి అది పట్టుకుని నిల్చింది.

దాంట్లో ఇంకా ఏం రాయలేదు.

“ అమ్మాయిని లోపల పడుకోబెట్టు.”

పొట్ట మీద ఉన్న డ్రెస్ పక్కకు తీయడానికి ఒప్పుకోదు. ఎంత చెప్పినా సరే... "వద్దు. నాకు సిగ్గు ....నాకు సిగ్గు" అంటోంది. . చేతుల్లో కప్పుకుంటోంది. ఒక చెయ్యి తొలగిస్తే, ఇంకోచేత్తో కవర్ చేసుకుంటోంది. పొట్ట మీద పరీక్ష చేద్దామంటే ఒప్పుకోదు. డ్రెస్ పైనే చూడండంటుంది. అలా కుదరదంటే వెళ్ళిపోతానంటుంది.

“ఇదంతా వద్దండీ. టేబ్లెట్స్ రాసివ్వండి చాలు.”

" ఇందాకట్నుండీ చూస్తన్నా, అండీ ఏంటమ్మాయ్ అండీ, మేడం అనలేవూ " అంటూ మా నర్సు విసుక్కుంది నా ఇగో తరపున తను వకాల్తా తీసుకుని.

“తెలిసిన ఆంటియే కదా అని అన్నాను.... తప్పా?”

“ తప్పు కాదు గానీ, ఒక్క నిముషం కో ఆపరేట్ చేస్తే నా పని నేను చేసుకుంటా. కాసేపు కళ్ళు మూసుకో. చెప్పినట్టు విను.” అంటూ ఎలాగైతేనేం, విజయవంతంగా పొట్ట మీద స్కానింగ్ ప్రోబ్ పెట్టగలిగాను.

“చక్కిలిగిలిగా ఉంది. ప్లీజ్, త్వరగా తీసెయ్యండి. ఇంతవరకూ ఎవరూ తాకలేదక్కడ.” అంటోంది. నా పనికి అడ్డం రాకుండా ..మా నర్సు ఆ అమ్మాయి రెండు చేతులూ పట్టుకుంది, ఆమె మాటలు వినిపించుకోకుండా చూస్తున్నాను.

అక్కడొక చిన్న స్విమ్మింగ్ పూల్. అందులో ఒకరెవరో ఏకాంతంగా ఈత కొడుతున్నారు.

ఒక్కడుగు వెనక్కు వేసి మళ్ళీ పరీక్షగా చూశా...నిజమే...ఆమె గర్భాశయంలో మూడునెలల పిండం, దాని కదలికలు, గుండె కొట్టుకోవడం అన్నీ స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

అమ్మాయిని చూస్తే పెళ్ళైన సూచనలేం లేవు. ఇప్పుడీ విషయం చెప్పే ఎలా రిసీవ్ చేసుకుంటుందో..

ఎలా చెప్పాలి. ..?

నర్సు ని వేరే పని చెప్పి బయటకు పంపించాను.

“చూడు రత్నా.. నీకు పీరియడ్స్ ఎందుకు రావడం లేదో నీకేమైనా ఐడియా....అదే ..ఎదైనా అనుమానం ఉందా?”

“నాకు మొదటినుండీ అంతేనండీ... చాలా ఇర్రెగ్యులర్ . సరిగ్గా రావు.”

“ ఇప్పుడు మాత్రం ఒక ప్రాబ్లం ఉంది.”

ఏంటన్నట్టు చూస్తోంది.

“స్కానింగ్ చేశాను...అందులో ..ఐ మీన్ అక్కడ....” నాకే ఏదో తడబాటొచ్చింది. “ధైర్యంగా ఉంటానంటే చెప్తాను.”

“చెప్పండి.”

“ స్కానింగ్ లోమూడో నెల ప్రెగ్నెన్సీ కనిపిస్తోంది.”

“వాడ్డాయూ మీన్?” అంటూ గుప్పెటతో పరికిణీ అంచులు పట్టుకుని టేబిల్ మీద నుండి ఒక్క దూకు దూకేసింది.

“ఏమ్మాట్లాడుతున్నారు?” అంది గొంతు పెద్దది చేసి “ ఏమ్మాట్లాడుతున్నారో మీకు తెలుస్తోందా?” మళ్ళీ అరిచినట్లే మాట్లాడింది.

ఆమె అరుపుకు నర్సు లోపలికి వచ్చింది.

ఆ అమ్మాయి ధోరణి కొద్దిగా విచిత్రంగా అనిపించినా, నర్సుకు తెలియడం మంచిది కాదని “ఏం లేదు, వెళ్ళు” అన్నాను. నర్సు అనుమానంగా చూస్తూ బయటికి వెళ్ళింది.

పరికిణీ కట్టుకుంటూ

“ఒక ఆడపిల్లమీద ఇలా అభాండం వెయ్యడానికి మీకు మనసెలా ఒప్పింది. మీకూ ఒక అమ్మాయింది. ఆమెనెవరైనా ఈ మాటంటే ఎంత బాధ పడతారు. నేను అబ్బాయిలకు చాలా దూరంగా ఉంటాను. అసలు వాళ్ళతో మాట్లాడడమే తప్పనుకుంటాను.” అంది రోషంగా.

ఇదేంటి నేను చూసింది తప్పా. ఏమైనా పొరపాటు పడ్డానా?? ఆ అమ్మాయి అరుపులకు నామీద నాకే అనుమానమొచ్చింది.
ఛా. ఛా. లేదు లేదు . నేను సరిగానే చూశాను.

“నిన్నేదో అనాలని, నిన్ను అవమానం చెయ్యాలని నాకెందుకుంటుంది. ఉన్న విషయం చెప్పాను. అంతే.”

“ఏం చెప్తారండీ నాగురించి. అసలేం తెలుసు నాగురించి..... ఇంత నీచంగా మాట్లాడడానికి . ఈ విషయం ఊరికే వదలను. చాలా దూరం వెళుతుంది . గుర్తుంచుకోండి. సొసైటీలో రెస్పాన్సిబుల్ పొజిషన్ లో ఉండి మీరిట్లా మాట్లాడుతున్నారంటే...” కాసేపు గాప్ తీసుకుని
“ఓ..హా గాడ్ ...నమ్మలేకపోతున్నాను. ”

టేబిల్ మీద ఉన్న తన పేరు గల ఫైల్ తీసుకుని విసురుగా వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె వెళ్ళిన కాసేపటికి

“ఏమన్నారు మేడం తనని?” నా రూం డోర్ తెరిచి ఆ తలుపు ఒక చేత్తో పట్టుకుని అడుగుతున్నాడు ఒక అబ్బాయి.

ముదురు నీలం మీద సన్నని తెల్ల గళ్ళ షర్ట్. ముఖం మీదకు పడే అందమైన జుట్టు. లేతగా ఉన్నాడు ఆ అబ్బాయి. అతని భుజాన కాలేజ్ స్టూడెంట్స్ వేసుకునే బాగ్ ఉంది.

“ఎవరు నువ్వు?” విసుగ్గా అన్నాను.

“నేను రత్న కజిన్ ని.”

ఎదురుగా కూర్చుని “ మా కజిన్ ను ఏదో అన్నారంట. ఏమన్నారు మేడం, ఏడుస్తుంది బయట?” ముందుకు పడుతున్న జుట్టుని వెనక్కు

విదిలించాడు..

‘ఎవరితోనైనా పెట్టుకో...యూత్ తో వద్దు’

‘ యూత్ అనుకుంటే ఏదైనా సాధిస్తారు’ లాంటి లాంటి డైలాగులు వంట్లో బలంగా పేరుకున్నట్లున్నాయి.

“ఏమన్నానంది..?”

“తను చెప్పడం లేదు. మీరు ఇన్సల్ట్ చేశారని ఏడుస్తోంది.”

“ఉన్న విషయం చెప్పాను అంతే. సమస్య ఉంది. దాన్ని పరిష్కరించుకోవడానికి చూడండి. నాతో పోట్లాట అనవసరమైన టైం వేస్ట్ ”

బెల్ కొట్టాను.

నర్సు వచ్చింది.

“ఇతన్ని బయటకు తీసుకెళ్ళు.” చెప్పాను.

నా వంక కోపంగా చూస్తూ బయటకు వెళ్ళాడు.

అది జరిగిన నాలుగైదు రోజులకు, మాకు దగ్గర్లో ఉన్న మల్టీ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్ నుండి ఫోన్ వచ్చింది. అప్పుడప్పుడు గైనిక్ కేసులు చూడడానికి వెళ్తుంటాను. ఆ హాస్పిటల్ నుండి అప్పుడప్పుడు కేసులు చూడమని పిలుపు వస్తుంటుంది.

“ఎంటి కేసు?”

"అటెంప్టెడ్ సూయి సైడ్ , సెల్ఫ్ పాయిజనింగ్. ఆమె దగ్గర మీ ఫైల్ ఉంది."

"ఏం వ్రాశానో చూడు."

"ఏం రాసి లేదు మేడం. ఖాళీ ఫైల్!"

అటెంప్టెడ్ సూయి సైడ్...ఖాళీ ఫైలు. ....ముందు రత్నే గుర్తొచ్చింది.

నేను వెళ్ళేసరికి ఆమెను అటెండ్ అయిన డాక్టర్ ఎదురొచ్చాడు.

"త్వరగానే తీసుకొచ్చారు.స్టమక్ వాష్ ఇచ్చి, యాంటి డోట్ కూడా ఇచ్చేశాము. పేషంట్ స్టేబుల్ గానే ఉంది. "

"ఏం తీసుకుంది?"

"ఈ అమ్మాయి వాళ్ళ సిస్టర్ కు సెరెబ్రల్ పాల్సీ అట. ఫిట్స్ వస్తుంటాయని డైలీ మెడిసిన్స్ వాడుతుంటారట. అవి ఒక సీసా మొత్తం మింగేసిందట."

"అతనే మళ్ళీ చెప్పాడు. యంగ్ పేషంట్ , సూయి సైడ్ అటెంప్ట్ ... అనుమానమొచ్చి స్కాన్ చేశాము. ప్రెగ్నసీ ఉంది."

"ఆ...చూశాను."

"అందుకేనా, ఫైల్ లో ఏం రాయలేదు.."

అటూ ఇటూగా తలూపాను.

రత్నను చూడడానికి వెళ్ళాను. మనిషి స్పృహలోనే ఉందికానీ, మాటల్లో క్లారిటీ లేదు. ఏమ్మాట్లాడుతోందో సరిగా అర్థం కావడం లేదు. ఏదేదో చెప్తోంది. ఏడుస్తోంది. అక్కడక్కడా కొన్ని పదాలు క్లియర్ గా ఉన్నాయి.

"నన్ను చచ్చిపోనివ్వండి. నేను బతకను . నాకు బతకాలని లేదు." అని ఏడుస్తోంది.

"మేడం కొంచం రికవరీ అయిన తర్వాత మీకు రిఫర్ చేస్తాము. ఆ ఎం టీ పీ అదీ.. ..క్లియర్ ఇండికేషన్స్ ఉన్నాయికదా. ఎర్లీ ప్రెగ్నసీ, పాయిజనింగ్ , పైగా ఆన్ మారీడ్..."డాక్టర్ అన్నాడు.

"అలాగే పంపించండి. లేదా ఇక్కడ చెయ్యమన్నా చేస్తాను."

నేను తనని చూసి బయటకు వచ్చే సరికి తెల్లవారు జాము అయిదయింది. బయట వచ్చి చూస్తే ఒకావిడ నుంచుని ఉంది.

బాగా వెలిసిపోయిన అరిటాకు పచ్చ చీర, బూడిదరంగు జాకెట్టు. అర్థ రాత్రి హడావుడిగా వచ్చిందేమో, జుట్టు రేగిపోయి ఉంది. బోసిగా ఉన్న నుదురు. ముడతలు పడిన చేతులు. చేతిలో చిల్లర నోట్లున్నాయి. ఆటోకి ఇవ్వగా మిగిలిన చిల్లర కాబోలు. వాటిని గట్టిగా పట్టుకుని గాజు కళ్ళతో ఆత్రంగా చూస్తోంది.

రత్న పోలికలు కనిపిస్తున్నాయి కానీ, ఆ అమ్మాయి తల్లి ఈవిడా అని ఆశ్చర్యపోయేంత బీద స్థితిలో ఉంది.

"రత్న మీకేమవుతుంది."

"కూతురేనండీ."

"ప్రస్తుతానికి పర్లేదు. ఇవాల్సిన ట్రీట్ మెంట్ అంతా ఇచ్చారు. భయపడొద్దు."

ఆమె భోరుమని ఏడుస్తుంది అనుకున్నాను గానీ,కానీ అలాగే చూస్తూ నిలబడింది.

కష్టాలు మరీ ఎక్కువగా అనుభవించేవారికి , ఏడుపు రావడం కష్టం.

రత్న కోలుకున్న తర్వాత మా హాస్పిటల్ కు పంపించేశారు. బాగానే ఉంది. తిరుగుతోంది.

వాళ్ళ అమ్మకు విషయం వివరించాను. అన్ని దెబ్బలతో పాటే ఇదో దెబ్బ అయింది. కానీ గట్టి దెబ్బే ...

ఆమె మా హాస్పిటల్ కు వచ్చిన తర్వాత, రత్నకు అబార్షన్ చేశాను. గర్భంలో ఉన్న శిశువుకు ముఖ్యమైన అవయవాలు ఏర్పడేదశలో కొన్ని ప్రమాదకరమైన మందులు వాడడం ఒక కారణమైతే , పెళ్ళికాకుండా వచ్చిన గర్భం వల్ల ఎదురయ్యే సమస్యల నుండి తప్పించడమే ఇంకో కారణం.

ఓ రోజు వాళ్ళమ్మ మధ్యాహ్నం ఓ పీ అయిన తర్వాత వచ్చింది.

“ కాలేజీ అయిపోయింది. ఆ టీచరుడ్యోగం కోసమని పరీక్షలు రాస్తంది. అది కూడా శ్రద్ధగా చదవదు. ఇంట్లో కూర్చుని చదువుకోవే అంటే వినకుండా స్నేహితురాలితో కలిసి చదువుకుంటానని రోజూ పోతంది. సాయంత్రం ఎక్కడికో ఫ్రెండింటికెళ్ళిందమ్మా. అక్కడేం జరిగిందో వచ్చేసరికి మొహమంతా మాడ్చుకుని వచ్చింది. అన్నం తినమంటే ఇంతెత్తున ఎగిరింది. ఈ మధ్యన దాంతో ఏం మాట్లాడలన్నా బయమవుతుంది. ఒకటే కోపం. నిద్రరాస్తందని లోపలకెళ్లి గడెట్టుకుంది. ఎందుకో నాకు అనుమానంగానే ఉండి, నిద్రబోకుండా మెలకువగానే ఉన్నా.. మధ్యరాత్రిలో లెగిసి వంటింట్లో కెళ్ళింది. ఆకలేసింది కాబోలు అన్నం తినడానికెళ్ళిందనుకున్నాను.

మళ్ళీ నేను కదిలితే తినకుండా వెళ్ళిపోతుందేమోనని కదలకుండా పడుకున్నాను. అయిదునిముషాల తర్వాత గదిలోపలికి వెళ్ళిపోయింది. వంటింట్లో లైట్ అలాగే వేసే ఉందని , తీద్దామని వెళ్ళే , ఎక్కడి గిన్నెలు అక్కడే ఉన్నాయి. వంటింటి గట్టు మీద చిన్నదాని మందు సీసా ఖాళీగా ఉంది.

గబగబా గదిలోకెళ్ళి దీనివాలకం చూస్తే మన లోకంలో లేదు. పక్కింటబాబాయి సాయం తీసుకుని ఇటోచ్చాం.”

“ఇల్లెలా గడుస్తుంది?”

“గుడి దగ్గర కొబ్బరికాయల షాపుందమ్మా. అదే తిండిపెడతంది.”

“ఇక తెలుసుకుంటుందిలే బాధ పడకు.”

“ఏం తెలుసుకోటమోనమ్మా. సోకులు చేసుకుంటంటే, ఏమోలే వయసు పిల్లకదా.. అట్లా తయారవాలనిపిస్తదేమోలే అని ఊరుకున్నా. అమ్మనటం మానేసింది. మమ్మీ మమ్మీ అని పట్టుకుంది. ఇంట్లో అదిలేదు ఇదిలేదు డైనింగ్ టేబుల్ లేదు, సోఫాలేవు. అందరికీ అన్నీ ఉన్నాయి, మనకే ఏదీ లేదని గొడవ. ఆ పిల్లాడు మాకు తెలిసినోళ్ళ అబ్బాయే. చదూకునే పిల్లాడు, దీనికన్నా చిన్నోడే. పెళ్ళి అదీ చేసుకునే వయసు లేదు. తండ్రెదురుగా నుంచునే ధైర్యమూ లేదు. దీనికన్నా చిన్నపిల్ల , పుటకనుండి మాటా పలుకూ లేదు. నడవలేదు. అన్నీ మంచం లోనే. దానికి అక్కను చూస్తే పండగే. ఇదింటికి రాగానే"ఆ...ఊ.." పిలుస్తది. మధ్యమధ్యలో ఫిట్స్ వస్తుంటయ్యి దానికి. తోడబుట్టిన దాని మొహమైనా చూడదు.”

రత్నని పిలిపించాను.

మొహం కోపంగా పెట్టుకుని వచ్చి కూర్చుంది.

“ఎలా ఉంది రత్నా?” పలకరించాను.

“ఒకె..బాగానే ఉంది.”

“కొన్నాళ్ళు ఇంటి దగ్గర రెస్ట్ తీసుకో. కోలుకున్న తర్వాత ఉద్యోగం కోసం ఎగ్జామ్స్ ఉన్నాయంట కదా. వాటికి జాగ్రత్తగా ప్రిపేర్ అవు.”

నా మాటలు విసుగ్గా ఉన్నాయని, తనకు నచ్చడం లేదనీ తెలుస్తూనే ఉంది.

డిశ్చార్జ్ అయి వెళ్ళిపోయిన ఓ పదిరోజుల తర్వాత, ఓ రోజు ఆపరేషన్ కు వెళ్ళబోతుంటే తల్లితో కలిసి వచ్చింది రత్న. అదే బాగ్, తల్లితో తనకేమీ సంబంధం లేనట్లు కూర్చుంది. భుజానికి అదే పొడుగాటి బాగ్.

“ఏంటి రత్నా. ఎలా ఉన్నావు?”

అబార్షన్ రిపోర్ట్ కావాలంది.

ఎందుకంటే ...

“ఆ పోయేకాలం. ఇప్పుడు ఆళ్ళింటిముందు డేరా వేసుకుని కూర్చుంటానంటుంది. ఎంత చెప్పినా వినటం లేదు. ఆళ్ళింట్లో తెలిస్తే ఆ పిల్లాణ్ణి కొట్టి సంపేస్తాడు ఆళ్ళ నాన్న. అసలే పోలీసాయన. విపరీతమైన కోపం. మా మీద కొచ్చినా వస్తాడని హదిలి చస్తన్నా.” రత్న వాళ్ళమ్మ అంది.

“ఏంటి రత్నా. ఎందుకు వాళ్ళింటి ముందు?”

“వాళ్ళకు బుద్ధోచ్చేట్టు చెయ్యాలండీ.”

“ఎవరికి?”

“లేకపోతే కడుపు చేసి వదిలేస్తారా. పెళ్ళెందుకు చేసుకోరో, వాళ్ళింటిముందే కూర్చుని ధర్నా చేస్తాను.”

“నాకు అబార్షన్ కు సంబంధించిన రిపోర్ట్ కావాలి. మా ఫ్రెండ్ వాళ్ళ అక్క మహిళా సంఘానికి సెక్రటరీ. ఆమె టీవీ చానల్ వాళ్ళనందరినీ తీసుకు వస్తానంది. జరిగిందేమిటో మీరు కూడా చెప్పాలి.”

మొదటి రోజున ప్రెగ్నెన్సీ ఉందంటే ఎలా రియాక్ట్ అయ్యారో, అదంతా చెప్పమంటావా అని అడగాలనుకుని, సూయిసైడ్ చేసుకోబోయిన పిల్లతో అలా ఏం మాట్లాడతామని ఊరుకున్నాను. అవతల ఆపరేషన్ కు టైమైపోతోంది.

డా. జ్యోతి గారని సైకియాట్రిస్ట్, కౌన్సెలింగ్ కూడా బాగా కౌన్సెలింగ్ చేస్తారు.

జ్యోతి గారికి ఫోన్ చేసి ఇలా ఓ కేసుంది మీరోసారి మాట్లాడాలని చెప్పి ఆపరేషన్ కు వెళ్ళిపోయాను.

జ్యోతి గారొస్తే, నా రూం లో కూర్చోబెట్టమనీ, రత్నతో మాట్లాడడానికి వస్తున్నారని నర్స్ తో చెప్పాను.

నేను ఆపరేషన్ అయే సరికి ఆవిడ రత్నతో మాట్లాడుతున్నారు.

“పెళ్ళి చేసుకుంటారనుకో.. ఎక్కడుంటారు? ఏం తింటారు?”

“వాళ్ళింట్లోనే, వాళ్ళ ఫాదర్ అంటే ఆ అబ్బాయి భయపడుతున్నాడు. .... ఆయన పోలీసు ఆఫీసర్, పెద్దమనిషిగా న్యాయం చెయ్యాలికదా. నన్ను కోడలిగా ఎలా ఒప్పుకోడో చూస్తాను.”

“మీరు తెచ్చుకునే తలకాయనెప్పులన్నీ, అమ్మానాన్నలు భరించి, బాధ్యత తీసుకోవాలి. పెళ్ళి చేసి ఇళ్ళలో పెట్టుకుని పోషించాలి.

నీకూ, ఆ అబ్బాయికీ జరిగినదాంట్లో ఆ అబ్బాయి తండ్రికేం సంబంధం? అతనేం చదువుతున్నాడు?”

“ఇంజనీరింగ్ చదువుతున్నాడు .”

ఈమెకు డిగ్రీ అయిపోయింది. అతనింకా చేస్తున్నాడు.

“వాళ్ళింట్లో చెప్పగలడా ఈ సంగతి?”

“చెప్పాలి కదండీ. వాడుకుని వదిలేస్తే ఏమవుతుందో చూపిస్తాను. సరదాలు తీర్చుకోవడానికి, మోసం చెయ్యడానికి ఆడవాళ్ళు కావాలి. కడుపు చేసి పారిపోయేవాళ్ళను వదలకూడదండీ. అతనికి బుద్ధి చెప్పాను. ”

“ఎవరో సరదాలు తీర్చడానికి నువ్వెందుకొప్పుకున్నావు. నీకూడా ఇష్టం ఉండబట్టే కదా?”

“అదేంటి మేడం, ఆడదాన్ని ప్రెగ్నంట్ ను చేసిన వాణ్ణి వెనకేసుకొస్తారే. ఆడవాళ్ళ శక్తి ఏంటో నిరూపిస్తాను... నేను తల్చుకుంటే , ఏమవుతాడో తెలిసేట్టు చేస్తాను.

“ చేశాడు అంటున్నావు. స్త్రీ సహకారం లేకుండా మగవాడి ఒక్కడివల్లా అయే పని కాదు. ఆడవాళ్ళు, శక్తి అంటున్నావుకదా. జరిగిన తప్పులో మీకూడా బాధ్యత ఉందన్న నిజాన్ని ఒప్పుకోలేని మీరు, ఇంకేం శక్తి స్వరూపాలు. నీకు ప్రెగ్నన్సీ వచ్చింది కాబట్టి అతనిది మోసం అంటున్నావు. అదే ఒకవేళ అతనికి గర్భం వచ్చే వీలుంటే, నువ్వు మోసగత్తెవు అవుతావా?”

“అంటే నాకన్యాయం జరగలేదా?”

“జరిగింది కానీ, అలా జరగడం లో నీకూ భాగముంది. వాళ్ళ ఇంటిముందు వాళ్ళింటిముందు ధర్మా చెయ్యడం అంటే, ‘నేను పనీ పాటా చెయ్యను. మీ అబ్బాయితో కులాసాగా ఉంటాను, నాకు తిండిపెట్టిపోషించండని దేబిరించడం.’”

“అంటే అతన్ని అలాగే వదిలెయ్యాలా?”

“ అతన్ని వదలలేకపోవడం నీ బలహీనత. అతన్ని సాధించాలి, శిక్షించాలి అనుకోవడం కూడా ఏదో రకంగా అతనికి దగ్గరగా ఉందామనే ప్రయత్నాలు. నిజంగా నీకు సాధించాలని ఉంటే, ఏదైనా లక్ష్యాన్ని తీసుకుని దాన్ని సాధించు. బాగా చదివి ఉద్యోగం తెచ్చుకో. మరీ శక్తి ఎక్కువైతే అతన్నికూడా పోషించేంతగా నువ్వు నిలబడు. అప్పుడు పెళ్ళి చేసుకో.”

“.....”

“ ఏదో చేసి చూపిస్తానంటున్నావే. అదేదో , ముందు మీ అమ్మకు , మీ చెల్లెలికి చేసి చూపించు. మీ అమ్మఎప్పుడైనా సరిగ్గా తిన్నదేమో పట్టించుకున్నావా? ఆవిడెంత ఎండిపోయిందో చూడు. మొన్న హాస్పిటల్ ఖర్చు ఎలా పెట్టిందో కనుక్కున్నావా. ఎక్కడో అప్పు తెచ్చి ఉంటుంది. మంచి అమ్మాయివైతే ఆ అప్పు ఎలా వచ్చిందో అడుగు. అది ఎట్లా తీర్చాలో ఆమెకో ఆలోచన చెప్పు. బాధ్యతలకు కట్టుబడినవాళ్ళే శక్తి స్వరూపాలు. ఒకరి మీద ఆధారపడి బతికేద్దామనుకునేవాళ్ళు కాదు.”

ఎప్పుడూ లేనిది జ్యోతి గారి మాటలకు రత్నవాళ్ళమ్మ కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది. ఆ కన్నీళ్ళకు రాయి రత్నమవుతుందేమో చూడాలి.

★★★★

- తొమ్మిదవ కథ -

పిజి చేసే రోజుల్లో, మా ట్రయినింగ్ లో భాగంగా, తమిళనాడులోని ఒక మిషనరీ హాస్పిటల్ లో కొన్ని నెలలు పనిచేయాలనేది ఒక రూల్ ఉండేది. ఆ హాస్పిటల్ లో విపరీతమైన రద్దీ ఉంటుందనీ, మాకు అనుభవం, అదీ బాగా వస్తుందని మా ప్రొఫెసర్ ఆ ఏర్పాటు చేశారు. అక్కడ ఉన్నన్ని రోజులు హాస్పిటల్ ఆవరణలో ఉన్న హాస్టల్ లో ఉండేదాన్ని.

ఆ హాస్పిటల్ లో శారద గారని మాకు గైనిక్ హెడ్ గా ఉండేవారు. వయసుతో సంబంధం లేకుండా, ఆవిడకూ, నాకూ ఎందుకో చాలా త్వరగా స్నేహం కలిసింది.

ఆవిడకు చదువు, వృత్తి తప్ప వేరే లోకమే తెలియదు. వృత్తిలో కొత్త విషయాలు తెలుసుకోవడం, ఎప్పటి కప్పుడు జర్నల్స్ చదువుకోవడం , అవి మళ్ళీ జూనియర్స్ కు పాఠాలు చెప్పడం ---అదే ప్రపంచం ఆవిడకు. అర్థ రాత్రి ఎప్పుడైనా సరే, జూనియర్ డాక్టర్ కు ఒక్క ఫోన్ కాల్ దూరంలో అందుబాటులో ఉండేవారు. ఆపరేషన్ మధ్యలో ఏదైనా సమస్య వస్తే అయిదునిముషాల్లో వచ్చి అది పరిష్కరించేవారావిడ. స్టూడెంట్స్ కూ, కొలీగ్స్ కూ ఆవిడంటే చాలా అభిమానం.

ఆవిడ భర్త కూడా డాక్టరే. ఆయన కూడా అదే హాస్పిటల్ లో ఎనస్టీసియా విభాగంలో పనిచేసేవారు. ఆవిడ సర్దరీ చేస్తుంటే ఆయన ఎనస్టీసియా ఇచ్చేవాళ్ళు. ఇంటిదగ్గర ఒకటి సారి రెండు సార్లు కనిపించారు కానీ, 'హలో , నమస్తే' కన్నా ఆ పరిచయం ముందుకు సాగలేదు . ఇద్దరు మగపిల్లలూ బాగా తెలివికలవాళ్ళనీ, ఐ ఐ టీ లో మంచి రాంకులు సంపాదించి ఇంజనీరింగ్ చదువుతున్నారనీ డిపార్ట్ మెంట్లో ఎవరో చెప్పారు.

ఆ హాస్పిటల్ కు సంబంధించిన మెడికల్ కాలేజీలో ఆవిడ పాఠాలు చెప్పేవాళ్ళు. ఒక్కోసారి నాకు కాల్ డ్యూటీ లేనపుడు, ఆవిడ తనతో బాటే, మెడికల్ కాలేజీకి తీసుకెళ్ళేవారు. ఆ తర్వాత , వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్ళి టీ తాగించి సాయంత్రానికి మళ్ళీ హాస్టల్ లో దించేవారు. శారదగారికి వృత్తి అంటే ఎంత ప్రాణమో, ఇంటిపనులన్నా, వంటపనులన్నా అంత బద్ధకం. ఆవిడకు కనీసం కాఫీ కలుపుకోవడం వచ్చా అని అనుమానం వచ్చేది. ప్రొఫెషన్ లో ఇరవైనాలుగంటలూ పనిచెయ్యమన్నా సరే అలుపూ సొలుపూ లేకుండా పని చేస్తారు కానీ, ఇంట్లో వంట చెయ్యాలి వస్తే, పస్తే ఉంటానంటారు. ఇద్దరు పిల్లల్ని ఎలా పెంచారో అర్థం అయ్యేది కాదు.

ప్రతి సాయంత్రం ఒక గుడికి తీసుకెళ్ళేవారు. ఒకే రాతితో కట్టారు కదా అనిపించే రాతి గోడలతో, ఆకుపచ్చని కోనేరుతో, గుడి ఎంత బాగుందీ అనుకునేదాన్ని. గుడి హడావుడికి కొద్ది దూరంలో చల్లని రాతి మండపం లో కూర్చోబెట్టి , కబుర్లు చెప్పేవారావిడ. వృత్తిలో అనుభవాలే మాట్లాడేవారు.. తన గురించి ఒక్క మాటా ఉండేది కాదు. మిగతా ఆడవాళ్ళలాగా భర్త గురించి, పిల్లల గురించి ఆవిడ మాట్లాడగా నేను వినలేదు. ఆవిడ ఏం చెప్తున్నా సరే ఎంత నిజాయితీ, ఎంత నిక్కచ్చి మనిషీవిడ అనిపించేది. మోసం, అబద్ధం, తెలిసి తప్పు చేయడం లాంటివి సహించలేదు. ఆమెతో స్నేహం నాకు ఎప్పటికప్పుడు భయం కలిగించేది. ఏదైనా పొరపాటు చేస్తానేమో, ఎప్పుడైనా కోపం తెప్పిస్తానేమో , ఈ స్నేహం తెగిపోతే ఎంత బాధపడాలో అని..

రుక్మిణి అనే పనిమనిషి ఇంటిపనులు, వంట పనులు చూస్తుందని నాతో ఒక సారి అన్నారు. వంట పనులేమో గానీ , ఇంటిపనులు చూసేందుకు ఎవరూ లేరని ఆవిడ ఇంటికెళ్ళే తెలిసింది. అదొక సముద్రం లానే ఉండేది. పుస్తకాలు, జర్నల్స్, ఉత్తరాలూ అన్నీ సోఫాలోనూ, కుర్చీల్లోనూ, ఉండేవి. కూర్చోవాలంటే , వాటన్నిటినీ తీసి సర్దాలన్నాకూడా కుదిరేది కాదు. ఇల్లంతా నిండుగా ఉండేది.

ఇంటికన్నా గుడి పదిలం అని ఎందుకన్నారో ఆవిడ ఇంటిని చూస్తే తెలిసేది.

ఓ రోజు కాన్పరెన్స్ విషయాలు చర్చించేందుకు అందరూ వస్తున్నారని నన్నూ తీసుకెళ్ళారు. తోటి డాక్టర్లంతా, రెండు కార్లలో మేడం ఇంటికి బయలు దేరారు. ఇల్లు విశాలమైనదే కానీ, కూర్చోడానికి ఎక్కడా జాగా ఉండదు. వీళ్ళందరూ ఎక్కడ కూర్చుంటారని నేను భయపడుతున్నాను కానీ, శారద గారు మాత్రం నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ మాట్లాడుతున్నారు. ఇంటికెళ్ళేసరికి, ఎక్కడి వస్తువులక్కడ సర్ది ఉన్నాయి. ఎప్పుడూ లేనంత విశాలంగా కనిపిస్తోంది.

అందరూ సోఫాలో కూర్చున్నారు. అవీ చాలక డైనింగ్ టేబిల్ చుట్టూ ఉన్న కుర్చీలన్నీ తీసుకెళ్ళి సోఫాల మధ్యలో వేసుకున్నారు. అక్కడున్న టీపాయ్ మీద కాగితాలు పెట్టి వివరాలు మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఇల్లేమిటి ఇంత శుభ్రంగా ఉందని, నేను కాసేపు ఆశ్చర్యపోయి, హాల్లోనే ఓ పక్కగా వేసి ఉన్న దీవాన్ మీద, విడిగా కూర్చుని అటూ ఇటూ చూస్తున్నాను. ఎటూ ఆ కాన్పరెన్స్ టైముకు నేను అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోతాను.

రుక్మిణి ఎక్కడుందో తెలియదు. ఓ అమ్మాయి హాల్లో తడిగుడ్డతో శుభ్రంగా తుడుస్తోంది. అక్కడ అంత మంది మనుషులు గోలగోలగా మాట్లాడుకుంటున్నారన్న ధ్యాస లేనట్లు, మౌనంగా హాలంతా తుడుస్తోంది.

ఇంతలో మేముచ్చిన అలికిడి విని రుక్మిణి బయటకొచ్చి, పనిచేస్తున్న ఆ అమ్మాయితో చెవిటి వాళ్లతో మాట్లాడినట్లు “ లోపలకెళ్ళి అంటు తోము ఘో .” అంది.

ఆ తడిగుడ్డ, నీళ్ళబకెట్ నీ అలాగే హాల్లో వదిలేసి లోపలకెళ్ళింది.

బకెట్ అదీ తీసుకుని రుక్మిణి లోపలకెళ్ళింది.

పావుగంట తర్వాత, ఆ అమ్మాయి, రుక్మిణి వచ్చి అందరికీ టిఫిన్ ప్లేట్లు అందించింది. కాసేపటికి ఆ అమ్మాయి చేతిలో కాఫీ కప్పులున్న ట్రే పట్టుకుని వచ్చి నుంచుంది. ట్రే పట్టుకుని అందరి ముందూ నుంచున్న ఆ అమ్మాయి పైట చెదిరిపోయింది. అయినా పట్టించుకోకుండా అలానే నుంచుంది. గభాల్న రుక్మిణి వచ్చి పైట సరి చేసి “లోపలికి ఘో ” అని గదిమినట్లు నెమ్మదిగా అంది.

నేను టిఫిన్ తినేసి ప్లేట్ వంటింట్లో పెట్టడానికి తీసుకెళ్ళాను. ఆ అమ్మాయి సింక్ ముందు నిలబడి అంటు తోముతూ ఉంది. నేనొచ్చిన విషయం కూడా పట్టించుకోలేదు. విచిత్రంగా, ఆమె మొహంలో ఏ రకమైన భావమూ లేదు. ఆ అమ్మాయి పనిచేసే పద్ధతి చూస్తే.. చేస్తున్న పనిమీద అవసరమైన దానికన్నా కూడా ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపిస్తుందేమిటి అనిపించింది.

కాసేపటికి అందరూ వెళ్ళిపోతుంటే, వాళ్ళలో ఎవరో ఒకరికి, నన్ను నా హాస్టల్ దగ్గర దింపమని చెప్తారేమో అనుకుని బాగ్ తీసుకుని రెడీ అయ్యానుకానీ వాళ్ళందరినీ పంపించి వెనక్కొచ్చి నాతో పాటు దీవాన్ మీద కూర్చున్నారు.

హాల్లో ఖాళీ ప్లేట్లు, కప్పులు తీసుకెళ్ళడానికొచ్చింది ఆ అమ్మాయి. మా వంక ఒక్క చూపుకూడా లేదు. ఒక రోబో లాగా పనిచేస్తోంది.

“ఈ అమ్మాయెవరు మేడం, ఎప్పుడూ చూడలేదు?” అడిగాను

“అది మన రుక్మిణి కూతురు, రోజూ. నర్సింగ్ కాలేజ్ హాస్టల్ లో ఉంటుంది. రుక్మిణి ఇదివరకు రెండు మూడిళ్లలో చేసేది. ఇంటిదగ్గర వదిలేసి రావడానికి భయమేసి దీన్ని అక్కడ కాలేజీ హాస్టల్ లో చేర్చింది. నర్సింగ్ కాలేజ్ చూసుకునేది మన చూడామణి గారే, రోజూకు నర్సింగ్ హాస్టల్ లో ఆయాగా ఉద్యోగం వేయించారు. అక్కడైతే దానికి సేఫ్టీ ఒక్కటే కాదు. జీతమూ వస్తుంది. అందరిలా ఐక్య తక్కువ కానీ, ఏ పనైనా చక్కగా చేస్తుంది.”

“అదే చూస్తున్నా. ఇల్లంతా మెరిసిపోతోంది.”

“అదెన్నాళ్ళు, ఇంకా వారం రోజులే. అక్కడ కాలేజీ తెరవగానే అది వెళ్ళిపోతుంది. ఇహ ఆ తర్వాత రుక్మిణి, నేనూ, ఇంట్లో వస్తువులన్నీ ఎడా పెడా పడేసుకోవచ్చు. .”

ఆ హాస్పిటల్ లో నా ట్రెయినింగ్ ఇంకా వారం రోజుల్లో అయిపోతుందనగా, క్రిస్ మస్ సెలవలకని వచ్చింది రోజూ.

ఆ రోజూ , ఇంటికెళ్దామని శారదగారు తీసుకెళ్తుంటే, ఇంటికొద్దు, గుడికెళ్దామన్నాను.

“నువ్వెందుకొద్దంటున్నావో నాకు తెలుసు. ఇవాళ రోజూ వచ్చింది. ఇల్లు నీట్ గా పెట్టే ఉంటుంది. రా ” అంటూ తీసుకెళ్ళారు.

ఇంటి లోపలికి వెళ్ళగానే “రుక్మిణీ , టీ తీసుకురా” అని లోపలికి కేకపెట్టారు.

రుక్మిణి లోపల్నుండి బయటకు వచ్చింది. “అమ్మగారూ గేస్ అయిపోయింది. ఫోన్ చేశాను. ఓ అరగంటలో తెస్తానన్నాడు.”

రోజూ మా ముందే కూర్చుని ఉంది. ఇదివరకులా పని చెయ్యడం లేదు. కిటికీ లోనుండి బయటకు చూస్తుంది. అలా ఖాళీగా కూర్చోవడం ఎప్పుడూ లేదు.

రోజూ , బాగున్నావా?” అన్నాను.

నా వంక చూసి కళ్ళెత్తి చూసి నవ్వుకుంటూ తన జడ చివరివరకూ అల్లుకుంటోంది.

రోజూ మొహం లో నవ్వు వింతగా ఉంది.

ఇంకా పలకరించాలనిపించింది.

“ఈసారి ఎన్నాళ్ళుంటావు?”

“ఉండను. వెళ్ళిపోతా..”

“ఏం?”

“అక్కడ ఆడుకోవాలిగా నేను.”

ఇంతలో గాస్ సిలిండర్ భుజాన వేసుకుని వచ్చాడో అబ్బాయి. బట్టలన్నీ మట్టి గొట్టుకు పోయాయో, మరి అతనేసుకున్నది మట్టి రంగు యూనిఫామో తెలియలేదు.

రోజూ కూర్చున్నదల్లా లేచి నుంచుంది. అతని వంక సిగ్గుగా కళ్ళెత్తి చూసి ముసిముసిగా నవ్వుతోంది. పైట పక్కకు వెళ్ళిపోయిన విషయం పట్టించుకోవడం లేదు. అతను గాస్ పుస్తకం లో శారద గారి సంతకం పెట్టించుకుంటుంటే దగ్గరకొచ్చి “ ఆడుకుందామా?” అని అడిగింది.

ఆమె వాలకం చూసి అతను కొంచం బెదిరినట్టు చూశాడు.

రోజూ లోపలిగదిలోకి వెళ్ళి , కాసేపటికి బయటకు వచ్చింది.

ఇంతలో సంతకం పెట్టించుకుని ఆ అబ్బాయి వెళ్ళిపోయాడు. రోజూ మొహం మీద పిండి అద్దినట్లు పౌడర్ గుర్తులు , దానితో పాటే పాండ్స్ పౌడర్ వాసనా ..

గుమ్మందాకా వెళ్ళి బయటకు రెండుమూడు సార్లు చూసింది.

“రుక్మిణీ” శారద గారు పిలిచారు.

“ఏవైంది దీనికి, ఎప్పుడూ లేనిది మనుషులతో మాట్లాడుతోంది.” అడిగారు. .

“పోనీలెండి మనుషుల్లో పడింది. అంతే చాలు. ఎవరితోనూ మాట్లాడదు పెళ్ళెట్లా చెయ్యాలా అని దిగులుపడి సచ్చేదాన్ని రోజూ . దాని జీతం అదీ బాంక్ లో కదిలిచ్చకుండా దాస్తున్నాను . అదిస్తే ఎవరో ఒకళ్ళు దొరక్కపోరు.”

“ఛీ... దానికి పెళ్ళెంటి? నీకేమైనా మతిపోయిందా?” శారద గారు కసురుకున్నారు.

“నేను మాత్రం ఎన్నాళ్ళని ఉంటాను. ఎవడైనా మంచోడు దొరికితే మూడు ముళ్ళు ఏపిద్దామని.”

కాన్సరెన్స్ దగ్గరపడుతోంది. శారద గారు సీరియస్ గా, ఆ ఏర్పాట్ల గురించి చెప్తున్నారు.

రోజూ వంకే చూస్తున్నాను. నా దగ్గరకొచ్చి, “అబ్బాయెల్లిపోయాడా?” గేస్ అబ్బాయి గురించి కాబోలు నన్నడిగింది.

“ఏయ్ లోపలికెళ్ళు” అంటూ అక్కడే ఉన్న రుక్మిణి విసుక్కుంది.

శారదగారి భర్త వచ్చి మాకు హలో చెప్పి లోపలికెళ్ళారు.

“అయ్యగారికి టీ ఇవ్వు “ అంది తల్లితో. రుక్మిణి ఏదో పనిలోఉండి పట్టించుకోలేదు.

మా దగ్గరకొచ్చి, “అయ్యగారికి టీ !” అంది శారద గారితో..

“మాకు లేని టీ ఆయనకెందుకే?” అని నవ్వారు.

మళ్ళీ వంటింట్లోకి వెళ్ళి తల్లిని “అయ్యగారికి టీ ఇవ్వు” అంటూ గొంతు పెద్దది చేసి అరిచింది.

మేము మాటలాపేసి రోజూ వంక చూస్తున్నాం. హాల్లో ఓ మూల కూర్చుని ఏడవడం మొదలెట్టింది.

వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది. ఆపమన్న కొద్దీ ఎక్కువవుతోంది కానీ ఆగడం లేదు.

రుక్మిణి టీ తీసుకొచ్చి ఇచ్చిన తర్వాత కానీ ఏడుపాపలేదు.

చీకటి పడుతోందని, నన్ను పంపించడానికి శారదగారు బయటకు వచ్చారు. ఇద్దరం ఆవరణలో ఉన్న వేప చెట్ల చెట్ల కింద నడుస్తున్నాం. లైట్ల వెలుగులో, చెట్లు గాలికి ఊగుతున్నాయి.

శారదగారు ఏం మాట్లాడడం లేదు. ఆవిడ అంత మౌనంగా ఉండడం కొత్తగా ఉంది.

ఓ పావుగంట నడిచాక, దగ్గర్లో ఉన్న ఓ బెంచీ మీద కూర్చున్నాం. “పాపం దానికీ వయసొచ్చింది. తోడుకావాలనిపిస్తోందనుకుంటా.” నేనేం మాట్లాడలేదు.

“తెలివి ఉండీ, చదువుకున్న అమ్మాయిలే పెళ్ళి తర్వాత, వచ్చిన వాడు ఎలా చూస్తాడో అని భయపడుతున్నారు. రోజూకు పెళ్ళిచేయాలంటే...”

కాసేపాగి. “ ఎంతటి ఓపికమంతుణ్ణి తీసుకురావాలి.” అంటూ నిట్టూర్చారు.

నేను అక్కణ్ణుంచి వచ్చేసిన తర్వాత, మా వూళ్ళో ప్రాక్టీసు పెట్టుకున్నాను. కొన్నాళ్ళు మా ఇద్దరిమధ్యా ఉత్తరాలు నడిచాయి. ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళపాటు ఆవిడ దగ్గర్నుండి ఏ కబురు లేదు. ప్రాక్టీసు, పిల్లలు, చదువులు ఈ గొడవలో పడి దాదాపు పదేళ్ళు గడిచిపోయాయి. కానీ ఆమెను మర్చిపోయింది ఎప్పుడూ లేదు. ఏదైనా కష్టమైనకేసు వచ్చినపుడు, అలాంటి కేసుల్లో ఏం చెయ్యాలో ఆవిడ మాట్లాడిన మాటలు గుర్తుకొస్తూ ఉండేవి.

ఓ సారి నేషనల్ కాన్సరెన్స్ వాళ్ళ సిటీలోనే జరుగుతుందని నోటిఫికేషన్ వచ్చినపుడు దానికి తప్పకుండా వెళ్ళాలని అనుకున్నాను. కాన్సరెన్స్ కు వెళ్ళాలన్న ఉత్సాహం లో శారదగారిని కలవొచ్చన్న సంతోషం పాలే ఎక్కువ.

వెళ్ళబోయే ముందు శారదగారికి ఉత్తరం వ్రాశాను. ఫలానా రోజున వస్తున్నాను, కలవడానికి వీలవుతుందా అని. వెళ్ళబోయేవరకూ నాకేం రిప్లై అందలేదు.

దిగులనిపించినా సరే, శారదగారు తప్పకుండా కాన్సరెన్సుకు వస్తారు. ఆవిడనెలాగైనా చూడొచ్చని ఆశతోనే వెళ్ళాను.

లంచ్ బ్రేక్ లో అందరి ముఖాలూ జాగ్రత్తగా చూస్తూ ఉంటే ఒక చోట ఈవిడ శారదగారే అనిపించే ఒకావిడ కనిపిస్తే నేను వెళ్ళి ఆవిడ పక్కనే నుంచున్నాను. ఒక పోస్టర్ దగ్గర నుంచుని ఏదో రాసుకుంటూ ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నారు.

పదేళ్ళకే ఇంత వయసు మీద పడుతుందా అన్నట్లున్నారు. గొంతుకూడా విన్న తర్వాత ఇక అనుమానమే లేకుండా పోయింది. ఆవిడ శారద గారే..

ఆవిడతో మాట్లాడుతున్నావిడ పక్కకెళ్ళగానే, ఆమెను పలకరించి నేనెవరో గుర్తు చేశాను.

కాసేపు నన్ను తేరిపార చూశారు. ఆవిడ మొహంలో సంతోషమూ, ఆశ్చర్యమూ.

అమ్మయ్య --- కాస్పరెన్స్ ప్రతానికి ఫలం దక్కింది .

మౌనంగా నన్ను కౌగలించుకున్నారు.

“నేనొస్తున్నానని మీకు లెటర్ వ్రాశాను.” నాకు రిప్లై ఇవ్వలేదని నిలదీస్తున్నట్టే అడిగాను.

విడిపడ్డాక, నా చెయ్యి పట్టుకునే నావంక చూస్తూ ఉన్నారు. ఏమాట్లాడకుండా నా చెయ్యి పెదవులకానించుకున్నారు.

ఎలా ఉన్నావు, ఏం చేస్తున్నావు లాంటి వివరాలేం అడక్కుండా..

“ఇప్పుడు నాలుగో హాల్లో చెయిర్ పర్సన్ గా కూర్చోవాలి. సాయంత్రం నాలుగింటి వరకూ ఉండాలి. నాకోసం వెయిట్ చెయ్యి. వెళ్ళిపోకు” అన్నారు.

ఆరోజు ప్రోగ్రాం ముగిసిన తర్వాత నాతోపాటే వచ్చి, నేనుంటున్న హోటల్ రూం ఖాళీ చేయించి, ఇంటికి తీసుకెళ్ళారు.

ఆ ఇల్లు. ఆ ఇంటిని చూడబోతున్నానని చాలా సంతోషంగా వెళ్ళాను కానీ, ఆవిడ తీసుకెళ్ళిన ఇల్లు ఇదివరకు నేను చూసిందికాదు.

చాలా పోష్ లొకాలిటిలో ఒక లక్ష్మి విల్లా.

ఆ ఇంటికి వెళ్ళామనుకుంటుంటే ఇక్కడకు తీసుకొచ్చారే అని మనసు గునుస్తూ ఉంది.

ఇల్లంతా శుభ్రంగా ఉంది. ఫర్నిచర్ అదీ చాలా చక్కగా పద్ధతిగా సర్ది ఉన్నాయి. ఇంట్లో ఎవరూ లేరు.

ఎక్కడా పుస్తకాలూ, జర్నలూ అన్న మాటే లేదు. ఆయనెక్కడా కనిపించలేదు.

ఏమైనా జరగరానిది జరిగిందా? ఏమడగాలో, ఎలా అడగాలో తోచలేదు. “త్వరగా రెడీ అవు. గుడి దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాను.” అని తొందరపెట్టారు. నేను రెడీ అయి వచ్చేసరికి, ఎవరో దోశలు, కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చారు. ఆ గేటెడ్ కమ్యూనిటీలో హోటల్ ఉందనీ అక్కణ్ణుంచే అన్నీ వస్తాయనీ చెప్పరావిడ. ఆకలి మీద ఉన్నాను. ఏం మాట్లాడకుండా తినేశాను.

పుస్తకాలు లేకుండా.. మేడం ఎలా ఉంటున్నారు. ఏమీ అర్థం కాలేదు.

ఇంటినుండి బయటకు తీసుకుని వెళ్తుంటే,

“గుడి అంటే మనం ఇదివరకు వెళ్ళేవాళ్ళం, కోనేరు, రాతి మండపం..అలాంటి గుడేనా?” అడిగాను.

“అలాంటి గుడి అంటే కష్టం” అంటూ ఆ విల్లా ల మధ్య కట్టిన ఓ పాల రాతి మందిరం లో కూర్చోబెట్టారు.

లోపల మురళి వాయిస్తూ పాలరాతి కృష్ణుడు కనిపించాడు. ఒకళ్ళిద్దరు తప్ప ఎవరూ లేరు ఆ మందిరంలో. కాసేపటికి గుడి తలుపులు మూసి వాళ్ళు కూడా వెళ్ళిపోయారు. మేమిద్దరం మిగిలాము. గుడి ముందు ఆవరణ లో గార్డెన్ లైట్ల వెలుగు కొద్దిగా పడుతోంది తప్ప చీకటిగానే ఉంది.

ఆ ఇల్లు ఏమైంది.

సార్ కనిపించలేదే..?

పుస్తకాలేవీ ఇంట్లో?

మనసులో ప్రశ్నలు బయటికి అడగలేక

“ఇల్లు బాగుంది మేడం , కానీ ఆ ఇంటికి తీసుకెళ్ళారనుకున్నాను.”

“ఆ ఇంటినుండి వచ్చేశాను.” ఆ వాక్యం ఎంతో బరువుగా ఉంది.

వచ్చేసెయ్యడమంటే ? ఏమైంది? మరి ఆయన ..

“ఆయనతో విడిపోయాను.”

విడిపోవడమేంటీ...అదీ ఈ వయసులో...

“ఆ ఇల్లు వదిలి వచ్చేశాను. ఆయన్ని వదిలి వచ్చేశాను. రోజూ గుర్తుందా, అదే మన రుక్మిణి కూతురు. అక్కడ సర్కింగ్ కాలేజ్ లో పనిచేస్తుండగా, అక్కడ కాలేజి డ్రైవర్ ఆడుకుందామని చెప్పి, దానికో ఆట నేర్పాడు. పాపం దానికేం తెలుసు. సెలవకొచ్చినపుడు ఇక్కడకూడా ఆడుకోవాలనుకునేది. నేర్చుకున్న ఆట ఆడుకోవాలనుకోవడం సహజమే కదా.. మిగతా ఆట ఇక్కడ ఈయన ఆడించాడు .”

“ఆటా?”

“అవును. అవును నాక్కూడా చాలా రోజుల వరకూ తెలియలేదు. రోజూకు కడుపు పెరుగుతుంటే, అనుమానమొచ్చి, ఓ రోజు పరీక్ష చేసి అడిగితే ఇవన్నీ చెప్పింది. ఆ తర్వాత దానికి కూతురు పుట్టింది. నేనే డెలివరీ చేశాను.”

ఆవిడ చెప్పే ప్రతి మాటకూ ఆశ్చర్యపోతున్నాను.

“ ఆ విషయం తెలిసిన రోజున ఎందుకీలా జరిగిందని అడిగితే, ఎన్నో అన్నాడు. నేను అందంగా ఉండనన్నాడు. అందరిలా భర్తను చూసుకోవడం రాదన్నాడు. వండిపెట్టలేదనీ, తనలోని మగవాణ్ణి సంతృప్తి పరచలేకపోయాననీ, ఎన్నో అన్నాడు.. ఎన్నో ఏళ్ళు కలిసి గడిపాము. ఒక్కసారిగా అన్ని నిందలు తట్టుకోవడం ...నా వల్ల కాలేదు. అంతా బాగానే ఉందని నేననుకున్నాను కానీ తన మనసులో అసంతృప్తి పేరుకుంటోందని అనుకోలేదు. తన తప్పుకు నేను కారణమని నిరూపించబోయాడు. ఆ రోజు అవన్నీ విని కూడా నేను ఎలా బతికున్నానా అని ఇప్పటికీ ఆశ్చర్యమే.”

“నేనూ నా చదువు, నా పేషంట్లూ ఇవే లోకంగా హాయిగా గడిపాను. ఎవరినో సంతృప్తి పరచాలనీ, అదొక బాధ్యత నామీద ఉందని నేనెన్నడూ అనుకోలేదు. తెలియకుండానే అతను నాకున్నాడనే భరోసా ఏదో ఏర్పడింది. మనతో కలిసి బతుకుతున్న మనిషే మనల్ని ఇంతలా ద్వేషిస్తాడని, మోసం చేస్తాడని అనుకోలేకపోయాను. . నేను చెప్పేది రోజూకు కూతురు పుట్టిన విషయం గురించి కాదు. నామీద ఇంత ద్వేషం , అసహ్యం ఆయన మనసులో ఉందని నేనేనాడూ అనుకోలేదు. నిజమే, భార్య అంటే ఎలా ఉండాలో నాకు తెలియదు. అలా నాకు రాదు కూడా.”

ఎంత గొప్ప డాక్టర్ ఆమె. ఎంత మంది స్టూడెంట్స్ ఆమెకు అభిమానులుగా ఉండేవాళ్ళు. సబ్జెక్ట్ లో తనకు తెలియని అప్డేట్ ఏదీ ఉండదని ఎంతో గర్వంగా ఉండేవారు.

అలాంటిది అదేదో విషయం నాకు తెలియదని, రాదని ఆవిడ ఒప్పుకోవడం మనసంతా కలచివేసింది.

నా కళ్ళవెంట కారుతున్న నీళ్ళు చీకట్లో కలిసిపోతున్నాయి. ఆమెకు తెలియకూడదని జాగ్రత్తగా ఊపిరి పీలుస్తున్నాను.

“ ఇప్పుడు హాయిగానే ఉన్నాను. భార్య చేసే పనులు అప్పుడు తెలియక చెయ్యలేదు. ఇప్పుడు చెయ్యాలన్న అవసరం లేదు”

కాసేపు కూర్చున్నాక చీకటి పడుతోందని ఇంటికి తిరిగి వచ్చాము. తలుపులు తెరిచే ఉన్నాయి. వంటింట్లో అలికిడి అవుతోంది.

ఇదేంటి తలుపు తీసి ఉన్నాయంటే “రుక్మిణి వచ్చి ఉంటుంది. తన దగ్గర కూడా తాళం ఉంటుంది.”

‘రుక్మిణి ఇక్కడే ఉందా ? మరి రోజూ ఎక్కడుంది?

నేను లోపలికి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని వచ్చేసరికి

“భోంచేద్దామా?” అంటూ వచ్చారు.

“వద్దండీ. ఆకలి లేదు.”

“ఫర్వాలేదు. కొద్దిగా పెరుగన్నం తిను” అంటూ

“రుక్మిణీ!” అంటూ పిలిచారు.

రెండు జడలు వేసుకున్న పదేళ్ళ అమ్మాయి వచ్చింది. హోం వర్క్ చేసుకుంటుండేమో నోట్ బుక్ తో సహా వచ్చి శారదగారి ముందు నుంచుంది.

“అమ్మని మాకు భోజనం పెట్టమని చెప్పు. నువ్వు తిన్నావా?”

“ఇప్పుడేగా ట్యూషన్ నుండి వచ్చాము . కాసేపాగి తింటా.”

ఆ అమ్మాయి లోపలికి వెళ్ళింది.

“రుక్మిణి అంటే ... ఈ పాపా?”

“అవును. మన రోజూ కూతురు. .”

‘రోజూ కూతురు ఇక్కడా?’ మనసులోనే ఆశ్చర్య పడ్డాను.

“మరి ఆ రుక్మిణి. అదే... రోజూ వాళ్ళమ్మ, ఏదీ?”

“రోజూ డెలివరీ కాకముందే , స్ట్రోక్ వచ్చి పోయింది.”

రెండు నిమిషాల తర్వాత , వంటింట్లోనుండి రోజూ వచ్చింది. మౌనంగా డైనింగ్ టేబుల్ మీద అన్నీ సర్దుతోంది.

రోజూ పని చేస్తుంటే, పైట చెంగు పొడుగ్గా, నేలమీద జారిపోయింది.

దాన్ని పైకి తీసి , నడుము చుట్టూ జాగ్రత్తగా చుట్టింది రుక్మిణి.

★★★★★

- పదవ కథ -

సాయంత్రం రౌండ్స్ వేద్దామని వెళ్తున్నాను. ఉదయం చూసినప్పుడు రెండు మూడు కేసులు కొద్దిగా క్రిటికల్ గా ఉన్నాయని అనిపించింది. వాళ్ళను చూసేస్తే మనశ్శాంతి గా ఉంటుంది.

వార్డ్ లోపలికెళ్ళబోయే ముందు వరండాలో మలుపు తిరిగబోతుంటే వినపడ్డాయి.

"బోడిముండ. ఏమీ తెలియకుండానే కనేసిందా ఇద్దర్ని. మొదట్లో మా బజార్లోనే ఉండేది. తర్వాత ఇల్లమ్ముకుని పోయారు. బాబు చిన్నప్పుడే పోతే ఈళ్ళమ్మ దీన్ని నర్సింగ్ దాకా ఎట్టా చదివించిందో మా బజార్లో ఎవర్నడిగినా చెప్తారు. "

గతుక్కుమన్నాను. తెలియకుండానే గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

ఒక్క రెండు అడుగులేసి మలుపు తిరిగితే ఆ మాట్లాడిన వాళ్ళు కనిపిస్తారు. నేను విన్నట్టు తెలిసిపోతుంది కూడా. అక్కడే ఆగాను. చేతిలో ఉన్న మెడిసిన్ హాండ్ బుక్ తీసి ఒక పేజి చదువుతూ నుంచున్నాను. హఠాత్తుగా వాళ్ళకెదురుపడడం ఇష్టం లేక.

సిగిరెట్ తాగుతున్నట్టున్నారు. నేను కూడా పాసివ్ స్మోకింగ్ చేస్తున్నాను. ఆ రెండు మూడు నిముషాలు ఒక గంట సేపులా అనిపించింది. ఈ సారి మాటలు గట్టిగా కాకుండా మెత్తగా గుసగుస గా వినిపిస్తున్నాయి.

వినకూడని భాష లో చెప్పకూడనివేవో చెప్పుకుంటూ ఉండివుంటారు. . .

నాకేమీ తెలియనట్టు అడుగులేస్తూ మలుపు తిరిగాను. డా. సరేష్ మా వార్డ్ ముందు నుంచున్నాడు ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ. మాకు అయిదారేళ్ళ సీనియర్. ఆ హాస్పిటల్ లోనే సర్జన్ లాగా పనిచేస్తున్నాడు. ఏ సర్జరీ అయినా సరే విపరీతమైన స్పీడ్ తో చేస్తాడు. అలా అని కేర్ లెస్ గా కాదు. వంకపెట్టడానికి వీల్లేనంతఅద్భుతంగా చేస్తాడని విన్నాను. .

ఉదయం ఏదో కేసు సర్జరీ వాళ్ళకు రిఫర్ చేశాను. ఎపెండిసైటిస్ అన్న అనుమానంతో .ఆ కేసు చూడడానికి వచ్చి ఉంటాడు.

వార్డ్ లోపలికెళ్ళేసరికి నర్సింగ్ స్టేషన్ లో ఒక్కరూ లేరు. సిస్టర్ అంటూ పిలిచి పక్కకెళ్ళే సరికి నర్సులందరూ ఒక రూం లో గుమి గూడి ఉన్నారు. వరలక్ష్మి మొహం కప్పుకుని ఉంది. ఆమె భుజం మీద చెయ్యివేసి తలోమాటా చెప్తున్నారు.

ఏదో జరిగింది.

" సిస్టర్, రౌండ్స్ కు వెళ్దామా ?" అన్నాను.

అందరూ హడావుడిగా సర్దుకున్నారు.

రౌండ్స్ కు వరలక్ష్మి వస్తే బాగుంటుంది. యాభై మంది పేషంట్లలో ఏ ఒక్క పేషంట్ గురించి అడిగినా, తడుముకోకుండా చెప్పేస్తుంది. అంతే కాదు, వరలక్ష్మి ఏదైనా పేషంట్ గురించి అనుమానం గా చెప్పినా , భయపడినా దాన్ని నిర్లక్ష్యం చేశామో, ఇక వేడి వేడి పులుసులో ఈత కొట్టినట్టే!

ఓ సారి డా. శారద రౌండ్స్ చేస్తూ చేస్తూ, డెలివరీ అయిపోయిన ఓ పేషంట్ ను తర్వాత రోజు డిస్చార్జ్ చెయ్యమంది.

వరలక్ష్మి మాత్రం " ఈ పేషంటుని చూస్తే ఐ సి యు లో పెడితే నయమనిపిస్తుంది డాక్టర్" అంది.

"అంతా నీకే అనిపిస్తే , నేనెందుకు రౌండ్స్ కు రావడం. నువ్వు ఛీఫ్ అనుకోవడం మానేస్తే మంచిది వరలక్ష్మీ " శారద చీవాట్లు పెట్టింది.

ఆ తర్వాత అరగంటకే , ఆ పేషంటుకు ఫిట్స్ వచ్చి, అప్పటికప్పుడు ఐ సి యు కు పంపించాల్సివచ్చింది.

నర్స్ వచ్చి, నువ్వు చేస్తున్నది తప్పేమో అని డాక్టర్ని హెచ్చరిస్తే కోపం తెచ్చుకోకూడదట. ఆమెను మన బెస్ట్ ఫ్రెండ్స్ లిస్ట్ లో చేర్చుకోవాలట.... ఎవరో చెప్పారు.

వరలక్ష్మి మన ఇగో దెబ్బతినకుండా, మెత్తగా సూచిస్తూ ఉంటుంది. ఆ హింట్స్ పట్టుకుంటే , డ్యూటీ చాలా వరకు సాఫీగా సాగిపోతుందనే విషయం అనుభవమీద తెలిసింది.

కౌసల్య ఫైల్స్ పట్టుకుని వచ్చింది. వెనక్కి తిరిగి చూస్తుంటే, వరలక్ష్మి కోసమేనని అర్థం చేసుకుని, " అక్కకు తలనొప్పిగా ఉంది మేడం." అంది.

నేనేం అడక్కుండా రౌండ్స్ కానిస్తున్నాను.

చివరికొచ్చేసాము. ఒక పేషంట్ విషయంలో మధ్యాహ్నం వెళ్తూ వెళ్తూ సర్జరీ వాళ్ళను చూడమన్నపేషంట్ కు ఏమైందో కనుక్కుంటే , "చూశారు మేడం . అది ఎపెండిసైటిస్ అని ఆపరేషన్ కూడా చేసేశారు. ఇక్కడే ఉంది." అని చూపించింది.

పేషంట్ పరిస్థితి బాగానే ఉంది. రౌండ్స్ ముగించి నర్సులున్న రూంలో కెళ్ళాను. వరలక్ష్మి ఇంజెక్షన్స్ రెడీ చేస్తోంది.

నేను రావడం చూసి మిగతా వాళ్ళు కూడా వచ్చారు.

"ఏమైంది సిస్టర్?" అన్నాను.

ఆమాటకే కళ్ళెర్రబడి , బొటబొటా నీరు కార్చేసింది.

"మేడం, ఎక్కడపడితే అక్కడ ముట్టుకుంటాడు మేడం ఆయన. అదేంటంటే, చాలా అసహ్యంగా మాట్లాడతాడు." అంది సరోజ.

వరలక్ష్మి ఏమాట్లాడకుండా కుమిలిపోతోంది.

ఇలాంటివి వినడం ఇదేం మొదటిసారి కాదు.

" మొన్న ఇందుమతి నైట్ డ్యూటీలో ఉంటే రూము రమ్మన్నాడంట. అదేమంటే , మొగుడు చూడకుండా సైడ్ బిజినెస్ మీకు అలవాటే కదే అంటాడు."

"మర్యాదగా మాట్లాడమంటే వెటకారం చేస్తాడు."

"సత్యవతికి, పిల్లలు పుట్టలేదని దాన్ని ఎవరూ చూడకుండా వాటేసుకుని మీ ఆయన ఇలాంటివేం చెయ్యడం లేదా? నా దగ్గర నేర్చుకుని వాడికీ నేర్పవే అన్నాడంట."

"ఫైల్స్ పట్టుకుని ముందు నడిస్తే వెనక టచ్ చేస్తాడు మేడం. వెనక నడుస్తుంటే గబుక్కున ఆగిపోయి డాష్ ఇచ్చేస్తాడు."

"అదేమని అడక్కుడదు. అడిగామంటే ఆ మాటలు వినలేము."

ఈ సారి విన్నది ఎవరితోనూ కంప్లైంట్ చెయ్యలేనంత ఘోరంగా ఉంది . ఎపెండిసైటిస్ పేషంట్ ను పరీక్ష చేసి చేతులు కడుక్కుని, ఆ చెయ్యి ఎక్కడ తుడుచుకున్నాడో, ఏం చేశాడో చెప్పడానికి సిస్టర్స్ అందరూ నానా అవస్థ పడ్డారు. నొప్పి తట్టుకోలేక అరిస్తే, 'పెళ్ళయి ఇన్నేళ్ళైనా ఇంకా నొప్పేంటే?' అన్నాడట.

కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుని 'ఏంటి సార్ ఇదీ ?' అంటే

' నీ రేటెంతో చెప్పు, దానికింత నీలుగుడేంటి?' అన్నాడట.

'చెప్పు తెగుతుందని' వరలక్ష్మి అరిచినందుకు 'నీకేంటే ఇంత మదం' అని జుట్టుపట్టుకుని గుంజి అవతలకు వెళ్ళిపోయాడట.

చెదిరిపోయిన జుట్టు ఇంకా ఆలాగే ఉంది. దగ్గరకెళ్ళి, తలమీద చెయ్యివేసి " సారీ వరలక్ష్మీ" అన్నాను. ఆ చెయ్యి అలాగే పట్టుకుని వెళ్ళి వెళ్ళి ఏడ్చింది. అవమానం తో మనసుడికిపోతోందేమో, వెళ్ళిళ్ళు ఆగడం లేదు.

పక్కనే కూర్చున్నాను . కాసేపటికి తేరుకుంది.

" పద వరలక్ష్మీ, సూపరింటెండెంట్ కు చెప్పాము. కావాలంటే నేను తోడాస్తాను. ఇలాంటివి భరించడం ఎందుకు? " అన్నాను.

"అవును మేడం వదలకూడదు." అందరూ అన్నారు కానీ,

" ఈ సంగతి తెలిస్తే ఆయన ఇంట్లో కూర్చోమంటాడు. మళ్ళీ ఒక్క పైసా ఇవ్వడు. నేనూ పిల్లలూ చచ్చిపోతాం మేడం . కంప్లెయింట్ వద్దూ, ఏం వద్దూ."

ఆమె భర్త ఆ హాస్పిటల్లోనే లాబ్ లో పని చేస్తుంటాడుట. ఇక్కడ గోల చాలదన్నట్టు, అదనపు బోనస్ గా ఒక అనుమానపు మొగుడు.

మా చీఫ్ తో చెప్పాలనుకుని బయటకొచ్చేశాను.

వరండా ఖాళీగా ఉంది. సిగరెట్ పొగ తప్ప ఎవరూ లేరు.

కార్ పార్క్ దగ్గర ఇద్దరం ఎదురుపడ్డాం. ఇద్దరికీ మాట్లాడుకునే పరిచయం లేదు. ఒకే హాస్పిటల్ లో పనిచేసే డాక్టర్లు ఎదురుపడితే పరిచయం లేకపోయినా, 'హలో' అని విష్ చేసుకుంటాము. అతనితో ఆ మర్యాదలు పాటించబుద్ధికాలేదు. అతను కూడా అదేం పట్టనట్టు కారు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

వీలు చూసుకుని ఇలా జరుగుతోందని ఈ విషయం మా చీఫ్ తో చెప్పాను. ఆవిడకూడా ఈ విషయం కొత్త కాదు. సూపరింటెండెంట్ తో మాట్లాడతానని చెప్పారు.

మా చీఫ్ , నేనూ కలిసి, హాస్పిటల్ సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసుకు వెళ్ళాము.

" మీరో సారి ఇతని విషయం పట్టించుకోవాలి" అంటూ ఆయనకు వరలక్ష్మి పేరు రాకుండా చెప్పాము.

అంతా జాగ్రత్తగా విని

"చూడమ్మా, పనిచేసే చోట చిన్న చిన్న జోకులు వెయ్యడం, సరదాగా ఉండడం ఇవన్నీ ప్రతి హాస్పిటల్లోనూ కామనే. అతనేదో సరదాగా ఉండి ఉంటాడు. ఈ అమ్మాయిలుకూడా తక్కువ కాదు. బాగానే ప్రవోక్ చేస్తారు. మనం చూసీ చూడనట్టు వదిలెయ్యాలి." అంటూ ఆయన తేలిగ్గా తీసేశారు.

" అయినా నేను చూసుకుంటాగా, మీరీవిషయం మర్చిపోండి ఇంక. " అంటూ భరోసా ఇచ్చారు గానీ, ఆయన ధోరణి చూస్తే,

"సమస్య ను తీసుకెళ్ళి జాగ్రత్తగా డస్ట్ బిన్ లో వేస్తాను" అని అన్నట్లనిపించింది.

ఓ రోజు ఉదయం కేసుల హేండ్‌వర్ మీటింగ్ జరుగుతోంది. ఆ టైంలో వార్డులోనూ, డెలివరీ రూం లోనూ సీరియస్ కేసులు ఏమైనా ఉంటే, వాటిగురించి , ఎలా మేనేజ్ చెయ్యాలో డిస్కస్ చేసుకుంటాం. మీటింగ్ మొదలైన ఒక అరగంటకు చంద్రావతి గారినుండి ఫోన్ వచ్చింది.

"కేసుని షిఫ్ట్ చేస్తున్నాను. ఏంబులెన్స్ బయలుదేరింది. పదినిముషాల్లో అక్కడుంటుంది. " అని

"ఏంటా కేసు?" అని అడిగితే జవాబు చెప్పలేనంత కంగారుగా ఉంది ఆవిడ గొంతు.

మా యూనిట్ లో డా. చంద్రావతిగారు సీనియర్ గైనకాలజిస్ట్. ఆవిడకు బయట స్వంత నర్సింగ్ హోం ఉంది. చంద్రావతి గారి హాస్పిటల్ చాలా అధునాతనం గా ఉంటుంది. సిటీలో ఉన్న వి ఐ పి లందరూ అక్కడికే వెళ్తారు.

మా బ్రాంచ్ లో 'సీరియస్' అంటే తప్పకుండా బ్లీడింగ్ ఉండే కేసులే ఎక్కువ. అన్నింటికీ రెడీ అయి ఎదురుచూస్తున్నాము. ఎందుకైనా మంచిదని, డ్యూటీలో ఉన్న ఎనస్టీషియా వాళ్ళక్కూడా ఒక మాట చెప్పి ఉంచాము.

ఫోన్ చేసిన పదినిముషాల్లో వచ్చింది ఏంబులెన్స్.

పేషంట్, పాతిక సంవత్సరాలున్న ఒక యువతి. పెదవులు తెల్లటి రంగులో.. పాలిపోయి ఉన్నాయి. స్పృహ ఉందో లేదో తెలియడం లేదు.

ఇంతకూ కేస్ ఏమిటంటే చంద్రావతి గారు సిజేరియన్ చేశారు. ఆపరేషన్ అయ్యాక పేషంట్ ను రూం కు షిఫ్ట్ చేసిన తర్వాత పేషంట్ బీపీ పడిపోవడంతో ఆందోళనగా షిఫ్ట్ చేశారు

పేషంట్ షాక్ లో ఉంది. ఆమె పొట్ట పరీక్ష చేస్తే, నీళ్ళతో నిండిన బెలూన్ లాగా ఉంది. ఏదో ఒక రక్త నాళం ఓపెన్ అయి, బ్లడ్ లీకవుతున్నట్లు ఉంది. బ్లడ్ తో పొట్ట అంతా నిండి పోయినట్లు తెలుస్తోంది. వెంటనే మళ్ళా ఓపెన్ చేసి, ఎక్కడినుండి రక్తం పోతోందో గమనించి కంట్రోల్ చెయ్యాలి. వెంటనే ఐవి లైన్స్ పెట్టి, బ్లడ్ అరేంజ్ చేసి, థియోటర్ కు తీసుకెళ్ళాం.

ఉదయం చేసిన ఆపరేషన్, మళ్ళీ ఓపెన్ చేసి, చెయ్యాలిన్న పని పూర్తిచేసే సరికి ఒకటిన్నర గంట పట్టింది. నాలుగు యూనిట్స్ బ్లడ్ కూడా ఎక్కించిన తర్వాత పేషంట్ స్టేబుల్ అయింది. బయటకు వచ్చి చూస్తే డా. నరేష్ నిలబడి ఉన్నాడు. వేరే సర్జరీ చెయ్యడానికి వచ్చాడేమోనని, ఏమీ మాట్లాడకుండా వెళుతుంటే

అతనే" డాక్టర్" అంటూ పిలిచి "పేషంట్ ఎలా ఉందని" అడిగాడు.

వివరాలు చెప్పాను. 'కానీ ఇతనికేం సంబంధం. బహుశా తెలిసిన వాళ్ళనుకుంటాను' అనుకున్నాను గానీ,

బయట కొచ్చాక మా చీఫ్ చెప్పింది. ఆ పేషంట్ అతని చెల్లెలేనట.

రక్తం అంతా పోవడం, రెండో సారి ఆపరేషన్, తర్వాత ఆమె చాలారోజుల పాటు హాస్పిటల్ లోనే ఉండాల్సి వచ్చింది. ఇన్నెక్షన్ సోకడం... ఎప్పటికప్పుడు బీపీ పడిపోవడంఒకటి కాదు, పేషంట్ కు ఎన్నో కాంప్లికేషన్స్ తలెత్తాయి. ఒక రోజు బాగానే ఉంది అనుకుంటే ఆ సాయంత్రానికి సిక్ అయేది.

ఆమెకు తల్లిదండ్రులు లేరు. అన్న డా. నరేష్ ఒక్కడే. భర్త అమెరికాలో ఉన్నాడు. రావడానికి కనీసం ఓ వారం పడుతుందట. అతని తల్లిదండ్రులిద్దరికీ, పెద్దవయసు. మిగతా బంధువులెవరూ వచ్చే పరిస్థితిలో లేరు.

పేషంట్ నూ, బిడ్డనూ చూసుకునేందుకెవరూ లేరు. డా. నరేష్ కు పెళ్ళి అయింది కానీ, భార్య వెళ్ళిపోయిందన్నారు. వార్డ్ లో ఉయ్యాలలో ఏడుస్తూ ఉంటే నర్సులే పాలుపట్టే వారు. మొదట్లో అతని పట్ల ఉండే కోపం వల్ల నిరాస్తంగా చేసినా, రాను రానూ అందరూ బిడ్డకు ఎటాచ్ అయ్యారు. పగలంతా, ఎక్కువగా వరలక్ష్మి చూసుకునేది. వారం తర్వాత భర్త వచ్చాడు కానీ, బిడ్డను అతనికి ఒప్పజెప్పే ధైర్యం చెయ్యలేకపోయారు. దాదాపు నెలరోజులయ్యాక కోలుకుంది.

ఆమె డిస్చార్జ్ అయి వెళ్ళిపోయే రోజున అందరూ బాబుని ఎత్తుకుని ముద్దు చేశారు. ఇంటి దగ్గర ఆ అమ్మాయిని, బిడ్డను చూసుకోవడానికి ఇద్దరు కేర్ టేకర్స్ ను పెట్టారట. ఆ అమ్మాయి నర్సులందరి దగ్గరూ సెలవు తీసుకుంటూ, చేతులుజోడించి కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది. నర్సులందరూ కూడా చాలా ఇమోషనల్ అయిపోయారు. వరలక్ష్మి బాబును ఆమె చేతికందించి "బాబుకోసం జుబ్బాలు అంటూ" ఆమెకో పాకెట్ ఇచ్చింది. ఆమె వద్దనకుండా సంతోషంగా తీసుకుని

"వరలక్ష్మి, ఓ సారి మీరంతా ఇంటికి రండి. నన్ను చూడడానికి" అంది.

ఆ రోజు టీవ్ రూపం లో డబ్బులివ్వబోతే వరలక్ష్మి వద్దంది.

ఆ అమ్మాయి "తీసుకో అక్కా, నాకోసం తీసుకో" అని బతిమలాడినా సరే వద్దంది.

ఆ అమ్మాయి డా. నరేష్ దగ్గరకెళ్ళి, " అన్నయ్యా, తీసుకోవడం లేదు. నువ్వు చెప్పు" అంది.

" చాలదేమో. ఎంత కావాలో కనుక్కో" అన్నాడు.

మాట్లాడకుండా లోపలికెళ్ళిపోయింది.

ఆమె డిస్ట్రాక్ట్ అయిన మూడు వారాలకు ,

ఓ రోజు, సాయంత్రం, అందరం ఖాళీగా ఉన్నాము. కేసులేమీ లేవని, అందరికీ బజ్జీలు తెప్పించారు చీఫ్. వరలక్ష్మి టీ తయారు చేసి తీసుకొచ్చింది. ఏవో నవ్వుల్లో మునిగి ఉన్నాము.

బయట పెద్ద సౌండ్ తో లాంగ్ బెల్ మోగింది. ఏదైనా మరీ ఎమర్జెన్సీ వచ్చినపుడు హాస్పిటల్ బయట గేట్ దగ్గర పెద్ద సౌండ్ తో బెల్ మోగుతుంది. హాస్పిటల్ లో అందరూ ఎలర్ట్ కావడానికి వీలుగా. అలాంటి బెల్ ఎక్కువగా ఎక్సిడెంట్ కేసుల్లో ఇద్దరు ముగ్గురు సీరియస్ గా ప్రాణాపాయ స్థితిలో ఉంటే మోగుతుంది. అయినా సరే ఎమర్జెన్సీ లో ఎక్కువమంది స్టాఫ్ అవసరమౌతారని తలా ఒక పనిచెయ్యడానికి ఆక్సిడెంట్ అండ్ ఎమర్జెన్సీ వైపువెళ్ళబోతుంటే, ఆంబులెన్స్ నుండి ట్రాలీ మా వైపే వస్తోంది. వెనకే డా. నరేష్ పరుగుతో వస్తున్నాడు.

అతని చెల్లెలు, మళ్ళీ రక్తస్రావంతో వచ్చింది. ఇంట్లో ఏదో పనిచేస్తూ ఉండగా బ్లీడింగ్ మొదలైందట. డా. నరేష్ ఏంబులెన్స్ ని పిలిపించి తీసుకొచ్చారు. ట్రాలీలోంచి రక్తం ధారగా కారిపోతూ, వరండా అంతా చిమ్మినట్లయి చూసేందుకు, భయంకరంగా ఉంది.

అందరిలోనూ తెలియని భయం, వణుకు...

ఆమె ఊపిరితీసుకోవడం కోసం ఆయాసపడుతోంది. ఆమె కళ్ళలో ఆత్మత. చావుకు దగ్గరవుతున్నానన్న కంగారు కనిపిస్తోంది. సెలైన్ పెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే నరాలు చిక్కడం లేదు. ఆక్సిజెన్ మాస్క్ పెట్టాము. హాస్పిటల్ లో ఉన్న ప్రతి డాక్టర్ నిముషాల్లో అక్కడకు చేరుకున్నారు. మేము, ఐసియు డాక్టర్లు , అందరం చెయ్యాలింది చేశాము. మా వంక చూసి ఏదో చెప్పబోతూ, చెప్పడానికి ఊపిరందక, కళ్ళతోనే ఏదో చెప్తు చెప్తూ .... ఆమె చివరి శ్వాస తీసుకుంది.

ఆత్మత కలిసిన ఆ చూపు మా మీదే నిలిపింది. అది తట్టుకోలేక ఆమె రెప్పలు మూసేశాము.

మా చీఫ్ అందరికన్నా ముందు తేరుకుంది. ఆ తర్వాత జరగాల్సిన ఏర్పాట్లు చూసేందుకు ఆమె బయటకు వెళ్ళారు. అంతా కుదుట పడిందని, రెండు రోజుల ముందే ఆమె భర్త అమెరికా వెళ్ళిపోయాడట. మాటల మధ్యలో ఏం తెలిసిందంటే కంగారులో పేషంట్ నిమాత్రమే తీసుకొచ్చారు కానీ, బాబు సంగతి మర్చిపోయారు. నర్సులిద్దరు వెళ్ళి బాబుని తీసుకొచ్చారు. ఆమె చనిపోయిన మూడోరోజున భర్త వచ్చాడు . పదవరోజు తర్వాత వెళ్ళా, తన చెల్లెలితో కలిసి వచ్చి బాబును తీసుకెళ్తానని చెప్పి వెళ్ళాడు.

బాబు వీసా కోసం , అవసరమైన ఫార్మాలిటీస్ పూర్తికావడానికి ఒకటిన్నర నెల పట్టింది. ఇంటిదగ్గర ఆడవాళ్ళు లేరు. ఆడవాళ్ళు లేని ఇంట్లో పనిచెయ్యమని కేర్ టేకర్లు మానేశారట. తప్పని సరిపరిస్థితుల్లో హాస్పిటల్ లోనే ఉంచారు. ఆ టైం లో బాబు సంరక్షణ అంతా వరలక్ష్మి చూసుకుంది. బాబుని తీసుకెళ్ళేరోజున డా. నరేష్, బాబు తండ్రి వచ్చారు.

నర్సులు చేసిన సహాయానికి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నాడాయన.

"ఇన్ని రోజులు మీరు చేసిన సర్వీస్ కు వెలకడుతున్నానని అనుకోకపోతే" అంటూ బాబుని చూసుకున్న నర్సులకు, ఆయాలకు డబ్బులిచ్చారు. అందరూ తీసుకుని లోపలికెళ్ళిన తర్వాత, వరలక్ష్మి బాబుని తండ్రి కప్పగించింది. ఆమెకూడా ఇవ్వబోతే వద్దని చెప్పింది. బాబు తండ్రి చెప్పినా, మా చీఫ్ చెప్పినా వరలక్ష్మి ఒప్పుకోలేదు.

"తీసుకోమనండి మేడం" అంటూ డా. నరేష్ వచ్చి ఏదో చెప్పబోతే మా చీఫ్,

"తనకు కావల్సింది డబ్బు కాదు నరేష్. కొద్దిగా గౌరవం. అది గుర్తిస్తే చాలు." అంటూ భుజం తట్టారు.

- పదకొండవ కథ -

చాలా ఏళ్ళ క్రితం, ఒక పెద్దహాస్పిటల్ లో పని చేసేరోజుల్లో.....

హాస్పిటల్ లో ఒక కేసు చూడడానికి మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకు వెళ్ళాను. కేసు పెద్దగా టైం పట్టలేదుగానీ, బంధువుల కోపాలు చల్లార్చడానికి చాలా టైం పట్టింది. దాదాపు నాలుగున్నరకు ఫ్లాట్ కు తిరిగి వస్తూ వంట తప్పించుకునే మార్గాలు వెతుకుతూ, ఇంట్లో తినడానికి ఏమున్నాయో ఆలోచిస్తున్నాను. తలొంచుకుని నడుస్తుంటే, ఎవరో కాళ్ళకడం పడినట్లు తెలిసి గబుక్కున పట్టుకున్నాను.

ఏదేళ్ళ పాప.

మేముండే ఫ్లాట్స్ చుట్టూ బాగా విశాలమైన పచ్చిక మైదానాలుండడం వల్ల సాయంకాలమైతే చాలు, చుట్టుపక్కల పిల్లలు ఆడుకోవడానికి వస్తారు. ఆమె పడిపోకుండా పట్టుకున్నాను. చేతిలో ఒక చారల బంతి ఉంది. దాన్ని చేతిలో ఉంచుకునే నావంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది.

పిల్లలంతా నా వంక వింతగా ఎందుకు చూస్తారో నాకర్థం కాదు. తల్లితో పాటు నా క్లినిక్ కు వచ్చే పిల్లల కళ్ళల్లో భయం, ఆశ్చర్యం , ఇంకా ఏవో తెలియని భావాలను చూస్తూనే ఉంటాను. "ఎంటి నా మొహంలో ప్రత్యేకత?" అని నా ఫ్రెండ్స్ ని అడిగితే, "నీ మొహం ప్రత్యేకత, అదేంకాదు డాక్టర్లందర్నీ అలాగే చూస్తారు. డాక్టర్లంటే పిల్లలకు భయం" అని చెప్పారు.

ఆ పాపకూడా అలాగే చూస్తుంది. ఆ పాపను చేతిని పట్టుకుని "నీ పేరేంటి?" అడిగాను.

బదులు చెప్పలేదు.

దూరంగా ఓ పాతికేళ్ళ యువతి పరుగులాంటి నడకతో వచ్చి మమ్మల్ని కలుసుకుంది.

"నూర్ కు మాటల్రావు" అంది నవ్వుతూ.

పాప పేరు నూర్. నూర్ అంటే వెలుగు.

"మాటలు రావా? మరి చూపెట్టారా?"

"ఇంకా చిన్నపిల్లేగా, వచ్చినప్పుడే వొస్తయ్యి" అంటూ అక్కడ క్రికెట్ బాల్ పడితే అది తీసి వికెట్స్ వేపు విసిరేసింది ఆమె.

నూర్ బుగ్గ రెండు వేళ్ళతో సున్నితంగా పట్టుకుని ముద్దు చేశాను. కొద్దిగా పాలిపోయిన బుగ్గలు. ఎడమ బుగ్గమీద ఏదో అస్పష్టమైన చార. జలుబు చేసిందేమో, నోరు తెరుచుకుని గాలిపీల్చుకుంటోంది. ఎర్రటి జుట్టు. పైనుండి కింది వరకు వేళాడుతున్న లాంగ్ స్కర్ట్.

" చిన్న పాపకు అంత పొడుగు డ్రెస్ ఎందుకూ. ఆడుకుంటే పడిపోదూ...."

యువతి జవాబు చెప్పకుండా, నవ్వుతూనే ఉంది

నేను వెళ్ళిపోతూ వెళ్ళిపోతూ వెనక్కి తిరిగి చూశాను. నూర్ చేతిలో బంతి పట్టుకుని నావంకే చూస్తోంది. నేను టై చెప్పన్నట్టు చెయ్యూపాను. ఆమె తిరిగి చెయ్యూపలేదు.

నేను హాస్పిటల్ కు వెళ్తున్నప్పుడో, తిరిగి వస్తున్నప్పుడో, పిల్లలు గడ్డిలో ఆడుతున్నప్పుడు నా కళ్ళు నూర్ కోసం వెతికేవి. నూర్ కనిపించినపుడు నవ్వుతూ చెయ్యూపేదాన్ని. డిశ్చార్జ్ అయిపోయిన పేషంట్లు వెళ్తూ వెళ్తూ బిడ్డ పుట్టినందుకు చాక్లెట్లు ఇచ్చేవాళ్ళు. దారిలో కనిపించే పిల్లలకు ఇచ్చేదాన్ని. నూర్, ఆమెతో ఉన్న యువతి కూడా పిల్లలతో బాటే చాక్లెట్ తీసుకునేవాళ్ళు. ఆమె నూర్ కు ఏమవుతుంది.

అందరూ 'థాంక్సాంటీ' అనేవాళ్ళు నూర్ తప్ప. కళ్ళలో అదే ఆశ్చర్యం కలసిన చూపు.

పిల్లలతో పెద్దగా కలవకుండా బంతి ఎగరేస్తూ, కిందవేస్తూ తనకు తోచినట్టు ఆడుకుంటూ కనిపించేది. నూర్ తో పాటే ఉన్న యువతి నూర్ తల్లెమో అనుకున్నాను కానీ ఆమె ప్రవర్తన చూస్తే తల్లికాదేమోననిపించేది. ఆ పచ్చికమీద తిరుగుతూ అల్లరితనంగా ఆడుకుంటూ ఉన్నట్టు కనిపించేది. లేదా క్రికెట్ ఆడే మగపిల్లలకు ఏదో సహాయం చేస్తున్నట్టు తనలోకం లో తను అన్నట్టు అటూ ఇటూ తిరుగుతూ ఉంటుంది. పాపను పెద్దగా పట్టించుకున్నట్టు అనిపించేదికాదు.

ఆ రోజు నాకు నైట్ డ్యూటీ ఉంది. తర్వాతిరోజు కూడా నాదే డ్యూటీ, జయశ్రీ షాపింగ్ కువెళ్ళాలని తన డ్యూటీకూడా నాకప్పగించింది. లంచ్ టైం దాటిపోయింది. అయిదింటికి ఫ్లాట్ కు వెళ్తుంటే, నూర్ ఆడుకోకుండా, తోడుగా ఉండే యువతి భుజం మీద కనిపించింది. దగ్గరకెళ్ళి "ఎత్తుకున్నారేంటీ, పాపకు వంట్లో బాగోలేదా?" అని ఆమెను పలకరించాను.

"నేను ఆడుకుంటున్నానని కోపం. ఎక్కి కూర్చుంది." అంటూ చెప్పింది. ఆ మాటల్లో ఫిర్యాదు తప్ప పెద్దరికం లేదు.

నూర్ ని బుగ్గ పట్టుకుని ముద్దు చెయ్యబోయాను.

భుజమీద పడుకుని పెద్దకళ్ళతో నన్నే చూస్తోంది. నల్లని కళ్ళతో ఏదో అడుగున్నట్లనిపిస్తే కోటు జేబు వెతికాను. ఒక కాండీ దొరికింది. చేతికిస్తే తీసుకుంది, కానీ నోట్లో పెట్టుకోకుండా చేతిలోనే ఉంచుకుంది.

వెనక్కి తిరిగి చూస్తే భుజం మీదనుండి నన్నే చూస్తోంది. ఆ తర్వాత నాలుగైదు రోజులు కనిపించనే లేదు. అక్కడ ఆడుకుంటున్న పిల్లల్ను అడిగితే, మాకేం తెలియదన్నారు.

రాత్రి రెండింటికి ఫ్లాట్ లో హాస్పిటల్ వాళ్ళిచ్చిన లాండ్ లైన్ మోగుతోంది. అంటే ఏదో కేసొచ్చిందన్నమాట. "హలో" అన్నాను.

అవతల నుండి ఎవరో ఏదో అంటున్నారు. కానీ వినిపించలేదు.

"ఎక్కడికి రావాలి" అంటే "ఎమెర్జెన్సీ" అన్నారు.

ఎమెర్జెన్సీకు వెళ్ళేసరికి అక్కడంతా గందరగోళంగా ఉంది. రకరకాల పేషంట్లు. డాక్టర్లు, నర్సులూ ఖాళీ లేకుండా పరుగులు తీస్తూ పనిచేస్తున్నారు. అన్ని రకాల కేసులతో, ఎమెర్జెన్సీ నిండిపోయి ఉంది.

దెబ్బలు తగిలిన వాళ్ళు, కడుపులో నొప్పితో వచ్చిన వాళ్ళు, బైకు మీదనుండి పడ్డ టీనేజ్ అబ్బాయిలు.... ఇంతకూ మా డిపార్ట్ మెంట్ కేసెక్కడుందో?

"నా పేషంట్ ఎక్కడా?" అంటే నర్సు ఏదో కేబిన్ చూపించింది. అక్కడికి వెళ్ళి చూస్తే, ఒక ముసలి అవ్వ పడుకుని ఉంది. ఆవిడకు ఆస్తా ఎక్కువగా ఉంటే తీసుకుని వచ్చానని తోడుగా ఉన్న మనిషి చెప్పాడు. .

"గైనిక్ కేసుకోసం పిలిచారు ....ఎక్కడా?" అని నర్స్ ని అడిగాను. ఆమె "గైనిక్ కేసా?" అని ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఎవర్ని పిలవబోయి ఎవర్ని పిలుస్తారో వీళ్ళకే తెలియదు." అనుకుంటూ అన్ని కేబిన్స్ వెతికి చూశాను. మాకు సంబంధించిన కేసు కనిపించలేదు.

నాపేషంట్ ను ఎక్స్ రే కోసం పంపారట. ఇంకో పావుగంటలో వచ్చేస్తుందని ఎవరో చెప్పారు.

'నేను చూడకముందు ఎవరు చూశారో? ఎక్స్ రే ఎందుకు రాశారో' అనుకుంటూ వెయిట్ చేస్తున్నాను.

ఎదురుచూస్తూ ఉంటే ఏవో అరుపులు వినిపించాయి. డా. రాధిక లోపలికి వస్తోంది. సీరియస్ గా ఎవరితోనో గట్టిగా మాట్లాడుతోంది.

"ఏం తెలియకుండా ఎలా ఉంటుంది. చెప్పు ఏం జరిగిందో?" అంటూ నిలదీస్తోంది.

ఎవరినా తను అంతలా అరుస్తోందని చూస్తే ఓ చోట తెలిసిన మొహం కనిపించింది.

ఏదేళ్ళ పాప నూర్ తో ఉండే యువతి.. దుపట్టా చేతిలోకి తీసుకుని మెలిపెడుతూ కళ్ళనీళ్ళు దాచుకోలేక ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతోంది.

'ఓహో ఈమేనా పేషంట్' అనుకుంటూ దగ్గరకెళ్ళాను.

"ఏమైంది? ఆమె నాకు తెలుసు" డా. రాధిక తో అన్నాను.

"చూడండి మేడం ఏమడిగినా చెప్పదు. నాకేం తెలియదంటోంది"

"ఇంతకూ ఏమైంది?"

మీరే చూడండి అంటే ఒక ఎక్స్ రే నా చేతికిచ్చింది. అప్పుడే తీసినట్టున్నారు. అదింకా తడి తడిగానే ఉంది.

ఎక్స్ రే చూస్తూ "ఎవరిదిది?" అన్నాను

అంతలోనే నా పక్కనుండి ఒక ట్రాలీ లోపలికి వచ్చింది. "ఇదిగో ఈ పాపది" అంది డా. రాధిక .

ట్రాలీ మీద నూర్. అవే పాలిపోయిన బుగ్గలు . ఎడమ బుగ్గ మీద చెదిరిన తిలకం లాగా ఒక చిన్న గాటు. పెద్దపెద్ద కళ్ళలో కలిసిపోయిన భయమూ, జాలీ.

ఎక్స్ రే లైటు కు అడ్డంగా పెట్టి చూసి

" ఇది తనదేనా?" నమ్మలేనట్టు అడిగాను.

ఎక్స్ రే లో , పొట్ట కిందిభాగంలో అయిదో , ఆరో గుండు సూదులు కనిపిస్తున్నాయి.

పాపదేనన్నట్లు తలూపింది రాధిక.

"చాలా రోజుల్నుండీ ఓపీ కి తీసుకొస్తున్నారు కడుపులో నొప్పి అని. మామూలు నొప్పి అనే అనుకున్నాం అంతా. ఎంతకూ తగ్గక పోతుంటే ఇవ్వాలి ఎక్స్ రే తీసి చూశాము." మొహమంతా చెమటలు పడుతున్నాయి తనకు.

గుండె గట్టిగా కొట్టుకుంటున్నట్లు తెలుస్తోంది. గుండు సూదులు ఎక్కడ ఉన్నాయో అర్థం కావడం లేదు. "ఒకవేళ గానులో ఉన్నాయేమో?" అన్నాను రాధికతో..

"పాప గౌన్ తీసేసిన తర్వాతే ఎక్స్ రే తీశారు."

ఏమడిగినా ఏడవదు, ఏమీ మాట్లాడదు...

అవే పెద్దకళ్ళతో నన్ను అనుమానంగా చూస్తుంది. దగ్గరకువెళ్ళే ముడుచుకు పోతోంది . పాలిపోయిన బుగ్గలమీద చారలేంటో, ఆ పాపను చూస్తే గుండె చెరువైపోతోంది.

చివరికి మత్తు ఇచ్చి, సూదులెక్కడ ఉన్నాయో వెదకాలని నిశ్చయించుకున్నాము.

ఆ విషయం వాళ్ళ వాళ్ళతో చెప్పి అనుమతి తీసుకోవాలి.

నూర్ వాళ్ళ తల్లిదండ్రులెవరు? ఆమె తో ఉన్న యువతి తల్లికాదనీ, భార్య చనిపోతే , నూర్ తండ్రి, భార్య చెల్లెల్ని పెళ్ళి చేసుకున్నాడనీ చెప్పారు. పాపకు పిన్ని అవుతుంది. అతను బట్టల వ్యాపారం చేస్తాడట. ఉదయం వెళ్ళే రాత్రికి గానీ రాడట. ఇద్దర్నీ కూర్చోబెట్టి విషయం

చెప్పాము. శరీరం లో సూదులు కనిపిస్తున్నాయనీ, అవి ఎక్కడ ఉన్నాయో మత్తు ఇచ్చి వెతకాలనీ , అవసరమైతే ఆపరేషన్ చెయ్యాలివస్తుందని చెప్పాను.

అతను బక్కపలచని మనిషి. మాసిన గడ్డం. వివరాలు చెప్తున్నప్పుడు, గడ్డానికి చెయ్యానించి వింటున్నాడు. వింటున్నంతసేపూ మొహం లో ఏమార్పూ కనిపించడం లేదు. చెప్తున్నది వింటున్నాడా, వింటున్నా అతనికేమైనా అర్థం అవుతోందా అన్న అనుమానం వచ్చింది.

అతను ఏమూట్లాడకపోవడంతో " మీరు సంతకం పెడితే , మిగతాది మేము ఏర్పాటు చేస్తాము" అని చెప్పాను. అకస్మాత్తుగా లేచాడు. పక్కనే కూర్చున్న యువతి చెయ్యి పట్టి , ఒక్క గుంజు గుంజాడు. ఆమె కుర్చీలోనుంచి పడిపోతే, లేవదీసి చెంపమీద లాగికొట్టాడు. ఆమె కెప్పుమని అరిచి పారిపోబోయింది. 'పిల్లను సరిగా చూసుకోకుండా ఏం చేస్తున్నావని' జుట్టు పట్టుకుని కొడుతున్నాడు. మేమంతా ఆపే లోపల ఆమెకు నాలుగైదు బలమైన దెబ్బలు పడ్డాయి. పెదవి చితికింది. గోడకానుకుని ఏడుస్తోంది. ఆమెను చూస్తే జాలేసింది. సెక్యూరిటీ వాళ్ళొచ్చి అతన్ని బయటకు పంపించారు. మనసంతా ఏదోలా అయింది. రాధిక ఆ గొడవకు బెదిరిపోయింది. లోపలకు పరుగెత్తి వణికిపోతూ కూర్చుంది.

ఆ గోలంతా సద్దుమణిగాక, పాపను థియేటర్ కు తీసుకెళ్లాము. థియేటర్ కు వెళ్ళబోతూ , రాధికను రమ్మనమని పిలిస్తే, "నా వల్లకాదండీ, నేను చూడలేననీ" అక్కడే కూర్చుంది. మత్తు ఇచ్చిన తర్వాత శరీరమంతా వెతికితే, ...ఓ చోట సూదులు దొరికాయి.

ఎక్కడ దొరికాయంటే ....

పాపతో ఎవరో ఆడుకున్నారు. ఆమె జన్మమార్గాన్ని ఆటస్థలంలా చేసి ఆడుకున్నారు. ఆటవస్తువులు కూడా అక్కడే దాచారు.

ఎర్రగా కాల్చిన సూదితో గుండెల్లో ఆపకుండా పొడుస్తున్న భావన.

నేను ఆపరేషన్ నోట్స్ రాస్తుంటే పక్కనే వచ్చి నుంచుంది. ఇంకా భయం తగ్గినట్టులేదు. విప్పారిన కళ్ళతో నేను రాసినదంతా చదివి, నా పక్కనే ఉన్న బెంచీమీద కూలబడి "ఏంటండీ ఇదంతా?" అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది డా. రాధిక ..

తర్వాత నూర్ కోలుకోవడానికి ఓ వారం రోజులు పట్టింది. ఆ వారం రోజులూ పిల్లలవార్డులో ఉన్న నూర్ ని చూడడానికి వెళ్ళినప్పుడు రాధికతో కాసేపు మాట్లాడి వచ్చేదాన్ని. ఆ సంఘటన తర్వాత రాధికతో నా పరిచయం , స్నేహంగా మారింది.

రాధిక వాళ్ళ అన్నయ్య రాజకీయాల్లో ఉండడం, వల్ల, అతనికున్న పరిచయాల వల్ల శిశు సంక్షేమ శాఖా మంత్రితో వ్యక్తిగతంగా అప్పాయింట్ మెంట్ తీసుకుని , ఆమె విషయాన్ని వివరించింది. తండ్రికి చూసుకునే వీలులేదు. పినతల్లికి అంతగా తెలివిలేదు. వాళ్ళ సంరక్షణలో నూర్ ఉండడం అంత క్షేమం కాదని , ఆమెను ప్రత్యేకమైన సంరక్షణలో ఉంచే ఏర్పాట్లు చేసింది.

ఆ తర్వాత రాధిక పెళ్ళిచేసుకుని స్వంత జిల్లాలో ప్రాక్టీసు పెట్టింది. భర్త గుండె జబ్బుల డాక్టర్ . అతనికి కి విపరీతమైన ప్రాక్టీస్. తన హాస్పిటల్ , అతని ప్రాక్టీసు, అతని మంచిచెడ్డలు చూసుకోవడానికే టైం సరిపోవడం లేదని ఫోన్ లో చెప్తుండేది. ఇద్దరం కలిసి కూడా చాలా ఏళ్ళేంది.

రెండుమూడేళ్ళ క్రితం కాబోలు వాళ్ళ కొత్త ఇంటి గృహప్రవేశానికి పిలిచింది. తప్పకుండా రావాలని చెప్పింది. ఎంతో మంది వస్తారు. వాళ్ళతో పాటు వెళ్ళే కనీసం 'హలో' చెప్పడానికి కూడా కుదరదని వెళ్ళలేదు. ఆ తర్వాత వేరే పనిమీద ఆ వూరెళ్ళాల్సి వచ్చింది. దీపావళికి ముందూ వెనకా ఇంకా ఏవో సెలవలు కూడా వస్తే అవికూడా కలుపుకుని వెళ్ళాలనుకున్నాను. వెళ్ళబోయే ముందు, ఇలా వస్తున్నానని రాధికకు ఫోన్ చేసి చెప్పాను.

నేను వెళ్ళిన రోజు పనులన్నీ జూనియర్స్ మీద వదిలి, నన్ను తీసుకుని ఉదయాన్నే కార్లో బయలు దేరింది. ఎక్కడికి అంటే చెప్తాగా అంటూ హోటల్ కు తీసుకెళ్ళి స్విమ్మింగ్ పూల్ పక్కన కూర్చోబెట్టి బ్రేక్ ఫాస్ట్ తినిపించింది. ఉరుకుల పరుగుల జీవితం లో ఏరోజూ అంత

తీరికగా బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేసిందే లేదు. ఇద్దరం ఆ మాటే అనుకున్నాం. ఇలా తీరికగా కూర్చుని తినడానికి, ఇకనుండీ ఇద్దరం ఆర్మెల్లకోసారి సెలవు తీసుకోవాలనుకుని నవ్వుకున్నాం.

ఆ రోజు టీవీ చానల్ లో తన హెల్త్ షో ఉందనీ, అక్కడకు వెళ్ళాని చెప్పి నన్ను కూడా తీసుకెళ్తోంది. అక్కణ్ణుంచి ఏవో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కార్లో వెళ్తున్నాం. తనే డ్రైవ్ చేస్తోంది. ఓ పెద్ద ఆవరణలోకి తీసుకెళ్ళింది. ఆ న్యూస్ చానల్ వాళ్ళన్నయ్యదేనట .

"జస్ట్ ఒక్క అరగంట కూర్చో చాలు. ఎప్పటిదో కమిట్ మెంట్. ఎగ్జిజ్టివ్ బాగోదు" అంటూ నన్ను కూర్చోబెట్టింది.

ఎవరో వచ్చి మేకప్ రాధికకు వేస్తున్నారు. న్యూస్ రూం లోకి తీసుకెళ్ళింది. అక్కడ తన ప్రోగ్రాం మొదలవ్వడానికి ముందు న్యూస్ పస్తున్నాయి. నల్లని సూట్ వేసుకున్న న్యూస్ రీడర్ వార్తలు చదువుతోంది. రాధిక లైవ్ ప్రోగ్రాం ఇవ్వడానికి వీలుగా స్పీకర్ ఫోన్స్, అవీ ఏర్పాటు చేశారు.

న్యూస్ చదవడం అయిపోయిన తర్వాత, న్యూస్ రీడర్ ఏవో పేపర్లు అవీ తీసుకొచ్చి రాధికకు అందజేసింది. ప్రేక్షకులనుండి ఫోన్లు అందుకునే ముందు , ఓ పావుగంట సేపు ఒక టాపిక్ మీద మాట్లాడుతుందట. పేపర్ లో ఉన్న తెలుగు మాటర్ గబగబా చూసుకుంది. ఆ తర్వాత, ఫోనుల్లో సలహాలు ఇంకో అరగంట. ప్రోగ్రాం అయిపోవడానికి మొత్తం ఓ నలభై నిముషాలు పట్టింది.

అంతా అయిన తర్వాత ఓ రూం లో కూర్చోబెట్టి కాఫీ తెప్పించింది. ఇండాకటి న్యూస్ రీడర్ వచ్చి,

"మేడం, వచ్చే వారం ప్రోగ్రాం వివరాలు" అంటూ వేరే కొన్ని పేపర్స్ అందించింది.

వాటివంక ఓ నిముషం చూసి, నావైపు తిరిగి,

"టీవీ చూస్తావా ఎప్పుడైనా? ఈ అమ్మాయెవరో గుర్తుపట్టావా?" అంది.

గుర్తుపట్టనన్నట్లు తలూపి , "టీవీ పెద్దగా చూడను. ఇండాక న్యూస్ చదివింది ఈ అమ్మాయేగా...పేరేంటమ్మా?" అని ఆ అమ్మాయి నడిగాను..

"నా పేరు సమీర మేడం." అంది.

అక్కణ్ణుంచి బయటికొచ్చి కార్లో కూర్చుంటే డ్రైవర్లు వచ్చారు సహాయం చేస్తామని. అక్కరేదంది. నిజమే డ్రైవర్లుంటే గట్టిగా నవ్వుకోవడానికుండదు. వీదిబడితే అది మాట్లాడుకోడానికుండదు.

నేను కార్లో సర్దుకుని కూర్చోగానే, కారు స్టార్ట్ చెయ్యకుండా , రాధిక మెయిన్ డోర్ వైపు చూస్తోంది.

"ఏమైంది?" అడిగాను.

ఏమీ లేదన్నట్లు అడ్డంగా తలూపి,

"ఎలా ఉంది...మీ ..నూర్ ?" అని అడిగింది.

గుండె గతుక్కుమంది. ఎప్పటికీ మర్చిపోలేని పేరు.

"నూర్ ....నూర్ ఎవరూ?" అన్నాను కంగారుగా

"న్యూస్ రీడర్."

"ఆ అమ్మాయి సమీర అందీ?"

"ఆ టైం లోనే తన పేరు మార్చేశాము. తనకా జ్ఞాపకాలేమీ గుర్తుండకూడదని."

"తనని చూడాలి." అంటూ కారు దిగబోయాను.

నన్ను వారించి , "ఉండు... ఇంకో నిముషంలో...తనే వస్తుంది."

"ఎందుకొస్తుంది?"

"నువ్విలా అడుగుతావని తెలుసు, అందుకనే కావాలని నా బాగ్ ఆఫీసులో మర్చిపోయాను."

రాధిక చెప్పినట్టే ఆ అమ్మాయి చేతిలో బాగ్ పట్టుకుని పరుగు పరుగున మెట్లు దిగి మా కారు వైపు వస్తోంది.

వెంటనే కారు దిగాను. రాధిక కూడా కారు దిగి, నావైపు వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి అందించిన బాగ్ తీసుకుని ,

" మేడం నాకు చాలా ముఖ్యమైన డ్రెస్. మనతో దీపావళి సెలెబ్రేట్ చేసుకోవడానికి వచ్చారు." ఆమెకు నన్ను మళ్ళీ పరిచయం చేసింది.

సంతోషంగా చిరునవ్వు నవ్వింది సమీర ..... నూర్..... చిన్నారి నూర్.

నూర్...నువ్వేనా నూర్...గుండె లో గుబులు కెరటంలా లేచి, గుండెంతా కమ్ముకుంది...

ఆమె బుగ్గ మీద అస్పష్టమైన గాటు , ఆమె పెద్ద పెద్ద కళ్ళు .....చూస్తూ మైమరచిపోయాను. వళ్ళు గగుర్పొడిచింది. చక్కగా ఎదిగిన పూల కొమ్మలా ఉన్న నూర్ ని అంత దగ్గరగా చూస్తుంటే రాధిక మీద ప్రేమ , గౌరవంతో మనసంతా నిండింది.

ఆమెతో నా పరిచయం చెప్పుకునేది కాదు. . ఆమెను అలాగే చూస్తూ కార్లో కూర్చున్నాను. నూర్ దగ్గరకొచ్చి, డోర్ వేసేసి "దీపావళి శుభాకాంక్షలు" మేడం. అంది నవ్వుతూ తన నవ్వుతో, నా గుండెల్లో మతాబాల వెలిగాయి . నా కళ్ళల్లోంచి వాటి తాలూకు రవ్వలు. అవి కనపడకుండా రెప్పలు వాల్చి తలూపాను.

- పన్నెండవ కథ -

కొన్నాళ్ళు నేను విజయవాడలో పనిచేశాను. అప్పుడు నా ఫ్రెండ్, ఫిజిషియన్, డా. స్వప్న శ్రీ M.D చెప్పిన కథ ఇది

స్వప్న నాకు కొలీజ్ . ఆమె ఇంటెన్సివ్ కేర్ యూనిట్ లో సీనియర్ డాక్టర్ గా పనిచేస్తుంది. వయసులో చిన్నదికానీ, విసుగులేకుండా పేషంట్లతోనూ, వాళ్ళ బంధువులతోనూ మెలిగే తీరు చూస్తే ఎవరైనా ఆమె పట్ల అభిమానం పెంచుకుంటారు. పేషంట్ల కోసం డైరెక్టర్ దగ్గరకెళ్ళి తగువేసుకునేంత తెగువరి. మాటలలో ఎప్పుడూ చెప్పలేదు కానీ నేను కూడా ఆమె అభిమానినైపోయాను .

ప్రతి రోజూ లంచ్ ఇద్దరం కలిసే చేసేవాళ్ళం. లంచ్ రూం లో మొదలైన స్నేహలతలు, సినిమాహాళ్ళవరకూ , కాఫీ షాపుల వరకూ పాకి పెరిగి దట్టమైన పొదల్లా తయారయాయి.

రుచులేకాదు, మా అభిరుచులు కూడా ఒకటే..ఎప్పటికైనా సరే ఒకతోట కొనాలనీ, అందులో చక్కటి ఇళ్ళు రెండు కట్టుకుని దగ్గర్లో ఉండాలనీ అనుకునేవాళ్ళం. అప్పుడప్పుడు తను ఏదైనా ఊరి చివర తోట లు అమ్ముకొనికొస్తే చూడడానికి వెళ్ళూ వెళ్ళూ నన్ను పిలిచేది. నేనూ దారిలో బోలెడన్ని ఐడియాలు ఉచితంగా ఆమెకు ధారపోస్తుండేదాన్ని.

ఓ సెలవు రోజు వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. తనకూ నాకూ సినిమాల విషయంలో ఒకే అభిరుచి. ఆ రోజు సాయంత్రం తనకిష్టమైన సినిమా వస్తోందని, అది ఇద్దరం కలిపే చూడాల్సిన సినిమా అని చెప్పి నన్ను ఆపేసింది.

ఒకే హాస్పిటల్ లో పనిచేసే ఇద్దరు డాక్టర్లు కలిస్తే ఏం మాట్లాడుకుంటారో అవే మాట్లాడుకుంటున్నాం. ఊహల్లోనే బాస్ ను చీల్చిచెండాడుతున్నాం. మేమైతే హాస్పిటల్ ను ఎంత చక్కగా, ఎంత పద్ధతిగా నడిపిస్తామో మాటల్లో కోటలు దాటేస్తున్నాం.

ఇంతలో బెల్ మోగితే స్వప్న వాళ్ళ పనమ్మాయి తలుపు తీసింది. ఒకతను చేతిలో బరువైన గోనె సంచి తెచ్చి రూం లో ఓ మూల పెట్టాడు. చామన చాయ, పాతికేళ్ళు దాటిన వయసు. ఆరడుగుల పొడవున్నాడు.

అతన్ని చూస్తే ఇదివరకెప్పుడో చూసినట్లనపించింది.

"ఏంటి కొండా, ఏంటవీ ?" స్వప్న అడిగింది.

కొద్దిగా వంగి నిలబడి " మనతోటలో కాసిన రసాలమ్మా. రెండురోజులు మగ్గబెడితే చాలు" అన్నాడు వినయంగా.

" అన్నేం చేసుకుంటాం కొండా?" అప్యాయంగా అంది.

కొండా...పేరు వినగానే అతనూ గుర్తొచ్చాడు. అతనితో బాటే అతని కథ కూడా!

ప్రతిరోజూ, లంచ్ కోసం వెళ్ళడానికి నేను స్వప్న పనిచేసే ఇంటెన్సివ్ కేర్ దగ్గరకు వెళ్ళేదాన్ని. ఆ యూనిట్ చాలా హడావుడిగా ఉండేది. ఎప్పుడు చూసినా స్వప్న పేషంట్లతోనూ, వాళ్ళబంధువులతోనూ మాట్లాడుతూనో, పేషంట్ పరిస్థితి గురించి వివరిస్తూనో కనిపించేది.

ఓ రోజున తను రూం లో ఖాళీగా కూర్చుని కనిపించింది.

"అమ్మయ్య, ఎన్నాళ్ళకు ఖాళీగా ఉన్నావు. రా వెళ్దాం" అన్నాను

" పేషంట్ వాళ్ళ భర్తకు కబురుపెట్టాను. అతనితో మాట్లాడగానే వెళ్దాం." అంది.

అతనొచ్చాడు. పాతికేళ్ళుంటాయేమో వచ్చి నించున్నాడు. కష్టం చేసే మనిషిలా ఉన్నాడు . రాటుదేలిన శరీరం. చేతికి కాశీదారం.

అతన్ని కూర్చోమని చెప్పింది. అలాగే నిలబడ్డాడు.

స్వప్న అతనికి అంతా వివరంగా చెప్తోంది. స్వప్న మాటల ద్వారా తెలిసిన దేమిటంటే, అతని భార్యకు ఆక్సిడెంట్ లో తలకు బాగా బలమైన గాయాలయ్యాయి. స్వహలో లేదు. ఎప్పుడొస్తుందో తెలియదు. అసలు బతుకుతుందో లేదో కూడా తెలియదు.

కన్నాకటి పూర్తిగా దెబ్బతిన్నది.

" ఎలాగైనా మీరే కాపాడండి." అన్నాడు.

స్వప్న అతన్ని కూర్చోబెట్టి చెప్పింది. తమ చేతిలో లేని విషయాలు వివరించింది.

ఎంత ఖరీదు మందులైనా సరే వాడమన్నాడు.

వాడినా సరే ఒక్కోసారి పనిచెయ్యకపోతే చెయ్యగలిగేది ఏమీ ఉండదని చెప్పింది. అయినా సరే వైద్యం చెయ్యమన్నాడు.

లోపలికి వెళ్ళి చూశాను. ఆమె స్పృహలో లేదు. వెంటిలేటర్ మీద ఉంది. మోనిటర్ వంక చూసి కేస్ షీట్ చదివాను.

అతనేదో మధ్యతరగతి వ్యక్తిలా ఉన్నాడు. ఇలాంటి హాస్పిటల్ లో ఐ సి యు లో , అదీ వెంటిలేటర్ మీద ట్రీట్ మెంట్ అంటే ఎలా భరిస్తాడో అనిపించింది.

స్వప్న చెప్పేదాన్ని బట్టి చూస్తే ఏదో మిరకిల్ జరిగితే తప్ప ఆమె కోలుకుంటుందన్న నమ్మకం లేదు.

నేను పేషంట్ ని చూసి స్వప్న రూంలోకి అడుగుపెట్టేసరికి, అతను స్వప్న ముందు కూర్చుని వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్నాడు.

మేమిద్దరం ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నాం.

ఏడిచే మగవాణ్ణి నమ్మలేమనే సామెతను నమ్మలేనంతగా ఉంది అతని దుఃఖం .

స్వప్న " మీరలా బాధపడితే ఎలా చెప్పండి. ధైర్యంగా ఉండాలి " అంది. అంతకన్నా స్వప్న దగ్గర ఓదార్చడానికి మాటల్లేవు.

కాసేపటికి ఇద్దరం లంచ్ కోసం కూర్చున్నాం కానీ ఒక్కటి రుచిగా లేదు.

ఓ పావుగంటలో ఏదో తిన్నామనిపించి , లంచ్ అయిపోయాక ఎవరి దారిన వాళ్ళం వెళ్ళిపోయాము.

ఓ వారం రోజులు గడిచాయేమో. ఏ టైం లో వెళ్ళినా అతను కనిపిస్తూనే ఉండేవాడు. అంత ఓపికేమిటో అర్థమయ్యేది కాదు.

అదికూడా ఒక్కసారికూడా బెంచీ మీద కూర్చునో , బల్లమీద పడుకునో కనిపించలేదు. ఎప్పుడూ నిలబడే ఉండేవాడు. ఏరోజూ స్వప్నను ప్రశ్నలతో సతాయించేవాడుకాదు. ఇబ్బంది పెట్టేవాడుకాదు. కాకపోతే పేషంట్ పరిస్థితి గురించి అతనితో ఏదైనా డిస్కస్ చెయ్యాలంటే మాత్రం చాలా విసిగిస్తున్నాడనేది స్వప్న. ఊరికూరికే కళ్లనీళ్ళు పెట్టుకుంటాడట!

"ఓ రోజు నేను వెళ్ళేసరికి అతనితో చెప్తోంది. ఇవ్వాళ చాలా ఇంప్రూవ్ మెంట్ కనిపిస్తోందండీ. రేపు వెంటిలేటర్ నుండి తీసేయాలని అనుకుంటున్నాం" అంది.

ఏమ్మాట్లాడ కుండా చేతులు జోడించాడు.

ఆరోజు లంచ్ టైం లో స్వప్న సాంబారులో అప్పడాలు లేవేంటని కిచెన్ వాళ్ళను అడిగి,వాళ్ళు వేయించి తీసుకొచ్చేవరకూ ఆగి మరీ భోజనం చేసింది.

తర్వాతిరోజు హాస్పిటల్ కు వెళ్తూ వెళ్తూ స్వప్న వాళ్ళింటి ముందు కారాపి హార్న్ కొట్టాను. వాళ్ళపనమ్మాయి బయటికొచ్చింది.

" అమ్మగారు రేత్రి రొండింటికి ఆస్పత్రికెళ్ళారండీ. ఇంకా రాలేదు "

'ఎందుకువెళ్ళిందో' అని ఒక్క క్షణం అనిపించినా అలా వెళ్ళడం , హాస్పిటల్ లోనే ఉండిపోవడం మా ఇద్దరికీ అలవాటే కాబట్టి పెద్దగా ఆ విషయం గురించి ఆలోచించలేదు. వెళ్తునే పనిలో పడిపోయాను. లంచ్ టైం కు గానీ స్వప్న గుర్తురాలేదు. ఐ సి యు వైపు వెళ్తే స్వప్న ఓ కుర్చీలో కూర్చుని ఉంది. ఎప్పుడూ లేనిది, అతను కనిపించలేదు.

స్వప్న వేసుకున్న డ్రెస్ అదీ నలిగిపోయి ఉంది. డ్రెస్సే కాదు, మనిషి కూడా బాగా నలిగిపోయి ఉంది. కేస్ పీట్ చూస్తూ, నర్సులతో ఏదో చెప్తోంది. మొహం బాగా గంభీరంగా ఉంది. తనని పలకరించడానికి నేను కూడా వెనకాడేంత సీరియస్ గా ఉంది.

లోపలికెళ్ళి నుంచున్నాను.

"ఏమైంది?"

"రాత్రి మళ్ళీ చాలా సీరియస్ అయింది. బాగా ఫిట్స్ వచ్చాయి." సిటి స్కాన్ రిపోర్ట్ చూపెట్టింది. ఇంకా ఏదో చెప్పబోతుండగా ,

ఆమె భర్త వచ్చాడు

అతనితో మాట్లాడింది.

ఏక్సిడెంట్ వల్ల బ్రెయిన్ లో రక్తస్రావం అయి, అది గడ్డ కట్టింది దాన్ని ఆపరేషన్ ద్వారా తొలిగించాలని చెప్పింది

"ఆపరేషన్ తర్వాత అంతా సరైపోతుందా మేడం?" అన్నాడు.

తర్వాత ఆమె పరిస్థితి ఏమిటనేది చెప్పలేమన్నది స్వప్న.

"ఏదైనా జరగాచ్చండీ. ఏ ట్రీట్ మెంట్ అయినా సరే పేషంట్ రికవర్ కావాలనే చేస్తాము. ఒకోసారి మనం అనుకున్నది కాకపోవచ్చు. ప్రాణాలకు ప్రమాదం ఏర్పడొచ్చు" అంది.

ఆ మాటకు అతని కళ్ళెర్రబడిపోయాయి. వెంటనే మా ఇద్దరిముందూ ఏడవడం ఇష్టం లేనట్లు బయటికెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె గురించి చెప్పే సమయంలో, ప్రాణానికి రిస్క్ గురించి చెప్పాలంటే స్వప్నకు ప్రాణం మీదకొస్తోంది. అతను వినయంగానే ఉంటాడుకానీ ఆమెకేదైనా అవుతుంది అని చెప్పే మాత్రం తట్టుకోలేడు.

స్వప్నకు నీరసమొచ్చి, అది కోపంగా మారింది.

" అదికాదూ, ఆ అబ్బాయెందుకంత మొండిగా ఉంటాడూ. ఎందుకర్థం చేసుకోదూ...ఎంత పెద్ద ఏక్సిడెంట్ అయింది. రికవర్ అవుతుందన్న నమ్మకమే లేదు."

" అతనిమీద కోపమెందుకు, భార్య మీద ప్రేమ కొద్దీ అతను బాధపడతాడు. అది అతని హక్కు. మనమెవరం వద్దనడానికి? పిలిచి నువ్వు చెప్పాల్సింది చెప్పు."

కాసేపటికి స్వప్న మామూలుగా అయిన తర్వాత అతన్ని పిలిచి కూర్చోబెట్టి బతిమలాడుతున్నట్లు చెప్పింది. " రేపు ఉదయం సర్జరీ చెయ్యడానికి ప్లాన్ చేశాం. మీరెలా తట్టుకుంటారోనని భయమేస్తోంది."

"ట్రీట్ మెంట్ కు ఏది అవసరమో అది చెయ్యండి మేడం"

"కానీ సర్జరీ చెయ్యబోయే ముందు మీరు కొన్ని విషయాలు తెలుసుకోవాలి. ఏ ఆపరేషన్ చేసినా దాని ఉద్దేశం పేషంట్ బయటపడాలనే. కానీ కొన్నిసార్లు అన్నీ మనం అనుకున్నట్లు జరగవు. మీ బాధ అదీ చూస్తుంటే , నాకు చాలా భయమేస్తోంది. ఏదైనా జరగరానిది జరిగితే..."

"అలా ఏం జరగదండీ. తను నన్ను వదిలివెళ్ళడానికి వీలేదు .ఇద్దరం కలిసే బతకాలనుకున్నాం. నేను బతికే ఉన్నప్పుడు తనుకూడా బతికే ఉంటుంది." అతను నిలబడ్డాడు.

ఇద్దరం అతనివంక చూశాము.

ఎర్రబడి , ప్రేమతో నిండిపోయిన కళ్ళు , గొంతులో చిన్నపాటి వణుకు,

స్వప్న నిట్టూర్చింది.

"మీకెలా చెప్పాలో తెలియడం లేదండీ..మీరిట్లా ఎమోషనల్ అయితే ట్రీట్ మెంట్ చెయ్యడానికి నాకు భయమేస్తోంది."

"అదేం లేదు మేడం, మీరు చెయ్యాల్సిందంతా చెయ్యండి" అంటూ కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

"ఇంకో ముఖ్యమైన విషయం. ఇక్కడ నేను పనిచేసే డాక్టర్నే కానీ, హాస్పిటల్ నా స్వంతం కాదు. ఆపరేషన్ తర్వాత కూడా ఐ సి యులోనే ఉంచాల్సివస్తుంది. అది ఎన్నాళ్ళని ఇప్పుడే చెప్పలేను. సర్జరీకు, మందులకు, ఐ సి యు లో ఉన్నందుకు చాలానే ఖర్చవుతుంది."

ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"ఘమారు ఎంతవుతుందమ్మా?"

స్వప్న ఎవరికో ఫోన్ చేసి కొన్ని వివరాలు కనుక్కుని అతనికా వివరాలు చెప్పింది.

అతనెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రోజు సాయంత్రం, మా డైరెక్టర్ వాళ్ల అమ్మాయి పెళ్ళి రిసెప్షన్. హాస్పిటల్ కు దగ్గర్లో ఉన్న ఒక ఫాం హౌస్ లో ఫంక్షన్ ఏర్పాటు చేశారు. పలకరింపులు, భోజనాలు అయిపోయిన తర్వాత హాస్పిటల్ స్టాఫంతా కబుర్లలో మునిగి ఉండగా స్వప్న నా దగ్గరకొచ్చి

"ఒకసారి హాస్పిటల్ కు వెళ్దామా?" అంది.

"కేసేమైనా వచ్చిందా? ఇవ్వాలి నీ డ్యూటీ కాదుగా?" అనాను.

"కాదనుకో, ఒకసారి వెళ్ళాలనిపిస్తోంది"

తన మొహం చూసి మరేం మాట్లాడకుండా లేచాను. అప్పటికి రాత్రి పదకొండు అవుతోంది. రోడ్డు మీద ఎవరూ లేరు. పైన చంద్రుడు కూడా మాతో పాటే నడుస్తున్నాడు. చల్లగాలి. ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి మాట్లాడుకునే మేము రాత్రి నిశ్శబ్దాన్ని చెదరగొట్టడం ఇష్టం లేనట్టు మౌనంగా నడుస్తున్నాము.

ఆ పేషంట్ ఎలా ఉందోనన్న అలజడి స్వప్నలో తెలుస్తోంది.

స్వప్న మామూలు చీరకట్టుకుంది కానీ నా చీర హాస్పిటల్ వాతావరణానికి తగినట్టుగా లేదని, హాస్పిటల్ ఆవరణలో పెద్ద లైట్స్ వెలుగుతున్నాయి. ఓ లైట్ స్థంభం కింద సిమెంట్ బెంచీ మీద కూర్చున్నాను. స్వప్న లోపలికి వెళ్ళింది.

పగలంతా హడావుడికి అలిసిపోయి , హాస్పిటల్ నిద్రపోతునట్లుంది. ఒక ముసలావిడ వచ్చి నా పక్కనే కూర్చుంది.

"మా జుబేదా కెట్టా ఉందమ్మా?"

ఆ ముసలావిణ్ణి అప్పుడప్పుడూ ఐ సి యు లో చూస్తూనే ఉన్నా ఈ మధ్య .

జుబేదా అంటే స్వప్న పేషంట్. ఆవిడెవరా అని చూస్తుంటే, మళ్ళీ ఆవిడే అంది.

"జుబేదా నాకోడలే. భార్యకు సీరియస్ గా ఉందని, మా కొండ నిద్రపోడం లేదు , తిండి తినడం లేదమ్మా."

కొడుకుని ముద్దుగా 'కొండ' అని పిలుస్తుందేమోననుకుని

"మీ అబ్బాయి పేరేంటి?" అడిగాను

"ఏడుకొండలు"

'ఏడుకొండలకు జుబేదా భార్యా?' లోపల్లోపల ఆశ్చర్యపడుతూ,

"పెళ్లయి ఎన్నేళ్ళవుతోంది?" అడిగాను.

"నాలుగేళ్ళవుతాంది. ఆళ్ళది కూడా మా పేటే. నేనూ, ఆళ్లమ్మా బాగా స్నేహంగా ఉండేవాళ్లం. మా కొండా, జుబేదా ఇద్దరూ కలిసే పెరిగారు. కలిసే బళ్ళోకెళ్ళేవాళ్ళు. కొండయ్యకు మా అన్నకూతుర్నిచ్చి పెళ్ళిచేద్దామని అనుకున్నాం. పెళ్ళిమాటలు మాట్లాడుకుని కూడా ఎళ్ళాడు మాయన్న. ఇషయం తెలిసి జుబేదా మా ఇంటికొచ్చింది. నామీద ఎట్టా గొడవేసుకుందనుకున్నావా. కొండని వేరే పిల్లకిచ్చి పెళ్ళిచేస్తావా అని నా ఇంట్లోనే కూలబడి ఏడ్చింది. మతం వేరే భాష వేరే అట్టెట్టా కుదురుద్దీ అని మేమెంత చెప్పినా వినలా. కొండా వచ్చి సముదాయించబోతే ఆణ్ణి కొట్టి మరీ ఏడ్చింది. ఆళ్ళమ్మా, అయ్యా వచ్చి ఎంత బతిమాలినా వినలేదు. ఇదే నా ఇల్లు, నేను రాసుపోమ్మంది. ఇద్దరికీ పెళ్ళిచేశాం. పెళ్ళిచేసినందుకు నేనంటే ఎంత ఇష్టమనుకున్నారు. కాలు కిందపెట్టనివ్వదు. మావాళ్ళపిల్లని చేసుకున్నా ఇంత బాగా చూస్తూ అనుకుంటా. మొన్న ఆళ్ళ బాబాయి కొడుకు నిఖా ఐతే ఆళ్ళ చుట్టాలందరూ బస్సేసుకుని ఎళ్లన్నారు. కొండయ్యని పెళ్ళినాటికి రమ్మని చెప్పి ఆళ్ళతో ఎళ్ళింది. ఇదుగో ఇట్టా ఘోరం జరిగిపోయింది. ఆ యేళనుండి నా బిడ్డ , ఒక్కరోజైనా సరిగ్గా తిండి తిన్నదిలేదు, కన్నుమూసిందిలేదు. అల్లలాడిపోతన్నాడు" అంటూ చీరకొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుంది.

తర్వాతిరోజు ఉదయం ఆపరేషన్ బాగానే జరిగింది. ఆపరేషన్ బాగానే జరిగిందని చెప్పిందతనికి. అతను వెళ్ళిపోయాడు. తర్వాత లంచ్ రూం బయట కలుసుకున్నాడు.

ఏంటని అడిగితే, "ఆపరేషన్ బాగానే తట్టుకుంది కదండీ. అంతే ఇంక పర్లేదా?" అడిగాడు

"ఒకటి రెండురోజులు చూస్తేనేగానీ ఏదీ చెప్పలేము. ప్రస్తుతానికి మాత్రం బాగానే ఉంది."

స్వప్న బదులు చెప్పింది.

కాసేపాగిన తర్వాత కార్ పార్క్ లో కారెక్కుతుంటే, స్వప్న వాళ్ళ అన్నయ్య వచ్చాడు. ఓ తోట అమ్మకానికుందనీ, చూసేందుకు రమ్మన్నాడు. మూడే లేదని స్వప్న గుణుస్తూ ఉంటే, ఒక్క అరగంట చాలని బతిమలాడి తీసుకెళ్లాడు.

అక్కడకెళ్ళి చూస్తే మేమిద్దరం ఆశ్చర్యపోయాము, జుబేదా భర్త కనిపించాడు. అమ్మకానికొచ్చిన తోట అతనిదేనట. భార్య వైద్యం కోసం అమ్మేస్తున్నాడట.

ఆ విషయం విన్న స్వప్న ఈ తోట నాకొద్దనేసింది.

అతనొచ్చాడు.

"మేడం , నేనెవరో తెలియకపోతే మీరు తీసుకునేవాళ్ళేకదా. అలాగే అనుకుని తీసుకోండి" అన్నాడు

"కానీ తెలుసుకదా " నావల్లకాదంది.

"మేడం , మీరు తీసుకోకపోతే , ఇంకెవరికైనా ఇవాల్సిందే....అదేదో మీరే తీసుకోండి."

"ఇది అమ్మకుండా కుదరదా?"

"కుదరదమ్మా, ఈ టైములో నాకు డబ్బు చాలా అవసరం ."

ఆ తర్వాత జుబేదా ఒక రోజు బాగుంటే , ఇంకోరోజు కంగారు పెట్టేది. అతను మాత్రం స్వప్న ఏం చెప్పినా చేసేవాడు. ఏ ఇంజెక్షన్ కావాలన్నా ఎదురు మాట్లాడకుండా తెచ్చేవాడు. ఎప్పుడో ఒకసారి స్పృహ వచ్చినట్టే ఉండేది, వెంటనే సీరియస్ అయిపోయేది. స్వప్న కూడా రాత్రీ పగలూ అనుకోకుండా జుబేదా పరిస్థితిని అంచనా వేస్తూ, ఆమెతో చాలా టైం గడిపేది. కొన్నాళ్ళు గడిచాక పరిస్థితి కంట్రోల్ లోకి వచ్చింది.

జుబేదాకు స్పృహ వచ్చి, ఆరోగ్యం నిలకడగా ఉన్న తర్వాత కూడా, అతనికి హామీ ఇవ్వడానికి స్వప్న చాలా వెనకాడేది. రేపెట్లా ఉంటుందో, అతనికి ఆశలు కల్పించడం ఎందుకని. ఆ నెలరోజుల్లో అతను చాలా బరువు తగ్గాడు. కాకపోతే స్వప్నను ఇబ్బంది పెట్టడం మానుకున్నాడు. కానీ ఒక్కరోజుకూడా అతనిలో విసుగనేది కనిపించేదికాదు. ఏ టైం లో హాస్పిటల్ కు వెళ్ళినా అక్కడే ఉండేవాడు. కోలుకున్న తర్వాత ఆమెకు ఆహారం ఇవ్వడం, నడిపించడం ఫిజియోథెరపీ అన్నీ దగ్గరుండి చూసుకున్నాడు.

ఓనెల రోజుల తర్వాత డిశ్చార్జ్ అయి వెళ్ళిపోయారు. వెళ్ళిపోయే రోజున స్వప్న రూం లోకి భార్యను వీల్ చెయిర్ లో తీసుకొచ్చాడు. స్వప్నకు పట్టు చీర, పూలు , స్వీట్లు తెచ్చాడు. భార్యతో ఇప్పించాడు.

కృష్ణెనా ఎందుతోంది కానీ అతని కన్నీళ్ళు ఎండవే?

ఒక ప్రాణం కోసం ఇద్దరూ పోరాడారు. అతను భార్యను తీసుకుని వెళ్ళిపోయిన తర్వాత స్వప్న ను ఓదార్చడం ఎంతో కష్టమయ్యింది.

కథంతా మనసులో మెదిలింది.

ఎదురుగా చూస్తే ఏడుకొండలున్నాడు.

"ఒక్కడివే వచ్చావా?" స్వప్న అడుగుతోంది.

"లేదమ్మా ఇద్దరం వచ్చాం" అంటూ బయటికెళ్ళి "అమ్మగారు పిలుస్తున్నారు లోపలికి రా" అంటూ భార్యను లోపలికి తీసుకొచ్చాడు. ఆమె లోపలికి నడుస్తూ వస్తుంటే, కుడికాలు ఓ పక్కకు పడుతోంది. ఎడమ కన్ను లేదు. ఆ ప్రదేశంలో చిన్న గుంటలా ఉండి రెప్పలు మూసుకుపోయి ఉన్నాయి.

జుబేదా!

ఆ అమ్మాయి స్వప్నకు నమస్కారం పెట్టింది.

స్వప్న లేచి "కూర్చోండి..కూర్చోండి" అంటూ మాకెదురుగా ఉన్న సోఫాలో కూర్చోబెట్టింది. పనమ్మాయితో చెప్పి మాకూ, వాళ్ళకు తాగడానికి తెప్పించింది. అందరం ఆ చల్లని జ్యూస్ తాగుతున్నాం. స్వప్న చాలా సరదాగా మాట్లాడుతోంది వాళ్ళిద్దరితో. అతనిమీద జోక్స్ వేసి ఏడిపిస్తోంది. స్వప్న మాటలకు చాలా సిగ్గుపడుతున్నాడు. ఆ అమ్మాయికూడా ముసిముసిగా నవ్వుకుంటోంది.

ఆకుపచ్చ చూడీదార్ వేసుకుని, తలని చున్నీతో కవర్ చేసుకుని అచ్చమైన ముస్లిం వనిత లా జుబేదా!. కాశీదారాలు, నుదిటిస బొట్టు, మెడలో వెంకటేశ్వరస్వామి లాకెట్ తో ఏడుకొండలు, ఇద్దరూ పక్కపక్కనే కూర్చున్నారు.

వాళ్ళని బయటకి పంపించడానికి ఇద్దరం ఇంటి బయటి వరకూ వెళ్ళాము. ఆమెకు ఒక కన్ను లేకపోవడంతో, పక్కకు తిరిగి చూసేందుకు తలమొత్తం తిప్పాల్సివస్తోంది. ఆమె చెప్పొకటి చెప్పాల స్టాండ్ కిందకు పోయినట్టుంది. అతను వంగి ఆ చెప్పని తీసుకొచ్చి ఆమె కాలికి తొడిగాడు.

వెళ్ళేటప్పుడు మా ఇద్దరికీ నమస్కారం పెట్టి సెలవు తీసుకున్నారు.

"అవునూ తోట నువ్వు తీసుకున్నావుగా, మరి ఎక్కణ్ణుంచి తెచ్చాడీ మామిడిపళ్ళూ?" అడిగాను.

"తీసుకున్నాను కాని, కొనుక్కోలేదు. అదన్నమాట." నవ్వింది.

"ఎంటీ కన్యూజన్?"

"కన్యూజన్ లేదుకానీ టీవీ పెట్టు తొందరగా. జోధా అక్బర్ సినిమా వస్తూ ఉంటుంది" అని హడావుడి పడింది.
"జుబేదా - కొండల్ని చూపెట్టావుగా, నాకిదే బాగుంది."

- పదమూడో కథ -

డా. గౌతమి ఒకప్పుడు చిన్న గౌతమిగా స్కూలుకెళ్ళే రోజుల్లో...

రెండోక్లాసులోపలికి వెళ్ళాలంటే ఒకటో క్లాసు గదిని దాటుకుని వెళ్ళాలి. ఒకటో క్లాసు పంతులుగారు రోజూ ఆ పిల్లను గమనిస్తూనే ఉండేవాడు. "ఈ పిల్ల బూరి బుగ్గలు బిగించుకునే వెళ్తుందే, ఆ బుంగమూతి లో ఎప్పుడూ నవ్వు చూడలేదే?" అనుకునే వాడు.

ఓ రోజు బుగ్గ గిల్లి "నీ పేరేంటి పాపా?" అని అడిగాడు.

మాస్టారి వంక చూసింది కానీ, సమాధానం చెప్పలేదు.

"దానికి బలే పొగరు మాష్టారూ, ఎవరితోనూ పలకదు." అంటూ ఓ పిల్లాడు చెప్పాడు.

"ఆహా.."

'మాటల్లో మొండి'

'ఆటల్లో తొండి'

మొత్తమీద 'ఉట్టి జగమొండి!' పిల్లలంతా కలిసి ఆ పిల్లమీద ఒక నివేదిక సమర్పించారు మాష్టారికి.

తర్వాతిరోజు బ్లా గౌన్ వేసుకుని, ఒక సంచీ పట్టుకుని మళ్ళీ ఒకటో క్లాసు ముందు నడుస్తూ వెళ్తోంది. కాలికి పట్టీలున్నాయికానీ, మువ్వలు లేని పట్టీలు. మోగడం లేదు. నిశ్శబ్దంగా వెళ్తుంటే మాస్టారు ఆపాడు. మళ్ళీ పలకరించాడు. "పాపా నీ పేరేంటి?" అని బుగ్గ పట్టుకున్నాడు.

"గౌతమి" అని చెప్పింది.

బిగించిన పెదవులు. బూరిబుగ్గలు.

"నువ్వు నవ్వవెందుకమ్మా?" అడిగాడు.

మాస్టారి వంక చూడకుండా వెళ్ళిపోయింది.

మూడో రోజు ఎరుపు రంగు గౌనువేసుకుంది. రెండు చిట్టి చిట్టి పిలకలు వేసుకుంది. మరీ అంత, అంతులేకుండా ముద్దొస్తుంటే, మాస్టారు ఆపేశాడు.

ఈ పిల్లమొహంలో అంత కోపమేంటి? ఈ వయసులోనే అంత గంభీరంగా ఉంటుందెందుకని?

"పాపా, ఇలారా."

"నే ఎల్లా! "

“ఎందుకంత కోపంగ ఉంటావు. ఇవాళ తేలాల్సిందే” అంటూ పాపను పట్టుకుని వళ్ళో కూర్చోబెట్టుకోబోయాడు. ఆయన్నుండి ఎలా తప్పించుకోవాలో తెలియక, చేతిలో పలక తో విసిరికొట్టింది. పలక అంచున లేచి ఉన్న రేకు వల్ల ఆయనకు నుదిటిమీద గీసుకుపోయింది. క్షణాల్లో స్కూలంతా వార్త పాకిపోయింది. గౌతమి మాస్టార్ని కొట్టిందని.

గౌతమి హైస్కూల్లో చేరిన తర్వాత వేసవి సెలవల్లో వాళ్ళ ఊరువెళ్ళేది. మేనత్త పిల్లలు, పెదనాన్న పిల్లలు అందరూ కలిసి ఆడుకునే వాళ్ళు. ఎక్కువమంది మగపిల్లలు.

ఓ రోజు, ఆమె ఒక్కతే అరుగుమీద కూర్చుని మిగతా వాళ్ళు ఆడుతున్న కబాడీ ఆట చూస్తోంది.

మేనత్త కొడుకు వచ్చాడు. ఆమెకన్నా ఒక సంవత్సరం పెద్ద. ఆమె కూర్చున్న చోట అరుగుకు ఆసుకుని నుంచున్నాడు. ఆటకు అడ్డువస్తున్నాడని, "ఒరే శీనూ, అడ్డం లే" అంది.

"ఒరే అంటావే? బావా అను "

"ఏంట్రా, నిన్నేమని పిలవాలి?" కోపంతో అడిగింది.

"ఒరే అంటావే? బావా అని పిలవాలి నువ్వు, తెలుసా?" అన్నాడు .

వాడన్న మాటకన్నా, వాడిగాంతులో వినిపించిన అధికారం, పొగరు ఆమె తట్టుకోలేకపోయింది. అతన్ని బలంగా ఒక్క తోపు తోసింది. కబాడీ ఆడుకుంటున్న వాళ్ళ మధ్యలో బోర్లా పడ్డాడు. మొహానికి, బట్టలకూ మట్టి అంటుకుంది.

పిల్లలంతా నవ్వారు. అందరిలోనూ పెద్దవాడైన కజిన్ వాణ్ణి లేవదీశాడు.

వాడు పొంగి వస్తున్న ఏడుపాపుకుని " ఉండు మా అమ్మతో చెప్తా " అంటూ వెళ్లాడు.

శీను వాళ్ళ తల్లి మట్టితో నిండిన బట్టలు మార్చకుండా వాణ్ణి తీసుకొచ్చి, గౌతమి తప్పు నిరూపించడానికి వచ్చింది.

"ఆ పిల్లకు అంత పొగరేంటి, మావాడసలేమన్నాడని? బావని బావా అని పిలవంటేనే తోసేస్తుందా?"

"అలా వరసలు కలపడం అంత మంచిది కాదులేమ్మా" గౌతమి తండ్రి సచ్చచెప్పబోయాడు.

"ఆడపిల్లని ఇలా పెంచడం అంత మంచిదికాదు..." అని ఏదో చెప్పబోయింది ఆవిడ.

"ఆ తేడా మాకు తెలియదు, మీరేమనుకోవద్దు." సంభాషణ తుంచేశాడు తండ్రి.

గౌతమి పొగరు బోతు, మొండి ఘటం, గర్విష్టి, జగమొండి ఇలా కాలేజీలో ఎన్నో బిరుదులు సంపాదించుకుంది.

మెడికల్ కాలేజీలో చేరబోయే ముందు ఆమె తల్లితండ్రులు అందరితోనూ కలిసిపోవాలనీ, మగవాళ్ళతో కూడా మామూలుగానే మాట్లాడాలని చెప్పారు. ఆడపిల్లలతో సఖ్యంగా ఉన్నట్టే మగవాళ్ళతో కూడా మాట్లాడడానికి ప్రయత్నించింది. కాకపోతే, ఆమె చదివిన స్కూల్లో చాలా మంది పిల్లలకు ఆమెతో పాటే సీటు రావడంతో, అప్పటివరకూ ఆమె సంపాదించుకున్న బిరుదులు మెడికల్ కాలేజీకు కూడా బదిలీ అయ్యాయి. ఆమె గురించిన సంగతులు మరింత రంగు పులుముకుని ప్రచారం లోకి వచ్చాయి.

'అదేవనిగా చూస్తున్నాడని ఓ మాస్టార్ని కొట్టినంత పనిచేసింది.'

'వెంటబడుతున్నాడని చలపతిని చెప్పతో కొట్టింది.'

'ఇంటి చుట్టూ తిరుగుతున్నాడని మహేష్ ని చెప్పపగలగొట్టింది.'

'ట్యూషన్ మాస్టారు వేషాలెయ్యబోతే ఆయన భార్యతో చెప్పి పరువుతీసింది.'

తోటి మగపిల్లలతో ఆమె మాట్లాడబోయినా , ఆమెతో ఎందుకొచ్చిన గొడవ అని వాళ్ళే దూరంగా ఉండేవారు. ఎంత ప్రయత్నించినా సరే, మగపిల్లలతో మాట్లాడడం ఆమెకు సాధ్యం కాలేదు. తర్వాత ఆ ప్రయత్నాలు మానుకుని చదువు మీద శ్రద్ధ చూపించింది. ఆమె ఆత్మవిశ్వాసానికి విజయాలు తోడయ్యాయి. విజయం తో స్నేహం తర్వాత, ఆమెకు స్నేహితులు తక్కువయ్యారు.

ఎంబిబిఎస్ అయిపోయాక పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చెయ్యడానికి పెట్టిన ఎంట్రన్స్ పరీక్షలో ఆమెకు పదో రాంక్ వచ్చింది. తను ఏ బ్రాంచ్ లో చేరాలనుకుంటోందో ముందే నిర్ణయించుకుంది. ఆ రోజుల్లో, ఆ బ్రాంచ్ ఎక్కువగా మగపిల్లలే తీసుకునేవారు. అప్పట్లో అది ఆడవాళ్ళకు నిషేధం అన్నట్లు ఉండేది పరిస్థితి.

ఆమె పేరు, సంబర్ పిలవగానే లోపలికి వెళ్ళి కౌన్సెలింగ్ చేసే టేబిల్ ముందు కూర్చుంది. టేబిల్ వద్ద ముగ్గురు మెంబర్స్ కూర్చున్నారు. ఇద్దరు మగవాళ్ళు, ఒక లేడీ ప్రొఫెసర్

తను ఎందులో చేరాలనుకుంటుందో చెప్పగానే ముగ్గురూ ఆశ్చర్యపడి రెండు క్షణాలు ఏమీ మాట్లాడలేకపోయారు.

"అది మగవాళ్ళ బ్రాంచ్ అమ్మా, నీకెందుకు? గైనిక్ తీసుకోరాదా?"

"చదువుకు జెండర్ ఏంటి సార్? నాకదే కావాలి."

"నీకో పది నిముషాల టైం ఇస్తాము. కొద్దిగా ఆలోచించుకుని చెప్పమ్మా!"

"అక్కరేదండీ."

"మా కోసం" అంటూ, ఆలోచించి చెప్పమని బలవంతాన ఆమెను పక్కన కూర్చోబెట్టారు.

ఆమె కిటికీ లోనుండి కనిపించే కొండలవంక చూస్తూ ఉంది.

ఎవరో వచ్చి తనపక్కనే కూర్చున్నారన్న విషయం కూడా గమనించుకోలేదు.

"కంగ్రాట్స్ అమ్మా" గొంతు వినబడితే పక్కకు తిరిగి చూసింది.

సర్జరీ ప్రొఫెసర్ రామానుజం ఆమె పక్కనే నిలబడి ఉన్నాడు.

వెంటనే లేచి నిలబడింది.

"థాంక్యూ సార్, చూసుకోలేదు."

"పర్లేదు కూర్చోమ్మా." అంటూ ఆమెను కూర్చోబెట్టి, ఆయనకూడా పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"మా చందూ తెలుసుగా..."

డా. రామచంద్ర వాళ్ళబ్బాయని కాలేజీలో అందరికీ తెలుసు. ఆమెకు ఒక సంవత్సరం సీనియర్.

"తెలుసు సార్."

"వాడు నీ రేంజ్ తర్వాత ఉన్నాడు. మావాడు నువ్వు తీసుకోవాలన్న బ్రాంచ్ కోసం రాత్రింబవళ్ళు కష్టపడ్డాడు. చివరి నిముషంలో నువ్వొస్తావని, ఆ సీట్ పోతుందని మేమూహించలేదు. నువ్వుకొద్దిగా అడ్జస్ట్ అయితే బాగుంటుంది." అని ఒక నిముషం తర్వాత "నువ్వు గైనిక్ తీసుకోమ్మా." అన్నాడు

"నేను కూడా ఆ బ్రాంచ్ కోసమే చదివాను సార్."

"ఆడపిల్లలు ఏ బ్రాంచ్ తీసుకున్నా చివరకు గైనిక్ ప్రాక్టీస్ చెయ్యాల్సి ఉంటుంది. మనవూళ్ళో లేడీ డాక్టర్స్ ఎంతోమంది వేరే బ్రాంచ్ లో చేరి ఇప్పుడు గైనిక్ ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నారు. నీకు తెలుసుకదా."

ఎంత చెప్పినా ఆమె ఒప్పుకోలేదు.

"మీ ఫాదర్ ని కలుస్తానమ్మా" అన్నాడు

"ఆయన నా నిర్ణయాన్ని మార్చుకోమని ఎప్పుడూ చెప్పరు"

అయినా సరే కలుస్తానంటే తండ్రి ఎక్కడున్నాడో కళ్ళతో వెతికి చూపించింది.

కాసేపటికి తండ్రి వచ్చాడు. ఆయన మొహంలో ఏదో తెలియని మొహమాటం, బెరుకు చూసింది. తండ్రిని అలా ఎప్పుడూ చూడలేదు.

ఆయన మాట్లాడడానికి వెనకాడుతుంటే ఆమె అడిగింది.

"ఏం నాన్నా?"

"అమ్మా, సీట్ వచ్చిన తర్వాత పెళ్ళి చేసుకుంటానని మాటిచ్చావు కదా. నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి."

"అవునూ, అయితే?"

మంచి సంబంధం అంటూ ప్రొఫెసర్ రామానుజంగారు వాళ్ళ అబ్బాయికి పైసా కట్టం లేకుండా చేసుకోవాలనుకుంటున్నాడనీ, పెళ్ళి అయిన తర్వాత ఇద్దరూ నర్సింగ్ హోం కూడా తనే కట్టిస్తాడనీ, చెప్పాడు.

"ఒక్క సారి ఆలోచించు. అబ్బాయిని కూడా చూశాను. ఇంత మంచి సంబంధం నేను తీసుకురాగలనా? నువ్వు గైనిక్ తీసుకుంటే బాగుంటుందమ్మా"

తండ్రితో ఇలా మాట్లాడిస్తున్నారంటే వాళ్ళమీద అసహ్యం వేసింది. తండ్రిని చూస్తే జాలేసింది. 'సీటు కోసం ఇన్ని వేషాలా ?' లోపల్నుంచి కోపం తన్నుకొచ్చింది.

'అప్పటకప్పుడు రెడీమేడ్ పెళ్ళికి కూడా సిద్ధపడతారా? ఏం మనుషులు? ఛీ!'

ఏమ్మాట్లాడకుండా మౌనంగా కూర్చుంది.

"ఏమ్మా, ఏం చెప్పమంటావు ఆయనకు ?"

" ఆయన్ని ఒక మారేజ్ బ్యూరో పెట్టుకోమను నాన్నా. నే వెళ్తున్నా." అంటూ కౌన్సెలింగ్ టేబుల్ దగ్గరకెళ్ళింది.

"మీరు చెప్పిన అరగంట అయిపోయింది సార్."

"ఏమ్మా, నీ డెసిషన్ మార్చుకున్నావా?"

"మార్చుకునేవాటిని నిర్ణయాలనరు సార్"

సీట్ తీసుకున్నతర్వాత అందరూ ఆమెను విచిత్రంగా చూస్తూ ఉండగా బయటకు వచ్చింది.

డా. రామచంద్ర ఒక స్తంభానికి ఆనుకుని ఉన్నాడు.

పక్కనే ఎవరో స్నేహితులు ఉన్నారు.

"ఒక మాట!" అతన్ని పలకరించింది.

అతను పక్కకొచ్చాడు.

"సీటు రావాలంటే చెయ్యాలింది హార్డ్ వర్క్ , బేరాలు కాదు. వేరే వాళ్ల సీట్ మీకిమ్మని అడగడానికి సిగ్గుగా లేదూ?"

ఊహించని దాడికి అతను మొదట ఆశ్చర్యపోయాడు. అందరిముందూ ఆమె మాటలకు అవమానపడి నుంచున్నాడు. మొహం పాలిపోయింది. కళ్ళు ఎరుపెక్కాయి కానీ ఆమెనేమీ అనలేదు.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక స్నేహితులడిగే ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పలేక అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాడు. తండ్రి కౌన్సెలింగ్ సెంటర్ కు రమ్మనమని ఎంత బతిమలాడినా రాలేదు.

ఆమె పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ అయిపోయాక కొన్నాళ్ళు ప్రొఫెసర్ దగ్గరే పనిచేసింది. ఆమె గురించి తెలిసిన వాళ్ళెవరూ పెళ్ళిచేసుకోవడానికి ముందుకు రాలేదు. పెళ్ళికావడం లేదని తల్లి దండ్రులు బాధపడుతుంటే ఆమెకు విసుగ్గా ఉండేది.

ఒక సారి ప్రొఫెసర్ ను ఇంటికి భోజనానికి పిల్చినపుడు ఆమె పెళ్ళి విషయం చెప్పి ఇద్దరూ బాధపడ్డారు.

"పనిలో నీశ్రద్ధ, అంకితభావం, గౌతమిలో అన్నీ మంచి విషయాలే చూశాను. డాక్టర్ గా, వ్యక్తిగా ఆ అమ్మాయి నాకెంతో ఇష్టం. మా అన్నయ్యకు విదేశాల్లో హాస్పిటల్స్ స్వంత ప్రాక్టీస్, హాస్పిటల్స్ ఉన్నాయి. మంచి డాక్టర్ కోసం చూస్తున్నాడు. గౌతమిని అక్కడికి పంపించుదామనుకుంటున్నాను. ఆమెను పొందే అర్హత ఉన్నవాడే వస్తాడు. కంగారు పడకండి."

అని ఆయన సర్ది చెప్పాడు.

ఓ నాలుగునెలల తర్వాత, ఆమె విదేశాల్లో ఒక యూనివర్సిటీ హాస్పిటల్ లో ఉద్యోగం లో చేరింది.

చీఫ్ ను కలిస్తే ఫార్మాలిటీస్ పూర్తి చేసిన తర్వాత సీనియర్ ను కలవమనీ, ఆమె ఉద్యోగంలో అలవాటుకావడానికి, మొదటి నెల అతనితో కలిసి పనిచెయ్యాలని చెప్పి పంపించాడు.

సీనియర్ రూం కు వెళ్తే సెక్రటరీ మాత్రం ఉంది. 'సీనియర్ రౌండ్స్ కు వెళ్ళాడనీ, ఓ పదినిముషాల తర్వాత వస్తాడనీ' చెప్పి లోపల ఆయన ఆఫీసులో కూర్చోబెట్టింది.

ఒక పక్కగా ఉన్న సోఫాలో కూర్చుంది. పక్కనే ఉన్న అద్దాల కవ్ బోర్డ్ లో అవార్డులు, షీల్డ్స్ ఉన్నాయి. కాన్ఫరెన్స్ లలో అతను దిగిన ఫోటోలు కూడా ఉన్నాయి. అతన్ని చూస్తే ఎక్కడో పరిచయమున్న వ్యక్తిలా అనిపించాడు.

వెంటనే టేబిల్ మీద ఉన్న నేం ప్లేట్ చూసింది. పేరు చదవగానే ఆమెకు, పాత విషయాలు కొన్ని గుర్తొచ్చి గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

ఇంతలో తలుపు తెరుచుకుని డా. రామచంద్ర లోపలికి వచ్చాడు.

ఒక క్షణం ఇద్దరూ ఒకరి నొకరు చూసుకున్నారు. ఆమెకు పాత జ్ఞాపకాలు చేదుగా గుర్తొచ్చాయి.

'హలో బాగున్నారా, చాన్నాళ్ళకు!' అంటూ పలకరించుకున్నారు.

ఎప్పుడో చాలా సంవత్సరాల క్రితం, లేతగా ఉన్నపుడు చూసిన రామచంద్ర గుర్తొచ్చాడు. పాలిపోయిన మొహంతో, అదురుతున్న పెదాలతో పరుగుపరుగున వెళ్ళిపోయిన ఒక యువకుడు గుర్తొచ్చాడు. ఆ అబ్బాయికీ ఇప్పుడు ఎదురుగా నుంచున్న డా. రామచంద్రకూ పోలికే లేదు.

అతని కళ్ళలో ఆత్మవిశ్వాసం, మొహంలో చిరునవ్వు చాలా స్నేహంగా పలకరించాడు.

"మీరొస్తున్నారని తెలుసు. అసలు ఎయిర్ పోర్ట్ కు వద్దామనుకున్నాను. కుదరలేదు." అని చెప్పి క్షమాపణ అడిగాడు.

ఆమె ఎక్కడ దిగిందో తెలుసుకున్నాడు. సౌకర్యంగా ఉందో లేదో వివరాలు కనుక్కున్నాడు.

తను అతనికి చేసిన అవమానం గుర్తొచ్చి, ఆమె ముడుచుకుపోతుంటే, అతనికవేం గుర్తులేనట్టు అతను స్నేహంగా మాట్లాడుతున్నాడు.

'ఇతని దగ్గర పనిచెయ్యాలా' అనుకుంటే, ఎక్కడలేని నీరసం కమ్ముకుంది.

ఆమె ఎంత కప్పిపుచ్చుకోవాలన్నా ఆమె ముఖంలో విసుగు, అసంతృప్తి కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి.

ఎలాగైనా సరే నెలతిరిగే లోపల, వేరే ఉద్యోగం చూసుకుని వెళ్ళిపోవాలి అనుకుంది.

హాస్పిటల్ ఆవరణలో అన్నివేపులా గార్డెన్ పెంచడంతో హాస్పిటల్ ఒక పార్క్ లో ఉన్నట్టుండేది. ఎత్తైన చెట్లు , మెత్తటి పచ్చిక , గార్డెన్ లో అందమైన పూల చెట్ల మధ్య నడిచివెళ్తుంటే ఎన్నో సున్నితమైన పరిమళాలు చుట్టు ముట్టేవి. ఇంత అందమైన వాతావరణం , చక్కని హాస్పిటల్. తనకిష్టమైన పని చెయ్యడానికి అన్ని చక్కగా అమిరాయి అనుకుంటే ఇతనిక్కడుండాలా? అనిపించేది ఆమెకు.

కొత్తదారి లో ప్రయాణం ఎప్పుడూ అంత తేలికగా ఉండదు. గతుకులు అలవాటయ్యేవరకూ కష్టమే.

ఆమెతో పనిచేసే వాళ్ల నుండి మొదట్లో తిరస్కారాలెదురయ్యేవి. అప్పటివరకూ తమలో తాము నవ్వుతూ మాట్లాడుకుంటున్న వాళ్ళు ఆమె రాగానే మాటలాపేసి నిశబ్దంగా ఉండేవాళ్ళు. పనిలో ఏదైనా అనుమానం వచ్చి ఇది ఎలా అని అడిగితే మాకు తెలియదని సమాధానం చెప్పేవాళ్ళు. కేసుకు సంబంధించిన విషయాలు తెలియజెయ్యకపోవడం , ఆమె ఏదైనా మర్చిపోతే వెంటనే ఛీఫ్ కు రిపోర్ట్ చెయ్యడం వంటివి చేస్తుండేవారు.

వాళ్ల సహాయనిరాకరణకు పెద్దగా బాధపడేదికాదు . అలాంటి విషయాల్లో ఓర్పుని మించిన అస్త్రం లేదని ఆమెకు తెలుసు. రామచంద్ర ఇదంతా గమనిస్తూ ఉండేవాడు కానీ అందరి ఎదురుగా సహాయం చేసేవాడుకాదు. ఒకే దేశపు ఫీలింగ్ తో ఆమెకు హెల్ప్ చేస్తున్నాడన్న భావన వాళ్ళకు కలిగితే ఆమెకు మరి కష్టమవుతుందని చూసీ చూడనట్టుండేవాడు. పైకి తనకేం పట్టనట్టు కనిపిస్తూనే చాలా సార్లు , ఆమెకూ, వాళ్ళకూ కూడా తెలియకుండా సమస్యను పరిష్కరించేవాడు.

వాళ్ళ తిరస్కారాలకన్నా కూడా రామచంద్ర లో కనిపించే నిర్లిప్తత ఆమెను ఎక్కువగా బాధపెట్టేది. అతనింకా పాత విషయాలు మర్చిపోలేదనుకుంది. అలాంటి వాతావరణంలో పనిచెయ్యడం ఎప్పటికైనా కష్టమేననుకుని ఖాళీ సమయాల్లో ఎన్నో ఉద్యోగాలకు అప్లికేషన్స్ పెట్టేది.

ఆమె చేరిన ఆర్మైలకు , వాళ్ల స్పెషాలిటీ కు సంబంధించిన కాన్ఫరెన్స్ నిర్వహించాల్సి రావడంతో ఒక నెల ముందునుండి దానికి సంబంధించిన పనుల్లో, డా. రామచంద్ర, ఛీఫ్ మునిగిపోయారు. అందరికన్నా సీనియర్ అయిన గౌతమికి డిపార్ట్ మెంట్ బాధ్యతలు అప్పగించారు. అప్పటివరకూ ఆమెతో అంటి ముట్టనట్టు ఉన్న జూనియర్స్ అందరూ ఆమెమీద ఆధార పడక తప్పలేదు. ఆ నెలరోజులూ వాళ్ళకే సమయంలో అవసరమొచ్చినా, ఆమె వెంటనే అందుబాటులో ఉండేది. ఎంత రాత్రివేళైనా విసుక్కోకుండా వచ్చి కాంప్లికేషన్స్ ని పరిష్కరించేది.

వాళ్లు చెయ్యలేని కష్టమైన సర్జరీలు చాలా సులువుగా చేసి చూపించేది. కొత్త కొత్త సర్జరీ టెక్నిక్స్ వాళ్ళకు నేర్పించేది. కష్టమైన కేసుల్లో సహాయం కోసం ఆమెను ఎప్పుడైనా పిలవొచ్చు అన్న నమ్మకం కలిగాక ఆమెతో స్నేహంగా ఉండేవాళ్ళు. కష్ట సమయాల్లో ఆమె చూపించే నిబ్బరం , నేర్పు చూసిన తర్వాత వాళ్లకు తెలియకుండానే ఆమెకు అభిమానులయ్యారు.

ఎవరైతే మొదట్లో ఆమెకు సహాయం చెయ్యలేదో, కొన్ని పరిస్థితుల్లో వాళ్ళకవసరమైనపుడు అండగా నుంచుంది. ఎంత సహాయం చేసినా సరే అదో పెద్ద విషయం కాదన్నట్టే ప్రవర్తించేది. వాళ్ళకు బయట పనులున్నపుడు ఆమె వాళ్ళ డ్యూటీ చెయ్యడానికి, ఏమాత్రం అయిష్టత లేకుండా ఆమె ముందుకు రావడం, ఫిర్యాదులేకుండా సంతోషంగా పనిచెయ్యడం వాళ్ళకు ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఆమె ప్రవర్తన వాళ్ళలో మార్పుకు కారణమైంది. చిన్న చిన్న పనులకు వంతులు వేసుకోవడం ఆపేశారు. డిపార్ట్ మెంట్ లో డ్యూటీల విషయం లో చిన్న చిన్న ఘర్షణలు తగ్గిపోయాయి.

కాన్ఫరెన్స్ పనులున్న ఆ నెలరోజులు మొత్తం దాదాపు ఆమె డిపార్ట్ మెంట్ లోనే గడిపింది.

కాన్సరెన్స్ మూడు రోజులు సాగింది. కానీ, హాస్పిటల్ పని వల్ల మొదటి రెండు రోజులూ ఆమె వెళ్ళలేకపోయింది. చివరి రోజు ఆదివారం కనుక తప్పకుండా మర్నాడు వెళ్ళాలని అనుకుంది. ఆ రాత్రి, ఆమెతో పనిచేసే జేన్ ఆమె ఫ్లాట్ కు వచ్చింది.

"గౌతమీ, మీటింగ్ కు ఎంతమంది ఇండియన్స్ వచ్చారో తెలుసా? అందరూ చక్కగా శారీస్ లో ఉన్నారు. నాకూ చీర కట్టుకోవాలనుంది." అని చెప్పి తనకో చీర కావాలంది.

లోపలికి తీసుకెళ్ళి తన చీరలు చూపించి ఏదికావాలో సెలెక్ట్ చేసుకోమంది. అన్ని చీరలూ తిరగేసి పింక్ చీర తీసుకుంది.

"ఇదిక్కడే ఉంచు. రేపు ఉదయాన్నే వస్తాను. నువ్వే కట్టాలికదా" అని హడావుడిగా వెళ్ళబోతూ ఆగి

"అవునూ, నువ్వేం కట్టుకోబోతున్నావో చెప్పు. నీ శారీ కన్నా నాదే బెటర్ గా ఉండాలి" అంది

గౌతమి నవ్వింది. "నువ్వే బెటర్ గా కనిపించు. నేను హాస్పిటల్ డ్రెస్ లోనే వస్తాను. "

"అదేం కుదరదు. నువ్వు నాతో పాటు శారీ కట్టుకోవాలి. నీశారీ నేను సెలెక్ట్ చేస్తాను రా.."

అంటూ మళ్ళీ లోపలికి వచ్చింది. అన్నింటినీ అటూ ఇటూ చూసి తెల్లని పట్టు చీర తీసింది.

మరుసటి రోజు త్వరగా రౌండ్స్ పూర్తి చేసుకుని, కాన్సరెన్స్ వెళ్ళింది. చాలామంది ఇండియన్స్ వచ్చారు. అక్కడక్కడ కాన్సరెన్స్ హాల్లో చీరలు కనిపిస్తున్నాయి. తెల్లని పట్టుచీర, చిన్న ఎర్రటి బొట్టు, భుజాలవరకూ ఉన్న జుట్టు, లేత గులాబి రంగు లిప్ స్టిక్.

ఆమె నడిచి వెళ్తుంటే కొంత మంది ఆగి మరీ చూశారు. చీఫ్ ఆమె దగ్గర కొచ్చి,

"గౌతమీ, బ్యూటీఫుల్ " గాడ్ బ్లెస్ యూ." అని "అసలు నువ్వే గాడెస్ లా ఉన్నావు తెలుసా" అన్నాడు.

లెక్కర్స్ మొదలయ్యాయి. అందరూ ఎవరి విజయాలను వాళ్ళు గొప్పగా చెప్పుకుంటున్నారు. చప్పట్లు మోగుతున్నాయి.

ఎక్కువమంది డాక్టర్లకు ప్రపంచంతో సంబంధాల కన్నా తమ పేషంట్లు, కేసులు, వాళ్ళు తమ మీద వేసే కేసులతోనే అనుబంధం ఎక్కువ. ఆ సంకీర్ణ జీవితం లో తమ విజయాలు, తమ ప్రావీణ్యం, తమ ఎదుగుదల వాటికి గుర్తింపు ఇవే ముఖ్యమైన విషయాలు గా ఉంటాయి.

ప్రతి నిత్యం గుర్తింపు కోసం వెతుకులాట.

ప్రతి శ్వాసకూ ప్రశంస కావాలన్న పాకులాట.

రామచంద్ర టాపిక్ ఏమిటా అని చూసింది. మై ఫెయిల్యూర్స్ ఇన్ సర్జరీ - అ జెన్యూన్ ఎనాలసిస్.

నా వైఫల్యాలు- ఒక పరిశీలన ! పేరే విచిత్రంగా ఉంది.

అందరూ వాళ్ళ విజయానుభవాలను చెప్పి, చప్పట్లు కొట్టించుకుంటారు. ఇతనేమిటీ అనుకుని కూర్చుంది.

"మనిషిగా మనకున్న ఒక హక్కు తప్పు చెయ్యడం. ఆ తప్పుని ఒప్పుకుని, సరిదిద్దుకుని, తోటివారికది జరగకుండా కాపాడం మనిషిగా బాధ్యత. హక్కుతోబాటే బాధ్యతలు పెనవేసుకుని వుంటాయి. హక్కు అనుభవించాను. బాధ్యత నెరవేర్చడానికే ఈ టాపిక్ ఎంచుకున్నాను. " అంటూ మొదలు పెట్టి

కొన్ని అరుదైన కేసులు విశ్లేషించాడు. తనెక్కడ పొరపాటు పడ్డాడో వివరించి, మళ్ళీ అలాంటి కేస్ తనకెదురైనప్పుడు అదే పొరపాటు జరగకుండా ఏం చేశాడో చెప్పాడు.

"ప్రతిదీ స్వానుభవం వల్లే తెలుసుకోవాలంటే జీవితం సరిపోదు. త్వరగా ఎదగాలంటే తోటివారి అనుభవాలు మనకు పాఠాలవ్వాలి."

ఒక అంతర్జాతీయ వేదికమీద ఎంతో మంది విద్యార్థులకోసం తన తప్పులు చెప్పుకోగలగడం, వాటిని అతను విశ్లేషించిన తీరు, 'ఎంతో బాగుంది' అనుకుంది గౌతమి.

ఆమెకతను కొత్తగా కనిపించాడు . అప్పటివరకూ , అతని పట్ల ఉన్న అసౌకర్యమైన భావాలన్నింటినీ ఆ ఉపన్యాసం తుడిచేసింది. టాక్ ఐపోయినా అందరూ ప్రశ్నలతో అతన్ని ఇంకా మాట్లాడిస్తున్నారు.

స్టేజ్ దిగి వస్తూ గౌతమిని చూశాడు. ఆమె కొత్త వ్యక్తిలా కనిపిస్తూ ఉందని చూస్తూ నిల్చున్నాడు. అతనిలో కొత్త వ్యక్తి ని చూస్తూ ఆమె కూడా నిల్చుంది. ఇద్దరి చూపులా విడిపోకుండా రెండు క్షణాలు కలిసే ఉన్నాయి. ఆమెను గుర్తించినట్టు చిన్నగా నవ్వాడు. ఆ చిన్ననవ్వు తో అతనికి తనమీద కోపం ఏదీ లేదని అర్థమైంది. ఆమెకూడా చిరునవ్వు నవ్వింది.

లంచ్ లో ఇద్దరూ కలిశారు. ప్లేట్స్ తీసుకుని ఒక పక్కగా నుంచున్నారు.

"మీ టాక్ చాలా బాగుంది. ఇట్స్ డిఫరెంట్." ఆమె మాటల్లో ప్రశంసకు

"థాంక్స్" అన్నాడు

అతని లెక్చర్ లో కొన్ని విషయాలు మాట్లాడుకున్న తర్వాత

"మీరివాళ కొత్తగా కనిపిస్తున్నారు. బాగున్నారు"

"జేన్ గొడవ చేసింది ఇలా రెడీ కావాలని. " దూరంగా తమ జూనియర్ గా పనిచేసే జేన్ ని చూపించింది. చీరకట్టుతో సతమతమవుతూ హడావుడిగా తిరుగుతోంది జేన్.

"మీరంతా బాగా స్నేహితులైనట్టున్నారు."

"అవును." జేన్ వంక అప్యాయం గా చూస్తూ చెప్పింది. జేన్ దూరం నుండి వీళ్ళ వంక నవ్వుతూ చెయ్యూపింది.

చాలారోజుల తర్వాత ఆమెను సంతోషంగా చూస్తున్నాడు.

"ఎలా ఉంది డిపార్ట్ మెంట్ పని. మీరు బాగా మేనేజ్ చేస్తున్నారని విన్నాను . బట్ సారీ! "

"ఎందుకు సారీ?" అర్థం కాలేదామెకు

"డిపార్ట్ మెంట్ లో పనంతా మీమీద వదిలేసినందుకు."

"అదేం లేదు. ఐ యాం హాపీ. వాళ్ళంతా చాలా మంచి పిల్లలు."

"నిజంగా? వెరీ గుడ్." వాళ్ళు ఆమెతో కలిసి పనిచేస్తున్నందుకు సంతోషంగా ఉందన్నాడు.

"కానీ నేను లేకపోతే, పని ఎక్కువ కాలేదా?"

"అదేం లేదు. నాకు చాలా బాగుంది"

"ఏదీ, నేను లేకపోవడమా?" నవ్వాడు.

ఆమె తల వంచుకుని నవ్వి, మళ్ళీ అతని వంక చూసి,

"మీరిలా కూడా మాట్లాడగలరని నాకు తెలియదు" ఇంగ్లీషులో చెప్పింది.

"మీరన్నది కూడా నిజమే. మీరు లేకపోవడం వల్ల వాళ్ళంతా నాకు క్లోజ్ అయ్యారు."

ఆ తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ లంచ్ టైం లోనూ, కాఫీ బ్రేక్ లోనూ చాలా విషయాలు మాట్లాడుకునేవాళ్ళు. సంభాషణలో వ్యక్తిగతమైన విషయాలు చాలా అరుదుగా వచ్చేవి . ఎప్పటికప్పుడు అతనికి చేసిన అవమానానికి క్షమాపణ అడగాలని అనుకునేది కానీ ఆ విషయం గుర్తులేనట్లే ఉండేది అతని ప్రవర్తన.

ఎప్పుడో ఒక సారి అడిగింది.

“మీ ఫాదర్ మన కాలేజ్ ప్రొఫెసర్ కదా, ఇప్పుడెక్కడున్నారు.”

“ నాన్న కొన్నాళ్ళు పెరాలసిస్ తో బెడ్ మీదే ఉన్నారు. పోయిన సంవత్సరమే పోయారు.

కొలీగ్స్ మాటల్లో తెలిసిందేమిటంటే , అతనికి తన పాపంటే చాలా ఇష్టమని. అతని భార్య ఎలా ఉంటుందో , ఏం చేస్తుందో అనుకుంది.

అతని మాటల్లో హాస్యానికి ఆమెకు నవ్వుస్తూ ఉండేది. .అతనేది మాట్లాడినా నవ్వుకుండా ఉండలేకపోయేది.

ఓ సారి పాప మొదటి పుట్టిన రోజు అని అందరికీ లంచ్ ఏర్పాటు చేశాడు.

ఆ రోజు ఆమె తో నిలబడి మాట్లాడుతుంటే నవ్వాపుకోలేక

" నేనెప్పుడూ ఇలా చీటికి మాటికి నవ్వడం ఎరగను. మీతో కష్టం గా ఉంది.”

అతనితో చెప్పింది.

“పోనీ నేను మాట్లాడడం మానెయ్యనా? “

“ఎలా మానేస్తారు. ఒక చోట పని చేసేటపుడు మాట్లాడకుండా ఎలా?”

“పోనీ, నేను వేరే ఉద్యోగం చూసుకోనా?”.

“డిపార్ట్ మెంట్ లో మీరు లేకపోతే ఎలా? అయినా నెక్స్ట్ మంత్ నేనే వెళ్తున్నాను.” అంది.

మొదట్లో కొన్ని జాబ్స్ కు అప్లై చేసినట్టు, వాటికి సంబంధించిన ఇంటర్వ్యూ కు అటెండ్ అయినట్టు చెప్పి

“నిన్నే ఆఫర్ కంఫర్మ్ అయింది. రెండు మూడు నెలల్లో జాయిన్ అవుతాను.” అని చెప్పింది.

ఎక్కడో , ఏమిటో వివరాలు తెలుసుకున్నాడు.

మూడు నెలల తర్వాత ఆమె చిన్న పిల్లలకు సర్టిఫై చేసే సైకాలజీ హాస్పిటల్ లో చేరింది. వెళ్ళబోయే ముందు ఆమె కోసమని చిన్న పార్టీ అరేంజ్ చేశారు. ఆమెతో పనిచేసే వాళ్ళంతా ఆమె వెళ్ళిపోతున్నందుకు చాలా బాధపడ్డారు. జేన్, రాబర్ట్ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నారు.

రామచంద్ర మాత్రం షేక్ హాండ్ ఇచ్చి "ఆల్ ది బెస్ట్. చాలా మంచి హాస్పిటల్. అక్కడ పోస్టింగ్ రావడం అంత తేలిక కాదు . మీరు చాలా అదృష్టవంతులు. " అతను సంతోషంగా చెప్తుంటే ఆమెకెందుకో నిరుత్సాహంగా అనిపించింది. తను వెళ్ళిపోతున్నందుకు అతనికి కొద్దిగా అయినా బాధ లేదే అని.

ఆమె ముఖం ముడుచుకుపోవడం గమనిస్తూనే ఉన్నాడు.

విజ్ఞానం నిండిన ఆమె కళ్ళల్లో , లౌక్యం ఎరగని అమాయకత్వం ఎప్పుడూ కనిపిస్తూనే ఉంటుంది. ఆ క్షణం లో ఆమె తనకెంతో దగ్గరైనట్టనిపించింది అతనికి.

‘తను తప్ప ఎవరున్నారు అమ్మాయికి ? ఈమెను జాగ్రత్తగా చూసుకోవాల్సిన బాధ్యత తనదే’ అనుకున్నాడు.

ఆమె అమాయకపు బుగ్గని చేత్తో స్నేహంగా తాకాలని అనిపించింది.

కాసేపు అక్కడే ఉంటే ఆ పని చేస్తానేమోనని భయపడ్డాడు.

తనలో కలిగిన ఆ భావాలకు కంగారుపడి, వెంటనే ఏదో పనికల్పించుకుని అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాడు

ఆమె కొత్త హాస్పిటల్ లో చేరిన రెండు మూడు నెలల తర్వాత, ఓ రోజు ఆమె పనిచేసే హాస్పిటల్ రిసెప్షన్ లో డా. రామచంద్రను చూసింది.

అదురెళ్ళి " ఎలా ఉన్నారు? ఏమిటిలా వచ్చారు?" అని అడిగింది.

"సత్యను జాయిన్ చెయ్యడానికి వచ్చాను"

"సత్య ఎవరు?"

"మా పాప. తనకు క్లెఫ్ట్ పాలేట్ సర్జరీ కు రేపు అపాయింట్ మెంట్ ఇచ్చారు"

'పాపకు క్లెఫ్ట్ పాలేట్?' ఆశ్చర్య పడింది.

వెంటనే కంప్యూటర్ లో రేపటి లిస్ట్ చూసింది. చాలా పెద్ద లిస్ట్. అందులో సత్య, పదిహేను నెలలు అన్న పేరు మీద వివరాలు చూసింది.

పాప ఏ వార్డ్ లో ఎడ్మిట్ అయిందో చూసింది. ఒక సారి ఎగ్జామినేషన్ రూం లోకి తీసుకురమ్మని చెప్పే పాపను తీసుకుని వచ్చారు స్టాఫ్. ఆమె తన గదిలోనే పాపను పరీక్ష చేసింది.

మరుసటి రోజు పాపను ఆపరేషన్ థియేటర్ కు అతనే తీసుకొచ్చాడు. పాప తల్లి కనిపించ లేదు. బహుశా రూం లోనే ఉండి ఉంటుంది. ఆ రోజు ఆపరేషన్ లిస్ట్ చాలా పెద్దగా ఉంది.

తర్వాతి రోజు మొదటి కేస్ గా రామచంద్ర వాళ్ళ పాప సర్జరీ అయింది. గౌతమీ చేసింది. సర్జరీ అయిన తర్వాత కూడా ఆమె దగ్గరుండి అన్ని విషయాలూ చూసుకుంది. పాపను డిస్చార్జ్ చేసే రోజు , రామ చంద్ర పనిచేసే హాస్పిటల్ ఛీఫ్ వచ్చారు.

'హాస్పిటల్ లో పని ఎలా ఉందో, ఆమెకు సౌకర్యంగా ఉందో లేదో' వివరాలు అడుగుతూ గౌతమి దగ్గర చాలా సేపు కూర్చున్నాడు.

అంతలో రామ చంద్ర వచ్చాడు. పాపను తీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళామంటూ. ముగ్గురూ కలిసి పాప ఉన్న గదికి వెళ్ళారు. పాపతో పాటు ఓ యువతి ఉంది. నీలం రంగు చీరకట్టుకుని తెల్లగా, బొద్దుగా ఉంది ఆమె. పొడుగాటి జుట్టు, చేతులకు బంగారు గాజులు. మెడలో నల్లపూసలు. నవ్వుతూ ఆహ్వానించింది వీళ్ళను. ఆమె నవ్వుతుంటే సొట్టలు పడే బుగ్గలు.

సర్జరీ జరిగిన దగ్గర్నుండీ ఆమెను, పాప దగ్గర చూస్తూనే ఉంది గౌతమి. పని హడావుడిలో ఆమెతో ఎక్కువగా మాట్లాడింది లేదు.

“ ఇవన్నీ చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు. ఎందుకంటే రామచంద్ర ఉంటారు కదా , అయినా సరే మీరు వినండి” అంటూ ఇంటి వద్ద తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తలు చెప్పింది.

" డా. గౌతమి అని ఇది వరకు మాతోనే పనిచేశారు" ఆ యువతితో రామ చంద్ర చెప్పాడు.

“మీ గురించి రామూ చెప్తుంటాడు” చెప్పి రామచంద్రవంక చూసి నవ్వింది.

"శ్రావణి" అంటూ ఆమెను గౌతమికి పరిచయం చేసేంతలో, ఆమెకేదో కాల్ రావడం తో బయటకు వెళ్ళాల్సి వచ్చింది.

ఓ పావుగంట తర్వాత రూం కు వచ్చి పాప డిస్చార్జ్ కు అవసరమైన పేపర్స్ రామ చంద్రకు ఒప్పజెప్పింది. పాపను తీసుకుని రామచంద్ర వెళ్తుంటే ఆమె వచ్చి గౌతమి చేతులందుకుని స్నేహపూర్వకంగా కృతజ్ఞతలు చెప్పింది.

వాళ్ళను పంపించే సమయం లో ఛీఫ్ కూడా ఆమెతోనే ఉన్నాడు. హాస్పిటల్ ముందున్న కార్ పార్క్ వరకూ వెళ్ళి వీడ్కోలు చెప్పింది.

వాళ్ళు వెళ్ళాక ఛీఫ్ “డ్యూటీ అయిపోయిందా గౌతమీ , నిన్ను ఇంటిదగ్గర డ్రాప్ చేస్తా” అన్నాడు.

ఆమె తన బాగ్ తెచ్చుకుని ఆయనతో పాటు నడిచింది.

హాస్పిటల్ ఆవరణలో ఎత్తైన చెట్లు గాలికి ఊగుతున్నాయి. సాయంకాలపు చల్లగాలి హాయిగా వంటికి తగులుతోంది. మనుషులెవరూ లేరు.

కొద్ది దూరం లో ఉన్న కాఫీ షాపు చూపించి “కాఫీ తాగుదామా” అన్నాడు.

ఇద్దరూ వెళ్ళి కూర్చున్నాక ఆమె వెళ్ళి కాఫీ ఆర్డరిచ్చి ఆయన ఎదురుగా కూర్చుంది.

"గౌతమీ, నిన్న తమ్ముడు ఫోన్ చేశాడు. నువ్వెలా ఉన్నావని. చెప్పాను. చాలా సంతోషపడ్డాడు"

ఆమె వింటోంది.

"నాకు వాడిలాగా పద్ధతిగా మాట్లాడడం తెలియదు గౌతమీ." అని కాసేపాగి “మీ పేరెంట్స్ వాడికి బాగా తెలుసన్నాడు. అందుకని నా మీద ఇంకో బాధ్యత పెట్టాడు. ఒక సారి ఆలోచించు. ఎప్పుడూ పనీ , హాస్పిటలేనా. నీకో జీవితముందని మర్చిపోతే ఎలా. ”

ఆ సంభాషణ ఎటు వెళ్తోందో గమనించింది.

పెళ్ళి.

తనకు పెళ్ళి.

పెళ్ళి, భర్త, పిల్లలు , సంసారం ఇవన్నీ తనకు సరిపోయే విషయాలేనా?

ఇలా హాస్పిటల్ పని చేసుకోవడం బాగానే ఉందికదా. మనసులోనే నిట్టూర్చింది.

" రామచంద్ర లాంటి మనిషి చాలా అరుదుగా కనిపిస్తారు."

అతని గురించి తనకెందుకు చెప్తున్నాడో ఆమెకు అర్థం కాలేదు

“నిన్ను చిన్నబుచ్చాలని అనుకోకపోతే ఒక విషయం చెప్పనా, ఇప్పుడు నువ్వు చేసే ఉద్యోగానికి ఎంతో మంది అప్లై చేశారు. ఈ హాస్పిటల్ డైరెక్టర్ కు రామచంద్ర బాగా తెలుసు. ఇక్కడ అతనంటే అందరికీ ఎంతో గౌరవం. అతను నీ గురించి ఇచ్చిన రిఫరెన్స్ వల్లే నీకీ వుద్యోగం వచ్చింది.

అతనికి నువ్వంటే ఎంత గురి లేకపోతే వాళ్ళపాపకు నీతో సర్దరి చేయిస్తాడు. నాతో కూడా నీగురించి ఎంతో గొప్పగా చెప్తాడు గౌతమీ."

అయితే ఆమెకేమీ అర్థం కాక చీఫ్ వంక చూస్తోంది.

"మీరిద్దరూ ఒకే రకమైన వ్యక్తులు గౌతమి. వృత్తి అంటే ప్రాణమిస్తారు. మీ ఇద్దరూ జంటగా అయితే బాగుంటుంది."

“అతనికి పెళ్ళైపోయింది కదా సర్?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“రామచంద్రకు పెళ్ళైందా? నాకు తెలియకుండానా?” ఆయన ఇంకా ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“మరి ఆ పాప? పాప తల్లి? ఇప్పుడే చూశాం కదా! ”

“ఓ శ్రావణి గురించా నువ్వు చెప్పేది. పాప తల్లికాదు. మేనత్త. రామచంద్ర చెల్లెలు. ప్రస్తుతం ఆ పాపను అతని చెల్లెలే చూస్తోంది. ఆపాప రామచంద్ర కూతురనుకున్నావా? ఆ పాపకు క్లెఫ్ట్ ఉందని హాస్పిటల్ లో ఎవరో వదిలేసి వెళ్ళే రామచంద్ర ఎడాప్ట్ చేసుకుని పెంచుకుంటున్నాడు.”

అలాగా..అతనికింకా పెళ్ళికాలేదా?

ఆలోచనలో పడింది.

ఆమె ఆలోచించడం ఆయన వేరేగా అర్థం చేసుకుని, “నీకిష్టం లేకపోతే, పాపను తన దగ్గరే ఉంచుకోవడానికి అతని చెల్లెలు సిద్ధంగానే ఉంది. .” అనబోయాడు.

“లేదు ,లేదు.” కంగారుగా ఆయన్ని వారించింది. గౌతమి.

“అతను ఇంతకాలం పెళ్ళైందికు చేసుకోలేదు.” అడిగింది.

“వాళ్ళ నాన్న పెరాలిసిస్ వచ్చి బెడ్ మీద పేషంట్ లా దాదాపు పదేళ్ళున్నాడు రామూతోనే. ఆయన మంచం మీద ఉన్నందుకు మొదట్లో ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. ఆ తర్వాత రామూయే ఆ ఆలోచన మానుకున్నాడు.”

కాసేపాగి ఆయనే

“ఆలోచించు గౌతమీ. మంచి అబ్బాయి. మీ ఇద్దరూ ఒకటైతే బాగుంటుంది.”

కాఫీ అయిపోయింది. ఇద్దరూ కార్లో కూర్చున్న తర్వాత పెద్దగా ఏం మాట్లాడుకోలేదు.

ఆమె అపార్ట్ మెంట్ వచ్చాక, దిగబోతుండగా చెప్పాడు.

“రేపు ఆదివారం రామూని పంపిస్తాను. ఒక సారి ఇద్దరూ మాట్లాడుకోండి గౌతమీ. వర్లేదా? ఆలోచించి నాకు మెసేజ్ పెట్టు . గుడ్ నైట్” చెప్పి ఆయన వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమెకేం బదులివ్వాలో తెలియలేదు.

అన్నీ త్వరగా ముంచుకొస్తున్నట్టనిపించింది. చలిగాలి రివ్వు మని చెంపలకు తగిలింది.

ఫ్లాట్ లోపలికి వెళ్ళాక కోట్ తీసి ఎక్కడో తగిలించి, సోఫాలో కూర్చుంది. మనసంతా ఖాళీగా ఉంది. అలా అని ప్రశాంతంగా లేదు. తను స్త్రీగా , ఒకరికి భార్యగా అవన్నీ ఎలా . అవన్నీ తనకేం తెలుసు. చదువు, పరీక్షలు, పని పేషంట్స్, ఇవన్నీ బాగానే మేనేజ్ చెయ్యొచ్చుగానీ, స్త్రీగా, ఒకరికి భార్యగా అవన్నీ సాధ్యమేనా?

తెలియకుండానే అతనికి పెళ్ళికాలేదు అనగానే ఎక్కడో సంతోషం గా ఉంది.

ఆ రోజు ఆదివారం. అతను వచ్చే రోజు. తెల్లవారకముందే మెలకువ వచ్చేసింది. బాల్కనీ లోకి వచ్చి నుంచుంది. సిటీ ఇంకా నిద్రలేవలేదు. పక్షులు మాత్రం గొడవ చేస్తున్నాయి.

రామచంద్ర

పేరు తలపుకు రాగానే ముఖం లో చిరునవ్వు వెలిగింది. ఇద్దరు కలిసి పనిచేసిన రోజులు గుర్తొచ్చాయి. తను చేసిన అవమానం కూడా గుర్తొచ్చింది.

లోపలికి వచ్చేసింది.

ఉదయం ఎనిమిది అవుతుండగా స్నానం చేసి ఆకాశం రంగు షిషాన్ చీర కట్టుకుంది. ఎప్పుడూ లేనిది అతనికోసం ఎదురుచూస్తుంటే ఎప్పుడూ లేనంత టెన్షన్ అనుభవించింది. కాసేపాగిన తర్వాత చీర మరీ స్పెషల్ గా ఉందనిపించి , మామూలు డ్రెస్ వేసుకుందామనుకునేసరికి డోర్ బెల్ మోగింది.

గుండె చప్పుడు ఆమె లెక్కబెట్టుకోవచ్చన్నంతగా చెవుల్లో వినిపించింది.

తలుపు తీసి, అతన్ని లోపలికి రమ్మంది.

వేరే ఉద్దేశం తో కలవడం ఇద్దరికీ కొత్తగా ఉంది. కాఫీ తాగుతూ ఏవో ప్రొఫెషన్ కబుర్లు మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఎంత సేపైనా విషయానికి రావడం ఇబ్బందిగా ఉందని.

“గౌతమీ.. ఒక డ్రైవ్ కు వెళ్దామా?” అన్నాడు.

బయటకు వచ్చి అతనితోబాటే నడుస్తుంటే అతను చాలా పొడుగ్గా ఉన్నట్టు , తను అతనికి భుజాలవరకూ వస్తున్నట్టు గమనించింది.

కార్లో కూర్చున్నాక, ఆమె చీరచెంగు లోపలికి సర్దుకోమని చెప్పి జాగ్రత్తగా డోర్ వేశాడు. రోడ్లన్నీ ఖాళీగా ఉన్నాయి.

అతను రోడ్ వంక చూస్తూ డ్రైవ్ చేస్తూ , ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుతున్నాడు.

“ఇప్పుడున్న జీవితం బాగానే ఉంది, ఇప్పుడు కొత్తగా పెళ్ళి అనేది ఎందుకో అర్థం కావడం లేదు.” అంది ఆమె

“తోడు కోసం. కష్ట సుఖాలు పంచుకునే తోడు కోసం.”

“దానికి ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారా?”

“ అనుక్షణం మీకు మాత్రమే తోడుగా నిలిచే ఒక ప్రత్యేకమైన ఫ్రెండ్ దొరుకుతాడు. ఊ ...ట్రస్ట్ మీ ! ఇవాళ మనిద్దరం ఎలా ఉన్నామో అలానే ఉంటాము. మిమ్మల్నెప్పుడూ మామూలు స్త్రీగా చూడను. మీనుండి ఏదీ ఆశించను. ఇద్దరం కలిసి బతుకుదాం. కలిసి ఎదుగుదాం. అంతే. పెళ్ళివల్ల మీరు భయపడే మార్పులేమీ రావని మాత్రం మాట ఇవ్వగలను. మీరు ఎలా ఉండాలనుకుంటే అలానే ఉండండి. నావైపు నుండి ఏ ఇబ్బందులూ రావనే అనుకుంటున్నాను. మీరేమైనా అడగాలనుకుంటే చెప్పండి ” అతని ఎప్పటిలా హాస్యంగా కాకుండా సీరియస్ గా మాట్లాడాడు. .

ఒక చోట కారాపాడు. అక్కడ దారికి రెండువేపులా పూలచెట్లు.

ఇద్దరూ కార్లోనే కూర్చున్నారు.

ఎంతోసేపు మౌనం తర్వాత ఆమె అంది.

"మరి నా వల్ల ఇబ్బంది వస్తే?" అడిగింది.

"ఐ కెన్ హాండిల్" అన్నాడు.

చిన్నగా నవ్వింది.

"పాప విషయంలో నీకేమైనా అభ్యంతరాలుంటే చెప్పు." అడిగాడు

"లేదు. లేదు. నాకు ఆ విషయంలో నేను చాలా సంతోషంగా ఉన్నాను. కాకపోతే స్వంతంగా పిల్లలు కావాలనుకోవడం లేదు. ప్రెగ్నెన్సీల వల్ల ప్రొఫెషన్ కు దూరం కావడం నాకు మొదటినుండి ఇష్టం లేదు."

ఆమె చూపులో అంగీకారం చూసి, ఆమె చెయ్యి ఇవ్వమన్నట్టు అతను చెయ్యి చాపాడు.

అతని చేతిలో ఉన్న ఆమె చేతిని పెదవులకానించుకుని "నీ ఇష్టం " అన్నాడు.

ఓ నెలరోజుల తర్వాత ఆమె తల్లి దండ్రులు వచ్చారు. అతని చెల్లెలు బావగారు పెళ్ళిపనులు చూసుకున్నారు. ఛీఫ్ , డిపార్ట్ మెంట్ సభ్యుల మధ్య హడావుడిలేకుండా ఆఫీసులో పెళ్ళిచేసుకున్నారు.

అల్లుకోవడం తీగెకెంత అవసరమో, ఆధారానికంతకన్నా అవసరమైంది. ఒకరి మీద ఒకరికున్న మీదున్న కాంక్ష వల్ల ఇద్దరి కళ్ళూ ఎరుపుతో తడిశాయి .

ఆమె బుగ్గలు చంద్రకాంత లయ్యాయి !

ఎరుపెక్కిన పెదవులు వణికాయి

అదురుతున్న పెదవులపై అతను తన చూపుడు వేలుంచాడు . అంతకన్నా అర్థమైన ఆధారాన్ని వెతికింది. ఊహించని ఆహ్వానం అతనికి బహుమానమైంది.

స్వర్గలో సుఖముందని ,

సుఖం వల్ల స్పృహ తప్పుతుందని మొదటిసారి తెలిసొచ్చింది ఆమెకు.

ఎవరు సృష్టించారీ సంతోషాలను?

ఆ ప్రకృతికి తలవంచి కృతజ్ఞత తెలుపుకోవాలి అనిపించింది.

తనలోని స్త్రీని అన్వేషించి, ఆవిష్కరించిన అతనంటే ఇష్టమనిపించింది . అది మాటల్లో చెప్పలేక నిస్సహాయురాలిలా నిట్టూర్చింది !

వాలిన రెప్పలనుండి ఓ ముత్యపు బిందువు ఆభరణమైంది.

ఆ తర్వాత రోజు ఆ రోజు ఆమెకు డ్యూటీ లేదు. అతను మాత్రమే హాస్పిటల్ కు తయారవుతున్నాడు. లేత గులాబిరంగు షిఫాన్ చీర కట్టుకుంది. అతను రెడీ అవుతున్నంత సేపూ అతనివెంటే తిరుగుతోంది.

ఆమె అలా తోడుగా నడవడం, ఆ దగ్గరి తనం ఇంకేవో పనులకు పురమాయిస్తుంటే, తొందరగా తెమలాలన్న కొద్దీ ఆలస్యం అవుతోంది.

షెల్ఫ్ లో ఉన్న సాక్స్ తీసుకుని కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఏదో కేసు విషయం మొబైల్ లో మాట్లాడుతూ ఒక చేత్తో సాక్స్ వేసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఆమె అతని ఎదురుగా చిన్న స్టూల్ వేసుకుని అతని కుడి కాలు వళ్ళో పెట్టుకుని సాక్స్ తొడిగింది. ఫోన్ లో సంభాషణ అయిపోగానే

"గాతమీ, నాకు చాలా సిగ్గుగా ఉంది. ఎంత గొప్ప సర్జన్ వి, నువ్విలాంటి పనులు చెయ్యడం ప్లీజ్.."

అతని రెండు చేతులూ అందుకుని చెంపలకానించుకుంది. ఒక అరచేతిలో ముద్దుపెట్టి,

" అన్నిట్లోనూ సమానం కాదు" అంది

" నిజమా?"

"అవును, నిన్న తెలిసింది" ఇంకో అరచేతిలో కూడా ముద్దుపెట్టింది.

"అయినా సరే , నాకిలా వద్దు , ప్లీజ్"

మౌనంగా కూర్చుంది.

"ఏంటిది కోపమా? చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది నీకు కోపం రావడం మొదటి సారి చూస్తున్నాను." కంగారుగా అన్నాడు.

" నాకేదైనా చెయ్యాలనిపిస్తే , నువ్వు కాదంటే కోపం రాదా ? "

"ఇదంతా చాలా కొత్తగా ఉంది నాకు, అమ్మాయిల అలక ఎలా డీల్ చెయ్యాలో తెలియదు."

అతని వంక చూసి నవ్వింది.

"నాకు ఎదురు చెప్పకుండా ఉంటే చాలు."

"నేనంటే ఇంత ఇష్టమా?" అడిగాడు ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ

అతని మీదెంత ఇష్టం ఉందో చెప్పాలనుకుంది. అది తెలియజెప్పాలని , కళ్ళెత్తి చూడబోయింది. కళ్ళు కలపగానే ఓడిపోయింది, ఓటమి గర్వంతో మరింత సిగ్గుపడింది.

అతని ఎడమ కాలిని చేతుల్లోకి తీసుకుని, బొటనవేలిని నెమ్మదిగా ముద్దుపెట్టుకుంది.

అతని వళ్ళంతా సుఖమైన అనుభూతితో తుళ్ళిపడింది.

అతను వంగి ఆమె ముఖాన్ని రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుని కళ్ళలోకి చూస్తూ,

“ఒక అమ్మాయి , అదీ నీలాంటి అమ్మాయి ఇంతగా, ఇలా ప్రేమిస్తుందని నాకు తెలియదు.” ఆమెకు మాత్రమే వినిపించేంత నెమ్మదిగా అన్నాడు.

“నువ్వు కలిసేవరకూ నాకూ తెలియదు.”

- పథ్యాలుగో కథ -

నేను బాగా రద్దీగా ఉండే ఒక డెలివరీ యూనిట్ కు హెడ్ గా పనిచేస్తున్న రోజుల్లో.....

వీకెండ్ తర్వాత రోజు, ఏదో తెలియని హడావుడి, తొందరా, నేను గబగబా నడవకపోతే కొంపలు ముంచుకుపోతాయన్న ఆదుర్దా, ఉంటుంది.

నెమ్మదిగా, చిరునవ్వులు చిందిస్తూ , ఆహ్లాదంగా , పనికి వెళ్ళేవాళ్ళని చూస్తే నాకు అంతులేని అసూయ. నేనెప్పుడూ అలా వెళ్ళలేదు.

ఎప్పటికైనా అలా స్థితప్రజ్ఞత సాధించాలి.

స్థితప్రజ్ఞత, ఆమాట పలకడమూ, పొందడమూ రెండూ కష్టమైనవే!

ఇప్పుడా కష్టమైన స్థితి ఎందుకులే, ఏదో రోజులిలా గడిచిపోతున్నాయిగా అనుకుంటూ అలా ఉరుకులు , పరుగులు పెట్టుకుంటూ వెళ్ళా , డిపార్ట్ మెంట్ చేరే సరికి, బయట ఒక సన్నివేశం కనిపించింది. బయటి వాతావరణాన్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తే , లోపలేం జరుగుతుందో కొంత సమాచారం కూడా తెలుస్తుంది.

రిసెప్షన్ లో ఉన్న సోఫాలో ఓ వయసు మళ్ళినావిడ, ఒక యువకుడు కూర్చుని ఉన్నారు.

ఆవిడ తెలుపు రంగు జరీచీర కట్టుకుంది. ఆవిడ ఎక్కడ కూర్చున్నా, అదెప్పటికీ నలగదు అన్నంత పద్ధతిగా కూర్చుంది. చేతులకు , మెడలోనూ విలువైన వజ్రాల నగలున్నాయి. లేత పసుపు శాలువా కప్పుకుంది. శాలువా మెత్తదనం, దానిమీద ఉన్న సున్నితమైన ఎంబ్రాయిడరీ డిజైన్ చూస్తే అది చాలా ఖరీదైనదిలా ఉంది. ఆవిడ వయసులో ఉన్నప్పుడు ఎలా ఉండి ఉంటుందో ?

ఆవిడని చూడగానే ఒక మాట స్ఫురించింది.

'రాజమాత '

అతనికి ఓ పాతికేళ్ళుంటాయేమో. చాలా చక్కగా ఉన్నాడు. చాలా అధునాతమైన దుస్తులు వేసుకున్నాడు. ఆడపిల్లలు స్వంతం చేసుకోవాలనిపించే మచ్చలేని అందమైన చర్మం . ఆమె కొడుకులా ఉన్నాడు. ఆ పోలికలు, ఆ రంగు అచ్చం తల్లిపోలిక.

ఎర్ర బడిన కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నాడు. ఆమె ఓదారుస్తోంది. కొడుకుని తల్లి ఓదారుస్తోంది అంటే లోపల అతని భార్యకు గానీ, భార్య కడుపులో బిడ్డకు గానే ఏదో ప్రమాదం జరిగి ఉంటుంది .

వాళ్ళను పలకరించబోయి ఆగాను. ఏం జరిగిందో తెలుసుకుంటే మంచిదని అనుకుని లోపలికి వెళ్ళాను. నా సెక్రటరీ రోజ్ లీనా , వచ్చింది. నన్ను బద్ధకస్తురాలిని చేసేంత చురుకైన పిల్ల. స్పీడు విపరీతం . తను లేకపోతే కాళ్ళు చేతులూ ఆడవు నాకు. కాకపోతే ఆమె

మొహం మీద కనిపించే కలగలపు రంగుల మిశ్రమం నా కళ్ళను శ్రమ పెడుతుంటాయి. ఆ రోజు నేను అటెండ్ అవాల్సిన కార్యక్రమాలు ఏమిటో ఒక అయిదునిముషాల్లో చెప్పేసింది. అవసరమైన పేపర్లు ఫోల్డర్ లో పెట్టి ఇచ్చింది.

అవి తీసుకుని ప్రతి ఉదయం జరిగే డిపార్ట్ మెంట్ మీటింగ్ కు వెళ్ళాను.

ప్రతి ఉదయం, ఒక మీటింగ్ జరుగుతుంది. క్రితం రోజు డ్యూటీ చేసిన డాక్టర్లు , ఆ రోజు డ్యూటీలో దిగబోయే డాక్టర్స్ కు ముందు రోజు జరిగిన కేసుల వివరాలు అందజేస్తారు. ఎవరు ఔట్ పేషంట్ క్లినిక్ లో కూర్చోవాలి, ఆపరేషన్ థియేటర్ కు వెళ్ళాల్సిన కేసులేంటి, వాటికోసం ఎవరు వెళ్ళాలి, డెలివరీ రూం లో ఏమేం చెయ్యాలి, ట్రీట్ మెంట్ కు సంబంధించిన విషయాలు ఇలాంటివన్నీ చర్చకొస్తాయి.

నేను బయట చూసిన సన్నివేశం తాలూకు వివరాలు ఓ పదినిముషాల తర్వాత చెప్పారు. ఒక అమ్మాయికి రెండో సారి కూడా గర్భం పోయింది. లోపలి బిడ్డ అయిదోనెలలోనే చనిపోయింది. ఎన్ని పరీక్షలు చేసినా సరే కారణం దొరకలేదు. వాళ్ళ కుటుంబం చాలా బాధతోనూ , ఆగ్రహంగానూ ఉన్నారు.

మీటింగ్ అయిపోయాక నేను ఆ పేషంట్ ని చూడడానికి వెళ్ళాను. కళ్ళుమూసుకుని పక్కకు తిరిగి పడుకుని ఉంది. ఆమె పక్కన ఎవరూ లేరు. పైల్లో ఆమె పేరు చదివి పేరు పెట్టి పిలిచాను. వెంటనే లేచి వెనక్కు జరిగి దిండుకు ఆనుకుని కూర్చుంది. బహుశా ఇరవై ఏళ్ళుంటాయేమో. చామన ఛాయ. తనేదో తప్పు చేసినట్టు, కళ్ళు దించుకుని వుంది . భుజం మీద చెయ్యి వేసి, "బాధపడకు " అన్నాను.

ఆమె 'సరే' అన్నట్టు తలూపింది.

“ఏమన్నా తిన్నావా?”

తిన్నానన్నట్టు తలూపింది కానీ కళ్ళు దించుకునే, పక్కనే ఉన్న దుప్పటిని మెలిపెడుతూ ఉంది. మనకు ఎక్కువగా ఉన్నంత మాత్రాన కనిపించిన ప్రతివారితోనూ పంచుకోలేము. అదీ మనసులో దుఃఖం విషయంలో, మరీ పిసినారితనం చూపిస్తాము. ఆ వాలిన రెప్పలనుండి ముత్యాల్లా రాలిపోతున్నాయి కన్నీళ్ళు. అవి దాచుకోవడానికి ఎంతో అవస్థపడుతోంది. ఆమెకెందుకో నాతోగానీ ఎవరితో గానీ ఏదో చెప్పుకోవాలని ఉన్నట్టనిపించలేదు. కన్నీళ్ళు పంచుకోవడం కన్నా అభిమానం దాచుకోవాలనుకుంటోందని నేనూ ఎక్కువగా మాట్లాడించలేదు.

జూనియర్ డాక్టర్స్ నా చుట్టూ ఉన్నారు.

ఈ పేషంట్ తాలూకు మనుషులెవరూ లేరే అని చిన్నగా వాళ్లనడిగాను.

“మీ ఆఫీసులో వెయిట్ చేస్తున్నారు మేడం” అని చెప్పింది డా. ప్రణవి.

రాత్రి ఆమెతో డ్యూటీ డాక్టర్స్ ఎవరున్నారో కనుక్కుని “ ఆ అమ్మాయిని జాగ్రత్తగా చూసుకోండి. కౌన్సెలింగ్ అయిన తర్వాతే పంపించండి” అని చెప్పి ఒప్పగించాను.

నేను నా రూం కు తిరిగి వచ్చేసరికి తల్లీ కొడుకులు అక్కడే ఉన్నారు. లోపలికి తీసుకెళ్ళి కూర్చోబెట్టి కేసుకు సంబంధించిన వివరాలు చెప్పబోతుంటే,

నేను చెప్పబోతున్న విషయాలు పూర్తిగా వినకుండానే అతను ప్రశ్నలు వేస్తున్నాడు.

“రెగ్యులర్ గా తను చెక్ అప్స్ కు వస్తోంది కదా , ఇది ఎలా జరిగింది.”

“ఎలా జరిగిందో ఇప్పుడే చెప్పలేము. ఎన్నో కారణాలుంటాయి. ఏ కారణం వల్ల ఇలా జరిగిందో తెలుసుకోవడానికి కొన్ని పరీక్షలున్నాయి. ఒక్కో సారి ఎన్ని పరీక్షలు చేసినా కారణం బయటపడకపోవచ్చు.”

బిడ్డ పుట్టిన తర్వాత చేయవలసిన పరీక్షలు వివరించాను.

వాటికి అతనంగీకరించలేదు.

“ఆ పరీక్షలవల్ల ఏదైనా కారణం బయటపడితే , ముందు ముందు జాగ్రత్త పడొచ్చు.”

“ఇప్పటికిది రెండో సారి. నా బిడ్డతో బాటు పెళ్ళైన వారికి పిల్లలు పుట్టి స్కూలుకి కూడా వెళ్తున్నారు. వీడి అదృష్టమే ఇలా అయింది.” ఆమె నిష్ఠూరంగా అంది.

“అలా అనకండి. ఇంకా చిన్న వయసే కదా. తప్పకుండా కలుగుతారు.”

“ఒక్క రోజు కూడా ఫ్రెండ్స్ తో కలవలేకపోతున్నాను.” అన్నాడు.

“ఎక్కడికి వెళ్ళినా అందరూ పిల్లలేరెందుకని అడిగేవాళ్ళే. పెళ్ళిళ్ళకు వెళ్ళడం కూడా మానేశాడు.” ఆమె చెప్పింది.

నిజమే! ప్రపంచంలో కొంతం శాతం జనం, వేరే వాళ్ళ వైఫల్యాలను ప్రస్తావించడం లో మిక్కిలి మోజు కనబరుస్తారు. వాళ్ళ ఆసక్తి , జిజ్ఞాసల వల్ల ఎదుటివారి గుండెలు ఎంత గాయమవుతాయో, మరల మరల అడగడం వలన వారి జీవితాలు ఎంత కల్లోలానికి గురవుతాయో తెలియని అజ్ఞానులేం కాదు. ఎదుటి వారు ఎంత బాధపడితే అంత సంతృప్తి!

పెళ్ళై ఆరైల్లు కూడా గడవకముందే 'విశేషమా, విశేషమా' అంటూ వెంటబడుతుంటారు. కానీ ఆ ప్రశ్న , ఎదుటి వారి సున్నితమైన వ్యక్తిగత సామర్థ్యాన్ని ప్రశ్నిస్తుందని తెలియక కాదు. అన్నీ తెలిసే! నా వరకు నాకు 'విశేషం' అన్న పదమంటే విశేషమైన అయిష్టత.

పెళ్ళైన వెంటనే గర్భం దాల్చి, పెరిగిన పొట్టతో తిరిగే ఆడవారు, తామెదో కష్టపడి ఆ పట్టా పొందినట్టు, అది సాధించలేని స్త్రీల పట్ల దిక్కుమాలిన దయ ఒకకబోస్తారు.

“గర్భాశయం లో ఏదైనా తేడా ఉందేమో చూశారా?”

“ ఆ అమ్మాయి రక్తం మా అబ్బాయి రక్తానికి సూటవలేదేమో?”

అతని తల్లి ప్రశ్నల మీద ప్రశ్నలేస్తోంది. ఆ ప్రశ్నల అస్మాలు ఆ భార్యాభర్తల సంబంధాలను దెబ్బతీసేవే . అన్ని ప్రశ్నలకూ చెప్పాల్సిన జవాబులు చెప్పాను.

వెళ్ళబోయే ముందు “మీ బాధ నాకర్థమవుతునే ఉంది. అది చాలా సహజం కూడా. కానీ, మళ్ళీ ప్రెగ్నెన్సీ వస్తుంది. అన్నీ మామూలుగా జరిగి, మీకు సంతానం కలగడం కూడా చాలా సహజంగా జరుగుతుంది. ఇవాళ దెబ్బ తగిలిందని, రేపూ అలా జరగదు కదా.” అన్నాను.

నా మాటలు వాళ్ళకేమీ రుచించలేదు. అసంతృప్తి, కోపంతో వాళ్ళ ముఖాలు కఠినంగా ఉన్నాయి.

కాసేపటికి నేను నా ఫైల్స్ తీసుకుని మీటింగ్ కు వెళ్ళబోతుంటే,

ఆమెను వీల్ చెయిర్ లో తీసుకెళ్తున్నారు. ఆమెకు కొద్ది దూరం లో, అతను పాంట్ జేబుల్లో రెండు చేతులూ పెట్టుకుని నడుస్తున్నాడు. కొద్ది దూరంలో అతని తల్లి నడుస్తోంది.

ఒకోసారి పెదవులకన్నా శరీరం లో ఇతరభాగాలే ఎక్కువగా మాట్లాడతాయి. ఆ భాష అర్థం చేసుకోగలిగిన వారికి గుండె బద్దలవడం అనే ప్రక్రియ చాలా తేలిక!

ఆ తర్వాత రెండేళ్ళకు రోజ్లినా సెక్రటరీగా రిజైన్ చేసి వెళ్ళిపోయింది. అప్పటివరకూ నేననభవిస్తున్న సౌకర్యాలేమిటో వెళ్ళిపోయాక నాకు తెలిశాయి. ఆమె లేకపోతే చాలా విషయాలు నాకు గజిబిజిగా అనిపిస్తున్నాయి. ‘నాకు సెక్రటరీ కావాలి, తొందరగా ఆ ఏర్పాటు చేయండో’ అని అధికారులను మొత్తుకుంటే , జరీనాను పంపారు.

జరీనాను చూడగానే ఎక్కడో చూసినట్లనిపించింది. నాకు వ్యక్తుల ముఖాలు గుర్తుపట్టడం లో విచిత్రమైన రోగం ఉంది.

బంగారపు షాపు ఓనర్ నేనంటే ఎంతో గౌరవం. నేను షాపులో అడుగుపెట్టగానే ఎదురొచ్చి పలకరిస్తాడు. ఆయనతో నేను కూడా బాగానే మాట్లాడతాను. కానీ అదే మనిషి రైల్వే స్టేషన్ లో కనపడితే ఎవరీ మనిషి అని తికమకపడి చచ్చిపోతాను.

మా అన్నయ్య బావమరిది అన్నయ్యతో కనిపిస్తే ఎంతో చక్కగా రిసీవ్ చేసుకునే నేను, ఆయన ఎయిర్ పోర్ట్ లో కనిపించి పలకరిస్తే తడుముకోవాల్సి వచ్చింది.

వాళ్ళకు సంబంధించిన మనుషులతో ఉన్నప్పుడు, వాళ్ళ పరిసరాల్లో వాళ్ళు ఉన్నప్పుడు మాత్రమే గుర్తు పట్టగలగడం ,లేదా తికమకపడిపోవడం అనేది నాకో పెద్ద సమస్య అయేది

జరీనాను ఇంతకు ముందు ఎక్కడ చూశానో గుర్తుకే రావడం లేదు.

వేరే యూనిట్ లో ఉన్న సెక్రటరీని నాకిచ్చారేమో.

అదే అడిగాను.

“ఇదివరకు సెక్రటరీగా ఎక్కడైనా పనిచేశావా?”

“లేదు మేడం నేనీ జాబ్ కు కొత్త. ఉద్యోగం రాగానే మొదటి పోస్టింగ్ మీదగగ్గరే.” అంది చిరునవ్వుతో.

నవ్వు మొహం. చిన్ని కళ్ళు. గడ్డం మీద చిన్న సొట్ట. అందగత్తె అని చెప్పలేం కానీ, ఎంత బాగుందీ అనుకునేలా తయారయేది. కంటికి శ్రమ కలిగించని రంగుల దుస్తుల్లో వచ్చేది. పరిమితమైన అలంకరణ. వెళ్ళిపోయిన రోజ్ పెదవుల మీద, కళ్ళమీద చూపించిన రంగుల హాంగులు అవి నా కళ్ళమీద చేసిన దాడి గుర్తొచ్చింది. జరిగిన గాయాలను మాన్యుడానికి వచ్చిన దేవతలా హాయిగా ఉండేది జరీనా.

పని కూడా త్వరగా నేర్చుకుంది. వినయంగా ఉండేది.

ఎప్పుడూ నేను రాబోయే టైముకు ఓ అరగంట ముందే వచ్చేది. చూడాల్సిన పేషంట్స్ అప్పాయింట్ మెంట్స్ , నేను ఇవ్వాలినిన రిపోర్టులు అన్నీ చాలా బాగా సరిచూసేది. నేను ఏ విషయాల్లో హడావుడి పడతానో తొందరగా గ్రహించేసింది. వాటిని జాగ్రత్తగా ఒక క్రమంలో జరిగేలా చిన్న చిన్న మార్పులు చేసింది. తనకు ఒక పని ఒప్పుజెప్తే మనం మర్చిపోవచ్చన్నంత ధీమా వచ్చేసింది.

అంతే కాదు. నేను రాగానే అందమైన పెద్దకప్పులో వేడి, వేడి టీ తీసుకొచ్చేది. మొదట్లో అలాంటి పనులు చేస్తుంటే వద్దని వారించేదాన్ని , మెల్లమెల్లగా దానికి ఎడిక్ట్ ని అయిపోయాను. నేను టీ తాగేంత సేపూ ఎవర్నీ రూం లోకి రానీయకుండా బయటే మేనేజ్ చేస్తుండేది.

అనవసరంగా ఒక్క మాటకూడా ఎక్కువ మాట్లాడదు. మాటల్లో వ్యక్తపరచకపోయినా, నాపట్ల ఎంతో అప్యాయత కనబరచేది.

మనసులో రోజ్ కన్నా జరీనాకు రెండు మార్కులెక్కువే వేశాను.

ఇలాంటి అమ్మాయిని ఎవరు చేసుకుంటారో కానీ బూరెల గంపలోకి సెల్ఫ్ గోల్ చేసుకున్నట్టే.

బయట కాన్ఫరెన్స్ లకు వెళ్ళినపుడు తనకోసం ప్రత్యేకంగా బహుమతులు కొనేదాన్ని. ఇప్పుడు ఏ షాపింగ్ కు వెళ్ళినా , అందమైనది ఏది చూసినా ఇది జరీనాకు బాగుంటుంది అని కొనడం అలవాటైంది.

ఓ రోజు అర్ధ రాత్రి ఫోన్ వచ్చింది. హాస్పిటల్ డైరెక్టర్ నుండి ఫోన్ . ‘ఊళ్ళో చాలా ముఖ్యమైన వ్యక్తి భార్య డెలివరీ నెప్పులతో హాస్పిటల్ కు వచ్చింది. మీరెళ్ళి ఆ డెలివరీ చూడాలని’ ఆ ఫోన్ సారాంశం. టైం చూశాను. రాత్రి రెండవత్రోంది. కింద స్టాఫ్ చాలా పనిమంతులు. నార్మల్ డెలివరీలకు నేను నేను వెళ్ళాల్సిన అవసరమే రానీయరు. అయినా సరే ఆయన చెప్పాడని లేచి తయారయ్యాను. చీకటి వీధుల్లో సంచారమే లేదు. కార్ పార్క్ నుండి మా యూనిట్ వరకూ నడుస్తుంటే చలి చలిగా ఉంది. లోపలికి వెళ్ళేసరికి డెలివరీ యూనిట్ అంతా హడావుడి గా ఉంది. బీఫ్ నర్స్ , మిడ్ వైఫులందరూ అక్కడే ఉన్నారు. బహుశా, పేషంట్ వీ ఐ పి కావడం వల్లనేమో.

వెళ్ళి కేసేమిటో చూశాను. అమ్మాయికి డెలివరీ నెప్పులోస్తున్నాయి. ఘమారుగా ఒక గంటలో డెలివరీ అవుతుంది. ఏదైనా ముఖ్యమైన సమాచారం మిస్ అవుతున్నామేమో నని, మళ్ళీ జాగ్రత్తగా చూశాను. అనుమాన పడే విషయాలేమీ కనిపించలేదు. పరిస్థితి అంతా మామూలుగానే ఉంది. పేషంట్ కు ధైర్యం చెప్పి, నర్సులకూ, జూనియర్స్ కూ ఇవ్వాలి నూచనలు ఇచ్చేసి, నా రూం లోపలికి వెళ్ళేసరికి సోఫాలో ఒక ముసలావిడ కూర్చుని ఉంది. ఒకతను షెల్ఫ్ ముందు నిల్చుని ఒక జర్నల్ తీసి తిరగేస్తున్నాడు.

నాళ్ళవరో కాదు. అదివరకెప్పుడో చూసిన రాజ మాత , ఆమె కొడుకు

జరీనా ఉన్నట్లైతే వాళ్ళని పొరపాటున కూడా లోపలికి పంపించేది కాదు. అలా వాళ్ళిద్దరూ నాకన్నా ముందే నా రూం లో ఉండడం కొంత విచిత్రంగా అనిపించినా , లోపలికి వెళ్ళి చిరునవ్వుతో పలకరించాను.

“ఎలా ఉన్నారు. నేను చెప్పానా, అంతా మామూలుగా జరిగి, ట్వరలోనే మీకు సంతానం కలుగుతుందనీ” అన్నాను.

వాళ్ళిద్దరూ వెంటనే ఏం మాట్లాడలేదు..

“మీ భార్యను చూశాను. అంతా బాగానే ఉంది. ఒక గంటలో కాన్పువుతుంది. ఆదుర్దా పడకండి. నా జూనియర్స్ అందరూ అనుభవం గల మంచి డాక్టర్స్. జాగ్రత్తగా చూసుంటున్నారు” అని అతనికి ధైర్యం చెప్పబోయాను.

నామాటలేం పట్టించుకోనట్టు

“మీరు నా వైఫ్ తోనే ఉండండి మేడం . ఈ సారి ఏమాత్రం అజాగ్రత్తగా ఉండొద్దు.”

కోపం తో మొహం లోకి రక్తం జివ్వన చిమ్మినట్లైంది. నేను ఎక్కడ ఉండాలో, ఏ జాగ్రత్త తీసుకోవాలో ఇతనితో చెప్పించుకోవాల్సి వచ్చినందుకు , అతనిపై ఏ రకంగానూ సమాధానం చెప్పలేని పరిస్థితిలో ఉన్నందుకు బాధ పడ్డాను.

అవమానాలకు ఎవరమూ అతీతులు కాదు కదా.

అక్కడ వాళ్ళతో కూర్చోవడం కన్నా , పేషంట్ తో ఉండడం బెటరేమోననిపించింది. డెలివరీ రూం లో కెళ్ళి కేసు పేపర్స్ తిరగేస్తున్నాను. మొదటి కాన్పు అని రాసి వుంది.

“డా. ప్రవీణా, ఈ అమ్మాయిది మొదటిది కాదు. ఇదివరకు మిస్ కారేజ్ ఉన్నట్లు గుర్తు “ అని చెప్పబోతుంటే పేషంట్ కనడానికి సిద్ధమైంది.

ఓ అరగంటలో ఆ హడావుడి అంతా అయిపోయింది. తల్లీ , బిడ్డా ఇద్దరూ బాగున్నారు.

బిడ్డ ఏడవడం విన్నారేమో నేను బయటకొచ్చేసరికి పేషంట్ భర్త, అతని తల్లి ఇద్దరూ ఎదురయ్యారు.

అంతా బాగానే ఉందని చెప్పి, నర్సుని పిలిచి బిడ్డను తీసుకురమ్మని వాళ్ళిద్దరికీ చూపించాను.

ఇద్దరూ సంతోషంతో బిడ్డను ముద్దులాడారు.

ఆ తర్వాత , నేను నిద్రకళ్ళతో ఇంటికెళ్ళిపోయాను.

ఉదయం నేను డ్యూటీకి రాగానే మొదట రౌండ్స్ పూర్తి చేశాను .

నేను రాత్రి పేషంట్ ని చూడడానికి ,రూం లో కెళ్ళగానే పెద్దావిడ కోడలిని బుగ్గలు పుణుకుతూ, “మా వంశాన్ని నిలబెట్టావురా బంగారం.” అంటూ.ముద్దు చేస్తోంది.

అత్తగారి ప్రేమలో తడిసి ముద్దైపోతోంది ఆ అమ్మాయి. ఆమె పక్కనే కూర్చుని ఉన్నాడు కొత్త హోదాతో కళకళలాడుతున్న ఆమె భర్త.

నేను ఆమెను చెక్ అప్ చేసి ఎప్పుడు డిశ్చార్జ్ చేస్తామో ఎలాంటి జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలో, మళ్ళీ ఎప్పుడు హాస్పిటల్ కు రావాలో కొన్ని మాట్లాడి నా రూం కి వచ్చేశాను.

జరీనా టీ తీసుకుని వచ్చింది.

నేను టీ తాగుతూ ఆమెతో ఆ రోజు విషయాలు , ఆడిటింగ్ కు అవసరమైన స్టాటిస్టిక్స్ విషయం లో నాకు కావల్సిన వివరాలు చెప్తుంటే నోట్ చేసుకుంటోంది. ఇంతలో తల్లి కొడుకులు వచ్చారు. పెద్ద పెద్దవాళ్ళకు అనుమతులు తీసుకోవాల్సిన అవసరం ఉండదు గనక, డైరెక్ట్ గా వచ్చి నా ఎదురుగా కూర్చున్నారు.

వాళ్ళు రాగానే జరీనా వెళ్ళిపోయింది. మామూలుగా అయితే జరీనా ఎంతటి వాళ్ళవైనా సరే, నేను టీ తాగే సమయం లో, లోపలికి రానివ్వదు. ఒకవేళ ఎవరైనా వచ్చినా , చాలా మర్యాదగా ఏదో చెప్పి బయటికి తీసుకెళ్ళిపోతుంది . వాళ్ళమీద చిరాకు కన్నా , జరీనా ప్రవర్తన ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

చాలా ఖరీదైన స్వీట్స్ ఉన్న పెద్ద పాకెట్ తీసుకొచ్చి , నా టేబిల్ మీదే విప్పారు. పెద్దావిడ ఒక స్వీట్ తీసి తినమంటూ నాకివ్వబోయింది. టీ కప్పు పక్కన పెట్టి అందుకున్నాను.

అభినందనలు తెలియజేశాను.

వాళ్ళిద్దరి ముఖాలూ, అంతకు ముందు చూసినట్టు లేవు . చాలా సంతోషంతో నిండి ఉన్నాయి. ఎవరో పనమ్మాయిని కూడా తోడు తెచ్చినట్టున్నారు. ఆమె లోపలికి వచ్చి వీళ్ళిద్దరినీ ఏదో అడుగుతోంది.

"డాక్టర్లందరికీ ఆ ఎర్ర పాకెట్టివ్వు, బ్లూ కలర్ పాకెట్లు నర్సులకు." అంటూ ఆమె ఆ పనమ్మాయికి సూచనలిస్తోంది.

బెల్ కొట్టాను. జరీనా వచ్చింది. నా టేబిల్ మీద ఉన్న స్వీట్స్ పాకెట్ చూపించి "ఇవి అందరికీ ఇవ్వు" అన్నాను.

"అయ్యో , ఇది మీకు మాత్రమే. వాళ్లందరికీ వేరే ఇచ్చాములెండి" అంది పెద్దావిడ. ఒక బాక్స్ కూడా తెచ్చి నాకివ్వబోయింది. దాంట్లో బంగారపు గిఫ్ట్ ఉండి ఉన్నట్టునిపించింది. కొన్ని సార్లు బహుమతులందుకోవడం మించిన శిక్ష ఉండదు. !

ఆమె ఇవ్వబోయేది అందుకోకుండా, లేచి నుంచుని "నేను ఓపీకి వెళ్తున్నాను జరీనా, టేక్ కేర్ ఆఫ్ దీజ్" వీళ్ళ సంగతి చూసుకో అన్నట్టు చెప్పాను.

వాళ్ళ మీద నాకు వచ్చిన విసుగు కన్నా, నా ప్రవర్తన మీద వాళ్ళకొచ్చిన విసుగే ఎక్కువ మోతాదులో ఉండడంతో, అవమానానికి గురై వెంటనే లేచి నిల్చున్నారు.

"మీకక్కరలేకపోతే సరే లెండి." అని బయటికి వెళ్ళారు.

జరీనా ఇదివరకిలా ఎవరొచ్చినా చక్కగా హాండిల్ చేసేది. నేను మాట్లాడాల్సిన అవసరమే వచ్చేది కాదు. తను మౌనంగా నుంచోవడంతో వాళ్ళ మీద చిరాకు జరీనా మీద చూపెట్టాను.

"వాళ్లలా గిఫ్టులు అవీ తీసుకొస్తుంటే చూసుకోవేం" అన్నాను.

ఎప్పుడూ పరుషంగా మాట్లాడని నేను అలా మాట్లాడేసరికి జరీనా కళ్లు నిండిపోయాయి. కళ్ళు వాలుకుంది. వాలిన రెప్పలనుండి కన్నీళ్ళు రాలాయి.

"అయ్యో ...సారీ జరీనా "

ఆ వాలిన రెప్పలు, ఆ కన్నీళ్ళు... ఆ అత్తగారు... ఆ అబ్బాయి

జరీనాను ఎక్కడ చూశానో పోల్చుకున్నాను.

అవును ...జరీనా ఎవరో కాదు. ఒకప్పుడు అతని భార్య.

మరి ఈ అమ్మాయి ఎవరూ ?

"జరీనా, నీకతను తెలుసుకదూ, ఐ మీన్ అతను....మరి ఈ పేషంట్ ఎవరు?"

"నాకు డివోర్స్ ఇచ్చేశాడు. అతను మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నాడు మేడం."

"ఓ.. సారీ జరీనా, బాడ్ లక్"

బాడ్ లక్

ఒక్కో సారి అనాలోచితంగా పొరపాటు మాట అనేస్తాను.

"సారీ జరీనా" అనబోయాను.

"ఎవరిది మేడం బాడ్ లక్?" అంటూ నవ్వింది.

ఎంతైనా, నా తప్పులు సమర్థవంతంగా మేనేజ్ చెయ్యగలిగే స్టాఫ్ సెక్రటరీ!

- పదిహేనో కథ -

ఆదివారం నాడు కాల్ ద్యూటీలో ఉన్నాను. ద్యూటీ ఉన్న రోజు ఉదయమే లేచి, ఇంటి బయట డోర్ పక్కన ఉన్న టేబిల్ మీద కొంత సరంజామా సర్దుతాను. ఇంటి తాళాలు, కోటు, కళ్ళజోడు, నా స్టాంప్, కొంత మనీ, ఇవన్నీ! వెళ్ళే హడావుడిలో ఏదీ మర్చిపోకుండా.

హాస్పిటల్ నుండి వచ్చే ఫోన్లు రిసీవ్ చేసుకునేందుకు వేరే నంబరున్న ఫోన్ ఉంది. ఆ ఫోన్ ను మాత్రం పిల్లిపిల్లలా ఎక్కడికి వెళ్ళినా తీసుకెళ్తా. బాత్ రూం లో కూడా సబ్బు పెట్టుకోవడానికి చిన్న గూడు ఉన్న టైల్ ఉంటుంది కానీ మొబైల్ పెట్టుకునే టైల్ ఇంకా ఎందుకు తయారు చెయ్యలేదో? కిచెన్ లో కూడా పూలూ పళ్ళూ ఉన్న టైల్స్ ఉంటాయి కానీ , మొబైల్ పెట్టుకునే టైల్ కూడా అవసరమనిపిస్తోంది. వంటింటి గట్టు మీద . ఫోన్ పెట్టి పనిచేసుకుంటుంటే దానికి , జిడ్డు అంటుకుంటుంది. పొరపాటు దాన్ని ఉడుకుతున్న పులుసులో పడేస్తే? దాన్ని తియ్యడానికి గభాల్ను నేను చేత్తో తియ్యబోతే? ఇలాంటి ఆలోచనలతో వంటింట్లో పనిచేస్తున్నాను.

సాయంత్రం అయిదవుతోంది. అంతవరకూ ఒక్క కాల్ కూడా రాలేదు. ఒక పనిచేస్తే బెటర్. బాండీ తో ఉప్పా వండేసి ఫ్రిజ్ లో పారేస్తే సరి. ఇవాళ, రేపు, వీలుంటే ఎల్లండిని కూడా కవర్ చెయ్యొచ్చనిపించి బాండీ పొయిమీద పెట్టాను. సరిగ్గా అయిదూ అయిదున్నరకు మొబైల్ మోగింది. కిచెన్ టవల్ తో చేతులు తుడుచుకుని ఫోన్ లో మాట్లాడాను. ఒక పేషంట్ షాక్ లో వచ్చిందని కబురు. పొయ్యి కట్టేసి, ఇంటికి తాళమేసి పరిగెత్తాను.

హాస్పిటల్ బయట ఎన్నడూ చూడనన్ని కార్లు కనిపించాయ్. లేబర్ రూం బయట బంధువులంతా గుమి గూడి ఉన్నారు. వాళ్ళను తప్పించుకుని లోపలికెళ్ళి చూస్తే , ఓ తెల్లటి అమ్మాయి టేబిల్ మీద పడుకుని ఉంది. అప్పటికే ఐ సి యు డాక్టర్లు ఆమె చుట్టూ ఉన్నారు. అసిస్టెంట్ డాక్టర్ చెప్తోంది. ఉదయం వాళ్ళ ఊరిలోని ఒక ప్రైవేట్ హాస్పిటల్ లో సిజేరియన్ చేశారంట. రెండు మూడు గంటల తర్వాత విపరీతమైన నొప్పిగా ఉందని పేషంట్ గొడవ చేస్తుంటే ఇక్కడికి ఆంబులెన్స్ లో పంపించారట.

దగ్గరకెళ్ళి చూశాను. ఆమె మొహమంతా పాలిపోయి ఉంది. తన బాధేమిటో చెప్పలేకపోతోంది. మాట సరిగా రావడం లేదు. ఊపిరి కోసం కష్టపడుతోంది. బాధనీ, చెప్పలేకపోతున్న తన నిస్సహాయతనీ కలిపి చూపుగా మార్చి నా వంక ఆశగా చూసింది. కొత్తగా ఎవరో వస్తే , తన బాధ తీర్చడానికేనన్న ఆశ.

" నొప్పి డాక్టర్. చచ్చిపోతున్నాను. " ఆ మాటలోనే ఏదో ఒకటి చేసి తనని ఆ బాధ నుండి కాపాడమన్న విన్నపం కూడా ఉంది.

భుజం తట్టాను. పొట్ట చూస్తే నీళ్ళతో నిండిన బెలూన్ లా ఉంది. లోపల ద్రవం కదుల్తున్నట్టు తెలిసిపోతోంది. సిజేరియన్ తర్వాత చాలా అరుదుగా, రక్తనాళం ఏదైనా ఓపెన్ అయి, పొట్టంతా రక్తంతో నిండుతుంది. వెంటనే పొట్ట ఓపెన్ చేసి ఆ రక్తనాళాన్ని ముడెయ్యగలిగితే గానీ ఆ రక్త స్రావం ఆగదు. వెంటనే ఆపరేషన్ చెయ్యాలి. జూనియర్ డాక్టర్స్ అప్పటికే బ్లడ్ బ్యాంక్ కు పరిగెత్తారట. పక్కనే ఉన్న స్కాన్ ప్రోబ్ పెట్టి చూస్తే లోపల నిండిన రక్తం కదులుతూ కనిపించింది. ఆపరేషన్ కు వెంటనే సిఫ్ట్ చెయ్యమని దాదాపు పరుగు తీస్తున్నట్టు వెళ్ళాము. ఓ పది నిముషాల తర్వాత పేషంట్ ఆపరేషన్ టేబిల్ మీద ఉంది. నొప్పి నొప్పి అంటూ విలవిలలాడుతోంది. శ్వాస అందక, గాలి పీల్చుకోవడం కోసం విశ్వ ప్రయత్నం చేస్తోంది. త్వరగా ఎనస్థీషియా ఇచ్చేస్తే బాగుండు, త్వరగా పొట్ట ఓపెన్ చెయ్యాలనీ, లీకవుతున్న రక్తస్రావాన్ని ఆపాలనీ, లోపల అందరం ఆత్రంగా ఉన్నాం. మేమనుకున్న పని చెయ్యడానికి ఒక్క పది నిముషాలు చాలు. అందరి మనసుల్లోనూ, తెలియని తొందర. ఏదో ఒకటి చేసేసి ఆమె ను కాపాడాలి.

మనమే ఏదో చేస్తున్నామని, చేయగలమని , పరిస్థితులు అన్నీ మన కంట్రోల్ లో ఉన్నాయన్న భ్రమ లోనే బ్రతుకు తుంటాము. ఆ భ్రమే లేకపోతే బతుకు సాగదేమో.

అందరిలోనూ, తొందర రక్తం ఇంకా తొందరగా పరుగులు తీస్తున్న సమయం లో ఆపరేషన్ టేబిల్ మీద ఆమె కొలాప్స్ అయిపోయింది. వెంటనే ఎనస్థీషియా డాక్టర్లు, త్వరగా రియాక్ట్ అయి ఆమెకు కృత్రిమ శ్వాసనందించారు.

మోనిటర్ చూస్తే, పల్స్ , బీపీ మామూలుగానే ఉన్నాయి. నేనూ , ఇంకో సీనియర్ సర్జన్ ఇద్దరం కలిపి ఆపరేషన్ చేశాము.

పొట్ట ఓపెన్ చేసి చూస్తే, లోపల దాదాపు రెండు లీటర్ల రక్తం ఉంది.

ఆపరేషన్ ముగిస్తూ పొట్ట క్లోజ్ చేస్తున్నప్పుడు, తెల్లగా పాలిపోయిన కణాలను కుడుతున్నట్లనిపించి, వాటికనలు జీవం ఉన్నదా అన్న అనుమానం వచ్చింది. గాయం నుండి వచ్చే రక్తం ఎరుపుగా కాక , చిక్కటి కుంకుమ రంగులో వస్తోంది., మోనిటర్ చూశాను. పల్స్ , బీపీ, మామూలుగానే ఉన్నాయి. ఏదో అనుమానం. ఈ అమ్మాయి రికవర్ అవుతుందా అన్న అనుమానం.

మామూలుగా అయితే, ఆపరేషన్ కాగానే , ఎనస్థీషియా డాక్టర్స్ ఆమెకు శ్వాసనందించే ట్యూబ్ తీసేస్తారు. ఆమె పరిస్థితి క్రిటికల్ గా ఉండడం వలన, అది తీసేయకుండా అలానే ఉంచి ఆమెను ఐ సి యు కి తరలించారు. బాగ్ లో యూరిన్ ఎంత ఉందో అని చూస్తే , చాలా తక్కువ ఉంది. కొద్ది సేపైన తర్వాత వస్తుందిలే అని నన్ను నేను సమాధాన పరచుకున్నాను.

అప్పటికి రాత్రి తొమ్మిదవుతుంది ఉంది. ఎనస్థీషియా డాక్టర్, నేను, సర్జన్ ఐసియూ డాక్టర్స్ అందరం కలిసి పేషంట్స్ తాలూకు బంధువులకు కేసు గురించిన వివరాలు చెప్పాలనుకున్నాం. కౌన్సెలింగ్ రూం కు వెళ్తుంటే, బంధువుల సముద్రం. అందరూ ఆత్రంగా. ఆశలు నింపుకున్న కళ్లతో చూశారు తప్ప మమ్మల్ని ఒక్కమాటా అడగలేదు. ఒకోసారి పేషంట్స్, వాళ్ళ తాలూకు మనుషులు ఏదైనా అంటేనే సంతృప్తిగా ఉంటుందేమో. . వాళ్ళ సంఖ్య, మౌనం చూస్తుంటే, కౌన్సెలింగ్ కనీసం గంటకు తక్కువ పట్టదనిపించింది.

ఇంతలో కొన్ని వివరాలు తెలిశాయి. పేషంట్ భర్త సిటీలో చాలా డబ్బు, పలుకుబడి ఉన్న వ్యక్తి అని, అతనికి ఎన్నో వ్యాపారాలున్నాయని, ఆ గర్భం, పెళ్ళైన చాలా ఏళ్ళ తర్వాత వచ్చిందనీ!

పదిమందికి పైగా లోపలికొస్తారని ఎదురుచూస్తుంటే పేషంట్ భర్త ఒక్కడే వచ్చాడు. అతనితో పాటు ఇంకెవరో పెద్దాయన.

మా ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

“మిగతా బంధువులను, దగ్గరి వాళ్లని కూడా పిలవండి.” అన్నాను.

నాకొక్కడికే చెప్పే చాలన్నాడు.

మా సీనియర్ “అపరేషన్ చేశాము, రేపటికి గానీ ఏదీ చెప్పలేము. . రక్తం కావల్సి ఉంటుంది. మీలో ఎవరైనా వెళ్ళి బ్లడ్ బ్యాంక్ లో డొనేట్ చెయ్యాలి.” అన్నారు.

ఎన్నో ప్రశ్నలకు తయారయి వచ్చాము కానీ అతనేమీ అడగలేదు. నమస్కారం పెట్టి బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఒక గంటలోనే నలభై మంది బంధువులు రక్త దానం చేశారు.

తర్వాత ఐ సి యు కు వెళ్ళి పేషంట్ ను చూశాము. మోనిటర్ లో అన్నీ శబ్దాలు వినిపిస్తున్నా, శబ్దాలు ఊరటనివ్వలేకపోతున్నాయి.

ఇంటికెళ్లాను. స్నానం చేసి ఏదో తినేసి టీవీ పెట్టాను. కాసేపైన తర్వాత, ఆలోచించుకోవడానికి బొత్తిగా ప్రశాంతత లేకుండా ఇల్లంతా ఏంటీ గోల అనిపించి టీవీ కట్టేశాను.

చెప్పలేనుకుని , కోటుతీసుకుని బయటకొచ్చాను.

డా. మైఖేల్ భార్య తన స్నేహితురాళ్ళతో కలిసి రాత్రిపూట వాకింగ్ చేస్తారు. దానిలో భాగంగా ఓ చెట్టుకింద నిల్చుని చర్చించుకుంటున్నారు. నన్ను కూడా కలవమని పిలిచారు. "ఇదిగో ఇప్పుడే వస్తాను" అని వాళ్ళతో చెప్పి హాస్పిటల్ వైపు అడుగులు వేస్తున్నాను. అడుగుల్లో ఎప్పుడూ ఉండే తొందర లేదు. గమ్యం చేరుకోవడం ఇష్టం లేని ప్రయాణం లాగా , చాలా సేపు నడిచి ఐ సి యు లోపలికి వెళ్ళాను. నర్సులందరూ ఎంతో బిజీగా ఉన్నారు. నేను ఆ పేషంట్ బెడ్ దగ్గర నిల్చున్నాను.

అప్పటికి అపరేషన్ చేసి రెండు మూడు గంటలయింది. యూరిన్ బాగ్ లో యూరిన్ కోసం చూశాను. బాగ్ లో యూరిన్ కూడా రెండు మూడు చుక్కలుంటుందేమో. కాళ్ళు చల్లబడ్డాయి. ఐ సి యు చలి వణికిస్తోంది. ఆ అమ్మాయి రికవర్ అవుతుందా అన్న అనుమానం పట్టి పీడిస్తోంది. నాదంతా పట్టి అనుమానమని మోనిటర్ శబ్దాలు గోల గా చెప్తున్నాయి.

అప్పటికి అర్థ రాత్రి అయ్యుంటుందేమో. కారిడార్ లో ఎవరూ లేరు. దూరంగా విజిటర్స్ కోసం వేసిన మెటల్ సోఫాలో ఎవరో ఉన్నారు. అటువేపు వెళ్ళి చూస్తే , పేషంట్ భర్త కూర్చున్నాడు. దూరంగా ఎవరో ఆడవాళ్ళు ఆ సోఫాలో పడుకుని నిద్రపోతున్నారు. అతని పక్కనే అప్పుడే పుట్టిన బిడ్డ.

‘గుమ్మడి పండు లాంటి బిడ్డ’ అనే మాట ఎందుకొచ్చిందో చెప్పే బిడ్డ. పైనున్న లైట్ల వంక చూస్తున్నాడు. ఇంకోవైపు పిల్లాడికి కావల్సిన సరంజామా ఉంది. నేనటుగా రావడం చూసి పిల్లవాణ్ణి సోఫాలో ఉంచి రాబోతుంటే నేనే వెళ్ళాను. నాదగ్గర ఏదో మంచి కబురుందని ఆత్రంగా చూస్తున్నాడు. అతన్ని తప్పించుకుని వెళ్ళకుండా నేను అటెండుకెళ్ళానో.

"బాబుని నర్సరీ లో ఉంచొచ్చు. మీరిలా ఇబ్బంది పడాల్సిన అవసరం లేదు" అన్నాను.

“రండి, నేనువెళ్ళేదటువైపే” అంటూ ఆ ఏర్పాటు చెయ్యడానికి అతన్ని తీసుకెళ్తున్నాను. బాబుని ఎత్తుకుని అతను నడుస్తున్నాడు. అంత ఐశ్వర్యవంతుడు అలా బాబుని పట్టుకుని కూర్చోవాల్సిన అవసరమేమిటో అర్థం కాలేదు.

“బాబుని చూసేందుకు ఎవరూ లేరా. ఎవరికైనా ఒప్పజెప్పకపోయారా?”

అతనేమీ మాట్లాడకుండా తలూపాడు. అవుననో, కాదనో అర్థం కాలేదు.

నాతో నడుస్తున్నాడు. అతని భార్య గురించి ఏదో ఒకటి చెప్పాలి. ఏం చెప్పాలి అని ఆలోచిస్తున్నాను. నర్సరీ లో బాబుని ఒప్పజెప్పి బయటికొచ్చాము.

“పరిస్థితి అలాగే ఉందండీ.” అన్నాను.

భార్య పరిస్థితి కి రియాక్ట్ అయే మగవాళ్లనే ఎక్కువగా చూస్తుంటాను. భార్య మీద ఎంత ఆధారపడి ఉంటారో, ఆమె లేకపోతే ఎలా బతకాలోనన్న భయం , కంగారు వాళ్లలో కనిపిస్తుంటాయి.

ఇతడి ముఖం లో వేరే భావాలు. సర్వం కోల్పోయిన వ్యక్తిలో కనిపించే దిగులు, మనసుని పిండేసేంత నిర్వేదమూ ఉన్న...గాజు కళ్ళు.

“ రేపు చూద్దాం . మీరు కొంచెం విశ్రాంతి తీసుకోండి .”

ఫ్లాట్ కి తిరిగి వచ్చి నిద్రపోయాను. దేవుడిచ్చిన అదృష్టమో , లేక ఇవాళ నిద్రపోకపోతే, రేపు పనికి ఇబ్బంది అవుతుందని నాకు నేను చేసుకున్న ఏర్పాట్లో తెలియదు , కొన్నేళ్ళనుండి, ఇక నిద్రపోవాలి అనుకోగానే నిద్రవస్తుంది.

బాగా పనిచేసిన రోజునే ఆ సౌభాగ్యం. అన్ని రోజులూ కాదు.

రేపే జరుగుతుందో తెలియనవుడు, జరగబోయేదాన్ని మార్పడం మనచేతుల్లో లేనవుడు ఆలోచించడం అనవసరం.

జీవితం సగం గడిస్తే గానీ, ఇలాంటి సత్యాలు ఒకటో అరో బోధపడవు.

నాలుగేళ్ళు గడిచాయి.

రాత్రి పూట కాల వస్తే, నిద్రలేచి పరుగులు తీస్తూ వెళ్ళాలంటే ‘ఇదేం జీవితం రా భగవంతుడా’ అనిపిస్తుంది కానీ వెళ్ళాక, అక్కడ కూర్చోడానికి, మంచినీళ్ళు తాగడానికి కూడా టైం లేకుండా బొంగరాల్లా తిరుగుతున్న జూనియర్ డాక్టర్లను చూస్తే, సీనియర్ గా ఉండడం ఎంత అదృష్టమో తెలిసి వస్తుంది. రేగిపోయిన జుట్టు, నలిగిన చూడీదార్లు వేసుకుని, టెన్షన్ తప్ప ఇంకో ఎక్స్ప్రెషన్ తెలియని ముఖాలతో చక్కని లేడీ డాక్టర్లు ఇరవైనాలుగంటలూ పరుగులు తీస్తుంటారు.

“ఏమిటి సంగతి?”

“కన్సెంట్ ఇవ్వనంటోంది మేడం.”

ఒకమ్మాయికి ఆపరేషన్ అవసరమైంది. అనుమతి ఇవ్వడానికి గొడవ చేస్తుందట.

వెళ్ళాను. మూడో కాన్సు. మొదటి రెండూ మామూలుగానే డెలివరీ అయింది. ఆ ఇద్దరు పిల్లలు నాలుగేళ్ళ వయసులో యాక్సిడెంట్ లో. ఇప్పుడు మాత్రం కాన్సు సగం లో ఉండగా బ్లీడింగ్ అవుతోంది. బిడ్డ హార్ట్ రేట్ గ్రాఫ్ హెచ్చుతగ్గులు చూపిస్తూ హడావుడి చేస్తోంది.

పరిస్థితి వివరించాను.

సంతకం పెట్టడానికి అభ్యంతరం లేదంది.

మరింకేమిటి అన్నట్టు అసిస్టెంట్ వంక చూశాను.

“ట్యూబెక్టమీ కూడా కలిపి చేస్తేనే పెడతానంటుంది మేడం” అంది ఆ అమ్మాయి.

"ఈ బిడ్డ పరిస్థితి అంతగా బాగాలేదమ్మా, ఇదివరకు పుట్టినవాళ్ళు కూడా లేరు. ఇప్పటికిప్పుడు ఫామిలీ ప్లానింగ్ ఎందుకు చెప్పు. కావాలంటే ఎన్నో సాధనాలున్నాయి. "

అని ఎన్నో రకాలుగా చెప్పి చూసినా వినలేదు. ట్యూబెక్టమీ చేస్తానంటేనే సిజేరియన్ కు సంతకం పెడతానంది.

వాళ్ళ వాళ్ళెవరితోనైనా చెప్పించకపోయారా?

భర్త , తల్లి ఇప్పటివరకూ ప్రయత్నం చేశారనీ, బయటే ఉన్నారనీ చెప్పింది.

ఓ పక్కన బ్లీడింగ్, ఇంకోపక్క పడిపోతున్న హార్ట్ రేట్, వేరే గత్యంతరం లేక ఆమె కోరుకున్నట్లే చేస్తామని చెప్పి, ఆపరేషన్ థియేటర్ కు తీసుకెళ్ళారు.

తర్వాత రోజు ఆమెను చూద్దామని వెళ్ళాను.

అప్పటికే లేచి, బెడ్ మీద వెనక పెట్టిన దిండ్రకు ఆనుకుని కూర్చుంది. ముఖం తేటగా ఉంది. పక్కనే ఉయ్యాల్లో చిన్న పాప నిద్రపోతోంది.

పక్కనే తల్లి బాబోలు ఒక పెద్దావిడ పుట్టిన పాపను ఎత్తుకుని ఉంది.

ఎలా ఉందో రొటీన్ ప్రశ్నలయ్యాక అడిగాను.

“రాత్రి ఎందుకంత గొడవ చేశావు? బిడ్డ కు ఏ సమస్యాలేదు కాబట్టి సరిపోయింది.”

తలొంచుకుంది. ఏం మాట్లాడలేదు. ప్రశాంతంగా ఉంది ఆమె ముఖం.

ముందు పుట్టిన బిడ్డలు ఎలా పోయారో, కారణమేమిటో, కేస్ షీట్ వెదికాను. వివరాలేం లేవు. ఆమె తల్లిని పక్కకు పిలిచి అడిగాను.

“రాత్రి పూట ఇది వంటింట్లో ఏదో పని చేసుకుంటా వుందంట. వాళ్ళు వేరే రూం లో పడుకున్నారమ్మా. పిల్లలున్న రూం లో ఏ సీ నుండి మంటలొచ్చి రూమంతా అంటుకుంది. ఏంటా వాసన అని ఇదెళ్ళి చూసేసరికే గదంతా మంటలు. పిల్లల్ని చూసుకోకుండా ఏం చేస్తన్నావని అల్లుడింట్లో నుండి ఎళ్ళగొట్టి, వేరే అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. దీని తప్పేముంది చెప్పండి.”

ఆవిడ చెప్తూ ఉంటే మనసొక్క సారిగా కుదుపుతిన్నట్టైంది.

ఏమిటీ ఘోరం.

అతనింటినుండి బయటకి వచ్చే సమయానికి ఈ అమ్మాయి గర్భవతి అయ్యుంటుంది. .!

కానీ, ట్యూబెక్టమీ ఎందుకు అడిగిందో అర్థం కాలేదు.

ఏమని అడుగుతాను. బయటికి వచ్చేస్తుంటే,

ఓ చిన్న పిల్లవాడితో కలిసి ఒకతను వచ్చాడు.

“నమస్తే మేడం బాగున్నారా?” పలకరించాడు.

నమస్కారం పెట్టి తలూపి బయటకు వచ్చాను. నాతో బాటే అతను కూడా .

“ఎంతో మందిని చూస్తుంటారు. నేను గుర్తు లేననుకుంటాను. వసంత లక్ష్మి భర్తని.”

వసంత లక్ష్మి. ఎప్పటికీ మరిచిపోలేని పేరు!

వళ్ళంతా జల్లుమని చల్లబడినట్లనిపించింది.

నన్ను బ్రతికించు అని కళ్ళతో ప్రాధేయ పడ్డ వసంత లక్ష్మి.

ఆపరేషన్ టేబిల్ మీద కొలాప్స్ అయి, ఐ సి యు లో వెంటిలేటర్ మీద ఉండి చనిపోయిన అమ్మాయి.

“మీరా? “

ఈ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడా?

“రాత్రి శారద బాగా గొడవ చేసిందంటకదా. సారీ మేడం.”

అతను చెప్పుకుంటూ పోతున్నాడు.

“తనకు పిల్లలు పుడితే బాబుని చూసుకోదేమోనని అమ్మ పెళ్ళి టైం లో చాలా కండిషన్స్ పెట్టింది.

అమ్మ ఇప్పుడు లేదనుకోండి. అనుకోకుండా ఈ ప్రెగ్నెన్సీ వచ్చింది. మాట తప్పానని ... శారద ప్రెగ్నెన్సీ వచ్చినదగ్గర్నుండి కొంచెం ఇదవుతూ ఉంది."

“అలాగా?”

బాబు ని చూద్దామని లోపలికెళ్ళాను.

పేషంట్ బెడ్ పక్కనే నుంచుని , ఆమె ముఖం పక్కనే తన ముఖం ఉంచి ఏవో కబుర్లు చెప్తున్నాడు బాబు.

బాబు బుగ్గలు తడుముతూ పేషంట్ అతనితో ఏదో చెప్తోంది. గీస్తే చక్కటి చిత్రమయేంత బాగుంది ఆ దృశ్యం.

ఆరోజు ఐ సి యు ముందు నేను చూసిన బాబు. తెల్లని పైజమా లాల్చీ వేసుకుని ఉన్నాడు, పెద్దైన గుమ్మడి పండు. తను పుట్టిన రోజున, తల్లిని చూడలేకపోయినా ఇప్పుడు చూస్తున్నాడు.

బాబు ని చూస్తే లోపలేదో తెలియని భావం పొంగింది. మమకారం అనే పదానికి ‘మన’ అవసరమా?

బాబుని దగ్గరకు తీసుకుని పలకరించాను.

“ చెల్లిని చూశావా?”

తలూపాడు.

“బాగుందా?”

“చాలా బాగుంది.”

“నీకంటేనా?”

“ఊ..నాకన్నా బాగుంది. అదే నాక్కావాలి.” అన్నాడు.

ఈ మధ్యన చాలా మంది పిల్లల్ని చూస్తున్నాను. పెద్ద వాళ్లలా మాట్లాడతారు.

అర్థం చేసుకునే వయసు లేకపోతేనేమీ, అర్థవంతమైన మాటలే మాట్లాడతారు.

-పదహారవ కథ-

మాట ఇవ్వడం, ఇచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవడం అంత తేలిక కాదు. మా నాన్నకు ఒక మాట ఇచ్చాను. అది తప్పానో లేదో చివర్లో మీకు తెలుస్తుంది.

పని మనుషుల పేర్లు రంగమ్మ అని, పుల్లమ్మ అని ఉండక్కర్లేదనీ, టీవీల్లో, సినిమాల్లో చూపించే యాస భాష వాళ్ళు మాట్లాడరనీ నాకు చాలా రోజుల క్రితమే జ్ఞానోదయమైంది. ఆరోజుల్లో మా ఇంట్లో నిశ్చల పనిచేస్తుండేది.

నిశ్చల పనిలోకి రాకముందు వాళ్ళ అమ్మ యశోద చేస్తుండేది. యశోద సూపర్ ఫాస్ట్. వేగం ఎక్కువ , శుభ్రం తక్కువ. అరగంటలోనే పనంతా అవగాట్టేసి పక్కింటికెళ్ళిపోయేది. ఎన్నింటికొస్తుందో తెలియదు కానీ నేను మధ్యాహ్నం మూడింటికో భోజనానికి వస్తుంటే అప్పుడు తను కూడా భోంచేస్తూ కనిపించేది.

కొన్నాళ్ళ తర్వాత వాళ్లమ్మాయిని తెచ్చి మా ఇంట్లో పనికి పెట్టింది. కొత్త పనమ్మాయి అంటే నాకు గుండెలో గజిబిబి అవుతుంది. అన్నీ మొదటినుండి నేర్పాలి.

నిశ్చల కు పాతికేళ్ళని వాళ్ళమ్మ చెప్పింది కానీ చూట్టానికి పద్దెనిమిదేళ్ళలాగా కనిపించేది. ఆ అమ్మాయికి పెళ్ళయిందట. భర్త యాత్రా సైపల్ బస్సులకు డ్రైవర్ గా చేస్తాడని, కట్నం డబ్బు బాకీ పడడం వలన ఈ పిల్లని అత్తగారు కాపురానికి తీసుకెళ్ళలేదనీ చెప్పింది. కొత్తగా చేరిన నిశ్చలకి శుభ్రం అన్న పదానికి నిర్వచనం తో మొదలు పెట్టి , త్వరలో వ్యాసాలు కూడా రాయించేయాలనీ చీర చెంగు నడుము చుట్టూ గట్టిగా బిగించాను.

నిశ్చల, పేరుకు తగ్గ మనిషి. చూపు ఎక్కడో ఉండేది. ఎక్కడ కూర్చోబెడితే అక్కడే పాతుకుపోయేది. నేనొచ్చి "త్వరగా కానీయ్" అని అరవకపోతే, స్పూనునొక సంవత్సరం పాటు తోమగల నేర్పరి. తన కేది తోస్తే అదే పని తప్ప, నేను వేరే పనిచెప్పే చేసేదే కాదు. మొదట్లో దానికేదో పొగరనీ , అందుకే నా మాట వినడం లేదనీ అపార్థం చేసుకున్నా. తర్వాత తర్వాత తెలిసింది దాని పద్ధతి.

చీపురు పట్టి టీవీ ముందు నుంచుంటే ఆమెనక్కణ్ణుంచి కదిలించడం ఎవరివల్లా కాదు. సోఫాలో కూర్చుని పాప్ కార్న్ బొక్కు తున్న పిల్లాడితో, ప్రోగ్రాం విశేషాలు చర్చిస్తూ నుంచునేది. వాడు అప్పటికి మూడోక్లాసు చదువుతున్నాడనుకుంటా.

నేను పనికి వెళ్తూ, "అంటు తోమేసెయ్యి. ఆ తర్వాత ఇల్లంతా ఊడ్చి తుడిచేసెయ్యి. ఆ తర్వాత అన్నం తిను. రాంపీకి కూడా అన్నం పెట్టు. అప్పటికి దాబా మీద ఆరేసిన బట్టలెండిపోతాయికదా. అవి మడతలు పెట్టు." అని ఇలా చెప్పి వెళ్ళేదాన్ని.

నేను సాయంత్రం ఇల్లు చేరే సరికి స్కూలు యూనిఫాం విప్పకుండా, పిల్లాడు టీవీ ముందు కూర్చుని ఉండేవాడు. నిశ్చల కూడా వాడితో పాటు కూర్చుని టీవీ చూస్తుండేది. ఇద్దరూ ఒకరి కొకరు దోస్తులయ్యారు. పని చెయ్యమని చెప్పే నిశ్చలకన్నా ముందు , వీడు శోకాలు తీసేవాడు. వాళ్ళిద్దరికీ, మా కుక్క కూడా తోడయ్యింది.

"అమ్మా , మేము డాగీని వాకింగ్ కు తీసుకెళ్తాం."

వాకింగ్ అనగానే కుక్క వచ్చి గొలుసెక్కడుందో వెతుక్కుని తెచ్చుకుంది.

నిచ్చలా రా అంటే ఏ పనిలో ఉన్నా సరే గభాల్న దాన్ని వదిలేసి చేతులు తుడుచుకుని వరండాలో నుంచుంది.

నిశ్చల కూడా వాడితో వెళ్ళడానికి రెడీ అవడం చూసి ,

"ఏయ్, నువ్వెక్కడికే?"

"బాబు కు తోడమ్మగారూ" అని చెప్పి నా సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండానే బయటకు వెళ్ళి కాళ్ళకు చెప్పులేసుకుంటోంది.

"బాబూ, నువ్వొక్కడివే డాగ్ ని తీసుకెళ్లు. నిశ్చల వెళ్తే ఇంట్లో పనెవరు చేస్తారు?"

"అమ్మా, ప్లీజమ్మా, ఇప్పుడే వచ్చేస్తాం. ప్లీజమ్మా" అని గడపదాటి లోపలికొచ్చి నన్ను బతిమాలుతున్నాడు.

బయట నిల్చున్న నిశ్చల వంక చూస్తున్నా. మా ఇద్దరి మధ్యా గొడవతో తనకేమీ సంబంధం లేనట్లు ఎటో చూస్తూ నిలబడింది.

విసురుగా వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయాను.

వస్తూ వస్తూ చికెన్ తీసుకొచ్చాను. సింక్ లో బండెడు అంటున్నాయి. వాటి నుండి నాకవసరమైనవి

నాలుగైదు తోముకుని అన్నం , కూరా , చారూ చేసేద్దామని హడావుడి పడుతున్నా. బయట వాచ్ మేన్ ఫౌంటెన్ దగ్గర లైట్లు వేశాడు.

హోం వర్కులు చేసుకునే టైం అయిందేమో అపార్ట్ మెంట్ లో పిల్లలెవరూ కనిపించడం లేదు. .

వీళ్ళెట్లు పోయారో అంతులేదు. అన్నం అయిపోయింది. చికెన్ ఇంకా పూర్తిగా ఉడకలేదు. ఇంకా ఓ పదినిముషాలు పొయ్యిమీదే ఉండాలనుకుంటుండగా వచ్చేశారు. కుక్క ఎప్పుడూ లేనంత సంతోషంగా నా దగ్గరకొచ్చింది. వంటింట్లో చికెన్ వాసనలు తనకు బాగా నచ్చాయని, ఆ రోజు వాకింగ్ తనకు గొప్ప అనుభూతినిచ్చిందనీ తోకూపుతూ తన సంతృప్తిని వెలిబుచ్చింది.

'సంబడమే' అని మనసులో అనుకుని

"ఒరేయ్, ఇంతసేపూ ఎక్కడికెళ్ళారా?" అని నేను కోపగించుకునే లోపల

"అయ్.. చికెనూ..నిచ్చలా మమ్మీ చికెనొండుతుంది. అయిపోయిందా? తాంక్యుమ్మా" అంటూ వంటింట్లోకొచ్చాడు. మట్టికొట్టుకు పోయిన స్కూల్ యూనిఫాం. వాషింగ్ పౌడర్ ప్రకటనలో పిల్లాడి అవతారంతో వాణ్ణి వంటింట్లో చూడగానే నాకు మండి పోయింది.

"స్నానం చేసి రా" వాణ్ణి కసిరి,

"నిశ్చలా? నువ్వు కుక్క కి స్నానం చేయించు" అన్నాను .

స్నానం అన్న పదం వినగానే కుక్క దీవాన్ కింద దూరింది.

"అమ్మగారూ, నిన్నేగా రాంపీకి స్నానం చేయించాము. రాత్రి పూట చేయిస్తే , జలుబొస్తది" అని తన వాదన వినిపించింది నిశ్చల.

"సరే, నువ్వు అంటు ఎప్పుడుతోముతావూ, ఇల్లెప్పుడు శుభ్రం చేస్తావూ, అసలంటికెప్పుడెళ్ళావూ ?" అన్నాను.

నిశ్చలంగా ఏమీ మాట్లాడకుండా నా కళ్ళలోకి చూస్తూ ఉంది.

ఇంతలో బాబు స్నానం చేసి వచ్చి "అమ్మా, మా ముగ్గురికీ చికెనేసి అన్నం పెత్తు" అన్నాడు .

'ట' పలకడం వొస్తే, అయ్యగారింకెంత అధికారం ఒలకబోస్తారో?

"వేదన్నం లో చికెనేసుకుంటే బాగుంతుంది." అని నిశ్చలకు చెప్తున్నాడు.

స్నానగండం దాటేశామని నమ్మకం చికాక, కుక్క బయటికొచ్చి, చికెన్ కావాలని తోకూపింది.

కుక్క తన ప్లేటు దూరంగా హాల్లో ఒక మూలకు జరుపుకుని తింటోంది. దాని చికెనెవరో కాజేస్తారని భయం. వీళ్ళిద్దరూ టీవీ ముందు కూర్చుని భోంచేస్తున్నారు.

ఇల్లంతా చూస్తే విసుగ్గా ఉంది. నిశ్చలకదేం పట్టినట్టు లేదు. బాబుతో కూర్చుని టీవీ లో వచ్చే ప్రోగ్రాం గురించి చర్చలో మునిగిపోయింది.

నేను సాయంత్రం ఓపీ చూద్దామని వెళ్ళూ వెళ్ళూ నిశ్చలను హెచ్చరించాను.

"నువ్వు త్వరగా తెమిలి ఇంటికెళ్ళు. నేనొచ్చేసరికి ఇల్లు అద్దంలా ఉండాలి." గంభీరంగా దానితో పలికి

"ఆ హోం వర్క్ అదీ చేసి పడుకో. రేప్పొద్దున్నే పెట్టాద్దు." వీడికూడా ఒక నూచన పారేశా.

వాళ్ళిద్దరూ ఏ హామీ ఇవ్వలేదు. అయినా నేను బయటికొచ్చేశా.

నేను హాస్పిటల్ నుండి రాత్రి పదకొండంటికి వచ్చేసరికి నిశ్చల, బాబూ ఇద్దరూ హాల్లోనే నేలమీద చెరో పక్కన పడి నిద్రపోతున్నారు. వాడి స్కూలు బాగ్ , బుక్స్ అన్నీ చిందర వందరగా పడేసి ఉన్నాయి. కుక్క పద్ధతిగా తన బెడ్ మీద నిద్రపోతోంది. టీవీ ఒక్కటే మెలకువగా ఉంది.

వంటిల్లు నేను వెళ్ళినపుడు ఎలా ఉందో అలానే ఉంది.

వాళ్ళు తినేసిన ప్లేటు , కోక్ బాటిల్స్ అదనపు అలంకరణ.

ఆ రోజు ఆదివారం.

ఆదివారం పొద్దున్నే నేనూ బయటికెళ్ళను, వాడూ స్కూలుకెళ్ళాల్సిన పని ఉండదు. నేను సోఫాలో పేపర్ చదువుతుంటే నిద్రకళ్ళతో వచ్చి వళ్ళో కూర్చుని నిద్ర కంటిన్యూ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. వళ్ళోనుండి జారిపోకుండా సర్దుకుని కూర్చుంటూ ఏవో తంటాలు పడుతున్నాడు.

కాసేపు వాడి జుట్టుని ముద్దు చేసి,

“నాన్నా, పరిమళా అంటి వాళ్ళింటికెళ్ళి, నేను రమ్మన్నానని యశోదని పిలుచుకూరా” అన్నాను.

“నిచ్చల వాళ్ళ మమ్మీనా?”

“అవును.”

“ఎందుకు?”

“జీతం ఇద్దామనీ”

“నిచ్చలకియ్యి”

“ దానికి లెక్కపెట్టుకోవడం రాదు”

“నేను కౌంట్ చేస్తా.”

“చెప్పిన మాట విను, ఫో..”

“నాకు నిద్రొస్తంది.”

నా వళ్ళో నిద్రపోడానికి తంటాలు పడుతున్నాడు. ఒక నిమిషం తర్వాత ఉలికి పడి లేచాడు.

“అమ్మా , నిచ్చల్ని సాలరీ ఇచ్చి పంపేస్తావుకదా” అన్నాడు అనుమానంగా.

ఇంతలో నిశ్చల వచ్చింది. ఇద్దరూ కలిసి కుక్కని తీసుకుని ఆదివారం ఉదయం పదింటికి విహారానికెళ్ళారు.

వాళ్ళటు వెళ్ళగానే, పరిమళ నంబర్ కనుక్కుని ఫోన్ చేసి ఒకసారి యశోదని పంపించమన్నాను.

యశోద రాగానే వీలైనంత కోపంగా విరుచుకు పడ్డాను. 'నాకు ఇంట్లో పని కుదరడం లేదు. నీ పిల్లకు శ్రద్ధలేదు. నువ్వేరా” అని రెండు ముక్కలు చెప్పడానికి బదులు నుంచోబెట్టి కడిగేశాను. ఇల్లెలా తయారయిందో, అంటెలా పడేసి ఉన్నాయో , బట్టలెలా చిందరవందరగా ఉన్నాయోచూడమని

లోపలికి తీసుకెళ్ళి మరీ చూపించాను. ఇంటి శుభ్రతపై నాకున్న పాషన్ వివరించాను.ఇల్లు చూసుకోవడానికి అడుగడుగునా అడ్డుపడుతున్న నా ప్రొఫెషనలిజం, మరికొన్ని కారణాలు ఉటంకించాను. అన్ని రసాలు కలబోసి , ఆ స్టైల్ లో, నా టైప్ చిందులు తొక్కాను.

గలగలా మాట్లాడే యశోద మౌనంగా గోడకానుకుని నుంచుంది.

“దానికసలు పని రాదు. చెప్పు, నువ్వొస్తావా రావా?”

ఇంతలో నిశ్చల, బాబు, కుక్క షికారు నుండివస్తున్న అలికిడి అయింది. ఇద్దరూ పిచ్చినవ్వులు నవ్వుకుంటూ లోపలికొచ్చారు.

ఇంట్లోకి రాగానే కాళ్ళకున్న చెప్పులు రెండు వేరు వేరు దిక్కులలో పడేట్లు విసిరి ,

“అమ్మా నిచ్చల బలే నవ్విపిస్తందమ్మా” అంటూ పొట్టపట్టుకుని పడీ పడీ నవ్వుతున్నాడు.

ఇంట్లో సీన్ కాస్త సీరియస్ గా ఉండడం గమనించి సైలెంట్ గా నా పక్కకొచ్చి నిలబడ్డాడు.

“ఈ పిల్ల చూస్తే వెర్రిబాగుల్లి. ఈ తెలివి తక్కువదాన్ని ఎవరింట్లో బడితే ఆళ్ళింట్లో పనికి పెట్టలేనాయె. మీరైతే కాస్త కడుపులో పెట్టుకుంటారని. ఆళ్ళ అత్తగారోళ్ళు కాపరానికి తీసుకెళ్ళేవరకూ కాస్త మీ దగ్గరే చెయ్యనియ్యండమ్మా. అవసరమైతే నేనూ ఓ చెయ్యేస్తా. ” యశోద చెప్పడం మొదలు పెట్టింది. చెప్పి కళ్ళూ ముక్కు చీరకొంగుతో తుడుచుకుంటోంది

యశోద అలా ఏడవడం చూసి, బాబు పెద్ద, పెద్ద కళ్ళతో ఆమెనే చూస్తున్నాడు.

"ఎం చేస్తాడు వీళ్ళాయన ?"

"యాత్రల బస్సుమీద డ్రైవరమ్మా. ఇంటిపట్టున ఉండడు. శబరిమల, తిరపతి, కాసీ ఇట్టా మనుషుల్ని బస్సులో తీసికెళ్తంటాడు. నెలకోపాలి ఇంటికొస్తే గొప్పే. వచ్చినా దీని మొకం చూడనీయదు అత్త రాకాసి. "

అని చెప్తూనే ఇంట్లో చిందరవందరగా ఉన్న వస్తువులన్నీ తీసి సర్దుతుంది. నిశ్చల తనకేం పట్టనట్లు బాబు రూంలో అటూ ఇటూ తిరగడం చూసి

"ఏంటే ఇల్లంతా ఈ లెక్కన పెట్టావా? అమ్మగారనెన్నని చేసుకుంటారు, పని చెయ్యకపోతే ఎట్లా?" అంటూ నిశ్చలను కేకలేసింది యశోద.

వాళ్ళమ్మ మాటలకు నిశ్చల ఏడుస్తూ కూర్చుంది.

నిశ్చల ఏడుస్తుంటే, మా వాడికి నామీద వల్లమాలిన కోపమొచ్చింది. నాదగ్గరకొచ్చి, నాకే వినబడేటట్లు నా చెవిలో "అందర్నీ ఏడిపిస్తావు. పిచ్చి మమ్మీవి." అన్నాడు.

ఇల్లంతా డ్రామా సెట్టింగ్ లా, నేను విలన్ ని అయిపోయిన ఫీలింగ్ వచ్చేసరికి అప్పటికింక ఆపేశాను. ఆ రోజు మాత్రం ఇంట్లో పని యశోద చేసి వెళ్ళింది. నిశ్చలను తీసేస్తే మా వాడే నా మీద తిరుగుబాటు ప్రకటిస్తాడని భయమేసి నేనూ పెద్దగా మాట్లాడలేదు

అప్పుడప్పుడు లేటైతే నిశ్చల మా ఇంట్లోనే ఉండిపోయేది. రాత్రి పూట బాబు రూం లోనే పడుకునేది. బాబుకి బాగా అలవాటైంది. నిశ్చలను రాత్రిపూట ఉండిపోమ్మని ఏడ్చేవాడు. కొన్నాళ్ళ తర్వాత, నిశ్చల రోజంతా మా ఇంట్లోనే ఉండిపోయింది. వాళ్ళింటికెళ్ళేదే కాదు. ఓ రోజు రాత్రి ఇంటికొచ్చేసరికి, బాబు ఒక్కడే కూర్చుని తన బొమ్మలతో ఆడుకుంటున్నాడు.

"నిశ్చల ఏదీ?" అని అడిగాను

"నిచ్చలా, ఆ..నిచ్చలా వాల్ల పెనిమితి వస్తే వెళ్లింది. " అన్నాడు.

"పెనిమిటి ఏంటి?"

" పెనిమితి అంటే బర్త, ముగుడూ" అన్నాడు.

"ఎవరు చెప్పారీ మాటలన్నీ?"

"నిచ్చలే చెప్పింది. వాల్ల పెనిమితితో సినిమాకెళ్లింది."

పెనిమితి, పెనిమితి అంటూ ఆ గదిలోకీ , ఈ గదిలోకీ తిరుగుతున్నాడు బాబు.

మళ్ళీ వచ్చాడు.

"అమ్మా"

'ఊ' అన్నాను వాడితో

"నాన్న నీకు పెనిమితి కదా."

వద్దంటే ఇక అదే పదం జపం చేస్తాడని మాట్లాడలేదు.

తర్వాత రోజు వేరే పనిమీద అయిదింటికే నిద్రలేచాను.

చాపమీద వళ్ళు తెలియకుండా నిద్రపోతోంది నిశ్చల. వైలెట్ రంగు జార్జెట్ చీర కట్టుకుని ఉంది. జడలో మల్లెలులున్నాయి. ఆ చీర..

ఆ మధ్య ఒక పండక్కి , 'నిశ్చలకు కూడా కొత్త బట్టలు కొనూ' అని మారాం చేసి బాబు కొనిపించిన చీర. జాకెట్ అదీ కుట్టించుకుని ఇక్కడే పెట్టుకుంది. ఆ చీరెందుకు కట్టించో?

ఎప్పటికో ఏడింటికి ఎండపడుతుంటే నిద్రలేచింది.

“రాత్రి ఎక్కడికెళ్ళావు నిశ్చలా?”

“మా బావొచ్చాడమ్మగారూ” బెరుకు లేకుండా చెప్పింది.

అలా ఒక సారి కాదు , రెండు మూడు సార్లు జరిగింది.

యశోదని పిలిచి చెప్పామనుకున్నాను కానీ, ఆ పిల్ల భర్తతో కలిసి బయటికెళ్ళే తప్పేంటి అనుకుని చెప్పలేదు.

ఓ రోజు నిశ్చల రాలేదు. పరిమళకు ఫోన్ చేస్తే యశోద కూడా రాలేదని తెలిసింది. కాసేపటికి తనే ఫోన్ చేసింది. నిశ్చల భర్త వెళ్ళే బస్ కొండమీద నుండి పడిపోయిందనీ, అతడు అక్కడి కక్కడే మరణించాడని.

రెండు మూడు వారాల తర్వాత నిశ్చల వచ్చింది. నాలుగైదు కిలోల బరువు తగ్గిపోయినట్లుంది. నిశ్చల వచ్చిందన్న బాబు సంతోషం ఎక్కువ సేపు నిలవలేదు. తను మునుపటి నిశ్చలలా లేదు. జీవితం మాష్టారు చేతిలో దెబ్బతిని, పెద్దరికం తెచ్చుకుని కుదురుగా ఎలా ఉండాలో నేర్చుకున్నట్లుంది.

ఒక మధ్యాహ్నం యశోద వచ్చి ఏం జరిగిందో చెప్పింది.

“అంత జరిగినా ఆళ్ళత్తగారికి దీని మీద జాలిలేదమ్మా. దీన్నసలు ఆ ఇంట్లోకి అడుగే పెట్టనీయాలా. దీనిదే శని పాదమనీ, దీన్ని పెళ్ళిచేసుకున్నందుకే ఇలా ఘోరం జరిగిందనీ నానామాటలూ అంది. ఎంత బతిమలాడినా శవం దగ్గరకూడా పోనీయలేదమ్మా పిల్లని ”

ఆ మాటలు వింటూ నిశ్చల వంక చూశాను. కుదురుగా చీపురుతో హాలు వూడుస్తోంది. మా మాటలు విన్నట్టే ఉంది. దీవాన్ మీద పడేసిన బట్టలు మడతలు పెడుతోంది. ఎప్పుడూలేనంత పద్ధతిగా.

హాస్పిటల్ కు వెళ్ళిపోయాను. రాత్రి ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసరికి ఇల్లంతా అద్దంలా ఉంది. నిశ్చల ఇదివరకులా బాబుతో ఆడుకోవడం లేదు.

అది మారిపోవడం నా వల్లేనని మావాడు నామీద పగ పెంచుకున్నాడు. ఎంత ముద్దు చేసినా వినడు.

అది జరిగిన ఓ నెలరోజులకు ,

ఆ రోజు ఉదయం నిశ్చల రాలేదు. అవసరమైన పనులేవో చేసి నేను హాస్పిటల్ కు వెళ్ళిపోయాను.

మధ్యాహ్నం ఇంటికొచ్చేసరికి , యశోద బయట కూర్చుని ఉంది.

నిశ్చల రాలేదని తను పని చెయ్యడానికి వచ్చి ఉంటుందనుకున్నాను.

"ఏంటి యశోదా ఇవాళ నిశ్చల రాలేదే " అని అడిగి తాళం తీసి లోపలికెళ్ళాను. నావెంటే వచ్చింది.

ఇంటిపనేదో తను చేసుకుంటుందిలే అనుకుని నేను లోపలికి వెళ్ళి పడుకున్నాను. రాత్రి కేస్ వల్ల నిద్రలేదు. ఓ పదినిముషాల తర్వాత నిద్ర మెలకువ వచ్చింది. లేచి హాల్లోకి వస్తే, యశోద గోడకానుకుని కూర్చుని ఉంది.

ఏదో జరిగింది. నాతో మాట్లాడదామని వచ్చింది. నన్ను నిద్ర లేపడం ఇష్టం లేక అలాగే కూర్చుని ఉంది.

"ఏమైంది యశోదా?"

కొంగు నోటికడ్డం పెట్టుకుని కుమిలిపోతోంది.

“అరే అలా ఏడిస్తే ఎలా , ఏమైందీ?”

“పొద్దుణ్ణుంచీ వాంతులు చేసుకుంటుంది పిల్ల. కడుపొచ్చిందని అనుమానంగా ఉంది.” వెక్కివెక్కి ఏడుస్తుంది.

“అదేంటి?”

“ఏవోనమ్మా, ఏడ తప్పు చేశావో చెప్పమంటే చెప్పట్లేదమ్మా. మీరే గదమాయించి కనుక్కోవాల.”

“ఛా ఊరుకో. వాంతులంటే ఇక అదేనా. నువ్వు నీ అనుమానమూ. సాయంత్రం దాన్ని హాస్పిటల్ కు తీసుకురా.”

“అంటే కడుపు లేసట్టేనా అమ్మా.” గొంతులో ఆశ.

“పాపం అది ఉట్టి పిచ్చిది యశోదా.దానిమీదా నీ అనుమానం? ”

సాయంత్రం హాస్పిటల్ కు వెళ్ళబోయేముందు బాబు నేల మీద కూర్చుని హోం వర్క్ చేస్తున్నాడు. వాడు చూడకుండా టీవీ రిమోట్ నా బాగ్ లో వేసుకుని, “నాన్నా హోం వర్క్ చేసి అన్నం తిని, తర్వాత ప్రణవి వాళ్లతో కొంచెం సేపు ఆడుకో. అప్పుడు మళ్ళీ వచ్చి స్నానం చేసి పడుకో.” అని చెప్పాను.

నేను చెప్పినవేమీ వాడి చెవిలో పడినట్లు లేవు.

బయటకొచ్చి లిఫ్ట్ దగ్గర నిల్చున్నా.

లిఫ్ట్ వచ్చి ఆగింది.

“అమ్మా” అంటూ వాడు బయటకు పరిగెత్తుకొచ్చాడు.

“ఏంట్రా?”

“నాన, ఫోన్ ..లైన్లో ఉన్నాడు”

లోపలికి వచ్చి ఫోన్ మాట్లాడి బయటికి వెళ్తుంటే నాకు తోకలాగా వచ్చాడు. “అమ్మా, నీకు నాన నీకు పెనిమితి కదా,” అన్నాడు.

‘వీడి మాటింకా వదలేదే’ అనుకుని వాడికి జవాబు చెప్పకుండా ఎటో చూస్తూ ఉన్నా.

గ్లాస్ కాప్సూల్ లిఫ్ట్ లోనుండి, కింద కూర్చున్న పరిమళ, వాళ్ళాయనా కనిపిస్తున్నారు.

“అమ్మా, పరిమలాంటికి , విశ్వమంకుల్ పెనిమితి కదా” అన్నాడు.

ఎర్రగా చూశా వాడి వంక.

‘బర్త’ అని ఇంకో పర్యాయ పదం చెప్పాడు. చెప్పి నవ్వాడు.

లిఫ్ట్ ఆగింది.

“తప్పు నాన్నా , అలాంటి మాటలు మాట్లాడొద్దు. ” అని వాడికి సీరియస్ గా చెప్పి కారెక్కాను.

కారు యాంత్రికంగా నడపడం అలవాటైంది. బాబు మాటలే గుర్తుస్తున్నాయి. రెండు నెలల క్రితం ఒక సారి నిశ్చల భర్త వచ్చాడు కదా. బ్రేక్ పడింది.

ఆ సంగతి యశోదకు తెలియదా?

హాస్పిటల్ కు వెళ్ళాను. యశోద, నిశ్చల రిసెప్షన్ లో కూర్చుని ఉన్నారు. వేరే వాళ్ళను ముందు చూసేసి చివరగా వాళ్లని పిల్చాను.

నర్సుని పిలిచి నిశ్చలను తీసుకెళ్ళి స్కాన్ దగ్గర పడుకోబెట్టమని చెప్పాను. తీసుకెళ్ళింది.

“యశోదా, మధ్యలో మీ అల్లుడేమైనా వచ్చాడా?” అడిగాను.

“లేదమ్మా, మధ్యలో మనవూర్లో గుండా ఎళ్ళినపుడు ఆగుతాడుగానీ, మనింటికి రాడు. దీన్ని మొకవే చూడడు. ఆళ్ళమ్మ తిడతదని బయం పిల్లగాడికి.” యశోద మాటలు విన్నాక, లేచి స్కాన్ రూం లోపలికెళ్ళాను

స్కాన్ చెయ్యబోతుంటే నాకే కంగారనిపించింది.

“నిశ్చలా, ఆ మధ్యన మీ ఆయన వచ్చాడు కదా, మీ అమ్మకు తెలుసా?”

“ ఓ సారి మాఇంటికొచ్చాడని తెలిసి మా అత్త జగడానికొచ్చింది. కట్నం డబ్బు చెల్లేసేదాకా బావదగ్గరకెల్లాద్దంది మా అమ్మ. ఆ మజ్జెనొచ్చాడని మాయమ్మకు తెలవదు. తెలిస్తే సంపేస్తదని చెప్పలేదు.”

స్కాన్ ప్రోబ్ ఆమె పొట్ట మీద పెట్టాను.

మనం కోరుకునేవి నూటికో, కోటికో జరుగుతాయి. ఒకోసారి జీవితమంతా అయిపోయేవరకూ జరగక పోవొచ్చు. ఎక్కువ సార్లు మనకు ఇష్టం లేనివే జరుగుతుంటాయి. అవసరం లేనివి కొన్ని ఎదురవుతాయి. అక్కర్లేనివి కొన్ని గర్భంలో పెరుగుతుంటాయి.

స్కాన్ ప్రోబ్ కున్న జెల్ తుడిచేసి, యశోదకేం చెప్పాలో, అసలేం చెయ్యాలో అనుకుంటూ బయటికొచ్చాను. బయటికొచ్చి చూస్తే యశోద నిలబడే ఉంది. నేనేం చెప్తానా అని ఆశ్రంగా చూస్తూ ఉంది.

"కూర్చో యశోద"

నా వాలకం , మౌనం చూసి పసిగట్టింది.

"అమ్మా, నేనేం అనను, అడగను. ఈ సంగతి బయట తెలిస్తే అందరం సావాల్సిందే నమ్మా. ఎందుకు.. నా పెనిమిటే దీన్ని సంపేస్తాడు. మొగుడుపోయిన పిల్ల, అల్లరయిపోకుండా చూడండమ్మా" అంటూ దణ్ణం పెట్టి ఏడుస్తుంది.

"సరే , ఊరుకో" అని చెప్పి బెల్ కొట్టి నర్సుని పిలిచాను. ప్రిన్సిపల్స్ మీద టేబ్లెట్ల పేరు రాసి అవి తెమ్మన్నాను.

మంచి పనులే చెయ్యాలని మనుషులుగా అందరం కోరుకుంటాం. కానీ, చివరికి మనుగడ కోసం అవసరమైనదే చేస్తాము. మంచైనా, చెడైనా.

నేను చేస్తున్నది తప్పో , ఒప్పో అని ఆ క్షణంలో ఆలోచించలేదు. అప్పటికది అవసరమనిపించింది. తప్పదనిపించింది.

పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ అయిపోయి, ఉత్సాహంగా ప్రాక్టీస్ పెట్టబోయే ముందు, నాన్నకో మాటిచ్చాను.

కాదు,కాదు. నాన్న అడిగాడు. నేను సరేనన్నాను.

'చిన్నదైనా, పెద్దదైనా ప్రాణం ప్రాణమేనమ్మా. అబార్షన్లు చెయ్యొద్దు.'

'సరేలే నాన్నా' అని మాటిచ్చేశా. మాట తప్పాను.

నాన్న కిచ్చిన మాట తప్పినందుకు నాకెందుకో బాధగా లేదు.

ఎక్కడో ఉన్న నాన్న అర్థం చేసుకుంటాడని ఎక్కడో ఆశ !

- పదిహేడవ కథ -

ఎప్పుడూ గౌనకాలజీ కథలేనా? వేరే విభాగాల్లో మిత్రుల అనుభవాలు కూడా మీతో పంచుకోవాలనిపించింది. ఈ నెల కథ తాలూకు అనుభవం మా ఎం బి వి ది. ఈ కథలో 'నేను' అంటే 'మా ఎం బి వి.'

డాక్టర్ మల్లిపూడి భాస్కర వర ప్రసాద్.

సికిందరాబాద్ కిమ్స్ లో స్ట్రెకల్ గాస్ట్రో ఎంటిరాలజిస్ట్. ఎం బి వి ఎస్ లో మా క్లాస్ మేట్. .

నాకు తెలిసి అతను ఉత్తమ విద్యార్థి, ఉత్తమ వ్యక్తి, డాక్టర్ గా అతనేమిటో ఈ కథలో చెప్పడానికి ప్రయత్నం చేశాను. ఎం బి వి అంటే మా అందరికీ గౌరవం, అభిమానం, ప్రేమ. ఇలా చప్పగా చెప్తున్నందుకు నా మీద నాకే విసుగ్గా ఉంది. అతని గురించి వ్రాయాలంటే, కథ ను మించి వ్రాయాల్సి వస్తుంది.

ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే

"పుణ్యపురుషులందు 'మా ఎం బి వి' వేరయ్య" అంటాను.

పేరుకు ముందు డాక్టర్ అని చేర్చడానికి పెద్దగా గర్వపడను కానీ, 'మా ఎం బి వి' లో "మా " అని అనుకోగలిగినందుకు నాకెంతో గర్వంగా అనిపిస్తుంది. నాకే కాదు, మా క్లాస్ మేట్స్ అందరికీ .

ఈ నెల కథ నందించినందుకు, మా ఎంబివికి, కథలో ముఖ్యపాత్ర అయిన రామ కృష్ణారెడ్డి గారికి ధన్యవాదాలు తెలుపుకుంటూ-

చందు శైలజ

ఉదయాలు నన్ను నిద్రలేపడం తక్కువే. కానీ ఉదయం నిద్ర లేవడం రోజూ చూస్తుంటాను. పేరు చెప్పలేని వింత రంగులతో ఆకాశం మీద ఉదయం గీసే చిత్రాన్ని చూస్తూ ఆనందిస్తాను.

ప్రతి ఉదయం ఒక కొత్తం చిత్రం.

ప్రతి చిత్రం లోనూ కొన్ని కొత్త రంగులు.

ప్రతి రోజూ ఏదో కొత్త దనం.

లివింగ్ రూం లోకి అడుగుపెట్టాను. ప్రశాంతత చుట్టు ముట్టింది. ఎన్నో దేశాలు తిరిగిన తర్వాత, తెలిసిన సత్యమేమిటంటే , ఇంట్లో ఉన్న ప్రశాంతత ఇక్కెక్కడా ఉండదని. ఉదయపు సూర్యకాంతి లోపలికి పడుతూ లివింగ్ రూం ని మరింత విశాలం చేస్తోంది.

బయట గార్డెన్ లోకి నడిచాను. పూల మొక్కలు సంతోషంగా తలలూపుతూ పలకరించాయి. మా ఇంటిని , ఇంటిముందున్న తోటను చూసిన వాళ్ళెవరైనా ఒక సామెత చెప్తారు. సామెత ద్వారా పొగడ్త నందుకోవాల్సిన వారికి మాత్రం పొగడ్డలంటేనే పడదు.

ఆ రోజు చెయ్యాలిన్న పనులు ఒక సారి చూసుకున్నాను. శనివారం కనుక పెద్ద పనేమీ ఉండకపోవచ్చు.

సాయంత్రం మేము వెళ్ళాల్సిన ఒక ఎంగేజ్ మెంట్ ఉంది. ఇవాళ శనివారమే కాబట్టి. వీలవుతుందేమో చూడాలి.

హాస్పిటల్ కు రెడీ అయి బయటికొచ్చే టైం కు నా లంచ్ బాక్స్, నా బాగ్ అప్పటికే నా పక్కనీట్లో ఉన్నాయి.

నేనైనా ఒక క్షణం లేటవుతానేమో కానీ అవెప్పుడూ క్రమశిక్షణ తప్పలేదు.

“ఇవాళ ఈవెనింగ్ మనో వాళ్ళ అమ్మాయి ఎంగేజ్ మెంట్ ఉంది. మిమ్మల్ని కూడా తీసుకుని వస్తానని చెప్పాను. ”

“తప్పకుండా.” అన్నాను.

చిన్నగా నవ్వింది.

నవ్వులో ఆరోపణలేమీ లేవు గానీ, నేను నిలబెట్టుకోలేని వాగ్దానాలెన్నింటినో గుర్తు తెచ్చింది.

ఆ రోజంతా ఎప్పటిలానే వీకెండ్ పోకడ పోయింది. పెద్ద పనీ లేదు , అలా అని ఖాళీ గానూ లేదు.

‘ఇవాళెలా అయినా ముందే వెళ్ళి, ఇంట్లో సర్ప్రైజ్ ఇవ్వాలి.’ అనుకుంటూ

నాలుగున్నరకు ఇంటికెళ్ళామని కార్ పార్క్ కు వచ్చి ఇంటికి ఫోన్ చేశాను.

‘వస్తున్నాను రెడీగా ఉండమని’ చెప్పబోతుంటే , శ్రీధర్ దూరం నుండి పరిగెత్తుకుంటూ వస్తూ కనిపించాడు. శ్రీధర్ నా అసిస్టెంట్. పనిమంతుడే కాదు బుద్ధిమంతుడు కూడా. పాపం తిండి యావ తప్ప వేరే అవలక్షణలేమీ లేవు .

డాక్టర్లకు అలవాటు లేని పరుగు వలన దగ్గరకొచ్చి ఆయాస పడుతూ నించున్నాడు.

“ఫోన్ చెయ్యొచ్చుగా శ్రీధర్. ఏంటా పరుగూ?”

“సార్, ఫోన్ బిజీ అని వస్తోంది. సరే కార్ పార్క్ లో దొరుకుతారుగా అనీ వచ్చా.”

మొబైల్ వంక చూసి , మాట్లాడుతున్న కాలే కట్ చేసి కారు దిగాను

“చెప్పు ..ఏమైంది?”

“ఎమర్జెన్సీ లోబక కేసుంది. డాక్టర్ శ్రీమన్నారాయణగారు మిమ్మల్లో సారి చూడమన్నారు.”

శ్రీమన్నారాయణగారు మా హాస్పిటల్ లో సీటీ స్కన్. నాకు మంచి మిత్రుడు. ఎంతో ముఖ్యమైన కేసుకుంటే తప్ప నాకు కబురు పంపరు.

పద అని కార్ లాక్ చేసి హాస్పిటల్ లోపలికి వచ్చాను.

"ఏంటీ కేసు?" నడుస్తూ శ్రీధర్ ని అడిగాను.

"స్టూడెంట్ సార్. యాక్సిడెంట్ అయి వచ్చాడు. రిబ్స్ ఫ్రాక్చర్ అయాయి. "

"ఇంకెక్కడైనా ఇంజరీస్ ఉన్నాయేమో చూశావా?"

"లేవు సార్ , అంతా బాగానే ఉన్నాడు."

“ఏం ఏక్సిడెంట్?”

“బైక్ యాక్సిడెంట్?”

“స్టేబుల్ గా ఉన్నాడు సార్. చక్కగా మాట్లాడుతున్నాడు. ఇంటికెళ్తానంటున్నాడు”

“ప్రాబ్లం ఏంటి మరి ?” ఏదో ఆలోచిస్తూ అడిగాను.

“బైక్ లేదు సార్. తుక్కు తుక్కు అయింది. ఎలా వెళ్తాడు ? ”

“ శ్రీధర్.” కోపంగా చూడబోయాను. అప్పటికే ఎమర్జెన్సీ నర్స్ స్టేషన్ దగ్గరున్నాడు. పేషంట్ ఫైల్ తీసుకుని రమ్మని చెప్తున్నాడు.

లోపలు వెళ్తే బెడ్ మీద ఒక స్టూడెంట్ ఉన్నాడు. పక్కనే అతని ఫ్రెండ్స్ మో కొంత మంది ఉన్నారు. అందరూ దాదాపు ఒకే రకమైన డ్రెస్సులు వేసుకున్నారు. నేను వెళ్ళగానే అందరూ సైలెంట్ అయ్యారు.

ఆ అబ్బాయి మొహం లేతగా ఉంది. ఇరవై ఏళ్ళకు మించి ఉండవు. బక్కపలచగా ఉన్నాడు. సన్నగా కనిపించాలని డైటింగులవీ చేస్తాడేమో అనిపించింది. రఫ్ గా కనపడడానికి అన్ని ప్రయత్నాలూ చేశాడు.

వయసులో పెద్దగా కనిపించాలని గడ్డం అదీ పెంచాడనిపించింది.

రిబ్ ఫ్రాక్చర్ అయిన చోట ప్లాస్టర్ వేసి ఉంది.

పొట్ట చూశాను.

పై భాగం లో కమిలి పోయి ఉంది .

పరీక్ష చేస్తూ పలకరించాను. పేరేంట్, ఏం చేస్తుంటాడో , ఏక్సిడెంట్ ఎలా అయిందో అడిగితే చెప్పన్నాడు.

మాటల్లో ఇంగ్లీషు ఎక్కువ , తెలుగు తక్కువ

క్రియాపదాలన్నీ ఇంగ్లీషువే వాడుతున్నాడు.

అతనెలా వెళుతున్నాడో, కుక్కను తప్పించబోయి తనెలా డివైడర్ కు గుద్దుకున్నాడో, లేచి చూసే సరికి తను రోడ్డుకవతల పడిపోయి ఉన్నాడనీ. కొంత సేపటివరకూ అసలేం జరిగిందో అర్థం కాలేదనీ చెప్పాడు.

చాలా మర్యాదగా మాట్లాడాడు. ఇప్పటి పిల్లలు వాళ్ళు జీవితం పట్ల నిర్లక్ష్యంగా ఉంటారనీ, ఎవరిదగ్గర ఎలా మాట్లాడాలో తెలియదనుకుంటాం కానీ, మన అభిప్రాయాలు తప్పని ఎప్పటికప్పుడు వాళ్ళు నిరూపిస్తూనే ఉంటారు.

చెప్పన్నంత సేపూ, లేచి వెనక దిండు కానుకుని కూర్చుందామనీ ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఏదో కలుక్కుమన్నట్లుంది. కళ్ళల్లో బాధ కనిపించింది. మొహం మీద చిరుచెమటలు అలముకున్నాయి.

అతని అవస్థ చూసి "పర్లేదు, రిలాక్స్" భుజం మీద చేత్తో తట్టి, అతడి ప్రయత్నాలు ఆపేశాను.

“ఇతన్ని అబ్జర్వేషన్ లో ఉంచండి.” శ్రీధర్ తో చెప్పాను.

“బాగుంది సార్. వెళ్తాను.”

“ఇవాళ్ళికి ఉండు. రేపు చూద్దాం” అన్నాను.

రెండుకు రెండు కలిపితే నాలుగు అన్నది లెక్కల్లో తప్ప మెడిసిన్ లోనూ , జీవితంలోనూ కాదు .

“బాగానే ఉన్నాడు కదా సార్. తీసుకెళ్ళొచ్చా? అంతగా అయితే ఏదైనా బాగోక పోతే తీసుకొస్తాం.” అతని తరపు వాళ్ళెవరో అన్నారు.

“వద్దు. ఉంచండి.” అన్నాను స్థిరంగా

నిర్ణయాలు తీసుకునేటప్పుడు టెక్స్ట్ బుక్స్ కన్నా, అనుభవం రాసిన పుస్తకమే ఎక్కువగా పనికొస్తుంది.

అతని రిపోర్ట్స్ అవీ కాసేపు స్టడీ చేశాను. అంతా పూర్తి అయే సరికి చీకటి పడింది. వెళ్తూ , వెళ్తూ ఆ అబ్బాయి వంక ఓ సారి చూశాను. నవ్వుతూ పక్కనున్న వాళ్ళతో మాట్లాడుతున్నాడు. శ్రీధర్ తో పాటు బయటికొచ్చేసి ఇంటికెళ్ళిపోయాను.

ఇంటికెళ్ళిన తర్వాత దాదాపు హాస్పిటల్ సంగతులు మర్చిపోతాను, ఏవైనా క్రిటికల్ కేసులు ఉంటే తప్ప! వార్డ్ లో అంత ప్రమాదకరమైన పేషంట్లు ఎవరూ లేరు. ఆ రాత్రి పడుకోబోయే ముందు టేబిల్ మీద పట్టుచీర కనిపించింది. నేను వెళ్ళలేని ఫంక్షన్స్ అకౌంట్ లో ఇంకో నంబర్ పెరిగినట్లు గుర్తు చేసింది. . ఫంక్షన్ ఎలా జరిగిందో అడగాలి అనుకుంటూనే నిద్రపోయాను.

తర్వాతి రోజు ఆదివారం . ఒక్క రోజు పనికి వెళ్ళాల్సిన అవసరం ఉండదు. ఉదయం నుండి వర్షం. సన్నగా చినుకులు పడుతున్నాయి. లివింగ్ రూం లోనుండి గార్డెన్ లో పూలని చూస్తూ కాఫీ తాగుతున్నాను. పూల చెట్లన్నీ వానలో తడుస్తూ బాగా సంతోషంగా ఊగుతున్నాయి. ఆకుపచ్చని టర్ప్ మరింత మెరుస్తోంది.

ఆరోజు ఎక్కడికో వెళ్ళాలని మాత్రం గుర్తు ఉంది. ఎవరిదో గృహ ప్రవేశమో, లేక బ్రంచ్ కో సరిగా తెలియదు. వాతావరణం చాలా బాగుంది.

ఎక్కడో సన్నగా లాండ్ లైన్ మోగింది.

శ్రీధర్ ఉన్నాడు అవతల.

“సార్ , ఒక సారి హాస్పిటల్ కు వస్తారా?”

“ఏమైంది?”

“నిన్న ఎడ్మిట్ చేసిన పేషంట్ కండిషన్ ఏం బాలేదు.”

“ఎవరూ, ఆ బైక్ యాక్సిడెంట్ కుర్రాడా ?”

“అవును సార్. ఎబ్దామినల్ డిస్టెన్షన్, బాగా పెయిన్ తో ఏడుస్తున్నాడు.”

లోపల వార్నింగ్ బెల్స్ ఏవో గట్టిగా మోగాయి. డ్రెస్ మార్చుకుందామని వెళ్ళాను. ఆ రోజు బాగా కావలసిన వారింటిలో సత్యన్నారాయణ వ్రతముందనీ, ఇద్దరం కలిసి వెళ్ళాలని అనుకున్న విషయం గుర్తొచ్చింది.

చిన్న చీటీ మీద హాస్పిటల్ వెళ్తున్నట్టు రాసి దాన్ని కనిపించేట్టు పెట్టాను.

ఆదివారం రోడ్లు ఖాళీగా ఉన్నాయి. చాలా త్వరగానే హాస్పిటల్ కు చేరుకున్నాను.

నేను వెళ్ళేసరికి ఆ అబ్బాయి బెడ్ మీద నిలవలేనంత నొప్పితో బాధపడుతున్నాడు. ఎటు తిరిగినా ఉపశమనం లేక ఆ బాధ ఎలా చెప్పాలో తెలియక తికమకలో ఏదేదో మాట్లాడుతున్నాడు.

మాట మాట్లాడుతున్నా నొప్పి ఎక్కువవుతోందేమో. అవికూడా పూర్తిచెయ్యలేక పోతున్నాడు. మొహం నిండా బాధ ,

నన్ను చూడగానే “సార్, ఏదో ఒకటి చెయ్యండి సార్, ఈ నొప్పి తట్టుకోలేకపోతున్నాను” అన్నాడు.

“ పెయిన్ కిల్లర్ ఇంజెక్షన్ ఇచ్చారా?”

ఇచ్చినట్లు ఎవరో సమాధానం చెప్పారు.

“ఇంజెక్షన్ పని చెయ్యడానికి టైం పడుతుంది కదా.”

స్కాన్ లో పొట్టలో ద్రవాలు చేరినట్లు రాసి ఉంది.

నొప్పితో చాలా బాధ పడుతున్నాడు. ఉదయంతో పోలిస్తే పొట్ట చాలా ఉబ్బిపోయి ఉంది.

లోపల ఏదో అవయవానికి గాయమైనట్లు తెలుస్తోంది. దేనికయ్యుండొచ్చు?

“శ్రీధర్, సీటీ చేయించావా?”

వెంటనే ఆ రిపోర్ట్ తీసుకుని వచ్చాడు.

సీటీ స్కాన్ రిపోర్ట్ చూస్తే లోపల పాంక్రియాస్ కు గాయమైనట్లు తెలుస్తోంది. అక్కడినుండి కొన్ని రసాయనాలు, రక్తం విడుదల అయి పొట్టలో చేరుకుంటున్నాయి. క్షణ క్షణానికీ అతనికి నొప్పి ఎక్కువ అవుతోంది. వెంటనే ఆపరేషన్ చెయ్యాలి.

పాంక్రియాస్ కు గాయమైతే కనుక్కోవడం కష్టం. డయాగ్నోసిస్ మిస్ అయే అవకాశాలు చాలా ఎక్కువ. అంతే కాదు ప్రాణానికి కూడా ప్రమాదమే. త్వరగా డయాగ్నోసిస్ చెయ్యగలిగితే కొంతలో నయం.

వాళ్ళ బంధువులను కౌన్సెలింగ్ రూం కు పిలిపించమన్నాను. థియేటర్ రెడీ చేస్తున్నారు.

కౌన్సెలింగ్ చేసే రూం లోకెళ్ళగానే ఎవరెవరో చాలా మంది బంధువులున్నారు.

వాళ్ళకు వీలైనంత త్వరగా పరిస్థితి వివరించి, ఆపరేషన్ చేయాలని చెప్పాను.

అందరు బంధువుల్లానే వాళ్ళూ, 'ఆపరేషన్ చెయ్యకుండా, మందులతో నయం కాదా?'

'రిస్క్ ఏమీ లేదు కదా?'

'ఆపరేషన్ ప్రమాదకరమైంది కాదు కదా!'

'మేజర్ సర్జరీ కాదు కదా.'

'అబ్బాయి ప్రాణాలకు ప్రమాదం లేదు కదా'

కంఫర్ట్ జోన్ వదలేని ప్రశ్నలే అన్నీ. సాధ్యమైనంత వరకూ, వాటికి నిజాయితీగానే జవాబులు చెప్పాను.

వాళ్ళు ఒప్పుకొని సంతకాలు అవీ చేశాక అబ్బాయిని ఆపరేషన్ థియేటర్ కు తీసుకెళ్లాం. అనుమాన పడ్డట్టే, పాంక్రియాస్ చివరిభాగం దెబ్బ తిన్నది. అక్కడి నుండి విడుదల అయే రసాయనాలతోనూ రక్తంతోనూ పొట్ట నిండి పోయింది. పాంక్రియాస్ లోచాలా వరకూ తొలగించాల్సి వచ్చింది. నేను థియేటర్ నుండి బయటకు రాగానే ఆ అబ్బాయి తాలూకు బంధువులందరూ ఆత్రుతతో చూస్తూ ఉన్నారు.

" ఎలా ఉంది సార్? "

నా మాటలకోసమే అందరూ మౌనంగా నిలబడ్డారు.

పాంక్రియాస్ అనేది ఎక్కడుంటుందో, పైకి కనబడకుండా తగిలిన దెబ్బల్లో దానికి గాయమవడం వలన, ఏం జరిగిందో, ఎంత రక్తం పొట్టలో చేరుకుందో, దాన్ని ఆపరేషన్ సమయంలో ఎలా తీసివేశామో చెప్పాను.

"పాంక్రియాస్ ని చాలా వరకూ తీసేయాల్సి వచ్చింది. ముందు ముందు దాని పర్యవసానాలు ఎలా ఉన్నా, ప్రస్తుతం ఆ అబ్బాయి, జరిగిన గాయానికీ, చేసిన ఆపరేషన్ తట్టుకుని బయట పడేవరకూ పరిస్థితి క్రిటికల్ గానే ఉంటుందన్నాను.

చాలా మంది పేషంట్ల బంధువులు మళ్ళీ మళ్ళీ ఒకే ప్రశ్న అడుగుతారు.

"ప్రాణానికేం ప్రమాదం లేదు కదా?"

లేదని నేను చెప్పాలన్న ఆరాటం వాళ్ళ కళ్ళలో కనిపిస్తూ ఉంది.

"ప్రాణానికి ప్రమాదం లేదు కదా!" మళ్ళీ అడిగారు

"లేదని చెప్పే అది అబద్ధం అవుతుంది. ప్రమాదం ఉంది. యాభై శాతం ఉంది. ప్రస్తుతం జరిగిన ఆపరేషన్ నుండి కోలుకోవాలి అతను. అతను కోలుకోవాలని మీరెంతగా అనుకుంటారో, మేమూ ఆలాగే కోరుకుంటాము. దానికోసం గట్టిగా ప్రయత్నం చేస్తాం కూడా."

వాళ్ల అనుమానాలకన్నిటికీ జవాబు చెప్పి అందర్నీ పంపించాక చూస్తే మధ్యాహ్నం రెండవుతోంది. లోపలేదోగా ఉంది. శ్రీధర్ తినడానికేదో తెస్తానన్నాడు.

" బయటి నుండి ఏమీ వద్దు శ్రీధర్. వాళ్ళు ఆయిల్ ఎక్కువ వాడతారు." అన్నాను.

" బయటవి తినే అవసరం మీకెప్పటికీ రాదని నా నమ్మకం సార్." అంటూ

కేరేజ్ తీసి భోజనం వడ్డించాడు.

వేడి తగ్గని ఇంటి భోజనం.

వేరొకరికి మనమే ప్రపంచం అయితే తప్ప, మన ప్రపంచం లో మనం నిశ్చింతగా పనిచేసుకోలేము.

భగవంతుడు డాక్టర్ ని చేసేసి వదిలెయ్యడు. ఇంకొన్ని అదృష్టాలు కూడా కలిపి పాకేజి ఇస్తాడు బాగా శ్రద్ధగా పనిచెయ్యమని.

లంచ్ తర్వాత వెంటనే ఇంటికి వెళ్ళ లేదు. ఐ సి యు లోకి అతన్ని పిప్లీ చేశాక రెండు మూడు సార్లు వెళ్ళి చూశాను. రెసిడెంట్ డాక్టర్లకు జాగ్రత్తలు చెప్పి బయటికొచ్చేసరికి చీకటి పడుతోంది.

ఇంట్లోకి వెళ్ళగానే సుతిమెత్తని గమ్మత్తైన పరిమళం చుట్టు ముట్టింది.

“ఎక్కడిదీ ఫ్రాగ్రెన్స్?”

“పారిజాతాలు. మన గార్డెన్ లో పూస్తే, కోశాను.” ప్లేట్ తీసుకుని వచ్చి టేబిల్ మీద పెట్టింది.

ఎర్ర కాడలున్న తెల్లని పారిజాతాలు.

ఏదీ ఆశించకుండా పరిమళాలు వెదజల్లే తెల్లని పారిజాతాలు. కొందరి వ్యక్తిత్వమూ అంతే పరిమళాలు వెదజల్లుతుంది. హాయినివ్వడం తప్ప వేరే ఏదీ ఆశించరు.

మధ్యాహ్నం భోజనానికి థాంక్స్ చెప్పబోయి ఊరుకున్నాను. మన వాళ్ల దగ్గర మర్యాదలు మనలేవు. హాస్పిటల్ సంగతులేవో చెప్తూ చెప్తూ నిద్రపోయాను.

తెల్లవారు జామున మెలకువ వచ్చింది. మెలకువ రాగానే మొదట ఆ అబ్బాయి గుర్తొచ్చాడు. శబ్దం రాకుండా లేచి బాల్కనీ లోకి వెళ్ళి హాస్పిటల్ ఐ సి యు కి ఫోన్ చేశాను.

అతనెలా ఉన్నాడో వివరాలు విన్న తర్వాత కొంత నిశ్చింతగా ఉంది. ఆ రోజు సోమవారం . హాస్పిటల్ కు త్వరగా వెళ్ళిపోయాను. బిజీగా ఉండే రోజని కాదు గానీ, ఆ పేషంట్ ని చూడాలన్న ఆత్రుతే ఎక్కువగా ఉంది.

ఒక వారం పాటు ఆ అబ్బాయి పరిస్థితి ఏమాత్రం సంతృప్తి కరంగా లేదు. ఒక పూట బాగుంటే ఇంకోపూట పరిస్థితి తారుమారు అయ్యేది. ఎప్పుడూ నిశ్చింతగా ‘ఇక ఫర్వాలేదు’ అనుకోలేకపోయేవాళ్ళం. ఎప్పటికప్పుడు కొత్త సమస్యలొచ్చిపడేవి.

ఓ వారం అయ్యాక ఇన్నెక్షన్ సోకింది. ఆ ఇన్నెక్షన్ మిగతా అవయవాలకు కూడా పాకింది. ఆ ఇన్నెక్షన్ ప్రభావం కిడ్నీల మీద కూడా పడింది. కిడ్నీస్ ఫెయిల్ అయే పరిస్థితి వచ్చింది. ఇన్నెక్షన్ క్లియర్ చెయ్యడానికి మళ్ళీ సర్జరీ చెయ్యాల్సి వచ్చింది .

ఆ నిర్ణయాన్ని వాళ్ళ వాళ్ళు ఎలా తీసుకుంటారో తెలియదు. చెప్పాలి.

తండ్రి తో బాటు ఇంకా ముగ్గురో నలుగురో బంధువులు వచ్చారు.

రెండో సారి ఓపెన్ చేయాల్సి వస్తే, డాక్టర్ కి ఆపరేషన్ తాలూకు కష్టం కన్నా, బంధువులని ఒప్పించడమే పెద్ద కష్టం. కష్టాలు ఎదురవుతాయి. అధిగమిస్తాం.

మరిన్ని కష్టాలు వస్తాయి. సాధించడానికి మరింత ప్రయత్నిస్తాం.

అసలు కష్టాలే ఎదురుకాగూడదని అనుకుంటే,

చాలా ఓపిక ఉండాలి.

చాలా కాలం వేచి చూడాలి.

జీవితంలో చివరిరోజు వరకూ! ఆ తర్వాతే అలాంటి స్థితి వస్తుంది.

వాళ్ళొచ్చారు. పాంక్రియాస్ గ్రంథి లో కొంత భాగం నిర్ణీతమవడం వలన , మేము భయపడినట్లే అక్కడ ఇన్సెక్షన్ వచ్చిందనీ, మళ్ళీ ఆపరేషన్ చేసి ఆ ఇన్సెక్షన్ ని క్లియర్ చేయాలనీ, అవసరమైతే అది బయటికి వచ్చే వీలుగా కొన్న ట్యూబులు అమర్చాల్సి ఉంటుందని చెప్పాను.

అప్పటికే రెండో ఆపరేషన్ గురించి తెలిసినట్లుంది. ప్రతివారి ముఖాల్లోనూ రకరకాల భావాలు.

కోపం , బాధ, విచారం, ఆవేశం.

వాటితో నిండిన ప్రశ్నలు నాకు లక్ష్యాల్లైనాయి.

"మళ్ళీ ఆపరేషన్ ఎందుకు చేస్తున్నారు , అంటే మొదటి ఆపరేషన్ ఫెయిల్ అయినట్లనా?"

"ఇన్సెక్షన్ ఎందుకు వచ్చింది. సరైన మందులు వాడడం లేదా?"

"రెండో సారైనా ఆపరేషన్ సరిగ్గా జరుగుతుందన్న గారెంటీ ఉందా?"

"మళ్ళీ ఫెయిలైతే ఏంటి పరిస్థితి?"

"అసలు అబ్బాయి కోలుకోవడానికి అవకాశముందా?"

"ఈ సారైనా జాగ్రత్తగా చేస్తారా? "

కోపానికి కోపమెప్పుడూ సమాధానం కాదు.

బాధ కు కోపం బై ప్రోడక్ట్.

కోపం ఉపశమించడానికి ప్రయత్నించకుండా వారి బాధనర్థం చేసుకోవడానికే ప్రయత్నించాను.

పేషంట్ ఉన్న పరిస్థితి కి కారణం అతనికైన అయిన గాయం తాలూకు కాంప్లికేషన్సనీ , అవన్నీ ఊహించినవేననీ, ట్రీట్ మెంట్ లోపం లేదని వివరించాను. ఓపిక, సహనం, సౌజన్యం, దయ నా దగ్గరున్న ఆయుధాలన్నింటినీ వాడాను.

వాళ్ళను ఒప్పించే సరికి రెండు గంటల సమయం పట్టింది.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. అప్పటికి పదిహేను రోజులవుతోంది. అసలే బక్కగా ఉన్న ఆ అబ్బాయి గుర్తు పట్టలేనంతగా అయిపోయాడు. కొన్ని రోజులుగా అతనికీ నాకూ ఏదో తెలియని అనుబంధమేర్పడింది. అతని పరిస్థితి బాగుంటే ఆ రోజు మనసంతా సంతోషంగా ఉండేది. అర్థ రాత్రి వేళ ఫోన్ మోగితే జగదీష్ విషయమేమోనని లేచేవాణ్ణి.

ఇవాళ పరిస్థితి అదుపులో ఉంది అనుకుంటుండగా ఏదో ఒక కాంప్లికేషన్ కనిపించేది. పెద్దగా ప్రోగ్రెస్ లేదు, అలా అని ఆశలూ వదలడం లేదు.

హాస్పిటల్ ఇల్లైపోయింది. దాదాపు ఏ క్షణాన కబురొచ్చినా వెంటనే వెళ్లిపోవడం , ఆలస్యం చెయ్యకుండా ట్రీట్ మెంట్ ప్లాన్ లో అవసరమైన మార్పులు చెయ్యడం, మేమేదో కష్టపడుతున్నామని ఒక్క సారికూడా అనిపించేదికాదు.

ఆ రోజు సలతగా ఉన్నాడు. రెండు రోజులనుండి జ్వరమొస్తోంది. నార్మల్ కు రానంటూ మొండికేస్తోంది.

బయట పడాలని అతను చేస్తున్న అభిమన్య పోరాటానికి మేము ప్రేక్షకుల్లా మిగిలిపోతామా?

ఎంత లేదన్నా, మనసు లోపల అలజడి గానే ఉంది.

హాస్పిటల్ లో నా రూం లో కూర్చుని కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తుంటే, తలుపు మీద చప్పుడైంది.

ఎవరా అని చూస్తే జగదీష్ వాళ్ల నాన్న రామకృష్ణ నుంచుని ఉన్నాడు.

రమ్మన్నాను. రోజూ దాదాపు కౌన్సెలింగ్ చేస్తూనే ఉన్నా, ఇంకా తెలుసుకోవాలని ఉంటుందేమో. అతని ఆదుర్దా అతనిది. చేతిలో ఏవో పేపర్లున్నాయి.

“కూర్చో” అన్నాను.

జ్వరం సంగతి ఎలా చెప్పాలా అని చూస్తున్నాను.

చేతిలో ఉన్న పేపర్స్ నా ముందు పెట్టాడు. అర్థం కాలేదు.

“ఏంటివి ?”

“బిల్లులు సార్. మీరు కూడా చూస్తారని తెచ్చాను”

“బిల్లు? అబ్బాయికి ఎలా ఉందో అడగడానికొచ్చావనుకున్నా”

“కాదు సార్, మరి ఇంతింత బిల్లైతే మేమెట్లా తట్టుకుంటాం చెప్పండి. చిన్న వాళ్ళం, పోనీ వార్డ్ కు మార్చేస్తే పోలేదా?”

“అప్పుడే వార్డ్ లో ఉంచే పరిస్థితి లేదు” అన్నాను.

“బిల్ కాస్త చూసి వెయ్యమనండి సార్. అసలన్నిన్నీ ఇంజెక్షన్లెందుకు, అవసరమేనా. పిల్లాడిని వార్డ్ లో ఉంచితే ఈ పాటికి కోలుకునేవాడేమోకదా. ఆ ట్యూబులెన్నాళ్ళుంచుతారసలు. ఆ ట్యూబుల్లో పోసి కడిగే సెలైన్లకేంటీ, మరి నరాలకెక్కించే సెలైన్లకేంటి, మందులేంటి ఎంతెంత అయితందో మీకేం తెలుసు సార్. బిల్ కట్టేప్పుడికి దుంప తెగిపోతా ఉంది మాకు.” అంటూ ఆపకుండా ఇరవై నిముషాల పాటు మాట్లాడాడు.

ప్రస్తుతం అతను ఐ సి యు నుండి బయటికి తీసుకు రావడం ఎంత ప్రమాదమో వివరంగా చెప్పాను.

“బయట వార్డులో పెట్టాచ్చు కదా, లోపల చార్జీలు మండిపోతున్నాయి.” అన్నాడు.

ఎల్ కేజీ పిల్లవాడు పదో క్లాసు పరీక్ష కు కట్టినట్టు, వాడికి నేను పైథాగరస్ సిద్ధాంతం బోధిస్తున్నట్లుంది నా పరిస్థితి! జీవితం అంతే. నేర్చుకునే లోపలే పరీక్షలొచ్చేస్తాయి.

“అది సరే. పరిస్థితి ఎంత ప్రమాదంగా ఉందో అర్థమైందా?”

“అయిందయ్యా, కాస్త బయటి వార్డు లో అయితే బాగుంటదని చెప్తున్నా.”

కోపమొస్తోంది. అతనిపై ప్రయోగించడానికి నా దగ్గర బ్రహ్మాస్త్రమూ లేదు. ఆ పరిస్థితిలో సహనం కోల్పోయి ఏమి అంటానో అని మౌనంగా అతన్నే చూస్తూ ఉన్నాను.

అతను ఆపేసిన తర్వాత ,పరిస్థితి అర్థం చేసుకోకుండా మూర్ఖంగా మాట్లాడుతున్నందుకు తిట్టాను.

“రామ కృష్ణా , కొడుకు గురించి ఒక్కమాటైనా అడక్కుండా ఈ బిల్లుల గొడవేంటి ?” గట్టిగా అన్నాను.

“ కొద్ది పాటి మనుషులం కదా సార్, మాకు మమకారాలు తక్కువ మరి” అంటూ లేచి నమస్కారం చేసి కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

రామకృష్ణ వెళ్ళిన తర్వాత, అతనితో అంత గట్టిగా మాట్లాడక పోతే బాగుండేదనిపించింది. వెంటనే లేచి బయటికి వెళ్ళి చూశాను. కారిడార్ ఖాళీగా ఉంది. మొబైల్ లో నేను అరుదుగా మాట్లాడే ఒక వ్యక్తి కి ఫోన్ చేశాను.

ఆ తర్వాత , జగదీష్ హాస్పిటల్ లో ఇంకా పదిహేను రోజులు మాత్రమే ఉన్నాడు. ఇదివరకు రౌండ్స్ కి వెళ్ళినపుడు తప్పని సరిగా రామకృష్ణతో పరిస్థితి చెప్తూ ఉండేవాడిని. ఇప్పుడు ఆ బాధ్యత శ్రీధర్ మీద పెట్టాను. ఒక వేపు డాక్టర్ గా నేనేం చేస్తున్నా, ఇంకో వేపు మామూలు మనిషిగా అతను కోలుకోవాలని కోరుకునే వాడిని . జగదీష్ మీద ప్రేమ తో మనసంతా నిండిపోయేది.

చివరి రోజు రౌండ్స్ పూర్తి చేసి వచ్చి నా రూం లో కూర్చున్నాను.

రామకృష్ణ బయట నిల్చున్నాడు. తలుపు కొట్టి “సార్ , లోపలికి రానా?” అని అడిగాడు. రమ్మన్నట్లు తలూపాను. ఏమిటో ఆలస్యం చేస్తున్నాడని చూస్తే బయట చెప్పులు విడిచి లోపలికి వచ్చాడు.

దూరంగా నుంచున్నాడు.

"కూర్చో" అన్నాను.

తల అడ్డంగా ఊపాడు.

“రామ కృష్ణా, ఎం డీతో మాట్లాడాను. బిల్స్ సాధ్యమైనంత వరకూ తగ్గించడానికి ఒప్పుకున్నారు ఆయన.”

ఆ టైం లో బిల్ సంగతి మాట్లాడడం ఇష్టం లేకపోయినా చెప్పాను.

బయటికి వెళ్ళాడు. ఎందుకోసమోనని చూస్తుంటే చేతిలో రెండు యాపిల్ కాయలతో మళ్ళీ వచ్చాడు. వాటిని భక్తిగా నా టేబిల్ మీదుంచి మళ్ళీ వెనక్కు వెళ్ళి నిల్చున్నాడు.

“ఇప్పుడెందుకు ఇవి?” అన్నాను యాపిల్స్ ని చూస్తూ.

మాట్లాడకుండా కళ్ళు మూసుకుని చేతులు జోడించాడు. అచ్చం దేవాలయం లో నిలబడ్డ భక్తుడిలా. రెండు నిమిషాల తర్వాత కళ్ళు తెరిచాడు, కళ్ళు తళుక్కుమంటున్నాయి.

"ఆ రోజున మీరెంటో తెలియక బాధపడ్డాను. నా కొడుకు కోసం నాకన్నా ఎక్కువ చేశారు. మీరెంత శ్రమపడ్డారో ...”మాటలకోసం కాసేపాగాడు.

“దేవుణ్ణి చూశాను. వెళ్ళొస్తాము సార్. " బయటికి వెళ్ళేవరకూ చేతులు జోడించే ఉన్నాడు.

రామకృష్ణ మాటలతో గుండె బరువైపోయింది.

పేషంట్లొచ్చిన కాసుకలేవీ ఎప్పుడూ ఇంటికి తీసుకెళ్ళలేదు ఆ ఒక్క రోజు తప్ప.

ఇంట్లోకి వెళ్ళగానే, నా చేతిలో రెండు యాపిల్స్ ని చూసి, ముందు తను ఆశ్చర్యపోయింది.

"మరీ ఇన్ని ఫ్రూట్స్? ఇన్నిన్ని తెచ్చి ఇంట్లో పడేస్తే ఎలా?"

చాలా సీరియస్ గా అన్న తన మాటలకు నవ్వేశాను. అప్పటివరకూ బరువెక్కిన గుండె తేలికైంది.

ఆ రోజు కార్లో నా బాగ్, లంచ్ బాక్స్ పెడుతూ,

“ఇవాళ సాయంత్రం పెళ్ళికి మిమ్మల్ని తీసుకుని వస్తానని ప్రామిస్ చేశాను.”

"చూద్దాంలే" అన్నాను ఎప్పటిలానే

నా ఆశ్చర్యానికి బదులుగా " ఎవరి పెళ్ళికి వెళ్ళకపోతే , మన పిల్లల పెళ్ళికి ఎవరూ రారేమోనని భయంగా ఉంది"

“ అలాంటి భయాలేం పెట్టుకోవద్దు. పిలవకపోయినా వచ్చేవాళ్ళున్నారు మనకు.” అంటూ వెళ్ళిపోయాను.

నాలుగవతుండగా మళ్ళీ ఇంటి దగ్గర్నుండి ఫోన్ వచ్చింది పెళ్ళికి వెళ్ళాలంటూ. నేను పనిలో ఉండగా ఇదివరకెప్పుడూ అలాంటి ఫోన్ వచ్చిన గుర్తే లేదు.

అప్పటికో కేస్ థియేటర్ లో ఉంది. ‘ అది పూర్తయేసరికి లేటవుతుందేమో.’ అనుకుని

“కుదరదేమో, పోనీ నువ్వొక్కడానివే వెళ్ళేసేయ్” అని సలహా ఇచ్చి థియేటర్ కు వెళ్ళిపోయాను.

ఇంటికెళ్ళేసరికి పది అవుతూ ఉంది. పెళ్ళి నుండి అప్పుడే వచ్చిందేమో, తను పట్టు చీరలోనే ఉంది.

“ఎంత సేపైంది వచ్చి?”

“రావడం కాదు. మీరొస్తే వెళ్ళామని చూస్తున్నా.”

“ ఈ పాటికి అందరూ వెళ్ళిపోయి ఉంటారేమో కదా.”

“ఏం వెళ్ళరు. మీరు రెడీ అవండి.”

ఈ రోజుల్లో పెళ్ళికెళ్ళి రావడం ఒక రకంగా చాలా తేలిక, లైన్లో నుంచుని అక్షింతలు వేసేస్తే సరి.

ఆ తర్వాత జంటతో ఒక ఫోటో.

మెట్లు దిగుతుంటే, భోంచేసి వెళ్ళమన్న ఒక హెచ్చరిక.

‘అంతే కదా’ అని రెడీ అయాను. రాత్రి పదకొండవుతోంది. రోడ్ లమీద ట్రాఫిక్ లేదు.

కార్లో వెళ్తూ, చిన్నతనం లో మా ఇంట్లో పెళ్ళిళ్ళు ఎలా జరిగేవో తనతో చెప్తున్నాను.

ఇంటి ముందే పందిరేసి పెళ్ళిచెయ్యడం, పచ్చి తాటాకుల వాసనలు,వంట , వడ్డించడం అంతా చుట్టాలే చేయడం అన్నీ గుర్తు తెచ్చుకుంటున్నాం.

పెళ్ళి మండపం వచ్చింది. కారాపి ఎక్కడ పార్క్ చెయ్యాలా అని చూస్తున్నాను. ఎక్కడినుండో పరుగున వచ్చాడొకతను. అతన్ని చూడగానే ఎక్కడో చూసిన జ్ఞాపకం.

ఎవరో కాదు. రామకృష్ణ. కొన్నేళ్ళ క్రితం నేను ఐసియు లో ట్రీట్ చేసిన పేషంట్ జగదీష్ వాళ్ళ తండ్రి.

ఏ పెళ్ళికెళ్ళినా ఎవరో పేషంట్లు కనపడడం మామూలే. తను కూడా పెళ్ళికొచ్చాడనుకుంటా. అతన్ని చూడగానే వాళ్ళ అబ్బాయి, కేస్ వివరాలు, అన్నీ గుర్తొచ్చాయి. దగ్గరకొచ్చి నమస్కారం చేశాడు. అదే భక్తి నమస్కారం. అచ్చంగా ఆ రోజు నా ఆఫీస్ లో పెట్టినట్లే!

కార్ డోర్ తెరిచి పట్టుకున్నాడు.

" బాగున్నావా? " పలకరించాను.

ఎవరో వచ్చి అతని చేతుల్లో రెండు దండలు పెట్టారు. ఒకటి నా మెడలో వేసి,

"అబ్బాయి పెళ్ళికి రావడానికి తమరికి చే వీలు దొరకదేమోనని ఎంతో భయపడ్డాను. అంతా అమ్మగారి చలవ " అంటూ తనవైపు తిరిగి రెండో పూలదండ భక్తిగా ఆమె చేతుల కిచ్చాడు.

“అబ్బాయి పెళ్ళా? నాకు చెప్పలేదే ”

"పిలవడానికి మీకోసం ఇంటికి రెండు సార్లొచ్చాడు. మీరు లేరు." పక్కనే సీతమ్మ సాయమొచ్చింది.

“ముహూర్తం ఎన్నింటికి?”

“ మీరు పందిట్లో అడుగుపెట్టినప్పుడే ముహూర్తం అని వియ్యంకుడు గారికి ముందే చెప్పాను" ఎవరినెవరినో తీసుకొచ్చి నా గురించి గొప్పగా చెప్తున్నాడు.

పెళ్ళికొడుకు రూపంలో ఉన్న జగదీష్ వచ్చి కాళ్ళకు మొక్కాడు.

ఎవరికో సైగ చేశాడు. రెండు నిముషాల్లో, మంగళవాయిద్యాల వాళ్ళొచ్చి మా ముందు నిలబడి స్వాగతం పలికారు. మేళతాళాలతో లోపలికి తీసుకెళ్తున్నారు.

ఊహించని ఆ స్వాగతానికి మొహమాటం అనిపించింది. నేనెవరో చుట్టూ ఉన్న బంధువులకు సంబరంగా చెప్తున్నాడు . వాళ్ళందరి సమస్యారాలు, ఆ మంగళ వాయిద్యాలు, అలవాటు లేక కొద్దిగా సిగ్గుగానే ఉంది. ఏదైనా చెప్పేది వినిపించుకునే పరిస్థితిలో లేదు రామకృష్ణ. అతన్ని ఆపడానికి ప్రయత్నించడం కూడా కుదిరేపని కాదని తెలుస్తోంది.

"దేవుడి ఊరేగింపులాగా ఉంది." తను నాకే వినిపించేంత మెల్లగా అంది.

"ఏం? దేవుడిని కాదంటావా?"

"మరి నాకెందుకీ పూజలు"

"వాళ్ళకు దేవుడినయ్యానంటే, అందులో నీ హస్తం లేదంటావా? నీకూ తప్పదు"

"నిజంగానే దేవుడినని ఫీలవుతున్నారా?"

"అవును"

'జగమంతటా నిండి ఉన్న పరమాత్మ నాలోనూ ఉన్నాడు.'

'అహం బ్రహ్మస్మి!'

-పద్దెనిమిదో కథ -

డియర్ రీడర్స్

నది ప్రవహించేటపుడు మలుపులు తిరగకపోయినా ఒడ్డుని తాకుతూనే వెళ్తుంది. ఒక్కోసారి కథ కూడా మలుపులు తిరగకపోయినా గుండెను తాకుతుంది. ఈ నెల కౌముదికి కథనందించింది చాలా ప్రత్యేకమైన వ్యక్తి. వ్యక్తిగతంగా నేను చాలా అభిమానిస్తాను. మరెంతో గౌరవిస్తాను. ఆయనే ఈ కథలో హీరో. కథానాయకుడిని రాజ్ అని అనుకుందాం.

'నేను' అని కథ చెప్తున్న డా. రాజ్ ఎవరో మీకు కథ చివర్లో తెలుస్తుంది.

దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం....

ఇంగ్లాండ్ లో ఒక హాస్పిటల్ లో పని చేస్తుండే వాడిని. భార్య, మా చిన్ని పాప నాతోనే ఉండే వారు. మేముండే టౌన్ మాకు బాగా నచ్చిన ప్రదేశాల్లో ఒకటి. శుభ్రమైన రోడ్లు, అందమైన పార్కులు, టౌన్ మధ్యగా పారుతుండే నది. అందంగా ప్రశాంతంగా ఉండేది.

ఓ వైపు హాస్పిటల్ లో పని చేస్తూనే, రాయల్ కాలేజ్ డిగ్రీ ఎఫ్.ఆర్.సి.ఎస్ రెండో పార్ట్ పరీక్ష కు కట్టాను. మొదటి పార్ట్ ఇంగ్లాండ్ రాకముందే పాసయ్యాను.

ఆ రోజు వైవా కు వెళ్ళాలి. అది సజావుగా అయిపోతే, తర్వాత క్లినికల్ ఎగ్జాం ఉంటుంది.

ఆ రోజు ముఖ్యమైన పరీక్ష అని తనకు ముందే తెలుసు. పాపని నా చేతికిచ్చి తను నా సూట్ ఐరన్ చేస్తోంది. పాప, తన కుక్క బొమ్మతో సహా నా వళ్ళో కూర్చుని ముద్దుమాటలు చెప్తోంది.

'కుక్క బాగా అల్లరి చేస్తోందట, చాలా బాడ్ అట.'

పాప జుట్టుతో ఆడుకుంటూ " కొడదాంలే" అన్నాను.

"కొట్టకూడదు, దానికి మమ్మీ, డాడీ లేరు కదా" వెనక్కి తిరిగి నాతో అంది పాప.

"నిజమే. నిజమే " ఒప్పుకున్నాను.

"డార్క్ రూం లో కూడా ఎయ్యకూడదు. బయమేస్తది." మళ్ళీ తనే చెప్పింది.

"మరేం చేద్దాం."

"స్కూల్లో పడెయ్యాలి."

"అలాగే" నవ్వుతూ అన్నాను.

అప్పటికే ఇండియాలో పీజీ చేసి ఉండడం వల్లనేమో పరీక్ష తాలూకు వత్తిడేమీ లేదు.

ఇప్పటి వాళ్ళతో పోలిస్తే, మా తరం వాళ్ళకు టెన్షన్ తక్కువే. పరీక్షా సమయాల్లో టెన్షన్ పడాల్సిందే అని నేర్పని తల్లిదండ్రులు, గురువులుండడం మేము చేసుకున్న గొప్ప అదృష్టం.

త్వరగా రెడీ అయిపోయి ఎగ్జామినేషన్ కు వెళ్ళిపోయాను.

వైఎస్ పరీక్షలో నాలుగు స్టేషన్లుంటాయి. ఒక్కో స్టేషన్ లో ఇద్దరు ఎగ్జామినర్స్ కూర్చుని ఉంటారు. కనీసం మూడు ప్రశ్నలకు సరిగ్గా జవాబు చెప్పాలి. ఎక్కువ చెప్పగలిగితే బెటర్.

మధ్యలో ఒక స్టేషన్ లో ఒక ఎగ్జామినర్ అడిగిన ప్రశ్న కు జవాబు చెప్పాను. అతనికది సరైన ఆన్సర్ అని అనిపించలేదేమో, నేను చెప్పిన దానికి ఒప్పుకోలేదు. అది కరెక్ట్ కాదేమోనన్నాడు. నేను చెప్పింది కరెక్ట్ అని నాకు తెలుసు గనక నేను చెప్పినదానికే కట్టుబడి ఉన్నాను. నా జవాబు మార్చుకోవడానికి నాకెన్నో అవాకాశాలిస్తున్నాడు. నేను వాటిని పక్కన పెట్టేశాను.

తన చెప్పిందే కరెక్ట్ అనిపించడానికి చాలా రకాలుగా ప్రయత్నిస్తున్నాడు. సౌమ్యంగానే నేను కాదన్నాను. టైం గడిచి పోతోంది.

మూడు ప్రశ్నల సంగతి దేవుడెరుగు. మొదటి ప్రశ్న దగ్గరే ఇద్దరం ఆగిపోయాం.

ఇద్దరమూ వెనక్కి తగ్గడానికి రెడీగా లేము.

పరిస్థితి స్థంభించిపోయింది. చలిదేశం లో వాతావరణం వేడెక్కుతోంది. పక్కనున్న రెండో ఎగ్జామినర్ కు మా ధోరణి కంగారుగా ఉంది. పరీక్ష చెడగొట్టుకోవడానికి నేను చేస్తున్న ప్రయత్నాలు చూసి అసహనంగా కదిలాడు. ఏమిటీ మొండి పట్టుదల అన్నట్టు నా వంక విచిత్రంగా చూశాడు. సబ్జెక్ట్ మీదున్న పట్టు తప్ప, మొండి పట్టు కాదని స్థిరంగా ఉన్నాను.

ఇంకో పక్కన టైమైపోతోంది. పక్కనున్న ఎగ్జామినర్ కొన్ని ప్రశ్నలడిగాడు. సంతృప్తికరంగానే సమాధానాలు చెప్పాను.

ఇంతలో బెల్ మోగింది. లేచి మొదటి ఎగ్జామినర్ వైఫొక సారి చూశాను. నా వైపు చూడడం కూడా ఇష్టపడనట్లు వేరే వైపు చూస్తున్నాడు. అతని ముఖంలో నా పట్ల అయిష్టత నేను చదవగలిగినంత స్పష్టంగా ఉంది.

ముందుకెళ్ళిపోయాను.

సాయంత్రానికి రిజల్ట్స్ పెడతారు, కానీ అంతవరకూ ఆగాలనిపించలేదు. ఎటూ పరీక్ష పోవడం ఖాయం. నిరాశగా ఉంటుందేమో అనుకున్నాను కానీ, మనసు నిశ్చలంగా , ప్రశాంతంగా ఉంది. ఇంటికెళ్ళిపోదామని చూస్తుండగా , వేణు ఎదురొచ్చాడు.

"ఏరా అయిందా, ఇరగదియ్యడం?" వాడికి నామీద బాగా నమ్మకం.

"ఊ, అయింది ఇప్పుడే."

“మరేంట్రా నీరసం? ఓహో , అనుకున్న రేంజ్ లో లేదా? ఎగ్జామినర్స్ ని కూడా కాస్త బతకనియ్యారా.”

"అదేం కాదురా. నే పోతున్నా" వీడికి జరిగింది చెప్పినా నమ్మడు.

“వెళ్ళరా, నువ్వు మాలాగా రిజల్ట్స్ కోసం ఆగితే అది మాకే అవమానం. సాయంత్రం నేను చూసి ఫోన్ చేస్తాలే”

ట్రయిన్ లో ఇంటికెళ్తూ ఆలోచిస్తున్నా. అలా ఒకే ప్రశ్న దగ్గర నిలబడి పోకుండా ఉండాల్సిందని ఎక్కడో అనిపిస్తున్నా. ఎగ్జామినర్ ఇంప్రెస్ చేయనందుకు బాధగా లేదు. నన్ను నేను అవమానించుకోనందుకు తృప్తిగా ఉంది.

ఇంటికెళ్ళి చూస్తే పాప పడుకుని ఉంది. కుక్క బొమ్మను పట్టుకుని నిద్రపోతోంది. ప్రపంచం లోని ప్రశాంతత మొత్తం నా కూతురి ముఖంలోనే ఉంది. పాప నిద్ర చెడకుండా చాలా నెమ్మదిగా పడుకున్నాను. నిద్రపట్టింది.

ఎంత సేపు నిద్రపోయానో తెలియదు.

నిద్రలో ఎక్కడో ఫోన్ మోగుతోంది. తనొచ్చి మెల్లగా తట్టి లేపి

"వేణు లైన్లో ఉన్నాడు" అంది.

నేను ఫోన్ దగ్గరకు నడుస్తుంటే , నాతో పాటే వచ్చింది.

తన వంక చూశాను. శుభవార్త నా మొహంలోనే చదువుదామని అక్కడే నిల్చుని నా ముఖం వంకే చూస్తోంది.

పరీక్ష పోయిందని తనకి తెలిస్తే బాధపడుతుంది.

సాధ్యమైనంత మామూలుగా

"ఏంటి వేణూ ?"

"మావా , నేను పాసయ్యా." సంతోషంగా ఉన్నప్పుడే వాడు వరస కలుపుతాడు.

"కంగ్రాట్స్ రా."

"వెనకటికి ఒకడుండేవాడంట . వాడూ నీలాంటోడే"

పాపం నేను తప్పానని చెప్పలేక ఏదో కథ మొదలెట్టినట్టున్నాడు.

"అడివిలో శబ్దం వచ్చిన వైపు కళ్ళు మూసుకుని బాణమేసి, ముందుకెళ్ళిపోతాడు. మళ్ళా అటుపక్క కూడా చూడడు."

'అంటే తప్పానా? '

" బాణమెయ్యడమే అడిపని. ష్యూర్ షూటర్...నీలాగా."

"అయితే?"

"అయితే గియితే లేదు. నాలాంటోడు పోయి బాణాన్నీ, బాణానికి గుచ్చుకున్న కోడినో , పుంజునో తెచ్చుకుంటాడు. బిరియానీ వండుకోవాలి కదా."

"ఏంట్రా నీ సోది? ఇంతకూ నా పేరు లిస్ట్ లో ఉండా లేదా?" విసుగ్గా అన్నాను.

"నీ పేరు లేకుండా లిస్ట్ పెట్టడానికి అసలా తెల్లోళ్ళకెన్ని గుండెలు."

" ఏరా సరిగ్గా చూశావా? వైవా నేనేం బాగా చెయ్యలేదు." అనుమానం పోకపోవడం తో మళ్ళీ అడిగాను.

నా ఎదురుగా ఉన్న ముఖంలో దిగులు మేఘం కమ్ముకోవడం చూస్తున్నా.

"భలేవాడివే. నా పేరుకన్నా ముందు నీపేరే వెతికాను."

" ఏంటి వేణూ, సరిగ్గా చెప్పు. " తను ఫోన్ లాక్కుంది.

అవతలి కబురు వింటూనే వికసించింది ఆమె ముఖం.

వైవా పాసయిన కొన్నాళ్ళకు క్లినికల్ పరీక్ష.

నాకు వచ్చిన కేసులొకసారి చూసుకున్నాను. నాకు తెలియకుండానే మొహం మీదకు చిరునవ్వు వచ్చి చేరింది.

అంతా అయ్యాక నా ఎగ్జామినర్స్ ఎవరూ అని చూస్తే చిరునవ్వు ఎగిరిపోయింది. వైవాలో ఎదురైన ఎగ్జామినర్ ఉన్నాడు. నన్ను గుర్తు పట్టినట్టు అతని చూపు చెప్పింది. అతడి ముఖంలో అదే అప్రసన్నత.

పరీక్ష జరుగుతున్నంత సేపూ ఆ భావాలను స్పష్టంగా వ్యక్తం చేస్తూనే ఉన్నాడు.

వైవా లో ఎలా పాసయ్యానో తెలియదు. కానీ అతని ముఖంలో అయిష్టత, అతని ప్రవర్తన చూస్తుంటే మాత్రం డిగ్రీ చేతికొస్తుందన్న నమ్మకమే రాలేదు. ఏమిటితను , ఎందుకిలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు.

ఏది ఎలా జరగాల్సి ఉంటే అలా జరుగుతుందని ఎంత సమాధాన పడాలని చూసినా ఎక్కడో నిరాశగానే ఉంది.

మూడు రోజుల తర్వాత నేను పరీక్ష పాసయినట్టు లెటర్ వచ్చింది. ఎంత విచిత్రం. తప్పూతానని అనుకున్న పరీక్ష ఎలా పాసయ్యాను?

ఆ ఎగ్జామినర్ మొహం, మొహం లోని అయిష్టత కళ్ళ ముందు నిలిచింది. పాస్ కావడం అసంభవమనుకున్నాము.

జరుగుతాయని భయపడేవి సగానికి పైగా జరగనే జరగవు.

కాన్స్ కేషన్ రోజు.

మన విజయాలకు మన కన్నా, మనల్ని ప్రేమించేవారే ఎక్కువ సంతోషపడతారు.

ఉదయం నుండీ తన సంతోషం అంతా ఇంతా కాదు. నాకన్నా తనే ఉత్సాహంగా ఉంది. పాపకు ఎలాంటి డ్రెస్ వెయ్యాలా అని హడావుడి పడుతోంది. ఇద్దరం పాపను కూడా తీసుకుని వెళ్ళాము. తెలిసిన వాళ్ళు చాలా మంది కనిపించారు. నేను ఎవరితోనో మాట్లాడుతుంటే దూరంగా ఒక చోట అతను కనిపించాడు.

నా ఎగ్జామినర్.

దగ్గరకెళ్ళి విష్ చేశాను. పొడుగ్గా, సన్నగా, ఫిట్నెస్ ఉన్న శరీరం. అతని దాదాపు యాభై ఏళ్ళుంటాయి. అతన్ని చూస్తే , కొంత మంది యవ్వనంలో కన్నా ఒక వయసు తర్వాతే బాగుంటారేమోననిపించింది. డార్క్ కలర్ సూట్ వేసుకున్నాడు. .

చాలా సంతోషంగా నాతో చేయి కలిపాడు. పరీక్ష టైం లో ఉన్న మనిషికి , నేను చూస్తున్న మనిషికి పోలికే లేదు. తన మాటలతో చాలా నవ్విస్తున్నాడు. నేను ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాను. అతనితో మాట్లాడుతూ తనూ , పాప ఎక్కడున్నారోనని కళ్ళతో వెతికి చూశాను. దూరంగా నిలబడి నావంకే చూస్తున్నారు. నేను తనవైపు చూడగానే , వాళ్ళమ్మ చేతిని వదిలించుకుని పాప నా దగ్గరకు వచ్చేసింది.

"మీ అమ్మాయా?" అడిగాడు.

నవ్వుతూ తలూపాను. పేరేమిటో అడిగాడు.

పాప చేయందుకోవడానికి బాగా వంగాడు. తన చేయందుకుని "కంగ్రాట్స్" అన్నాడు. కొద్దిగా ఆగి " ఘర్ హావింగ్ ఏన్ ఎక్సలెంట్ ఫాదర్" అన్నాడు.

కంగ్రాట్స్ అంటే ఏమిటో, ఎందుకో తెలియనంత చిన్న వయసు. నేను 'థాంక్స్' చెప్పమంటే సిగ్గుపడుతూ 'థాంక్యూ' చెప్పింది.

"మీరు , మీ సబ్జెక్ట్ ఎక్సలెంట్" అని మళ్ళీ నాతో అన్నాడు.

ఆ ప్రశంస ఎక్కడో తాకింది.

నా భార్యకు తనను తానే పరిచయం చేసుకున్నాడు.

"ఐయాం కోలిన్" అంటూ.

నేను అతని వద్ద వీడ్కోలు తీసుకుని, పాపనెత్తుకుని వచ్చేస్తున్నాను.

రెండు నిమిషాలాగి వెనక్కి తిరిగి చూస్తే అతను మావంకే చూస్తూ ఉన్నాడు. సంతోషంగా, ప్రేమపూర్వకంగా డా. కోలిన్, స్కాట్లాండ్ కు చెందిన జనరల్ సర్జన్.

కొన్నేళ్ళ పాటు యు కె లో పనిచేశాక నేను ఇండియా తిరిగి వచ్చేశాను. డాక్టర్ గా తీరిక లేని జీవితం. జీవితంలో ఎన్నో మార్పులు. కుటుంబం, స్నేహితులు, అందరూ మెచ్చుకున్న మార్పులు. నాకూడా నచ్చిన మార్పులు.

ఎఫ్ .ఆర్ .సి.ఎస్ , ఇప్పుడు ఎం.ఆర్. సి.ఎస్ అయింది. ఇంగ్లాండ్ లోనే కాదు, ఇండియాలో కూడా ఆ పరీక్ష కిప్పుడు సెంటర్లున్నాయి. ఇంగ్లాండ్ నుండి కొంతమంది ఎగ్జామినర్స్ , ఇక్కడ లోకల్ ఎగ్జామినర్స్ లో కలిసి పరీక్ష నిర్వహిస్తున్నారు. నేను ఆ పరీక్ష కు లోకల్ ఎగ్జామినర్ గా వ్యవహరిస్తుంటాను.

2008 లో అనుకుంటూ, ఓ సారి కలకత్తాలో జరిగే రాయల్ కాలేజ్ పరీక్ష కు ఎగ్జామినర్ గా వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. . పాపకేవో పరీక్షలు. తను రానంది. ఒక్కడినే వెళ్ళాను.

నేను పరీక్ష జరిగే చోటు దగ్గరకెళ్ళేసరికి అప్పటికింకా పరీక్ష మొదలు కాలేదు.

బయట టెన్షన్ పులుముకున్న మొహాలతో స్టూడెంట్స్ నిలబడి బుక్స్ లోకి తొంగి చూస్తున్నారు.

ఒకప్పుడు పిల్లలకు పరీక్షలెందుకనలు అనుకునేవాడిని. జాలికలిగేది. ఇప్పుడెందుకో అది చాలా అవసరమనిపిస్తోంది. బాధ్యత గలిగిన పాత్ర నిర్వహించాలంటే ఆ మాత్రం ఒరిపిడి అవసరమే.

పది పన్నెండుమంది బ్రిటీష్ నుండి వచ్చిన ఎగ్జామినర్స్ ఉన్నారు. వాళ్లంతా ఒక చోట చేరి మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఒకతను మాత్రం దూరంగా నిల్చుని ఉన్నాడు. అతన్ని ఎక్కడో చూసిన జ్ఞాపకం. గుర్తుపట్టగానే చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది.

అతనే. డా. కోలిన్!

వయసు వల్ల వచ్చిన చిన్న చిన్న మార్పులు తప్ప పెద్ద తేడా లేదు. అదే అందమైన విగ్రహం.

స్కాట్లాండ్ వాడవడం వల్లనేమో, బ్రిటీష్ ఎగ్జామినర్స్ ఎవరూ అతనితో పెద్దగా మాట్లాడడం లేదు.

ఎగ్జామినర్స్ అందరం ఇద్దరిద్దరుగా కూర్చున్నాము. నేను కోలిన్ తో పాటు కూర్చున్నాను.

కొన్నేళ్ళ క్రితం నా ఎగ్జామినర్. ఇప్పుడు నా తోటి ఎగ్జామినర్ అయ్యాడు.

నాకతను గుర్తుండడం, అతనికి నేను గుర్తులేకపోవడం రెండూ సహజమేననిపించింది.

లంచ్ టైం లో కూడా బ్రిటీష్ ఎగ్జామినర్స్ ఇతన్ని కలుపుకోలేదు. నేనే లంచ్ కు తీసుకెళ్ళాను. నా పరీక్ష నాటి సంఘటన అతనికి గుర్తు తెచ్చాను. నేను చెప్తుంటే అతను చాలా సంభ్రమంగా విన్నాడు. తనుకూడా చాలా త్వరగా గుర్తు తెచ్చుకుని చెప్పాడు. అన్ని సంవత్సరాల పాటు అతనికా విషయం గుర్తుండడం నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

వృత్తి పరంగా,నేను ఏమేం చేస్తున్నానో అడిగి తెలుసుకున్నాడు. నేను చెప్తుంటే చాలా శ్రద్ధగా ఉన్నాడు. సంతోషం వ్యక్తం చేశాడు.

ఎక్కడ దిగానో కనుక్కున్నాడు. ఇద్దరం ఒకే హోటల్ లో ఉన్నాము.

తర్వాతి రోజు సెలవు. పరీక్ష లేదు. నేను ఉదయం బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేస్తుంటే,
"హలో" అన్న పలకరింపు వినిపించింది.

ఎదురుగా స్నేహపూరితమైన చిరునవ్వుతో కోలిన్ నిలబడి ఉన్నాడు.

"కెన్ ఐ జాయిన్ యూ"

"తప్పకుండా." అప్రయత్నంగా లేచి నిలబడి చెప్పాను.

"కూర్చో" అంటూ నా భుజాలమీద చేతులు వేసి కూర్చోబెట్టాడు.

ఓ అయిదు నిమిషాలకు తన ప్లేట్ తీసుకొచ్చి నా ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

ఆ రోజు ఇద్దరికీ ఖాళీయే. తనకు ఊరు చూడాలని ఉందన్నాడు.

కలకత్తా లో చూడదగ్గవేమున్నాయో సిటీ గైడ్ చూసుకున్నాము.

"మీకేం చూడాలని ఉంది. చర్చ్ కు వెళ్దామా?"

"ఊహూ. ఏదైనా కొత్తది , కొత్తగా చూడాలి." అలా అంటున్నప్పుడు కోలిన్ కళ్ళలో మెరుపు .

కాసేపటి తర్వాత హౌరా బ్రిడ్జ్ మీద ఉన్నాము. కింద ప్రవహిస్తున్న హుగ్లీ నది వంక చూస్తూ నుంచున్నాం. నదిలో కొందరు స్నానం చేస్తున్నారు. దూరంగా ఏవో ఫాక్టరీలు, ఆ ఫాక్టరీల నుండి వెలువడే పొగకు చుట్టుపక్కల చెట్లు బూడిదరంగులో కనిపిస్తున్నాయి. ఒకవైపు చూస్తే పూల మార్కెట్. పెద్ద పెద్ద దండలుగా గుచ్చిన పూలు.

వేరే వైపు చూస్తే హౌరా స్టేషన్. స్టేషన్ రోడ్ మీద మనుషులు పెద్ద పెద్ద బరువులు మోస్తూ వెళ్తున్నారు.

"మనం అదృష్టవంతులం రాజ్"

"ఏం కోలిన్? ఎందుకలా?"

"డాక్టర్ కాకపోయింటే, అలాంటి పనులు చేయగలమా?"

"ఎందుకు చేయలేము. జీవితం , అవసరం అన్నీ నేర్పిస్తుంది." అన్నాను కానీ, అలా మాట్లాడగలనని నాకు కూడా తెలియదు.

బ్రిడ్జ్ మీద అమ్ముతున్న ఇండియన్ కాయిన్స్ కొనుక్కున్నాడు కోలిన్.

సాయంకాలం కాళీమాత గుడికి తీసుకెళ్ళాను.

దర్శనం చేసుకునే భక్తుల క్యూ చాలా పెద్దదిగా ఉంది. . మమ్మల్ని చూడగానే దళారీలు చుట్టుముట్టారు. త్వరగా దర్శనం చేయిస్తామనీ, దగ్గరగా చూపిస్తామనీ చెప్తూ మా వెంట బడ్డారు. క్యూ బైపాస్ చేసే పద్ధతులు అక్కడ విచ్చలవిడిగా అమ్మకానికున్నాయి.

భక్తి తో బతికే వారికన్నా, భక్తి మీద బతికేవారే ఎక్కువ.

"రాజ్, మనం అందరిలా లైన్లో వెళ్దాము."

"మిస్టర్ కోలిన్ , అది చాలా కష్టం."

కోలిన్ ఒప్పుకోలేదు. క్యూలోనే వెళ్ళాలని పట్టుబట్టాడు.

కొంత సేపటికి లైన్లో రద్దీ ఎక్కువైంది. పవిత్రమైన ప్రదేశానికనుగుణంగా అక్కడి వాతావరణం గానీ, మనుషుల ప్రవర్తన గానీ లేవు. ఎవరిలోనూ ప్రశాంతత లేదు. భక్తి ఎక్కువైన కొద్దీ తోపులాట మొదలవుతుంది. ఆ తోసుకోవడం చూస్తుంటే ఎక్కువ తోసుకున్న వాళ్ళకు కాళీమాత ఎక్కువ వరాలనుగ్రహిస్తుందేమో అన్న అనుమానం వచ్చింది.

కోలన్ ని తోసేస్తున్నారు. ఆయన మొహం ఎర్ర బడిపోతోంది. నేను చేతులు రెండూ అడ్డు పెట్టి కాపాడబోయాను. పద్ధతిగా క్యూలో వెళ్తే ఆయన్ని క్షేమంగా బయటి తీసుకురాగలనా అన్న భయం వేసింది.

ఆయన్ని లైన్ నుండి బయటకు తీసుకుని వచ్చేశాను. నా పద్ధతిలో దర్శనం చేసుకుని ఒక పావుగంటలో బయటికొచ్చాం.

“ఆమె ఎందుకంత కోపంగా ఉంది రాజ్”

“ఎవరూ?” చుట్టూ చూశాను.

“లోపల దేవత రాజ్. నీకు భయం వెయ్యలేదూ?”

“కోపం కాదు మిస్టర్ కోలన్. ఆమె, ఆత్మాభిమానానికి ప్రతి రూపం. స్త్రీని అవమానించే మగవారికో హెచ్చరిక, ఆ రూపం.”

గుడి బయట రకరకాల షాపులు. పూసల దండలు, బొమ్మలు, గాజులు, ఇంకేవేవో ఇత్తడి సామాన్లు అమ్ముతున్నారు. బతుకు కోసం ఎంతో మంది అక్కడ కూర్చున్నారు. షాపులోపలికి రమ్మనమని మమ్మల్ని పిలుస్తున్నారు. ప్రతివారి మొహం లోనూ మేము వస్తే బాగుండన్న ఆశ.

ఏ చిన్నది చూసినా కోలన్ ఆగిపోతాడు. ఇది భార్యకు బాగుంటుందా లేక కూతురికి బాగుంటుందా అని ఆకాశం వంక చూస్తూ ఆలోచిస్తుంటాడు. నాకెందుకో అతని మీద విసుగు రావడం లేదు. మా పాప ముద్దుగా అటూ ఇటూ తిరుగుతూ ఆడుకుంటుంటే గమనించినట్లు అతన్ని గమనిస్తున్నాను.

తన భార్యకు, కూతురికీ ఇండియన్ డ్రెస్సులు కొనాలని నా సహాయం అడిగాడు కోలన్.

“నాకూ పెద్దగా తెలియదు మిస్టర్ కోలన్! అసలు నా బట్టలూ అవీ నా భార్యే తీసుకొస్తుంది. ”

“అదేంటి. నీ భార్యకు బహుమతులివ్వవా? బట్టలు కొనవా?”

జవాబు చెప్పడానికి నేనేమీ తడుముకోలేదు. సిగ్గుపడలేదు.

“అలాంటి చట్ట వ్యతిరేకమైన పనులు మా దేశపు మగవారు చెయ్యరు కోలన్.”

మరెలా అని ఆలోచిస్తుంటే, నేను ఇంటికి ఫోన్ చేశాను.

“ఓ విషయంలో నీ హెల్ప్ కావాలి. ఈ చీరలు , డ్రెస్సులు ఎలా కొనాలి?”

“డబ్బులిచ్చి కొనాలి.”

“సరేలోపోయ్, ఆ మాత్రం మాకూ తెలుసు. చీర కొనాలి. కొన్ని టిప్స్ చెప్పు.”

“మీరే చీరా కొనక్కర్లేదు. అది కర్నెట్లక్కూడా పనికి రాదని తేలిపోయిందొకసారి.”

“నీక్కాదోయ్ , వేరే ఒకావిడకు.”

“ఎలా ఉంటుంది ఆ వేరే ఒకావిడ?”

“తెల్లగా ఉంటుంది. అంతవరకు తెలుసు”

“తెల్లవాళ్ళకు లైట్ కలర్స్ బాగుంటాయి. లేత గులాబి రంగు , లేత నీలం.”

"ఇంతకూ ఎవరో అడగవా?"

"ఎవరో ఇంగ్లాండ్ మనిషి భార్య అయింటుంది. ఆయన బాడ్ లక్ కొద్దీ, షాపింగ్ కు మిమ్మల్ని తీసుకెళ్ళి ఉంటాడు. మీరు ఫోన్ చేసి నన్నడిగారు. ఇదో పెద్ద విషయమా."

అంతా చూసినట్టే చెప్పేస్తుందేంటి!

దేవుడు లేడీస్ కు ఇంతింత తెలివితేటలిచ్చి భూమ్మీదకు పంపిస్తే మగవాళ్ళేమైపోవాలి?

భార్యకూ, కొడుకీ , కూతురికీ బట్టలు, బహుమతులు కొన్నాడు. వాటి బిల్ చెల్లించేందుకు షాపతనికి తన క్రెడిట్ కార్డ్ ఇచ్చాడు. ఆ షాపులో స్వైపింగ్ మెషిన్ లేదు. డబ్బు ఇవ్వమన్నారు. అతని దగ్గర ఇండియన్ మనీ లేదు. నాదగ్గరుంటే ఇచ్చాను.

ఎగ్జామినేషన్ కమిటీ అరేంజ్ చేసిన డిన్నర్ వెళ్ళే టైం అయింది. ఆకలి కూడా వేస్తోంది.

వెళ్ళామని నేను త్వరపడుతుంటే, కోలిన్ కు ఆ డిన్నర్ కెళ్ళామన్న అసక్తే లేదు. అక్కడి లోకల్ ఫుడ్ తింటానని గొడవ చేశాడు.

"స్ట్రీట్ ఫుడ్ తింటే జబ్బు చేస్తుంది మిస్టర్ కోలిన్"

"ఏం పర్లేదు. మందులేసుకుంటాను."

"వద్దు . మీకు ఇమ్యూనిటీ ఉండదు. నామాట వినండి"

"పాముకూడా మనిషిని చూస్తే భయమేనట రాజ్. ఇంత పెద్ద డాక్టర్ని చూస్తే బాక్టీరియాలకు భయమేయదంటావా?"

ఆ స్ట్రీట్ ఫుడ్ , సమోసాలు, పానీ పూరీలు, కలకత్తా స్పెషల్ రసగుల్లాలు ,అవి అరేంజ్ చేసిన పద్దతి అవి చూస్తుంటే ఎంతటి వారికైనా ఇలాంటి తెగింపే వస్తుందేమో?

ఏదైతే అదయ్యింది , ముందు తినేద్దాం. తర్వాత సంగతి తర్వాత అన్న తెగింపు.

అక్కడే ఒక షాపులో చిన్న నేప్కిన్ కొని మా పాపకు కట్టినట్లు అతని మెడలో కట్టాను. మినరల్ వాటర్ బాటిల్ తీసుకుని అతని పక్కనే నిలబడ్డా. తినేటపుడు మాత్రం తనని డిస్టర్బ్ చెయ్యదలుచుకోలేదు.

నేనూ తిన్నాను కానీ ఫుడ్ ఎంజాయ్ చేయడంలో తనే సీనియర్ అని నిరూపించుకున్నాడు.

కడుపు నిండిందేమో, ఇక తినలేక

"రేపు కూడా నన్నిక్కడికి తీసుకురావాలి రాజ్." అని మాట తీసుకున్నాడు.

హోటల్ కు వచ్చేసాము. రిసెప్షన్ లో ఉన్న అమ్మాయితో తనకు ఇండియన్ రూపీస్ కావాలని అడిగాడు.

ఆమె ప్రస్తుతం లేవనీ, తర్వాత అరేంజ్ చేస్తానని చెప్తోంది.

"కోలిన్ , నా దగ్గరున్నాయి. అయినా ఇంత రాత్రి వేళ మీకు డబ్బెందుకు?"

"నామీద చాలా ఖర్చు పెట్టావుకదా. అవన్నీ నీకివ్వాలి కదా!"

"అదేమంత అమౌంట్ అనీ."

"చిన్న అమౌంట్ అయినా తిరిగివ్వకపోతే నాకసలు బాగోదు."

"మీరిస్తే నాకూ బాగోదు మరి."

"నా పిల్లలు నాకోసం ఖర్చు పెట్టినా తిరిగిచ్చేస్తాను రాజ్ ."

"పేరెంట్స్ కు ఏదైనా ఇవ్వాలి వస్తే , అది మా అదృష్టంగా భావిస్తాము కోలిన్."

తన భార్యకు, పిల్లలకు కొన్న బహుమతులకైనా ఇచ్చేస్తానని పట్టు బట్టాడు. సరే అన్నాను.
రూం కి వెళ్ళాక , ఇంటికి ఫోన్ చేసి మాట్లాడాను. పాప నా ఫోన్ కోసమే ఎదురు చూస్తోంది.
ఫోన్ మాట్లాడి పెట్టేశాక రూం లో హోటల్ ఫోన్ మోగింది.
అవతల వైపు కోలిన్.

"రాజ్, ఓ సారి నా రూం కి వస్తావా?"

'ఇప్పుడింత రాత్రి పూట డబ్బివాలా, ఈయనకు మరీ చాదస్తం' అనుకుంటూ వెళ్ళాను.

బెల్ నొక్కిన వెంటనే తెరుచుకుంది. నాకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడనుకుంటూ.

రా రా అంటూ లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు.

నా రూం తో పోలిస్తే కోలిన్ రూం విశాలంగా ఉంది. వ్యూ కూడా బాగుంది.

బాల్కనీ లో మసక చీకటి. చేతికందే దూరంలో ఎత్తైన చెట్లు. వెన్నెల్లో మెరుస్తున్నాయి. రాత్రి చలిగా ఉంది. ఇంగ్లాండ్ చలి అలవాటైన మా ఇద్దరికీ ఆ చిరు చలి హాయిగా ఉంది. చెట్ల మధ్యలో దూరంగా చంద్రుడు కనిపిస్తున్నాడు.

దూరంగా కలకత్తా ట్రాఫిక్ చప్పుళ్ళు హోటల్ ఆవరణలోని ప్రశాంతత ను చెదరగొట్ట లేకపోతున్నాయి.

కోలిన్ నా గురించీ, నా కుటుంబం గురించీ అడిగాడు. ఇంకేవో కొన్ని వివరాలు అడిగాడు. చెప్తుంటే విని కొంత సేపు మౌనంగా కూర్చున్నాడు.

తర్వాత తన కుటుంబం గురించి చెప్పడం ప్రారంభించాడు. తన భార్యను ఎలా కలిసిందీ, ఎలా ఇష్టపడిందీ చెప్తున్నాడు. నా స్నేహితుల ప్రేమ కథలు నేను చాలానే విన్నాను. పక్కవాళ్ళ ప్రేమలు వినడానికి చాలా ఓపిక కావాలి అనిపించేది.

కానీ కోలిన్ గొంతులో నిజాయితీ, ఆమె పట్ల అతనికుండే ప్రేమాతిశయం నన్ను కట్టిపడేస్తున్నాయి. ముఖ్యమైన పాఠం వింటున్నంత శ్రద్ధగా వింటున్నాను. వాళ్ళ పెళ్ళి ఎలా అయిందో చెప్పాడు. ఏవేవో సంఘటనలు, ఒకదాని కొకటి సంబంధం లేనివి వివరిస్తున్నాడు. వింటుంటే వారిద్దరికీ ఒకరి పట్ల ఒకరికున్న గౌరవం, ప్రేమ, తెలుస్తున్నాయి. ఇంకా చెప్పే బాగుండు అనిపిస్తోంది. ఎప్పటికీ ఆపకూడదనిపిస్తోంది.

చల్లని వెన్నెల రాత్రి నిశ్శబ్దంగా ఆ ప్రేమకథను వింటూ మైమరచిపోతోంది. దగ్గరలో ఉన్న ఎత్తైన వగరు పరిమళపు పూల చెట్టు ఆకు కదల్చకుండా వింటోంది. చంద్రుడు వెన్నెలను ధారపోస్తూ నిశ్చలంగా నిలబడ్డాడు. వెన్నెల అతని ప్రేమ లో పరవశించి తడిసిపోయింది.

ఆమె పేరేమిటో అడగాలని అనుకున్నాను. ఆ ప్రేమ ప్రవాహానికి అడ్డు పడే ధైర్యం చెయ్యడం లేదు.

చదువు, పని, రోగులు ఇవితప్ప వేరే లోకమెరగని నాకు, అందమైన వింతలోకంలో విహరించినట్లున్నది. ప్రేమ భావన పట్ల గౌరవం , నా భార్య పట్ల అభిమానం మరింత పెరిగింది. అప్పటికప్పుడు లేచి ఇంటికి ఫోన్ చెయ్యాలని అనిపించింది.

భార్యే ప్రాణమనుకునే భర్త, అతని కోసం ప్రాణమివ్వగల భార్య, ఇద్దరూ ప్రాణ స్నేహితుల్లా బతకడం , వింటుంటేనే నా గుండె నిండి పోయింది. మనసు పరవశించిపోతోంది.

స్నేహితులిద్దరూ ఒకరికొకరు బహుమతినిచ్చుకున్నారు. కోలిన్ కు కొడుకు పుట్టాడు.

ఆ తర్వాత ఒక ఆడపిల్ల పుట్టింది.

అందమైన పూలతోటకు వసంతమొచ్చింది. మరింత ఆనందంగా ఉన్నారు.

నలుగురు స్నేహితులయ్యారు.

ఎంత అందమైన జీవితం కోలిన్ ది. ప్రేమించడం ఎలాగో నేర్చుకోవాలి.

మధ్యలో కథ ఆగింది.

కోలిన్ మౌనంగా కూర్చున్నాడు. మౌనం భరించడమూ, భంగపరచడం రెండూ చేయలేని పరిస్థితిలో ఉన్నాను.

కాసేపటికి మళ్ళీ కోలిన్ చెప్పాడు.

ఒక సారి స్కీయింగ్ చేస్తూ కొడుక్కి యాక్సిడెంట్ అయిందనీ, పెరాలసిస్ తో బెడ్ మీదే కదలేని పరిస్థితి వచ్చిందనీ చెప్పాడు.

“ఇప్పుడెలా ఉన్నాడు.”

“అతను పోయిన సంవత్సరమే పోయాడు”

వళ్ళు చల్లగా అయినట్టనిపించింది.

“మరి ఆమె ఎలా తట్టుకుంటోంది విషాదం?”

“తట్టుకునే అవసరం రాలేదు.” ఒక్క క్షణం ఆగి చెప్పాడు. “నా భార్య చనిపోయి రెండు సంవత్సరాలవుతోంది రాజ్. “

గుండె రుల్లుమంది. రాత్రి చలికి వణికాను.

తుఫానుకు తోట అందం శ్రద్ధ ఏముంటుంది? . మది లేని విధికి మనుషుల కన్నీటిని లక్ష్యపెట్టాల్సిన అవసరమేముందీ?

మౌనంగా కూర్చున్నాడు. అలానే కూర్చోనిచ్చాను.

అతని ముఖం చూసే ధైర్యం లేదు. చెంపల వెంట నదులే ఉంటాయో, సముద్రాలే కనిపిస్తాయో అన్న భయంతో కదలేక పోయాను.

కూతురికి పెళ్ళైపోయింది. తను ఉంటున్న ఇల్లు ఖాళీ చేసి చిన్న ఇంట్లోకి మారాడు. మనసు లో జ్ఞాపకాలు దూరమవడానికి మనిషి

భౌతికమైన వాటికి దూరం గా పారిపోతుంటాడేమో?

ఇష్టమైన వారిని

ప్రేమించకుండా మనసుకి అడ్డు చెప్పలేము.

అంతులేని ప్రేమకు హద్దు గీయలేము.

ప్రేమ వీడాక బాధనూ ఓడించలేము.

అప్పటికి టైమెంత అయిందో తెలియదు.

అతన్ని వంటరిగా వదిలేస్తే మంచిదనిపించి లేచాను.

" కోలిన్ , నిద్రపోతారా ఇంక , నేను వెళ్తాను "

డోర్ వరకూ వచ్చాడు. గుడ్ నైట్ చెప్పుకున్నాం. నావెనక తలుపు మూసుకుంది. . కారిడార్ లో నడుస్తుంటే ఒక అనుమానమొచ్చింది.

మరి భార్యకు చీరలు కొన్నాడెందుకు?

కోలిన్ మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నాడా? ఏమో! అలాంటివిషయాల్లో వాళ్ళకంత పట్టించులుండవు. అయినా సరే , నా మనసెందుకో

ఒప్పుకోలేక పోయింది.

కానీకొడుకు కోసం కూడా కొన్నాడు. ఎందుకు కొన్నట్టా?

నా రూం కి తిరిగి వచ్చాను. టైం ఎంత అయిందో తెలియదు.

రేపు ఎగ్జాం ఉంది. త్వరగా పడుకుంటే బెటర్ అని కళ్ళు మూసుకున్నాను.

రోజంతా ఎంత బాగా గడిచింది.

అలా అయిందేంటి?

అసౌకర్యంగా కదులుతున్నాను. నిద్ర పట్టదేం?

ఎంత వద్దనుకున్నా కోలిన్ కథ గుర్తొస్తూనే ఉంది.

చల్లని సాయంత్రం సముద్రం ఒడ్డున ప్రశాంతంగా నడుస్తుంటే, హఠాత్తుగా అగ్నిపర్వతం బద్దలై, ఆ సెగల్లో చిక్కుకు పోయినట్టు ఉంది కోలిన్ జీవితం.

మామూలుగా కనిపించే మనుషుల వెనక ఎంత బరువైన కథలుంటాయి. వాళ్ళ నవ్వుల వెనక ఎంత విషాదం ఉంటుంది. ప్రేమించిన వారు తోడుగా లేకపోవడం ఎంత బాధ.

రోజంతా తిరిగి తిరిగి అలిసిపోయి ఉన్నాను. కళ్ళు బరువుగా ఉన్నాయి కానీ నిద్రపట్టడం లేదు. ఎలాగైనా నిద్రపోదామని చూస్తున్నా.

రూం వేడిగా అనిపించింది . ఏసీ ఎక్కడుండో లైట్ వేసి చూశాను. ఏవో బటన్స్ ఉన్నాయి. తోచినట్టు నొక్కాను. విపరీతమైన చలి. మళ్ళీ ఏదో చేశాను.

లైట్ ఆపేసి నిద్రపోదామని ప్రయత్నిస్తున్నాను. లైట్ ఆపేసినంత తేలికగా ఆలోచనలను ఆపలేం కదా. ఎప్పటికో తెల్లవారు జామున నిద్రపడుతుండన్నట్టు అనిపించింది. కళ్ళు మూసుకున్న ఒక గంటకే వెలుగు కిరణాలు కళ్ళమీద పడి, మెలకువ వచ్చింది.

లేవగానే మొదట కోలిన్ గుర్తొచ్చాడు. భార్య, కొడుకు లేకుండా ఎలా బతుకుతున్నాడో కదా. నిన్న ఇద్దరం కలిసి తిరుగుతున్నప్పుడు గమనించాను. కొడుకు గురించి చెప్తుంటే కోలిన్ మాటల్లో ఎంతో ఉత్సాహం వినిపిస్తుంది.

ఎగ్జాం హాల్ కు వెళ్దామని రెడీ అవుతూ, సూట్ కేస్ తీశాను. నేను, ఏరోజు ఏం వేసుకోవాలో అన్నీ పద్ధతిగా సర్ది ఉన్నాయి. తను నాకోసం అమర్చే సౌకర్యాలను ఏనాడూ ఇంతగా గమనించలేదు.

బ్రేక్ ఫాస్ట్ దగ్గర కోలిన్ కనిపిస్తాడేమోనని చూశాను. కనిపించలేదు.

ఆనాడు పరీక్షల చివరి రోజు. నాతో పాటు కోలిన్ కాకుండా వేరే బ్రిటీష్ ఎగ్జామినర్ కూర్చున్నాడు. లంచ్ టైం లో కూడా కోలిన్ కనిపించలేదు.

అంతా అయేసరికి మధ్యాహ్నం నాలుగవుతూ ఉంది.

ఎగ్జాం హాల్ బయటకు వచ్చి చూస్తే, కోలిన్ మెల్ల దగ్గర నిలబడి ఉన్నాడు. నాకోసమే కారు ఆపి ఎదురు చూస్తున్నాడు. హోటల్ కు వెళ్ళేదారిలో ఆరోజు పరీక్ష విషయాలు మాట్లాడుకున్నాం.

ఆ రోజు రాత్రి తొమ్మిదింటికి నా ఫ్లైట్. హోటల్ ఖాళీ చేసి ఎయిర్ పోర్ట్ కు వెళ్ళడానికి చాలా టైముంది. కోలిన్ నాకన్నా ముందే ఎయిర్ పోర్ట్ కు వెళ్ళాలి. ఇద్దరం కలిసే వెళ్ళిపోదామనుకున్నాము. ఎయిర్ పోర్ట్ కు వెళ్ళేదారిలో ఇద్దరం ఫోన్ సంబర్లు, మెయిల్ ఐడీలు మార్చుకున్నాం.

ఎయిర్ పోర్ట్ లో బుక్ షాపులో నిలబడి పుస్తకం తీసి అక్కడే నిలబడి చదువుతున్నాడు. అతన్ని కదిలించకుండా కొంచెం దూరం లో నిలబడి చుట్టూ హడావుడిని చూస్తూ ఉన్నాను.

కోలిన్ ఏదో బుక్ కొనుక్కుని వచ్చాడు. ఇద్దరం దగ్గర్లో ఉన్న కాఫీ షాపులో కూర్చున్నాం. పొద్దున్న హడావుడిలో ఇంటికి ఫోన్ చెయ్యలేదు. ఇంటికి ఫోన్ చెయ్యాలని మనసు లాగేస్తోంది.

ఫోన్ వంక చూస్తూ ఉంటే, తనే చేసింది. ఇలా చాలా సార్లు జరుగుతుంది మామధ్య. నేను చెయ్యాలనుకున్నప్పుడు తనో, తను ఎదురు చూస్తున్నప్పుడు నేనో ఫోన్ లో అందుబాటులోకొస్తాము.

ఫోన్ తీసుకుని పక్కకు వెళ్తే బాగుంటుందా అని సంశయిస్తూ ఉంటే, కోలిన్ లేచి "కారీ ఆన్" అని అంటూ వెళ్ళాడు.

"హలో"

"పక్కన ఎవరైనా ఉన్నారా?"

"ఏం అలా అడిగావు?"

"మీ 'హలో' లో తేడా వుంటేనూ"

చిన్న 'హలో' తోనే హాలో సినిమా చూసేయగలదు.

"అవును, నిన్న ఒకాయన భార్యకోసం ఫోన్ లో నువ్వు చెప్పిన చీరలు కొన్నావే, ఆయన."

"ఇంతకూ కొన్నవి ఆమెకు నచ్చాయా?"

మరచిపోయిన ప్రశ్న మళ్ళీ మొలకెత్తింది. అసలెవరికోసం కొన్నాడు? కోలిన్ మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నాడా?

ఏం చెప్పాలో తెలియక

"ఆమె లేదు..అంటే, రాలేదు"

"ఓహ, ఈయనక్కడికి వెళ్తేగానీ తెలియదన్నమాట నచ్చాయో లేవో? కనుక్కుని చెప్పమనండి"

ఏం కనుక్కోవడమో? ఎవరిని కనుక్కోవాలి?

"ఊ.. సరే" నిరాసక్తిగా అన్నాను.

"అవునూ, ఒకవేళ ఆమెకు నచ్చకపోతే?"

"నీ సెలెక్షన్ కేటోయ్, సూపర్ కదా? " నేను ఎక్కడో ఉన్నట్టు మాట్లాడుతుంటే పసికట్టేస్తుందని, హుషారు తెచ్చుకుంటూ అన్నాను.

"ఈ సొంత డబ్బా ఎప్పట్నుండీ?"

అర్థం కావడానికి ఓ క్షణం పట్టింది.

ఇంటికి ఏ టైం కు చేరుకుంటానో అడిగితే చెప్పాను.

కోలిన్ రెండు కాఫీలతో తిరిగి వచ్చాడు.

"నేను మళ్ళీ మాట్లాడతానోయ్" అని పెట్టేశాను.

నా చేతికో కాఫీ ఇచ్చాడు.

ఆయనతో తెప్పించినందుకు నొచ్చుకుంటూ, " సారీ మిస్టర్ కోలిన్, వైఫ్ ఫోన్ చేస్తే మాట్లాడుతున్నాను." అన్నాను.

పాప గురించి, తన గురించి వివరాలడిగాడు. ఆయన అడిగిన ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పి,

"నిన్న మనం కొన్నవి మీ వైఫ్ కు నచ్చుతాయో, లేవోనని వర్రి అవుతోంది."

"నచ్చాయో, లేదో చెప్పడానికి ఆమె బతికి లేదన్న విషయం నీ వైఫ్ కు తెలియదు కదా." నడుస్తూ అన్నాడు.

ఎయిర్ పోర్ట్ లో రద్దీ పెరుగుతోంది. మనుషులందరూ హడావుడిగా వెళుతున్నారు.

ఒకవైపు ఆమె లేదంటాడు. మరి ఎవరికోసం కొన్నట్టు?

సన్నిహితుల్ని కూడా కొన్ని సున్నితమైన ప్రశ్నలు అడగలేము. తికమకగా చూస్తున్నాను.

నాకేమీ అర్థం కావడం లేదని అతనికి అర్థమైనట్లుంది.

ఇద్దరం చెరో వైపు వెళ్ళిపోవలసిన చోట నిల్చున్నాము. . అతను ఇమ్మిగ్రేషన్ వైపు వెళ్ళాలి.

చెప్పడానికి మొహమాట పడుతున్నట్టు,

“నా ఇంటి ముందు రెండు విగ్రహాలు ఉన్నాయి రాజ్. నా భార్యది, కొడుకుదీ. వాళ్ళకు తరచూ బట్టలు మారుస్తుంటాను. అందుకోసం కొన్నాను”

“విగ్రహాలా?” అశ్చర్యం వల్ల నాకు తెలియకుండానే ఆ ప్రశ్న అడిగేశాను.

“ప్రాణముంది కాబట్టి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. విగ్రహాలు వెళ్ళలేవుగా రాజ్”

నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు. కోలిన్ నవ్వు గుండెను మెలిపెట్టేసింది.

ఏమిటిది? మనుషులకు, బంధాలకు అటువైపు వారు పెద్దగా విలువ ఇవ్వరేమోనని అనుకునే వాడిని. ఇన్నేళ్ళల్లో ఇలాంటి మనిషిని చూడలేదే.

ప్రతిమాటతోనూ ఉత్తేజిత పరుస్తున్నాడు. నాకు తెలియని లోకం వైపు వైపు చూడమని ప్రేరేపిస్తున్నాడు. భావోద్వేగాల అంచున నన్ను నడిపిస్తున్నాడు.

అతని కళ్ళు చూస్తుంటే అవి ఇంకో స్త్రీ వైపు చూస్తాయా అన్న అనుమానం, చూడవన్న నమ్మకం ఒక్కసారే కలిగాయి.

"బెస్ట్ ఆఫ్ లక్ రాజ్." వెళ్ళబోతూ నా చెయ్యి అభిమానంగా వత్తాడు.

"థాంక్స్ మిస్టర్ కోలిన్"

"కాల్ మి జస్ట్ కోలిన్" భుజం తట్టాడు.

నేను తేరుకునేలోపునే, కోలిన్ ఎస్కలేటర్ పైనున్నాడు. నావైపే చూస్తూ చెయ్యూపాడు.

తెల్లవారు జామున ఇంటికొచ్చాను. నా భార్యనూ, పాపనూ చూడక సంవత్సరాలైందనిపించింది. ఆ నాలుగు రోజులు కూడబెట్టిన కబుర్లతో ఇద్దరికీ టైం చాలనే లేదు. తెల్లవారిపోయింది.

ఆ తర్వాత తరచూ కోలిన్ గుర్తొస్తూ ఉండేవాడు. అతనితోపాటే అతని కథ కూడా. కొంతమంది తమ కథలకు తామే ముగింపు రాసుకుంటారు అనిపించేది.

మర్యాదకోసమే నా మెయిల్ ఐడి తీసుకుని ఉంటాడని అనుకున్నాను తప్ప అతని వద్దనుండి కబురు వస్తుందనుకోలేదు. ఎందుకంటే అధ్యాపకుడిగా, సర్జన్ గా, కోలిన్

క్షణం తీరిక లేని వ్యక్తి . ఇంకా ఏవో ట్రస్ట్ బాధ్యతలు కూడా ఉన్నాయని చెప్పినట్టు గుర్తు.

నేను మెయిల్ చూడడం ఎప్పుడో కానీ చూడను. ఎప్పుడైనా ఆదివారం ఖాళీ ఉన్నప్పుడు చూస్తుంటాను.

‘లోన్ ఇస్తామనీ, లాటరీ వచ్చిందనీ, స్నేహం కావాలా’ అనీ ఇన్ బాక్స్ నిండా వేల వేల మెయిల్స్. ఒక్కడానికీ అర్థం పర్థం లేదు. అన్నిటినీ డిలీట్ చేస్తున్నాను.

“డాడీ, నీకు నిజంగా లాటరీ తగిలిందేమో , అలా చూడకుండా తీసేస్తున్నావే?” పక్కనే కూర్చున్న పాప అడిగింది.

“కష్ట పడకుండా ఏదీ రాదు. ఉచితంగా దొరికినవాటిలో రుచి ఉండదు.”

డిలీట్ చేస్తూ ఉండగా ఒక చోట 'కోలిన్' పేరు కనిపించింది. కళ్ళు మెరిశాయి.

మెయిల్ చదవకుండానే లోపలెక్కడో చాలా సంతోషంగా అనిపించింది.

డియర్ రాజ్,

ఎలా ఉన్నావు?

బాగున్నావా?

ఇక్కడికి వచ్చాక తరచూ గుర్తిస్తున్నావు.

ఇండియా రాబోయే ముందు ఆ విజిట్ చాలా ప్రత్యేకమవుతుందనీ, కలకత్తాలో కొన్ని విలువైన జ్ఞాపకాలు మిగులుతాయని నేనూహించలేదు. థాంక్యూ.

మన మొదటి పరిచయంలో నిన్ను హార్ట్ చేసినందుకు సారీ, రాజ్. నీతో ఎందుకలా ప్రవర్తించానో, ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కాలేదు. అలా చేయకుండా ఉండాల్సింది. నా పొరపాటు దిద్దుకోవడానికే నిన్ను కలిశానా అనిపించింది. అదే మన స్నేహానికి పునాది అయిందేమో.

టచ్ లో ఉంటావని ఆశిస్తాను.

కోలిన్

మెయిల్ చదివాక లోపలి సంతోషం రెట్టింపైంది.

తరచూ కోలిన్ దగ్గరనుండి నాకో మెయిల్ వచ్చేది. ఎన్నో విషయాలు చర్చకు వచ్చేవి. వృత్తిపరమైన విషయాలకన్నా, జీవితానికి సంబంధించి ఎన్నో సంగతులు రాస్తుండేవాడు.

కోలిన్, నేనూ మాట్లాడుకోని విషయమే ఉండేది కాదు. స్నేహితులెంతోమంది ఉంటారు. అందరితో అన్నీ పంచుకోలేము. కొంత మందితో ఏదైనా మాట్లాడుకోగలం. మేమిద్దరం అలాంటి స్నేహితులమయ్యాము. మా స్నేహానికి వయసులో తేడా ఒక సమస్య కాలేదు.

ఎప్పటికప్పుడు నా ప్రోగ్రెస్ కనుక్కుంటూ ఉండేవాడు. నాకు సంబంధించిన చిన్న చిన్న విజయాలకు తనెంతో సంతోషపడేవాడు.

ఎక్కువగా ఉత్తరాల్లో తను కొడుకు గురించి రాసేవాడు. అతను కూడా ఏక్విడెంట్ ముందురోజు పారిస్ అంతా తిప్పి చూపించాడట.

కొడుకంటే కోలిన్ కు ప్రేమకన్నా, స్నేహం ఉన్నట్టనిపించేది. ఇప్పుడు ప్రతి వారూ, మా పిల్లలతో మేము స్నేహితుల్లా ప్రవర్తిస్తామని ప్రకటించుకుంటున్నారు, కానీ కోలిన్ రాసే విషయాల్లో అర్థమైంది, కొడుకుతో తండ్రి స్నేహం ఎలా ఉంటుందో, ఎలా ఉండాలో!

ప్రతి ఉత్తరం నన్ను ఆశ్చర్యంలో ముంచేసేది. మనుషులు ఇలా ఉండగలరా అనీ, ఇంత నిజాయితో కూడిన ప్రేమ ఈ రోజుల్లో సాధ్యమా అని అనుమానపడే నాకు జవాబుగా నిలిచాడు కోలిన్. ఏమిటీ మనిషి?

పని అయిపోయాక మెయిల్ చెక్ చేసుకోవడం, కోలిన్ నుండి ఉత్తరం అందుకోవడం ఇష్టమైన వ్యాపకంగా మారింది.

పేషంట్లు, ప్రాక్టీసు లో పడి మధ్యలో గమనించలేదు కానీ, కొన్నాళ్ళ నుండి కోలిన్ నుండి ఉత్తరాలే లేవు.

నేను పంపించిన మెయిల్స్ కు రిపై కూడా లేదు.

ఆరోగ్యం బాగోలేదేమో? ఏమయ్యుంటుంది?

రెండు మూడు సార్లు ఫోన్ చేస్తే జవాబు రాలేదు.

ఏ కారణం వల్లనైనా నా మీద కోపం వచ్చిందా? నేనేమైనా పొరపాటు చేశానేమోనని, తనకు పంపించిన మెయిల్స్ ఒక సారి అన్నింటినీ చెక్ చేశాను.

అభ్యంతరకరంగా ఏమీ లేదు. మరి ఎందుకు మెయిల్స్ రావడం లేదు.

చాలా నెలల తర్వాత ఓ ఆదివారం, హఠాత్తుగా కోలిన్ పేరు ఇన్ బాక్స్ కనిపించింది. ఎక్కడలేని ఉత్సాహం తో నా రక్తం పరుగులు తీసింది.

రాజ్,

ఎలా ఉన్నావు?

ఇన్నాళ్ళూ నా నుండి మెయిల్ రానందుకు, నేనేమయ్యానా అని కంగారు పడుతూ ఉండి ఉంటావు. నీకిక మెయిల్స్ రాయలేనేమో. కారణాలు ఇవీ అని చెప్పలేను. చాలా కష్టపడి టైప్ చేస్తున్నాను. (ఆ విషయం ఉత్తరం చదువుతుంటే అర్థమైంది)

ఇక నుండి 'Hi' మాత్రమే రాస్తాను. అంతే రాయగలను కూడా. నా దగ్గర్నుండి 'Hi' అని వస్తే నేను బాగున్నానని అనుకో. నిన్ను మరచిపోయానని, ఎవాయిడ్ చేస్తున్నానని అనుకోవద్దు. నువ్వు క్షేమంగా సంతోషంగా ఉండాలి. అదే నా కోరిక.

కోలిన్

వళ్ళంతా ప్రేమగా తడిమేసి, గుండెను తడి చేసిన భావన .

ఆ మెయిల్ నే నాలుగైదు సార్లు మళ్ళీ మళ్ళీ చదువుకున్నాను. ఇట్టమైన వారినుండి వచ్చే చిన్న కబురైనా ఎంత ఆనందాన్నిస్తుందో కదా!

ఉత్తరంలో కోలిన్ రాయలేని బాధంతా వినిపించింది.

ఎందుకంత బాధగా ఉన్నాడు.

ఆరోగ్యం బాగోలేదేమో. ఆ విషయం చెప్పడానికెందుకో ఇష్ట పడదు. అతనికిష్టం లేనివి గుచ్చి గుచ్చి అడగడం నాకూ ఇష్టం లేదు.

స్నేహం అంటే

స్నేహితుడి జీవితం లోకి చొరబడడం కాదనీ, పరిధి తెలుసుకుని మెలగడమని కోలిన్ తో స్నేహం వల్ల తెలిసింది.

'కోలిన్ , నేను చేయగలిగిన సహాయం ఏమైనా ఉంటే చెప్పండి.' అని మెయిల్ ఇచ్చాను.

నేను రెగ్యులర్ గా మెయిల్స్ రాస్తున్నాను. కోలిన్ దగ్గర్నుండి ప్రతినెలా ఒక 'హి' వస్తోంది.

దాన్నే మళ్ళీ మళ్ళీ చదువుకునేవాడిని.

కొన్నాళ్ళకు 'Hi' కూడా ఆగిపోయింది.

ఎన్ని రోజులైనా జవాబు లేదు. యు కెలో ఉన్న నా ఫ్రెండ్స్ ని కనుక్కుందామంటే దాదాపు అందరూ వచ్చి ఇండియాలో సెటిల్ అయిపోయారు. వేణు ఉంటే తప్పనిసరిగా వెళ్ళేవాడు. తను కూడా ఇండియా వచ్చేశాడు.

ప్రతిరోజూ కోలిన్ మెయిల్ వస్తుందేమోనని చూడడం, నిరాశచెందడం మామూలైపోయింది. పని వత్తిడి, రోజువారీ పరుగుల మధ్య, ఎంత బిజీగా ఉన్నా సరే, కోలిన్ విషయం ఎక్కడో బాధ పెడుతూనే ఉండేది. పని అయ్యాక మెయిల్ చెక్ చెయ్యడం మాత్రం మాన లేదు.

యు కె నుండి ఉద్యోగం ఇస్తామన్న మెయిల్స్ తప్ప ఏమీలేవు. ఎవరెవరో ఫోన్ చేస్తూ ఉంటారు అక్కడ ఉద్యోగానికి రమ్మనమని. ఈ మధ్య ఎక్కువగా ఒక హాస్పిటల్ నుండి అలాంటి కాల్స్ ఎక్కువైనాయి. రావడం కుదరదని చెప్పాను.

నేనిచ్చే మెయిల్స్ కూడా రిప్లై లేదు. ఒక సారి వెళ్ళి చూడాలని అనుకున్నాను. కానీ కోలిన్ అనుమతి తీసుకోకుండా ఎలా?

కోలిన్,

మీరెలా ఉన్నారోనని తెలియడం లేదు. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే వచ్చి చూడాలని ఉంది. మీకెప్పుడు వీలవుతుందో చెప్పండి.

రాజ్

ఒక మెయిల్ ఇచ్చాను. దానికి కూడా జవాబు లేదు.

స్నేహం వలన హక్కులొస్తాయని అనుకోవడం పొరపాటు.

స్నేహం నిలబడాలంటే , పరిమితులు తెలుసుకోగలగాలి.

ఆ రోజు శనివారం. ఉదయం పేపర్ చదువుతున్నాను. రెండు రోజులనుండి, పాప నా లాప్ టాప్ మీద వాళ్ళమ్మతో కలిసి ప్రాజెక్ట్ చేసుకుంటోంది. రేపే సబ్మిట్ చెయ్యాలట. హడావుడి పడుతున్నారు. వాళ్ళ నవ్వులు, వాదనలు నా చెవిన పడుతూనే ఉన్నాయి. మధ్య మధ్యలో పాప, అమ్మకు కంప్యూటర్ నేర్పిస్తోంది. ఒక్కోసారి ఇద్దరూ ఆర్గ్యుమెంట్ చేసుకుని తీర్పు కోసం నాదగ్గరకు వస్తున్నారు.

హాస్పిటల్ కు వెళ్ళే టైం అవుతోంది.

"డాడీ, ఎవరో మెలిండా అట, నీతో మాట్లాడాలట. మెసేజ్ వస్తోంది." లాప్ టాప్ వంక చూస్తూ అంది

"నిన్న కూడా చూశాను . ఎవరో ఒక సారి చూడండి." తనుకూడా చెప్పింది.

" అవన్నీ స్పామ్ మెయిల్స్. డిలీట్ చెయ్యండి." అంటూ పేపర్ పక్కన పడేసి లేచాను.

కోలిన్ మెయిల్ ఇవ్వకపోవడం తో మెయిల్స్ చూడడానికి ఆసక్తి ఉండడం లేదు.

ధియేటర్ లోపలికి వెళ్ళ బోయే ముందు నా ఫోన్ బయట నా అసిస్టెంట్ రాంబాబు కు ఇచ్చేస్తాను. ఎలాంటి ఫోన్ కాల్ అయినా సరే మేనేజ్ చెయ్యగల సమర్థుడు. సర్జరీ జరుగుతున్నప్పుడు నన్ను డిస్టర్బ్ చెయ్యడం చాలా అరుదుగా జరుగుతుంటుంది.

ఆ రోజు రాంబాబు లోపలికి వచ్చాడు. చేతిలో నా ఫోన్ ఉంది.

"సార్. మీతో ఎవరో లేడీస్ మాట్లాడాలంటున్నారు"

"కేస్ అయినాక ఓపికెళ్తాను. ఓపీకి రమ్మను."

"ఇక్కడి ఫోన్ కాదు సార్. యు కె నుండి మాట్లాడుతున్నారు"

"సరే అయితే , ఫోన్ నంబర్ తీసుకో. ఖాళీ అయ్యాక ఫోన్ చేస్తాను" అతని తో చెప్పి పనిలోపడిపోయాను.

ఎప్పటికో సర్జరీ అయ్యాక, నేను ఎనస్థీషియా డాక్టర్ టీ తాగుతూ మాట్లాడుకుంటున్నాము. రాంబాబు వచ్చి ఒక చిన్న చీటీ ఇచ్చాడు.

ఫోన్ నంబర్ వేసి ఉంది ఆ చీటీలో . కింద పేరు కూడా రాసి ఉంది.

మెలిండా.

ఈ పేరు ఎక్కడో విన్నాను అనుకుంటూ వేరే సర్జరీ రెడీ అయిందంటే లోపలికి వెళ్ళిపోయాను.

ఆ రోజంతా హాస్పిటల్ లోనే గడిచిపోయింది. ఇంటికెళ్ళే సరికి అర్ధరాత్రి అయింది.

ఆ రోజు ఇంటికెళ్ళాక చూస్తే, ఒక యు కె నంబర్ నుండి మెసేజ్ ఉంది.

ఒక సారి వీలు చూసుకుని ఫోన్ చెయ్యండి.

-మెలిండా

అప్పటికే అర్ధ రాత్రి అవుతోంది. రేపుదయాన్నే చూద్దామనుకుని పడుకున్నాను.

నిద్ర లేచే సరికి తెల్లవారింది. టేబిల్ మీద పేపర్, బ్రేక్ ఫాస్ట్ , కాఫీ రెడిగా ఉన్నాయి. తను పాపను కాలేజ్ కు దించడానికి వెళ్ళిందేమో ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా ఉంది. తనొచ్చాక ఇద్దరం కలిసి తినొచ్చని పేపర్ తీశాను.

దుర్గా శరన్నవరాత్రులు జరుగుతున్నాయి. పేపర్ మొదటి పేజీలో క్రితం రోజు అమ్మవారి అలంకారం ఫోటో ఉంది.

ఆ ఫోటో చూస్తుంటే కలకత్తా కాళీ మాత గుర్తొచ్చింది.

‘కోలిన్, ఏమైపోయావు. ఒక్క సారి మాట్లాడు కోలిన్.’ మనసులోనే అనుకున్నాను.

ఫోన్ మోగింది.

"హలో, ఎవరు?"

"నేను మెలిండా."

ఎవరీ మెలిండా?

ఒకరినొకరు మర్యాదపూర్వకంగా విష్ చేసుకోవడం అయినాక

"చెప్పండి. ఏమిటి విషయం?" అడిగాను.

"మీకు డా. కోలిన్ తెలిసే ఉంటారు కదా."

ఉలిక్కి పడ్డాను.

కోలిన్,

"అవునూ, మీరు.."

"నేను వాళ్ళమ్మాయిని"

వళ్ళంతా గగుర్పొడిచింది. ప్రవాహంలో కొట్టుకునిపోతున్నవాడికి ఆధారం దొరికినట్లుంది.

"కోలిన్ ఎలా ఉన్నారు. అసలు కబురే లేదు. ఆరోగ్యం బాగుందా? మీదగ్గరే ఉన్నారా? ఉంటే ఒక్క సారి ఫోన్ ఇవ్వండి ప్లీజ్" ఫోన్ ఎటికేట్ నాకు తెలియదని ఆవిడ అనుకున్నా పర్వాలేదన్నట్టు మాట్లాడుతున్నాను.

"మిస్టర్ రాజ్, ఆయన మాట్లాడ గలిగితే నేనెందుకు ఫోన్ చేస్తాను. నేను చెప్పే విషయాలు మీరు కొద్దిగా ఓపికగా వినాలి. వినాలని మా ఫాదర్ కోరిక. ఇంతకూ మీరు ఖాళీగా ఉన్నారా?" నా ఆదుర్దాని చదివేసినట్టు మాట్లాడింది.

"నేను ఖాళీగానే ఉన్నాను. మీరు చెప్పండి." సోఫాలోంచి ఎప్పుడు లేచానో తెలియదు. అటూ ఇటూ తిరుగుతూ మాట్లాడుతున్నాను.

"నాన్న తన డైరీ నాకిచ్చి చదవమన్నారు. అందులో మీకు సంబంధించిన విషయాలన్నో ఉన్నాయి."

"నాకు సంబంధించిన విషయాలా?"

"అవును. ఆయన జీవితం లో మీరెంతో ముఖ్యమైన వ్యక్తి . అది తెలుసా మీకు?"

"నేనా? అయాం హిజ్ ఫ్రెండ్ . నాకు తెలుసు"

"కాదు. అంతకన్నా ఎక్కువ. ఆ విషయం మా ఫాదర్ డైరీ చదివిన తర్వాతే నాకూ తెలిసింది. మీకు కూడా తెలియజేయడం నా బాధ్యత"

ప్రతి మాటకు ఆశ్చర్య పోతున్నాను.

"ముందు రిలాక్స్ అవండి. నేను చదువుతుంటాను. కూల్ గా వినండి."

ఆమె నెమ్మదిగా డైరీ చదువుతోంది.

"రాజ్, జీవితం లో కొన్ని పరిచయాలు ప్రత్యేకం!

వాటికో లక్ష్యం, సార్థకత ఉంటుంది. ఆ స్నేహాలు మన ప్రమేయం లేకుండా ఎక్కడో, ఎప్పుడో నిర్ణయమై పోయి ఉంటాయి. అలాంటిదే మనిద్దరి పరిచయం. నీకు ఎగ్జామినర్ గా నేను రావడం, మళ్ళీ మనిద్దరం కలకత్తాలో కలుసుకోవడం యాదృచ్ఛికం అని అనుకోను."

కలకత్తాలో మేమిద్దరం తిరిగిన ప్రదేశాల వివరాలన్నింటినీ అందమైన కథలా రాసుకున్నాడు. ఏ చిన్న విషయాన్నీ వదలలేదు. నేను తన పట్ల చూపిన అభిమానం ఎంత విలువైనదో కోలిన్ మాటలలో వింటుంటే, అందులో నేను చేసిందేమిటో నాకర్థం కాలేదు. మేమిద్దరం మెయిల్స్ లో చెప్పుకున్న ప్రతి మాటా అతనికి అపురూపమైంది.

“నీకు తెలియదు కదా రాజ్. మా అబ్బాయి అచ్చం నీలానే ఉండేవాడు. వాడు కూడా యాక్సిడెంట్ ముందు రోజు, నా వెంటే ఉండి పారిస్ అంతా తిప్పి చూపించాడు. కలకత్తాలో నువ్వు నన్ను జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ అన్ని చోట్లకూ తిప్పుతుంటే, అచ్చం వాడిలానే అనిపించావు. నా బిడ్డలానే చూసుకున్నావు నన్ను.

రాజ్, నిన్ను రోజూ చూడాలని అనిపిస్తోంది. రోజూ మాట్లాడాలనిపిస్తుంది.

రోజూ నిన్ను చూసుకోవచ్చన్న స్వార్థం తో నీకోసం ఇక్కడ ఉద్యోగం చూశాను. ఆ హాస్పిటల్ అథారిటీస్ తో నీకు ఫోన్ చేయించాను కూడా. నువ్వు వద్దన్నావని చెప్పారు. ఒకండుకు మంచిదేమోలే.

నాకిష్టమైన వాళ్ళందరూ లోకం విడిచి వెళ్ళిపోతున్నారు రాజ్. నా భార్య, నా కొడుకు.

ఈ మధ్యనే బాగా సన్నిహితులైన ఇద్దరు స్నేహితులూ కూడా నన్ను విడిచి వెళ్ళిపోయారు.

నిన్ను నేను పోగొట్టుకోకూడదు. నా ప్రేమ నీ పాలిట దురదృష్టం కాకూడదని నీకు దూరంగా ఉన్నాను. నిన్ను దూరంగా ఉంచాను.

నువ్వెవరో తెలియదనే అనుకుంటాను.

మనలోని ప్రేమ ఒకరికివ్యగలగడం ఎంత అదృష్టం రాజ్. ఆ వ్యక్తికి చెందాల్సిన ప్రేమను లోపలే దాచుకోవాల్సి వస్తే అంతకన్నా శిక్ష లేదు. ఆ శిక్ష అనుభవిస్తున్నాను. నీ మీద ప్రేమకొద్దీ ఆ శిక్షననుభవించనీ. ”

నేను నీతో మాట్లాడడం లేదని నువ్వు బాధపడే ఉంటావు. నువ్వు బాధపడినా సరే, నువ్వు క్షేమంగా ఉండాలి. నీ కుటుంబం కోసం, ఎంతో మంది పేషంట్ల కోసం నువ్వు క్షేమంగా ఉండాలి. నా ప్రేమ నాలోనే ఉండనీ. ”

చివరిలో

‘ఒక వేళ తను చనిపోతే, మెలిండాతో బాటు, రాజ్ కు కూడా తెలియపరచమనీ,

ఒక ముఖ్యమైన ట్రస్ట్ బాధ్యతలు, కొడుకుగా నాకు బదిలీ చేస్తున్నట్టు రాసుకున్నాడు.

కోలిన్ ప్రేమతో రాసిన ప్రతి పదం, పదునుగా గుచ్చుకుపోతోంది.

అవి చదవడానికి మెలిండా ఎంతో కష్టపడుతోంది. వినడానికి నేనంత కన్నా కష్టపడుతున్నాను.

నేను మాట్లాడిన ప్రతి మాటా అతను ఆణిముత్యంలా భద్రపరుచుకుంటాడనుకోలేదు.

ఒక్కొక్కటి చదివి వినిపిస్తుంటే, నా కళ్ళవెంట ముత్యాలు జలజలా రాలిపోతున్నాయి.

చాలా సేపటి వరకూ మౌనంగా ఉన్నాను. దుఃఖం తగ్గినట్టు అనిపిస్తున్నా గానీ, హృదయం కల్లోలిత సముద్రం లా ఉంది.

ఎప్పటికో చాలా ప్రయత్నం మీద

“కోలిన్ తో ఒక్క సారి మాట్లాడొచ్చా?”

“డా. రాజ్, అయాం సారీ, ఫాదర్ పోయి ఒక నెల అవుతోంది. చివరిరోజుల్లో ఈ డైరీ చదవమని వత్తిడి చేశారు కానీ ఎందుకోసమో నాకర్థం కాలేదు. ఆయన పోయాకే చదివాను. చదివిన తర్వాత మీతో మాట్లాడాలని ఎంతో ప్రయత్నం చేశాను. ఇన్నాళ్ళకు వీలయ్యింది.”

కోలిన్, ఒక్క సారి నిన్ను చూసుకుంటే ఎంత బాగుండేది. ప్రేమ దాచుకుని నువ్వెంత బాధ పడి ఉంటావు, నాకెంత శిక్ష వేశావు కోలిన్?

నీకు నువ్వు తండ్రిలా ప్రేమించావు.

నన్ను మాత్రం ఋణం తీర్చుకోలేని కొడుకుగా చేశావు.

‘కోలిన్ , కోలిన్’ అన్న మనసు పిలుపు గుండె చప్పుడయ్యింది.

దుఃఖం హృదయం లో ఇమడలేకపోతోంది.

ఆగని ఉద్యోగమయ్యాడు. వేగంగా కళ్ళలోంచి ప్రవహించాడు.

మనసులో అందరికీ ఎన్నో ఉద్యోగాలుంటాయి. కన్నీళ్ళు ఎక్కడో నిక్షిప్తమై ఉంటాయి. ఎవరో వచ్చి తలుపులు తెరిచేవరూ అవి ఉన్నాయని కూడా మనం ఎరగం.

దూరంగా గేటు చప్పుడైంది. కారు లోపలికి వస్తోంది.

గుడికి వెళ్ళాచ్చిందేమో తను , పట్టుచీరతో ఉంది.

లోపలికి రాగానే నేను తిన్నానో లేదని టేబిల్ దగ్గరకు వచ్చి చూసి, నేనేమీ ముట్టుకోలేదని,

“పాపని దించి, దుర్గ గుడికి వెళ్ళాచ్చేసరికి లేటైంది. మీరింకా బ్రేక్ ఫాస్ట్ చెయ్యలేదే?”

మాట్లాడడానికి ఏదో అడ్డుపడుతోంది.

"పోనీలెండి ప్రసాదం తినండి ముందు."

అంటూ నేను కూర్చున్న దగ్గరకొచ్చి ప్రసాదం నా కళ్ళకద్ది , తినమని ఇచ్చింది.

నేను మౌనంగా ఉండడం చూసి

"ఏమైంది?"

‘ఏం చెప్పాలి. ఎలా చెప్పాలి. ఎక్కడనుండి మొదలు పెట్టాలి.’ ఆలోచిస్తున్నాను.

“యు కె వెళ్ళాలి.”

నా వంక ఒక నిమిషం చూసింది.

లోపలికివెళ్ళి గ్లాస్ తో చల్లని మంచి నీళ్ళు తెచ్చిచ్చే వరకూ దాహంతో ఉన్నానని నాకూ తెలియదు.

లాప్ టాప్ తెచ్చి పక్కనే కూర్చుంది.

ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా సరే, ఆ ప్రయాణానికి సంబంధించిన ఏర్పాట్లన్నీ తనే చూసుకుంటుంది.

“ఎప్పటికీ?”

“వీలైనంత త్వరగా, నువ్వు కూడా రావాలి.”

ఆశ్చర్యంగా చూసింది. మళ్ళీ మాట్లాడకుండా ఆ పనేదో చూస్తోంది.

మాటలే కాదు , మౌనాన్ని కూడా అర్థం చేసుకోగల అర్థాంగి.

కథ వ్రాయడానికి అవకాశం ఇచ్చిన రాజశేఖర్ , సురేఖ దంపతులకు నా ధన్యవాదాలు . వారికి అంతా శుభం జరగాలనీ, వారింట్లో సదా సుఖసంతోషాలు నిండాలని కోరుకుంటూ

మరోసారి కృతజ్ఞతలు

చందు శైలజ

డా. గువ్వల రాజశేఖర రెడ్డి ,

MS FRCSed, FRCSeng

రాయల్ హాస్పిటల్, కస్తూరిబాయి పేట,

విజయవాడ - 520010

- పంతొమ్మిదో కథ -

మా గురువుగారు డా. కె. రవిబాబుగారు, గుంటూరులో ప్రముఖ సర్జన్. నాకు అన్ని విధాలా మార్గదర్శి. ఈ మధ్య కలిసినపుడు ఇంగ్లీషులో ఫస్టియన్ ఫోర్ వార్క్ గురించి వివరించారు. పని పట్ల శ్రద్ధ, ఉత్సాహం ఎక్కువ మోతాదులో ఉంటే ఆ పని ఎంత బాగా చెయ్యవచ్చునో, ఆ గుణం కలిగిన వ్యక్తి ఎలా ఎదుగుతారో వివరించారు. ఆయన మాట్లాడిన ఆ మాట నుండి పుట్టిన కథ ఇది.

తను చేసే పనిలో ఆనందాన్ని వెతుక్కుని, పనికే అందం తెచ్చిన ఒక వ్యక్తి కథ.

"ఎవరా అబ్బాయి?"

"పెద్ద సార్ గారి కొడుకు."

"డాక్టరేనా?"

"అవును. ఈ మధ్యనే చదువైపోయి వచ్చాడు. చూపించుకుంటారా?"

"లేతగా ఉన్నాడుగా"

"పెద్ద కాలేజీ నుండి చదువుకుని వచ్చాడు. పేరు రాయనా?" సర్స్ అడిగింది.

"అనుభవం ఉండొద్దూ. అయ్యగారెప్పుడొస్తారు"

"ఆపరేషన్ లో ఉన్నారు. టైం పడుతుంది. ఇంతలో చిన్న డాక్టర్ గారితో చూపించుకోండి"

"తొందర లేదులే . పెద్ద సారొచ్చాక రాయి పేరు""

బయట వెయిటింగ్ హాల్లో పేషంట్లు పెరుగుతున్నారు. తండ్రి రాబోయేలోగా వీళ్ళందరినీ చూసేద్దామనుకుని,

"ఒకరొకరిని పంపించు " అన్నాడు లోపలికొచ్చిన నర్స్ తో.
"పేపర్ వచ్చింది బాబూ. ఇదిగో!" అతని ఎదురుగా పేపర్ ఉంచింది.

"పేషంట్లను పంపు. చూస్తా"

ఆమె టేబుల్ మీద ఉన్న వస్తువులు సర్దుతూ ఆలస్యం చేస్తోంది.

"నీకే చెప్పేది. అందర్నీ రమ్మనూ." అంటూ కోటు అటూ ఇటూ సరి చేసుకున్నాడు.

'అందరూనా, ఒక్కరైనా కదిలేట్టు లేరు' అనుకుని

"పేపర్ చదువుకో బాబూ. నాన్నగారొస్తారుగా."

తండ్రి రాగానే, అందరూ లోపలికొచ్చారు. చోటులేక మూల నిల్వోవాల్సి వచ్చింది. పెద్ద సార్ కు అసిస్టెంట్ లా ఒక వారం గడిచింది. తనంతట తాను ఒక్కరినైనా చూడలేకపోయాడు అనడం కన్నా, ఒక్కరు కూడా ఇతని దగ్గరకు రాలేదు.

ఆదివారం తండ్రి హాస్పిటల్ కు రాడని తెలుసు.

కానీ ఒకరో ఇద్దరో పేషంట్లు రాకపోరు. వాళ్ళనైనా చూడాలని, మెప్పించాలని అనుకున్నాడు ఉత్సాహంతో నిద్రపట్టలేదు.

ఆదివారం సూర్యుడితో పాటే నిద్రలేచి , రెడీ అయి హాస్పిటల్ కు వెళ్ళిపోయాడు.

స్టాఫెవరూ లేరు. 'ఆదివారం అంటే కేలండర్ లో సెలవు కానీ, కేసులకు కాదు కదా' అనుకుని లోపలికి వెళ్ళి కూర్చుని నవల చదువుకుంటూ పేషంట్ల కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉన్నాడు. గంటా రెండు గంటలు గడిచాయి. పొద్దెక్కింది. ఎక్కడా అలికిడి లేదు.

బయటకు వచ్చి చూస్తే ఆయమ్మ కిటికీలు తుడుస్తోంది.

"బాబూ, ఏంటీ పెందలాడే వచ్చారూ?"

ఏం చెప్పాలో తెలియక "ఆ , రావద్దూ మరి " అన్నాడు.

"ఎవరికోసం చూస్తున్నారూ. ఆటకోసం ఫెండ్సులు వస్తారా?"

"కాదు. పేషంట్లవరైనా వస్తారేమోననీ?"

"అవ్వ... పేషంట్లతో పేకాడతారా?"

"పేకాటేంటి? "

"ఆదివారమొస్తే పేకాటో అని పోతాడు నా పెనిమిటి . ఇక ఆడికి మేమెవ్వరం కనపడం. "

" అయితే నేను చూడాలి మీ ఆయన్ని. పిలుచుకురా ఫో!"

"ఏం బాబూ, ఆడితో ఆడతారా పేక"

"ఎహె, పేకేంటే నీ తలకాయ, మీ ఆయనకు కళ్ళు కనపడంట్లున్నావుగా, వాణ్ణి తీసుకురా , పరీక్ష చేస్తా " "

"అయ్యో, ఆడి చూపు బాగానే ఉంది బాబూ, రాతే బాగోలా"

"అయితే నువ్వొచ్చి కూర్చో."

"మీతో పేకాడానని తెలిస్తే , అయ్యగారు నన్ను పనిలోంచి తీసేస్తారు."

"ఈ పేక గోలేంటే, నీ మొగుడికన్నా నీకే ఉన్నట్టుంది ఆ పిచ్చి."

"ఛీ ఊరుకోండి బాబూ, నాకు పిచ్చేంటి. ప్రాణం పోయినా సరే పేక ముట్టుకుంటానా? ఎప్పుడన్నా జాతరనాడు కల్లుతాగుతా అంటే!"

“అరెరె , ఎంత పద్ధతి? ఎంత పద్ధతి?”

"మరేటనుకున్నారు, మా అయ్య అంత ఇదిగా పెంచాడు మమ్మల్ని."

“సరే, మిగతా స్టాఫ్ ఏరీ, ఎవరూ రాలేదే?”

"అదివారం నాన్న గారు కేంప్ పెడతారు గా పల్లెలో . అందరూ పెందలాడే వెళ్ళిపోతారు."

"మరి నాకెందుకు చెప్పలేదు"

బయటికి నడిచాడు.

“ఏడికి బాబూ?”

“నేనూ వెళ్తా అక్కడికి.”

“అబ్బో పల్లె శానా దూరం. ఎళ్ళడమే కష్టం.”

“పాపం పల్లెకు మాత్రం ఇక్కడకు రావడం కష్టం కాదూ. నేనే వెళ్తా.”

అతను వెళ్ళే సరికి అక్కడంతా జాతరలా ఉంది. ఎక్కడ చూసినా జనాలు. ఉచితంగా చూస్తారు కాబట్టి, హాస్పిటల్ లో ఉన్న రద్దీ తో పోలిస్తే ఇంకా రెండింతలు ఉంది.

తండ్రికున్న పేరు, అక్కడున్న పేషంట్లనీ, కలిపి అతని చకచకా లెక్క కట్టింది మనసు.

తనవరో తెలియడానికీ, స్వంతంగా ఎదగడానికి ఎన్నేళ్ళు పడుతుంది?

తండ్రి ఇవ్వనిదేమీ లేదు.

చదువు , తెలివి, బుద్ధి, ఎదగాలన్న కోరిక, అన్నీ ఇచ్చాడు

చల్లని నీడగా ఉన్నాడు.

విశ్రాంతిగా కూర్చుండామనుకునేవారికే నీడ సుఖాన్నిస్తుంది.

పరుగుతీసే మనసుకు విశ్రాంతిని మించిన శిక్ష ఉండదు.

వృక్షం నుండి పడిన విత్తనం దాని నీడన ఎదగలేదు.ఎదగాలంటే నీడని వదలి దూరంగా వెళ్ళాలి.

తన నిర్ణయం తండ్రికి చెప్పాడు.

"దూరంగా వెళ్ళాలనుకుంటావు. మంచిదే , ఒక్క విషయం చెప్తాను . అది ఎప్పటికీ గుర్తు పెట్టుకో." అని ఒక అయిదు నిముషాలు కొడుకుతో మాట్లాడారాయన.

ఆయన మాటల్లోని ఆశయం , స్ఫూర్తి వెలుగు చూపించింది. ఉత్సాహం నీడగా మారి అనుసరించింది.

"ఏంటి బాబూ, టిఫిన్ చెయ్యకుండా పోతున్నారే?"

"ఎనిమిదయ్యింది, నువ్వెప్పటికీ చేస్తావో, నేనెప్పటికీ పోవాలో, హాస్పిటల్ కి "

"ఎంతలో చేస్తాను. మీరింత ముందెళ్ళినా ఎవరూ రారు"

"ఏం, ఎందుకురారు"

" ఇంత పొద్దునే ఎవరూ నిద్ర లేవరు. మా వూళ్ళో కోడి కూడా మధ్యాహ్నమే లేస్తది."

అలానే వెళ్ళిపోతున్నాడు.

“నేను చెప్పే వినరుకదా. తవరిప్పుడు కోటేసుకుని కూర్చున్నారని, కోడి ముందే కూసుద్దా? దానలవాటు దానిదే.”

రెండో రోజు కూడా ఉదయమే లేచి వెళ్తుంటే,

“సారూ ! ఇప్పుడేపోయి ఏం చేస్తారు. ”

"నువ్వు నా పద్ధతి మార్చాలని చూడకు. టీ తీసుకురా "

టీ తాగి వెళ్తున్నాడు.

“ఎందుకు సార్ అంత హడావుడీ, అక్కడ ఎవరున్నారనీ? మీరు లేటుగా వెళ్తే మాత్రం ఎవరడుగుతారనీ?”

“కొంతమంది అంతేనే, వాళ్ళు టైము కెళ్ళిపోవాల్సిందే. ఎవరో అడుగుతారని కాదు.”

“ఏదీ , ఆ సూరీడు లాగానా? ఆయనా అంతే. ఒక్క అరగంట ఉండండి. గారెలేస్తాను.”

“సూర్యుడు నీ గారెలకోసం ఆగుతాడా, పిచ్చిదానిలా ఉన్నావే. నే పోతున్నా.”

“అయ్యగారూ, వద్దన్నా వెళ్తున్నారు. నే ముందే చెప్తున్నా. మా వూరి జనాల పద్ధతి మార్చుకోరు.”

“నన్ను వెళ్లనీయవే. కనీసం మీ ఊరి కోళ్ళకైనా పద్ధతి నేర్పనీ.”

రోజూ ఉదయమే లేచి, ముందే వెళ్ళి తన ఆఫీసు తలుపు తనే తీసుకుని కూర్చుని పుస్తకాలు చదువు వాడు.

శ్రమ పడేవారికి ప్రకృతి కూడా తోడవుతుంది. అతని పట్టుదలకు ఆ వూరి కోడి త్వరగానే కూసింది. పక్క ఊరి కోళ్ళు కూడా గొంతు

కలిపాయి. .

మొదటి నెల అయే నాటికి అతని పద్ధతి ఊరందరికీ తెలిసింది.

చక్కటి పలకరింపు, ముఖం పై చెరగని చిరునవ్వు, వాళ్ళు చెప్పేది శ్రద్ధగా వినడం, వాళ్ళ బాధేమిటో వాళ్ళకర్థమయేట్లు విడమరచి చెప్పడం. సాధ్యమైనంత మంచి వైద్యం ఇచ్చేందుకు అన్ని రకాలుగా ప్రయత్నించేవాడు.

ఇంతకన్నా పేషంట్లు ఆశించేదేముంటుంది.

పని చేసిన కొద్దీ ఉత్సాహం. ఆకలి, దాహం, నిద్ర, అంతా పనే అయింది. పనే ఊపిరైంది. కొన్ని నెలలలోనే , తీరికలేనంత ప్రాక్టీసాచ్చింది.

తమ స్పెషాలిటీలో కొత్త వైద్యాలు, అత్యాధునిక వైద్య పరికరాలు ఏవి వచ్చాయో ఎప్పటికప్పుడు చూసుకుని, అవి ముందు తమ హాస్పిటల్ లోనే అందుబాటులో వచ్చేలా చేశాడు. వాటి ఉపయోగాలు ప్రజలకు తెలిసేలా చేసేవాడు. పరికరాలకు ప్రచారం అవసరమైంది కానీ, అతని క్రమశిక్షణకు, నిబద్ధతకు ప్రచారం లేకుండానే పేరొచ్చింది.

ఖాళీ లేనంతగా నిండిపోయేది వెయిటింగ్ హాల్. ఎంత పనిలో ఉన్నా, పేషంట్లు, వాళ్ల సౌకర్యాలు. ఎప్పుడూ అదే ధ్యాస. నిరంతరం మదిలో మధనం. మధనమెక్కడైనా అందించేది అమృతాన్నే. ఆ అమృతాన్ని పంచడానికి, ఆలోచనలని అమలు పరచడానికి ఒక్క క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయని ఉత్సాహం.

మెట్లు ఎక్కాలనుకునే వారికే, శ్రమ గురించి భయం.

శిఖరాన్ని అందుకోవాలనుకునే వారికి కాదు.

" నిన్న సర్జరీ చేయించుకున్న పేషంట్లు మీతో మాట్లాడతారట సార్. "

" సరే. పంపించు "

"పెద్దయ్యగారు బాగా పరిచయమట."

ఇద్దరు పెద్దవాళ్లైన భార్యాభర్తలు వచ్చారు.

"మీ నాన్న గారు బాగా తెలుసు."

తండ్రితో పరిచయాన్ని గుర్తు చేసుకున్నా డాయన.

"కంటి ఆపరేషన్ కోసం ఎక్కడికి వెళ్ళాలో అని చూస్తుంటే తెలిసిన వాళ్ళు నీ పేరే చెప్పారు. బయట నీకు చాలా మంచి పేరుంది తెలుసా?"

బదులుగా చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"ఆపరేషన్ జరిగినట్లే లేదు. నాన్నగారిలానే చూసుకున్నావు." చేతులందుకుని చెప్పాడాయన.

"నాన్నగారితో పోలికా? భలే వాళ్ళే" నవ్వాడు.

"నాన్న కన్నా గొప్ప వాళ్ళని చూపిస్తే ఒప్పుకోవులే. నిజం చెప్పాలంటే అంతకన్నా బాగా చూసుకున్నావు. నేను మీ ఇద్దర్నీ చూశా కదా."

కాఫీ తెప్పించాడు. బయట పేషంట్లు , హడావుడి గమనించి

"అసలు తీరిక లేదు నీకు , భోజనమైనా టైం కు చేస్తావా? ప్రతిరోజూ ఆలస్యం అవుతుందేమో కదా!" ఆవిడ అడిగింది.

"పరేదండీ."

దేనికి పరేదో? భోజనానికో , ఆలస్యానికో ఆవిడకర్థం కాలేదు.

"నాన్నగారి దగ్గరకు ఈ మధ్య వెళ్ళొచ్చావా బాబూ?"

"లేదండీ. ఫోన్ లో గొంతు విని కూడా చాలా రోజులైంది. ఒక రోజు ఖాళీ చేసుకుని వెళ్ళాలి."

"నాన్న గారి గొంతు వినాలని ఉందా?"

"ఇప్పుడొద్దలెండి . నాన్నగారు పడుకునే టైం. ఫోన్ చేసి డిస్టర్బ్ చెయ్యడం ఇష్టం లేదు"

"ఫోన్ లో కాదు. విను" అని మాట్లాడాడు. అచ్చు తండ్రి గొంతుతో మాట్లాడాడాయన .

"అరే, అచ్చు అలానే మాట్లాడుతున్నారు. ఎలా

తండ్రి గొంతుతో బాటు తన గొంతు కూడా పలికి చూపించడం తో

"మీరింత బాగా మిమిక్రీ చేస్తారని తెలియదే." ఆశ్చర్య పడ్డాడు

అవీ ఇవీ మాట్లాడిన తర్వాత, బయట పేషంట్ల రద్దీ పెరుగుతోందని వెళ్తామని లేచారు. ఆయన వెళ్ళి కార్లో కూర్చున్నాడు. ఆవిడతో మాట్లాడుతూ వెంట వెళ్ళాడు.

"బాబూ, అంతా నాన్నగారికన్నా గొప్పగా చేస్తున్నావు. మరి నాన్న గారు పేదవారికి ఉచితంగా చేసేవారు. అది కూడా చేస్తున్నావా?"

"కొంతకాలం ఆగి.."

మధ్యలోనే ఆపేసింది.

"ఎప్పుడో ఆగి చేద్దామనుకుంటే ఎప్పటికీ చెయ్యలేము. శ్వాస తీసుకోవడానికి తీరిక చూస్తామా చెప్పు. సహాయం కూడా అంతే"

షేక్ హాండ్ ఇచ్చి ఆయన కార్లో కూర్చున్నాడు.

ఆమె కూడా కార్లో ఆవిడ కూర్చుంది. గంధపు రంగు పట్టు చీర డోర్ లో పడకుండా జాగ్రత్తగా డోర్ వేశాడు.

"ఉంటానండీ."

"నేను చెప్పింది మర్చిపోవుగా." అతని చెంప తట్టింది.

"నేనొచ్చి ఆపరేషన్ చేయించుకుని వెళ్ళానని నాన్నగారితో చెప్పవోయ్." ఆయన ముందుకు వంగి చెప్పాడు.

"తప్పకుండా సార్ ." అన్నాడు కానీ,
ఈయనెవరో?

'పేరడిగితే బాగోదు కదా ! లోపలికి వెళ్ళాక ఫైల్ చూద్దాంలే' అనుకున్నాడు.

"నేనెవరని చెప్తావో . నా పేరు వేణు మాధవ్."

"వేణు మాధవ్." మర్చిపోకుండా ఉండడానికన్నట్టు పలికాడు.

"అవును. నేరెళ్ళ వేణు మాధవ్ అని చెప్పు."

రాత్రి తొమ్మిదవుతూ ఉంది.

శ్వాస లాగా సహాయం!

శ్వాసించే ప్రతివారూ, అవసరంలో ఉన్నవారికి సహాయపడాలి.

మధ్యాహ్నం ఆవిడ చెప్పిన మాటలు మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తొస్తున్నాయి. వాటితో బాటే

తమ ఊరు విడిచి వస్తున్నప్పుడు తండ్రి చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చాయి. మధ్యాహ్నం ఆవిడ వచ్చింది , తండ్రి మాటలు గుర్తు చెయ్యడానికే అనిపించింది.

తండ్రి చెప్పిన మాటలు , తను ఆయనకిచ్చిన మాట, అప్పటివరకూ ఎలా మర్చిపోయానా అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

టీవీలో న్యూస్ వస్తూ ఉన్నాయి. విసుగ్గా ఉంది. ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి అనుకుని, టీవీ కట్టేసి ఫోనందుకున్నాడు

"రంగారావ్, ఒక సారి అర్జంట్ గా రా."

పావుగంటలో ఎదురుగా నిలబడ్డాడు.

"ఇక నుండి , ప్రాక్టీసులో కొన్ని కేసులు ఫ్రీగా చేద్దామనుకుంటున్నాను."

"కొన్ని కేసులంటే ఎన్ని సార్. వారానికొకటి చెయ్యండి."

"వెరీ గుడ్ రంగారావ్. వారానికో ఊరు. ఎలా ఉంటుంది?"

"ఊరికి ఉచితంగానా?"

"అవును. మన జిల్లాలో కొన్ని ఊళ్ళు సెలెక్ట్ చెయ్యి. ఆ ఊళ్ళో ఇంటింటికీ తిరిగి కంటి చూపు లేని వాళ్ళెంత మంది ఉన్నారో సర్వే చేయించు. వాళ్ళని మనమే మన హాస్పిటల్ కు తీసుకువచ్చి ఆపరేషన్ చేయించి పంపేద్దాం. ఇంటి నుండి వచ్చి, మళ్ళీ వెళ్ళే వరకూ వాళ్ళు ఒక్క పైసా కూడా ఖర్చుపెట్ట కూడదు."

చెప్పినంత సేపూ రంగారావు అసహనంగా కదులుతూనే ఉన్నాడు.

"దీనికా సార్ ఇంత అర్జంట్ గా పిలిచింది. మీరు చెప్పేది సీరియస్నా?"

"రాత్రి పూట ఏం తోచట్లా. జోకులేద్దామంటే ఎవరూ దొరకలా. అందుకనీ నిన్ను పిలిచా." చేతులు వెనక్కి పెట్టి వేళ్ళు విరుచుకుంటూ అన్నాడు.

“పర్లేదు సార్. నన్నేమైనా అనండి. నేనేం అనుకోను , మీకు బుర్రలో ఆలోచన రానే కూడదు. వచ్చిందంటే, నాకు భయమేస్తుంది. దీనంతటికీ ఎంత బడ్జెట్ అవుతుందో ఆలోచించారా? ఎంత చేసినా ఈ జనాలకు గుర్తుండదు కూడా.”

“జనాలకు గుర్తుండదా ! గుర్తుండకపోతే కష్టం ఆలోచిస్తున్నట్టు “ ఓ నిముషం ఆగి

“రంగారావ్, ఓ పని చేస్తా. ప్రతి ఊళ్ళో నీకో గుడి కట్టిస్తా. బడ్జెట్ లో బడ్జెట్.! శ్రీ శ్రీ శ్రీ రంగారావు స్వామి దేవస్థానం అని రాయిస్తా. వాళ్ళెట్లా మర్చిపోతారో నేనూ చూస్తా.”

“బడ్జెట్ సంగతి ఆలోచించరేంటి సార్ మీరు.”

“బాధ్యతలు, బడ్జెట్లు నేను చూసుకుంటా గానీ, నువ్వో ముప్పై పల్లెటూళ్ళు సెలెక్ట్ చెయ్యి. వాటిని అడాప్ట్ చేసుకుందాం. మనం అడాప్ట్ చేసుకున్న ఊళ్ళలో ఎవరికీ బ్లెండ్ నెస్ ఉండకూడదు.”

“సరే సార్. నాలోజుల్లో చూస్తాను.”

“ఓరి నీ తొందర కూలా. ఓ నెలరోజులు తీసుకోవయ్యా.” అంటూ తన ఐ మాక్ వైపు నడిచాడు.

“ఏంటి సార్, ఏం చేస్తున్నారు?” ఐ మాక్ ముందు కూర్చున్న యజమానితో అన్నాడు.

“నువ్వలా పక్కనే కూర్చుని కబుర్లు చెప్తుండు. కంప్యూటర్ గేంస్ ఆడుకుంటా.”

“ఏంటో సార్ అంతా నీ అభిమానం.” ముసి ముసిగా నవ్వుకుంటూ ఊళ్ళో సంగతులు చెప్తున్నాడు.

“ఏమైనా నీకు భలే టేలెంట్ ఇచ్చాడయ్యా దేవుడు. ఇంత కాలం నుండీ నాదగ్గర పనిచేస్తున్నావంటే దానివల్లే”

“ఏం టేలెంట్ సార్?”

“ ఏ విషయాన్నైనా చక్కగా , త్వరగా అపార్థం చేసుకోగలవు. ఎవరిలోనూ చూడలేదు.”

“పోండి సార్.”

“నేనెక్కడికి పోతానుగానీ, పోయి పక్క రూం లో ప్రింటర్ దగ్గర పేపర్లు వచ్చుంటాయి. తీసుకురా!”

పేపర్లు తీసుకు వస్తూ వాటి వంక చూశాడు.

“కంప్యూటర్ ముందు ఆడుకుంటున్నారనుకున్నా. ఊళ్ళు సెలెక్ట్ చేసేశారుగా. కానీ ఇవి మరీ మారు మూల సార్ ఊళ్ళు సార్. ట్రాన్స్ పోర్ట్ కూడా ఉండదు.”

“ఎప్పుడూ ఇక్కడిక్కడేనా. కారు వెళ్ళని ఊరు చూసొద్దాం రంగారావు. నాకూ కాలు సాగినట్టుంటుంది. నీకూ పొట్ట కరుగుతుంది.

“పొట్టెక్కడ సార్. నేనీ మధ్య డైటింగ్ కూడా చేస్తుంటే”

“ఏం డైటింగో, ఇందాక నువ్వొస్తుంటే , ఏంటా రంగారావు డ్రమ్ములో నిలబడి నడుస్తున్నాడూ అనుకున్నా.”

“ఏంటి సార్ మీరు మరీనూ, ఏ ఊళ్ళైతే మనకెందుకు? హాయిగా పావుగంటలో వెళ్ళాచ్చే ఊళ్ళు సెలెక్ట్ చెయ్యండి.”

“అంత దూరం కూడా ఎందుకులే! పక్కింటి వాళ్ళని పిల్చుకురా. వాళ్ళకు రిప్రజెంటేటివ్స్ ఇచ్చిన శాంపుల్స్ ఇచ్చి, ఇద్దరం ఫోటోలు తీయించుకుని పేపర్లో వేసుకుందాం. ఏమంటావు.”

“ఏంటి సార్ అంత కోపం.”

“సరే, రేప్పొద్దున్న స్టాఫ్ అంతా ఏడింటికే నా ఆఫీసులో కనపడాలి.”

“ఎందుకు సార్.”

“ఎందుకో ఇప్పుడే చెప్పాలా? పొద్దున్న వరకూ అగలేవా. ఇక పో, నాకు నిద్రొస్తుంది.”

“మొత్తం ముప్పై ఊళ్ళు సెలెక్ట్ చేశాను. పది పది ఊళ్ళు చొప్పున మూడు గ్రూపులు చేద్దాం. ప్రతి ఊళ్ళో, మన మనిషి వెళ్ళి చూపు సరిగా లేని పేషంట్లను గుర్తించి వాళ్ళు లిస్ట్ ఒకటి తయారు చెయ్యండి. వాళ్ళకు ఆపరేషన్లు మన హాస్పిటల్ లోనే చేద్దాం. వాళ్ళ ఊరి నుండి మన హాస్పిటల్ కు వచ్చి, మళ్ళీ వాళ్ళు ఆరోగ్యంగా వెళ్ళేవరకూ మనదే బాధ్యత! ఇక ఆ ఊరిలో పేషంట్ల లిస్ట్ రాయడానికి ఎవరికైనా ఉద్యోగం ఇద్దాం. అడవాల్జైతే బెటర్.”

“మనకు బాగా తెలిసిన లేడీస్ ఉన్నారు సార్, వాళ్ళను పంపిద్దాం.” రంగా రావు ముందుకొచ్చాడు.

“నీకు లేడీస్ తెలుసా ? ఊరుకో రంగారావ్. ఏమ్మాటలు? అదేం వద్దు. ఆ ఊళ్ళోనే, కొద్దిగా చదువుకున్న అమ్మాయికెవరికైనా ఆ ఉద్యోగం ఇవ్వండి.”

ప్రతి శని ఆదివారాలు ఎంచుకున్న పల్లెటూళ్ళ నుండి వచ్చే పేషంట్లకు ఆపరేషన్ చెయ్యడమే సరిపోయేది.

ఎంత లేదన్నా, బడ్జెట్ ఎక్కువవుతోందని, సంపాదనలో ఎక్కువశాతం అటే పోతోందనీ తెలుస్తోంది.

ఎక్కువెట్టిన బాణానికి లక్ష్యాన్ని చేరడమే తప్ప, వేగం పైన లక్ష్యముండదు.

ఉదయం సర్దరీలు అయ్యాక బ్రేక్ ఫాస్ట్ కోసం కూర్చోబోతుండగా వచ్చాడు రంగారావు.

“సార్, ఒక పని చేద్దాం సార్!”

“చెప్పు.” అన్నాడు డైనింగ్ టేబుల్ వైపు నడుస్తూ .

“మనం వెళ్ళి, ఆ ఊళ్ళలో ఒక మీటింగ్ పెట్టి ఆపరేషన్లు చేయించుకునే వాళ్ళందరినీ పిలిపిద్దాం సార్. అసలు మనమేం చేస్తున్నామో, ఎంత చేస్తున్నామో, మనకు ఎంత ఖర్చవుతుందో వాళ్ళకు తెలియాలిగా సార్”

“నిజమే కదా. తెలియాలి. వాళ్ళకు ఖర్చు తెలియాలి” అంటూ ఆలోచనలో పడ్డాడు. హఠాత్తుగా

“అరె అరె ఎంత పొరపాటైంది రంగారావ్. మొన్న మా క్లాస్ మేట్ ఒకామె భోజనానికొచ్చిందోయ్. బాగా మర్యాద చేసి పంపాను కానీ, కేజీ బియ్యం ఎంత రేట్లో ఆవిడతో చెప్పడమే మర్చిపోయా. ఛా, నేను, నా మతిమరుపూ..”

“సార్, ఏంటి సార్. ఎప్పుడు చూసినా నన్ను ఆట పట్టిస్తుంటారు. మనమేం చేస్తున్నామో వాళ్ళకు తెలియాలి కదా “

“మనమేం చెయ్యాలో మనకు తెలిస్తే చాలు.”

“ఇంత ఖర్చు పెట్టి చేస్తున్నారు, కనీసం మీరెవరో ఏమిటో వాళ్ళకు తెలియొద్దా?”

“నిజమే రంగారావ్. తెలియాలి. సరే రా. బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేద్దువుగాని .”

“ఇప్పుడే హోటల్ లో పూరీ తిని వచ్చా సార్.”

“ఇంతకూ వాడెట్లా ఉన్నాడు. బాగున్నాడా? “

“ఎవరు సార్?”

“పూరీ చేసిన వాడు. వాణ్ణి చూడకుండా తినేసి వచ్చావా? ఏంటి రంగా రావు . ఇట్లా తయారయ్యావు. పూరీ ఎవరు చేశారో నీకు తెలియొద్దా ?”

“సార్ , ఏంటి సార్ ఎగతాళి.”

“ఆపరేషన్ చేసేది కళ్ళు కనపడాలనా, మనం కనపడాలనా?”

“ఏంటో సార్, నా బుర్రకనలు మీరు అంతుపట్టరు.”

“ఎన్నాళ్ళబట్టి ఇట్లా అనిపిస్తుందీ నీకు?”

“ఏంటి సార్ ?”

“లేనిది ఉన్నట్టు అనిపించడం! బుర్ర లాంటిదేదో ఉందని ఫీలవుతున్నావుగా. అలా అనిపించడం చాలా డేంజర్ రంగారావ్. మా క్లాసులో మంచి స్పెషలిస్ట్ ఉన్నాడు, సంజయ్ అనీ. నాకు బాగా ఫ్రెండ్. ఒక సారి చూపెట్టుకుందువులే ”

ముందు అయిదు వూళ్ళలో అంధత్వాన్ని నిర్మూలించాడు. ఆ అనుభవంతో వెంటనే మరో అయిదు ఊళ్ళు. ఆ తర్వాత, దాదాపు ఇరవై గ్రామాలలో తను అనుకున్న లక్ష్యాన్ని చేరుకున్నాడు. అతను చేస్తున్న వంటరి యజ్ఞానికి ప్రభుత్వం స్పందించింది. ఒక్కొక్క గ్రామాన్నీ లక్ష్యంగా చేసుకుని అతడెలా పనిచేస్తున్నాడో వివరాలు కనుక్కున్నారు ప్రభుత్వాధికారులు. ప్రభుత్వం తరపున కూడా గ్రామాల్లో అంధత్వాన్ని నివారించడానికి అతని సలహాలు తీసుకున్నారు.

"సార్, కలెక్టర్ గారు మనం పనిచేసిన ఊళ్ళలో అంధత్వం నిర్మూలించినట్లు సర్టిఫై చెయ్యడానికొస్తున్నారు. ఇక మీరు తప్పించుకోవడానికి లేదు. మీటింగ్ కు రావల్సిందే."

తప్పని సరై వీలు చేసుకుని మీటింగ్ కు వెళ్ళాడు. ఊరి జనమంతా అతన్ని చూసేందుకు వచ్చారు.

అందరూ వచ్చి నమస్కారాలు చేస్తున్నారు. ఒక పెద్దాయన వచ్చి శాలువా కప్పాడు.

"అరె, ఇవేంటి, ఇవన్నీ ఏం వద్దు" అతను వారించాడు.

"వద్దనకండి బాబూ, చూపొచ్చాక నువ్వెట్టుంటావో చూద్దామని నీ ఆస్పత్రికొచ్చా. నాలుగురోజులైనా అగపడకపోతివి. ఆస్పత్రిలో ఒకటే జనాలు, తొక్కిసలాట. వెంకన్న దర్శనమే తొందరగా అవుద్ది."

"అరెరె, నాకు తెలియదే"

"ఎట్టాగైనా నువ్వు అగపడతావన్న నమ్మకంతోనే వెనక్కొచ్చా. అనుకున్నట్టే మా ఊరికొచ్చావు."

"నేను మామూలు మనిషినే. మరీ గొప్పొణ్ణి చెయ్యొద్దు "

ఏవేవో మర్యాదలు చెయ్యడానికి పూనుకుంటుంటే వద్దన్నాడు.

"లోకానికి వెలుగిచ్చే సూరీడు పూజనాశించడు కదా అయ్యా . దూరం నుండే దణ్ణవెడతాము. మాకు పైసా ఖర్చు లేకుండా మా కళ్ళకు చూపునిచ్చావు. మా ఊరికి వెలుగయ్యావు. మా ఊరికొచ్చిన సూరీడుకి ఏ మర్యాదా చెయ్యకుండా పంపితే మాకేవన్నా సుకంగా ఉంటదా.?"

పూలదండ వేశాడు.

"ఎందుకింత ఖర్చు మీకు , ఇవన్నీ అవసరం లేదు. నిజంగా అక్కర్లేదు" నిజాయితీగా అన్నాడు. వాళ్ళంతా అతన్ని పూలదండల్లోనూ, అభిమానంతోనూ ముంచెత్తుతున్నారు.

అందరూ వచ్చి శాలువలు కప్పుతుంటే ,ఇదెక్కడి గొడవన్నట్టు , రంగారావు వంక నిస్సహాయంగా చూశాడు.

"సార్, కాసేపూరుకోండి మీరు. వాళ్ళ సంతోషానికి అడ్డు చెప్పకండి" అతని ముఖంలో ఆనందానికి అంతులేదు.

తర్వాత ప్రెస్ మీట్ లో కూర్చున్నాడు.

"బ్లైండ్ నెస్ ఫ్రీ విలేజెస్ కోసం ఎంతో ఖర్చు పెడుతున్నారు కదా. మీది ఈ ఊరుకాదు. ఎక్కడినుండో వచ్చారు. ఇక్కడ మారు మూల గ్రామాల్లో ప్రజలకు స్వంత ఖర్చుతో కంటి చూపు తెప్పిస్తున్నారు. ఏ ఉద్దేశం తో చేస్తున్నారు. ఏదో కారణం ఉండి ఉంటుంది.

ఒక క్షణం మౌనంగా ఉన్నాడు. తండ్రి మాటలు గుర్తు చేసుకున్నాడు.

“ఇక్కడికి రాబోయే ముందు మా నాన్నగారు ఒక మాట చెప్పారు. ప్రతి మనిషికి ఒక ప్రజ్ఞ ఉంటుంది. మనం బ్రతికున్నంత వరకే ఆ ప్రజ్ఞకు ఉపయోగించగలం. మనకు తెలిసిన విద్యను సంపాదనకోసమే కాకుండా సాధ్యమైనంత ఎక్కువ మందికి ఉపయోగపడేలా చూడమన్నారు. ఆయన చెప్పిన మాటలే ఈ పనికి స్ఫూర్తి.”

“ఇంత పని చేస్తుంటారు. మీకు అలసట రాదా. మీరెప్పుడూ చాలా ఉత్సాహంతో పొంగిపోతున్నట్టుంటారు. ఎలా సాధ్యం?”

“ఇష్టమైన పని చేస్తుంటే ఉత్సాహం సముద్రం అంత అవుతుంది. సముద్రం గ్లాస్ లో పట్టదు కదా. అందుకని పొంగిపొర్లుతుంటుంది.”

“మీరు అలిసిపోయేదెప్పుడు?”

“పని లేనప్పుడు.”

“జీవితమంటే పనేనా? మీకు వేరే వ్యాపకాలుంటాయా?”

“భలేవాళ్ళే, ఎందుకుండవు? కాన్సరెన్సులు, ట్రావెలింగ్, స్నేహితులు! స్నేహితులు లేకుండా, వాళ్ళను కలవకుండా ఉండలేను.”

“సోషల్ సర్వీస్, హాస్పిటల్ పని, స్నేహితులు వీటన్నిటికీ మీకు టైమెలా దొరుకుతుంది?”

“బిజీగా ఉన్నానని చెప్పే వాడికి టైముండదు, కానీ బిజీగా ఉండేవాడికి ప్రతిదానికీ టైం దొరుకుతుంది.”

“మీరు సాధించిన విజయాల గురించి మీరేం అనుకుంటుంటారు?”

“నేనేదో విజయాలు సాధించానని అనుకోవడం లేదు. నాకిష్టమైన పనిచేస్తున్నాను. సంతోషంగా ఉంది. అంతే.”

“మీ కెరీర్ లో మీరు గర్వ పడిన క్షణం ఏమిటి?”

“ నా వృత్తి , నా జీవితం బాగుంది. నాకిష్టమైన మార్గం లో, నాకు నచ్చినట్లు నడుస్తున్నాను. అందులో గర్వపడేదేముంటుంది.”

ప్రెస్ వాళ్ళు వెళ్ళిపోతున్నారు.

“సార్, పెద్దయ్యగారు ఫోన్ చేశారు. సర్జరీ చేయించుకోవాలట.”

"నాన్నగారు ఎక్కడ కావాలంటే అక్కడ అరేంజ్ చేద్దాం. కనుక్కో!"

"నన్ను ఆ డాక్టర్ గారితో మాట్లాడి అప్పాయింట్ మెంట్ తీసుకోమన్నారు."

“డాక్టర్ ఎవరో చెప్పు . నేను మాట్లాడతాను.”

“ కష్టం సార్.”

“నేనే ఫోన్ చేసి కనుక్కుంటా. నేనడిగితే కాదనరు.”

“మీరు ఆయనతో మాట్లాడడమా. కుదిరే పనే కాదు.”

“ఇంతకూ ఎవరో పేరు చెప్పు. నీకెందుకు నేను అప్పాయింట్ మెంట్

సాధిస్తాగా!”

“నాన్నగారు చెప్పిన డాక్టర్ పేరు. డా. చిలుకూరి శరత్ బాబు, మీ పేరే “

“రంగారావ్. వెళ్తున్నారే , ఆ ప్రెస్ వాళ్ళని పిలువు. వాళ్ళడిగిన చివరి ప్రశ్నకు జవాబు దొరికింది. రమ్మను.”

డా. చిలుకూరి శరత్ బాబు.

వరంగల్ లో ప్రముఖ నేత్ర వైద్యుడు.

జీవన సహచరి డా. అనూ తో కలిసి ప్రాక్టీస్ చేస్తుంటాడు.

సుయోధనుడికి స్నేహగుణంతో పాటు

మంచితనం కూడా కలిస్తే ,

సహాయం చేసే మనసుంటే,

సరదాగా మాట్లాడగలిగిన నేర్పుంటే,

శ్రీకృష్ణుడి అల్లరి తోడైతే,

అదే మా క్లాస్ మేట్ శరత్ బాబు.

విజయగర్వాన్ని మొహమాటం లేకుండా పక్కన పెట్టేయగలడు.

తనకున్న మంచి గుణాలన్నింటినీ నేర్పుగా కప్పి వెట్టేసి మమ్మల్ని అప్పుడప్పుడు విసిగిస్తుంటాడు. పొట్లాడతాం కానీ, అభిమానించకుండా

ఉండలేము. ఎంత బిజీగా ఉన్నా సరే, స్నేహానికి విలువిచ్చే శరత్ లేని 1982 బాచ్ ని మేమెవరం ఊహించలేము.

అతని కథ వ్రాయడానికి అవసరమైన వివరాలను అందించిన డా. అనూకు ప్రత్యేక కృతజ్ఞతలు

అలువెరగని ఈ శిఖరం

మరిన్ని విజయాలను అందుకోవాలని, ముచ్చటైన జంట అనూ, శరత్ లు కలకాలం సంతోషంగా ఉండాలని, కోరుకుంటూ

చందు శైలజ

- ఇరవైవ కథ -

మెలకువగా ఉన్నప్పుడు కన్న కలలు, నిజం కావాలంటే నిజం కావాలంటే మెలకువ అవసరం. అంతే కాదు, నిద్ర మానుకోవడానికి సిద్ధ పడాలి.

కల నిజమయ్యాక కూడా, నిద్రని త్యాగం చేయాల్సి వస్తే.

డాక్టర్లు అలాంటి కలలే కంటారు.

కోరుకున్న బ్రాంచ్ లో పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చెయ్యాలన్న కల.

కల నిజమై, పీజీ లో చేరాక తినడానికి టైముండదు. రాత్రి పదింటికి పడుకుని ఆరింటికి నిద్ర లేవడం అత్యాశ అవుతుంది. ప్రొఫెసర్ల చేతిలో దులుపుకోలేనన్ని అక్షింతలు. ప్రతిరోజూ పడుతుంటే పడుతుంటే ఎన్నని దులుపుకుంటాం.

ఏదోనాటికి అవే పోతాయిలే అనుకుని నిశ్చింతగా చిరునవ్వుతో బతకడం అలవాటవుతుంది.

డాక్టర్లంటే సిగ్గులేని వాళ్ళని కాదు నా ఉద్దేశం.

పీజీ చెయ్యాలని తపిస్తారు. తపనలో ఉన్నవారికి, జరిగేవన్నీ తప్పవనీ, తప్పించుకోలేమనీ తప్ప, ఏదీ తప్పుగా అనిపించదు.

కానీ ఎంతో మంది డాక్టర్లకు, మీ జీవితం లో ఇష్టమైన భాగం ఏదంటే, నా పీజీ అంటారు.

“ఎంత పని ఉండేది. ఎంత పని చేసే వాళ్ళం. ఎంత హడావుడి. ఆ రోజులే గోల్డెన్ పీరియడ్” అంటారు.

కష్టం అయ్యాక తెలిసే నిజమేమిటంటే, కష్టంలోనే సుఖం ఉందని.’

పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ టైం అంటే చాలా మంది డాక్టర్లకు ఎందుకంత ఇష్టమో ? బహుశా మన మీద మనకు నమ్మకం కలిగేది, మనమేమిటో మనకు, తోటివారికి తెలిసేది ఆ టైం లోనే కావడం వల్లనేమో !

పద్మ పీజీ చేసే హాస్పిటల్ చాలా బిజీగా ఉంటుంది. పీజీ అయ్యాక తను తెరవబోయే క్లినిక్ కూడా, పేషంట్ల హడావుడితో బిజీగా ఉంటుందనీ, చేతి నిండా పని ఉంటుందనీ ఊహలు, ఆశలు కలిసిన ఆలోచనలు మురిపించబోయాయి.

ఆ అపోహల పల్లకీ ప్రయాణం వదిలి, నేల మీద నడిచే అమ్మాయి, పద్మ.

నిలకడ తెలిసిన అమ్మాయి.

ఆశనీ, నిరాశనీ సరి సమానంగా, అదుపు చెయ్యగల గట్టి పట్టుదల గల అమ్మాయి.

క్లినిక్ లో కూర్చున్న మొదటి రోజున చాలా సందడిగా గడిచింది. తెలిసినవాళ్ళంతా విచ్చేసి, వాళ్ళ మీద స్టెట్ స్కోప్ ఆనింపజేసుకుని, పద్మని ఆనందింపజేసి, వందలతో పర్చుని నింపేసి వెళ్ళారు.

మరుసటి రోజున తెలిసిన శ్రేయోభిలాషి వచ్చాడు. పద్మని అలా కుర్చీలో చూస్తుంటే, సంతోషంతో గుండె నిండి పోతోందన్నాడు. పద్మ ఫ్లాస్క్ లోంచి కాఫీ తాగుతూ,

"డా. చక్రపాణి గారున్నారే, నీ బ్రాంచే. పొద్దున్న పాలు తీసుకురమ్మని మీ పిన్ని పంపితే ఆయన హాస్పిటల్ వైపెళ్ళాను. క్యూలో తన్నుకుంటున్నారు జనాలు"

"ఎందుకూ, పాలకోసమా?"

"కాదమ్మాయి. చక్రపాణిగారి హాస్పిటల్ ముందు తెల్లవారుజామున నాలుగింటికే క్యూ కడతారు. గొప్ప హస్తవాసి ఉన్న డాక్టర్. మహానుభావుడు. ఆయనుండగా ఇంకో డాక్టర్ వైపు పేషంట్లు రావడం కష్టం. నన్నడిగితే నువ్వు వేరే ఏదైనా బ్రాంచ్ లో స్పెషలైజేషన్ చేసుకుంటాల్సింది."

"అడక్కుండానే అన్నీ చెప్తున్నావు, ముందు చెప్పకపోయామా?"

"నీ దుంప తెగా, నీ మాట కరుకే గానీ, మనసు మాత్రం ..."

"అదింకా కరుకు"

"సరే, ఎవరదృష్టం ఎవరు చూడొచ్చారు. నీక్కూడా పేషంట్లస్తారేమో ఎవరు చూడొచ్చారు. "

పద్మని ఓదార్చబోయాడు.

"ఎందుకు బాధ? ఎవరూ రాకపోయినా మీరొస్తారుగా. రేపు కూడా పాలు దొరక్కపోతే, కాఫీకి ఇక్కడికే రండి బాబాయి" అని ఓదార్చి పంపింది.

రెండు రోజుల తర్వాత, ఆ ఊరి డాక్టర్ల సంఘం ప్రెసిడెంట్ వచ్చాడు.

తెల్లని మడత నలగని ఖద్దరు బట్టలు. సొగసైన నడక. మాట తీరుకూడా మర్యాదగా ఉంది. ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో ఫిజిషియన్ గా ప్రాక్టీసు ఎంత ప్రమాదంగా ఉందో, పాత రోజులకూ, ఈ కాలానికీ గల తేడాలు చెప్పాడు. పేషంట్లతో నడుచుకోవాల్సిన ప్రవర్తనా నియమావళి కూడా వివరించాడు.

డాక్టర్లందరి మధ్యా చక్కటి సంబంధాలవసరమన్నాడు. ఊళ్ళో గొప్ప డాక్టర్లందరి పేర్లు చెప్పి, వాళ్ళందరితోనూ ఎంత దగ్గర సంబంధాలున్నాయో, ఆ స్నేహాలు సాయంకాలం తర్వాత ఎలా వికసిస్తాయో చెప్పాడు. వాళ్ళందరూ కొన్ని కేసుల్లో ఇరుక్కుని గిలగిలలాడుతుంటే, తానెలా సహాయం చేశాడో ఉదాహరణలతో సహా చెప్పాడు. టెన్షన్ లో ఉన్నప్పుడు ఏ డాక్టర్ ఎలా నీరుకారిపోతాడో అందరి వివరాలూ తన దగ్గరున్నాయన్నాడు.

ఫలానా డాక్టర్లు, ఫలానా పరిస్థితుల్లో పేషంట్ల వల్ల ఎలా ఇబ్బందుల్లో పడ్డారో చెప్పాడు. అలా పడిన వారిని వెంటనే డాక్టర్లను, నూతిలో పడ్డ బకెట్ ని గేలం తో లాగి బయటపడేసినంత సులభంగా తానెలా బయట పడవేశాడో వివరించాడు.

ఆమెక్కూడా అవసరం వచ్చినప్పుడు తప్పక సహాయ సహకారాలందిస్తామని చెప్పి తన కార్డిచ్చాడు.

ఆ కార్డ్ మీద డా. బుచ్చి బాబు అని ఉంది తప్ప ఏం డిగ్రీనో రాసి లేదు.

డిగ్రీలకు అతీతుడైన ఆ డాక్టర్ కార్డ్ ని, కాళ్ళ దగ్గరున్న బుట్టలో పడేసింది.

రెండు రోజుల తర్వాత, ఇంకెవరో ఒకాయన తమ ఊరిపేరు చెప్పి అక్కడినుండి వచ్చానన్నాడు. గత పదిహేనేళ్ళుగా ఒకే డాక్టర్ దగ్గరకు నమ్మకంగా వేలమంది పేషంట్లను తోలుకెళ్ళాడట. అయినా ఆ డాక్టర్ కు కృతజ్ఞత లేదనీ, ఈ మధ్యనే తాజాగా ఆ డాక్టర్ నికృష్టుడన్న సంగతి తెలిసి వచ్చినందనీ చెప్పాడు.

అదే డాక్టర్ డయాగ్నోసిస్ రాని దద్దమ్మ, ట్రీట్ మెంట్ ప్లాన్ రాయలేని చవట, సన్నాసి కూడా అట. ఇక నుండీ , తన నమ్మకమైన సేవలన్నీ పద్మకేసని నమ్మకంగా చెప్పాడు.

తోడాచ్చిన బామ్మర్దికి ఫ్రీగా చూసి పెడితే, రేపొద్దున్నే ఊరినుండి వందమంది పేషంట్లను జబ్బున్నా, లేకపోయినా తోలుకొస్తానన్నాడు. పేషంట్ ని చూసిన తర్వాత, అతను ఏదో చెప్పబోతుంటే

అపి,

"మరి వందమందిని ఒకేసారి తీసుకు రావొద్దయ్యా, ప్రస్తుతానికి , వెయిటింగ్ హాల్లో ఇరవై కుర్చీలే ఉన్నాయి. వంద కుర్చీలు కొన్నాక నేనే నీకు కబురు చేస్తా . సరేనా!"

వెలుగు చూడాలనే కోరిక చీకట్లోనే కూర్చోనివ్వడు. ప్రకాశం కనిపించేవరకూ ప్రయాణింపజేస్తుంది.

దాహం తీరాలంటే నది దగ్గరకే వెళ్ళాలి.

పేషంట్లను చూడడ , పనిచెయ్యడం ఒక వ్యసనం. మానేద్దామన్నా మానలేని వ్యసనం. పక్కనే ఉన్న హాస్పిటల్ లో సీనియర్ డాక్టర్ కు అప్పుడప్పుడు సహాయం చెయ్యడానికి వెళ్ళేది. ఆమె పనితీరు ఆయనకు త్వరలోనే తెలిసి వచ్చింది.

ఎంత ఓపీ ఉన్నా సరే, ఓపికగా చూస్తుంది. ఎవర్నీ ఎక్కువ సేపు వెయిట్ చేయించదు. పేషంట్లను త్వరగా చూడగలదు . అలా అని ఇది వరకు ఒక్క విషయమూ మిస్ అవదు. మనిషి చురుకు . మాట మరింత చురుకు .

పద్మ కేసు చూసే పద్ధతికి ఆయన చాలా ముచ్చట పడేవాడు. కేసు తాలూకు చిన్న విషయాలు కూడా, ఆమె జాగ్రత్తగా చూస్తుంటే, నాకైతే అసలీ విషయమే గుర్తు వచ్చి ఉండేదికాదే' అని అనుకునేవాడు.

ఓ రోజున పద్మ తన క్లినిక్ లో కూర్చుని ఉండగా, ఆయన ఫోన్ చేశాడు. నీ కోసం ఒక కేసుంది వచ్చి చూడమని.

పేషంట్ వయసు పాతికేళ్ళుంటాయేమో. ఇంకా పెళ్ళికాలేదు. కేజీన్నర బరువు ఫైల్ తో, తండ్రి పక్కన కూర్చున్నాడు. తండ్రి కొడుకుల మొహం లో ఏ భావమూ లేదు. అప్పటికి ఎంతో మంది డాక్టర్ల దగ్గరకు వెళ్ళి వెళ్ళి విసిగిపోయారేమో, యాంత్రికంగా చూస్తున్నారు.

పక్క సీటిలో పేరుమోసిన వాళ్ళందరూ చూసేశారట.

డాక్టర్ల పేర్లు వింటుంటే " అందరూ మహామహులు. తనకేమీ మిగిల్చే మనుషులు కాదే" అనుకుంది.

నెల నుండీ జ్వరం వస్తోంది. మనిషి బరువు తగ్గిపోయాడు. పెళ్ళీడు అబ్బాయికి 'జ్వరం, బరువు తగ్గాడు' అంటే ఏ వ్యాధికి అనుమానపడతారో దానికి సంబంధించిన మిగతా లక్షణాలన్నీ ఉన్నాయి కానీ, ఆ టెస్ట్ మాత్రం నెగటివ్ అనే వచ్చింది.

"ఇదివరకెట్లా ఉండేవోడని. చందమామకు చొక్కా తొడిగినట్టుండేవాడు." తోడుగా ఉన్న పెద్దమనిషి చెప్తున్నాడు. పేషంట్ చుట్టంలా ఉన్నాడు.

" బాబాయ్, డాక్టర్ గారికి చుట్టుపక్కల బాగా పేరుంది. డాక్టరమ్మ కూడా బాగా చూస్తారు. " అని పద్మ తెలియకపోయినా ఆమెకో కితాబు పడేశాడు.

అతని వంక చూసింది. చొక్కా యొక్క ముఖ్యమైన విధులను నిర్వర్తించనీయకుండా, కొన్ని గుండీలకు స్వేచ్ఛ ప్రసాదించాడు గనక చొక్కా వేసుకున్నా వేసుకోనట్టే ఉన్నాడు.

అతని వంక ఎవరూ అన్నట్టు చూసింది . పద్మ చూడడం గమనించి, ఆమె పక్కనే ఉన్న స్టూల్ మీద కూర్చుని, రూం లో ఉన్న అందరికీ వినిపించేలా ఆమెతో, రహస్యంగా, గుస గుస సంభాషణ మొదలెట్టాడు.

“పెళ్ళీ అదీ చేసి పంపు బాబాయ్. కుర్రాడు ఒంటిగా ఉంటే చెడిపోతాడు అని మేము చెప్తానే ఉన్నాం మేడం. బాబాయికేమో తెలియకపోయే”

అతని మాటలు పట్టించుకోకుండా చూసింది.

“డాక్టర్లు , మీకు తెలియనిదేముంటుంది” అని నవ్వాడు. డాక్టర్లంటే సిగ్గు ఎరగని మనుషులన్న ఒక సిగ్గులేని అభిప్రాయం ఉందని ఆ నవ్వులో అర్థమైంది.

“అదే డాక్టరమ్మా, నేను నా కొడుకుని కూడా ఉద్యోగానికి పంపించా. ముందు రోజున అన్నీ ఇవరంగా మాట్లాడి పంపాను. పిల్లల్లో ఫ్రెండ్స్ మాదిరి ఉండాలిగదా.

“-----”

ఆయన కొడుక్కి స్నేహితుడిలాగా ఏం చెప్పాడో ఊహించింది.

కొంత మందికి సంస్కారం లేని హార్మోన్స్ ఎక్కువ మోతాదులో పని చేస్తుంటాయి. అధిక హార్మోన్లతో బాధపడుతున్నట్టు అందరికీ తెలియాలన్న తాపత్రయం వారిని ఆగనివ్వదు. ఎలాంటి సంభాషణనైనా అటువైపుకే నడిపించుకు పోతుంటారు.

పట్టించుకోకుండా ఫైల్ వంక చూస్తోంది, పద్మ ఏమీ మాట్లాడకపోయినా సరే

“నేను అన్నీ ఓపెన్ గా మాట్లాడేసుకుంటాం. ఒరే అబ్బాయ్, కుర్రాళ్ళకి తప్పు చెయ్యాలనిపిస్తది. అందులో తప్పులేదు. తప్పు చెయ్యి , కానీ జాగ్రత్తగా చెయ్యి అని చెప్పి పంపించానండీ.”

ఆ తప్పు పురాణ పండితుడికి చెప్పు సన్మానం చేస్తే అన్నట్టు చూసి, ఇతనితో మాటలెందుకులే అని ఆపుకుంటోంది.

“ ఈడికేమో చెప్పేసరికే మించిపోయింది. ఎయిడ్స్ వచ్చేసింది. దానికేమో మందులేకపోయే. కుర్రోళ్ళు కదా కంట్రోల్ ఉండదు. “

పులి మీద ఎక్కిన పులిరాజులా ఉన్నాడు. స్వారీ తప్ప బ్రేకు వెయ్యడం రానట్టు అతని మాటలూ ఆగడం లేదు.

సంభాషణ కంట్రోల్ తప్పిపోతోందని

“సరే” అంది ఇక ఆపుతావా అన్న అర్థం వచ్చేలాగా.

“పేషంట్ ని చూడాలి. కాసేపు బయట కూర్చోండి” అని సహనం తెచ్చి పెట్టుకుని చెప్పింది.

బెల్ కొట్టింది.

‘సార్ ని బయట కూర్చోబెట్టు’ లోపలికి వచ్చిన సర్స్ తో చెప్పింది.

అక్కడున్న వాళ్ళలో సార్ అనగలిగిన మనిషెవరో నర్సుకి అర్థం కాలేదు.

“ఎవరు మేడం.”

‘వెళ్ళు బాబాయ్ , డాక్టరమ్మ ప్రసాద్ ని పరీక్ష చేస్తదంట’ పేషంట్ తండ్రితో అన్నాడు. అతనెంత మాట్లాడుతున్నా, పేషంట్ తండ్రి ముఖంలో కోపం కనిపించడం లేదు.

“ఆయన్ని కూర్చోనివ్వండి. వీళ్ళతో కొంచెం మాట్లాడాలి.”

“బాబాయికి ఏం చెప్పాలో తెలియదు.” అన్నాడు కదలకుండా.

“నాకు తెలుసులే ఎలా చెప్పించాలో!” నువ్వెళ్ళు అన్నట్టు చూసింది.

పద్మ మాటలో కరుకుదనానికి లేచి నుంచున్నాడు.

“జాగర్ర బాబాయ్, అన్నీ ఇవరంగా చెప్పండి. రోగం దాచుకోకూడదు. డేంజర్” అంటూ బయటికెళ్ళాడు.

పేషంట్ నీ , అతని తండ్రినీ చూసింది. నైరాశ్యానికి అడ్రసులా కూర్చుని ఉన్నారు. అంతమంది పెద్ద డాక్టర్లు సరి చెయ్యలేని జబ్బుని ఈ చిన్న డాక్టరమ్మ ఏం చెయ్యగలుగుతుందన్న ఏమీ చెయ్యలేదన్న నమ్మకమో , ఇదేం కుదిరే వ్యవహారం కాదన్న అపనమ్మకమో ఏదీ అర్థం కావడం లేదు.

అడగాల్సినవి అడిగింది. అలవాట్లు కనుక్కుంది. ఉద్యోగం చేసుకుంటూ హాస్టల్ లో ఉన్నాడు. డబ్బంతా తండ్రికే పంపిస్తున్నాడు. జ్వరం వల్ల ఉద్యోగానికి రెండు నెలలనుండీ వెళ్ళలేదు. బాగా చిక్కి పోయి ఉన్నాడు. ఎముకలు కనిపిస్తున్నాయి.

పరీక్ష చేసింది. పొట్ట తడిమితే, దుప్పటికింద గింజల్ని తడిమినట్టుంది. అనుమానంగా అనిపించి

“ఓక సారి స్కాన్ తీయిద్దాం.” అని చెప్పింది.

రూం లో అడ్మిట్ చేసింది.

మధ్యాహ్నం రెండు కావొస్తోంది. ఇంటి దగ్గర్నుండి ఫోన్ వచ్చింది భోజనానికి వస్తున్నావా, పంపించమంటావా అని వస్తున్నా అని చెప్పి, అతని ఫైల్ తెరిచి చదవడం మొదలు పెట్టింది.

అక్షరం వదలకుండా చదివింది. అన్ని పరీక్షల రిపోర్టులూ చూసింది. పరీక్షల సారాంశం అంతా చూశాక, అతనికి జ్వరం ఎందుకు వస్తోందో కారణమేమిటో ఎక్కడా కనుక్కోలేకపోయారు.

ఫైల్ మూసేసి బయటికి వచ్చింది.

ఇందాక వచ్చిన మనిషికి దాదాపు డీ కొట్ట బోయింది. అతను తలుపు బయటే నిల్చుని ఉన్నాడు. కోపంగా చూసింది. హడావుడిగా చొక్కా గుండీలు పెట్టుకుంటూ,

“డాక్టరమ్మా, మరి ఏంటి సంగతి?”

“ఏ సంగతి?”

“అదేనమ్మా, చెప్పుకోగూడని వ్యాధి గదా అని బాబాయి ఒకటే దిగులు పడుతున్నాడు. ”

“అంత చెప్పుకోగూడనిదేమీ లేదు ” నోరూస్తావా అన్నంత కటువుగా ఉంది పద్మ గొంతు.

“అదేంటి, మా వూరంతా ఘాబరా ఎత్తి పోతంటే, ఏం లేదంటారు?”

“మీకు నచ్చిన రోగం అతనికి రావాలని, ఆశపడితే సరిపోతుందా. అసలా రోగం ఆ అబ్బాయికి ఉండాలి కదా.”

“మా బాబాయి తట్టుకోలేడని విషయం మీరు దాస్తున్నారేమో మీరు ”

“అదేమైనా బాంక్ లోడబ్బా దాచుకోవడానికి?”

“డాక్టరమ్మా, ముదిరితే కష్టం కదా”

“ఏంటి ముదిరేది, పైత్యం. ఆ అబ్బాయికి జ్వరం రావడానికి , మీ ఊహించుకునేదేం లేదు. ఒకటి రెండు రోజుల్లో తెలుస్తుంది. అప్పటి వరకూ ఓపిక పట్టండి.”

డ్రైవర్ కార్ తీసుకుని వచ్చాడు. కారెక్కడానికి వెళ్తుంటే అతను ఫోన్ లో చెప్పున్నాడు.

"పెద్దాయన లేడు. చిన్న డాక్టర్లమ్మ చూసింది. ఎయ్యో పరీక్షలు చేస్తదంట. "

ఫోన్ లో మాట్లాడుతున్న అతనిని దాటుకుంటూ వెళ్తుంటే, చెప్పేవి చెవి దాటలేకపోయాయి.

"పెళ్ళి అయినట్టే ఉంది గానీ, పెద్ద వయసేంగాదు. పెద్ద అనుభవం కూడా ఉన్నట్టు లేదు."

"ఇన్ని పరీక్షలకు చేసినా బయట పడలేదంటే, ఇక జూడు ఎంత మొండిరోగమో. ఎక్కడంటించుకున్నాడో. ఇక ఆణ్ణి ఆ బగమంతుడే కాపాడాల"

ఇంటికెళ్తూ ఆలోచిస్తోంది. రేడియాలజిస్ట్ కు ఫోన్ చేసి , పేషంట్ విషయం మాట్లాడింది. తన అనుమానం ఏమిటో చెప్పి, "లోపల ఫ్లూయిడ్ ని ఎనాలసిస్ కు పంపాలండీ!" అంది.

ఇంటికెళ్ళాక లంచ్ కోసం కూర్చుంది. తల్లి వడ్డించి పక్కకెళ్ళే భోజనం చేస్తూ ఆలోచిస్తోంది.

చెల్లెలు అటుగా వెళ్తూ

"అమ్మా, ఇలా రా, అక్క ఏం చేస్తోందో" అంటూ తల్లిని పిలిచింది.

"బుజ్జీ, ఏమైంది నీకు అన్నం, పప్పు కలుపుకుని తినాలి. విడివిడిగా కాదు." అని చెప్పింది.

స్కాన్ పరీక్ష చేసి, పొట్ట లోపల ఫ్లూయిడ్ ని ఎనాలసిస్ కు పంపారు. ఆమె అనుమానించిందే నిజమైంది. పొట్టలోపల టీబీ ఇన్ఫెక్షన్ అని తేలింది. ఆలస్యం లేకుండా టీబీకి ట్రీట్ మెంట్ మొదలెట్టింది.

అమావాస్య నుండి పౌర్ణమి రావడానికి రెండు వారాలు పట్టింది. చందమామ కోలుకుని చొక్కా తొడిగినట్టే ఉన్నాడు. హుషారు వచ్చింది. చక్కగా తిరుగుతున్నాడు. మందులు ఇంకా ఎన్ని నెలలు వాడాలో చెప్పింది. మళ్ళీ ఎప్పుడు రావాలో చెప్పి డిశ్చార్జ్ చేసింది.

అతను చాలా త్వరగా కోలుకోవడం సీనియర్ పద్మని బాగా మెచ్చుకున్నాడు. పేషంట్ తండ్రి రాఘవయ్య ముఖం లో మాత్రం సంతోషం కనిపించలేదు. కొందరి ముఖాలంతే సంతోషమూ ఉండదు, దుఃఖమూ కనపడదు. అనుకుంది.

తక్కువ టైం లోనే ఆమె ప్రాక్టీసు కూడా త్వరగా పెరిగింది. వజ్రం ఎక్కడున్నా మెరుస్తుంది. దాని గుణమే అంత.

కొన్ని నెలలు గడిచాక , ఓ రోజు క్లినిక్ కు వెళ్ళే సరికి రాఘవయ్య ఎదురు చూస్తూ ఉన్నాడు. ఆ పేషంట్ తండ్రి. పద్మ కారు దిగగానే నమస్కారం చేసి పక్కనే నిల్చున్నాడు. ఎప్పటిలానే ముఖంలో ఏ భావమూ లేదు.

వెంట కొడుకు లేడు. ఒక్కడే వచ్చాడు. ఓపీ అంతా అయ్యాక లోపలికి పిలిచింది. లోపలికి వచ్చి నిల్చునే ఉన్నాడు.

కూర్చోమంటే తలూపి తన వెంట తెచ్చిన సంచితో నుండి ఏవేవో తీసి టేబిల్ మీద సర్దు తున్నాడు.

నది కానుకునే లంకల్లో ఉంటారట. అక్కడ దొరికేవన్నీ తెచ్చాడు. సీమ చింతకాయలు, చెరుకు ముక్కలు, పచ్చి మామిడికాయలు, మట్టితో బాటు మెరిసిపోయే వేరు శనగ కాయలు, ఎర్ర చిలగడ దుంపలు, చిన్న చిన్న ఉసిరి కాయలు.

వాటినన్నింటినీ చూస్తుంటే, పద్మకు చిన్ననాటి జ్ఞాపకాలు నిద్రలేస్తున్నాయి. సీమ చింత కాయల్ని చూస్తోంది. కొన్ని పెద్ద సైజు ముత్యాల్లా ఉంటే, కొన్ని మిగల పండి, కెంపుల్లాగా మెరుస్తున్నాయి. పేషంట్లు తెచ్చే ఆ చిరుకానుకలను ఇష్టపడకుండా ఉండాలంటే కొంత స్థితప్రజ్ఞత అవసరం అనుకుంది. అదేదో కాస్త సీనియర్ అయ్యాక సంపాదించ వచ్చులే అనుకుని, వాటి వంక ముచ్చట పడుతూ చూస్తోంది.

మొహమాటానికైనా వద్దనాలని ఎప్పటికో తట్టింది కానీ అప్పటికే లేటయ్యింది. వాటివంక చూస్తూ "ఎందుకివన్నీ" అంది. బలహీనంగా పలికిన గొంతులో బలహీనత అంతా వినిపించింది.

"ఇదేమంత భాగ్యం. మీకు దొరకవనీ తెచ్చాను"

"ప్రసాద్ ఎలా ఉన్నాడు"

"మీ దయ వల్ల బాగున్నాడమ్మా. ఉద్యోగంలో చేరాడు."

"ఎప్పుడొస్తున్నాడు?"

"ఏమోనమ్మా?" అంటూ సంచీలో చివరిది తీశాడు. పెద్ద సీసాలో పాలు ఉన్నాయి. "మా సాంబడింట్లో గేదె ఈనిందమ్మా. తొలినాటి జున్నుపాలు. గట్టి అవుద్దేమో, మామూలు పాలు కలుపుకోండమ్మా" అని బాటిల్ టేబిల్ మీద పెట్టాడు.

అమ్మో జున్ను. అనుకుంది.

రాఘవయ్య వెళ్ళగానే 'ఇంటికి ఫోన్ చేసి, డ్రైవర్ తో ఇవన్నీ ఇంటికి పంపించి, అమ్మతో చెప్పి' మనసు ఏవేవో ప్లాసులేస్తోంది.

'బెల్లం తో పాటు మిరియాలు వెయ్యాలమ్మా. లేపోతే వాతం చేస్తది" ప్రొఫెసర్ పారం చెప్తున్నంత సీరియస్ గా ఉన్నాడు.

అన్నీ అమర్చాక , రాఘవయ్య అక్కడే నిల్చున్నాడు. ఎప్పటిలానే ముఖం గంభీరంగా ఉంది. కాస్త సంతోషంగా ఇస్తే బాగుండుకదా. మరి ఇలా నిరుత్సాహంగా ఇస్తే ఎలా తీసుకునేది.

పద్మకు నిరుత్సాహంగా అనిపించి, టేబిల్ మీద వాటిని చూసి, వీటిని స్టాఫ్ కు ఇచ్చేస్తా. నాకేమొద్దు' అని మనసులోనే అలిగి కూర్చుంది.

రాఘవయ్య నవ్వుతూ ఇవ్వాలి. అప్పుడే తీసుకోవాలనుకుని

"ఇంక అంతా బాగానే ఉందికదా. సంతోషమేగా" అంది.

"దీనికమ్మా సంతోషం?"

"ఏం, ప్రసాద్ కు బాగయ్యింది కదా? సంతోషంగా లేదా.?"

"ఏం సంతోషంగా ఉండమంటావు తల్లీ, ఊరు ఊరంతా ఏకమై నాకొడుక్కి ఎయిడ్స్ అన్నారు. ఎంత ఎలేసినట్టు చూశారో మీకెట్లా చెప్పేది. నేనూ మనిషినే గదా. సంతోషం ఏడనుండి తెచ్చుకునేది. ఒక్కళ్ళు మా ఇంటికి రాకపోతిరి. గుడికెళ్ళినా ఎడంగా కూసోబెట్టారు తల్లీ. దేవుడికైనా దయలేకపోయింది మామీద. బస్సులో నా పక్కన కూర్చునే మడిసి లేకపోయాడు. ఏడ నుండి తెచ్చుకోమంటావు నవ్వు.

నీతో చెప్పి ఏం లాభం లే. నీ పని నువ్వు చేశావు. మా వాడికి మందులిచ్చి బాగు చేశావు."

పద్మ ఆశ్చర్యంగా అతనివంకే చూస్తోంది. కాసేపాగి మళ్ళీ అన్నాడు.

"ఎన్నెన్ని మాటలు పడ్డామో, అయ్యన్నీ విని నేనూ, మా యాడదీ సచ్చిపోదామనుకున్నాం. ఆడు ఒంటరి అయిపోతాడని ఆగామంతే. ఇప్పుడైనా పేరుకే బతికున్నాం. వాళ్లన్న మాటలకు ఏనాడో చచ్చిపోయాము. " అంటూ కళ్ళొత్తుకున్నాడు.

"ఊరుకో రాఘవయ్య" పద్మ లేచి వచ్చి, అతన్ని కుర్చీలో కూర్చోబెట్టింది. చాలా రోజుల తర్వాత మనిషి స్పర్శ తగిలిందేమో. అతని గుబులంతా కళ్ళలోకి వచ్చేసింది. పద్మ చెయ్యి పట్టుకుని ఏడుస్తుంటే, ఏడవనిచ్చింది.

కొంత సేపటికి తనంత తానే సంబాళించుకున్నాడు. ఊరికెళ్తానని లేస్తే, భోజనం చేసి వెళ్లమంది.

"లేదమ్మా, భోజనం ఏళకాలేదింకా. ఇంటిదగ్గర అది ఎదురుచూస్తూ ఉంటది" అని లేచాడు.

రాఘవయ్యని బస్టాండ్ లో దింపమని డ్రైవర్ తో చెప్పి లోపలికి వచ్చింది. టేబిల్ మీద రాఘవయ్య పెట్టినవన్నీ చూస్తూ కూర్చుంది.

చేతిలో పట్టినన్ని వేరు శనక్కాయలను మాత్రం బాగ్ లో వేసుకుని, స్టాఫ్ ని పిలిచి, "ఇవన్నీ పంచుకోండి" అంది.

వెళ్ళబోతూ రాఘవయ్య చెప్పిన మాటలే వాళ్ళకూ చెప్పింది. “జున్ను పాలలో మిరియాలు వేసుకోండి. మిరియాలు ఘాటు. తక్కువగా వేసుకోండి.”

వాస్తవాలు కూడా మిరియాలు లాంటివే. ఘాటుగా ఉంటాయి.

ప్రతి ఆదివారం పద్మ చుట్టు పక్కల పల్లెలకు ఆరోగ్యం మీద అవగాహన కాంప్ లు నిర్వహించడానికి వెళ్తుంది. ఈసారి కాంప్ రాఘవయ్య ఊరిలో ఏర్పాటు చెయ్యమని ఆర్గనైజర్స్ కు చెప్పింది. కాంప్ ముందు మీటింగ్ జరగాల్సి ఉంది. ఆ ఊరి ప్రజాప్రతినిధికి తీరిక లేకపోవడంతో జరగలేదు. పేషంట్లనందరినీ చూసే సరికి మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట అయింది. నాయకుడికి తీరికయినట్టు, ఆయన వస్తున్నట్టు కబురు అందింది.

ఆయన పద్మతో చాలా మర్యాదగా మాట్లాడి, వివరాలవీ కనుక్కున్నాడు. మైక్ అందుకుని, అమెరికా రాజకీయాలు, పక్కరాష్ట్రాలను కుదిపేస్తున్న ఉద్యమాలు, తమ నాయకుడి తపన, నాయకత్వ పటిమ గురించి వివరించి, మైక్ పద్మ చేతికిచ్చాడు.

ఎక్కువ ఉపోద్ఘాతం లేకుండా మొదలెట్టింది.

“ఇప్పుడు ఆరోగ్యం గురించిన వివరాలు టీవీలో, కంప్యూటర్లలో ఢీగా దొరుకుతున్నాయి. సరైన దారిలో పొందని విజ్ఞానం ఒకోసారి ప్రమాద కరమే. కొన్ని వివరాలు డాక్టర్ ద్వారా తెలుసుకోవడమే మంచిది. శంఖంలో తీర్థం లాగా.

నేనీ ఊరికి రావడానికి ముఖ్య కారణం రాఘవయ్య. వాళ్ళ అబ్బాయి నా పేషంట్. అతనికొచ్చిన జ్వరం ఏదో వ్యసనం వల్ల వచ్చింది కాదని చెప్పాలనే వచ్చాను. జ్వరం రావడం, బరువు తగ్గిపోవడం ఇలాంటి లక్షణాలు ఒక్క ఎయిడ్స్ లోనే కాదు. వేరే కారణాల వల్ల కూడా జరగొచ్చు.

ప్రసాద్ కు జ్వరం రావడానికి వేరే కారణం ఉంది. అతనికి వచ్చిన జబ్బు, నాకైనా, మీకైనా, మనలో ఎవరికైనా వచ్చే అవకాశం ఉంది. జబ్బు రావడం, వచ్చిన వాళ్ళు చేసిన తప్పు కాదు. రోగాన్ని, నేరంగా పరిగణించడం, ఆ కుటుంబాన్ని దూరం పెట్టేయ్యడం, వారిని మానసికంగా ఎంత దెబ్బ తీస్తుందో అర్థం చేసుకోండి. ఆ వ్యాధి మనలో ఎవరికైనా వస్తే, ఆ అవమానాలు మనకే జరిగితే, తట్టుకోగలమా?

మందులు వాడాము. జబ్బు తగ్గిపోయింది. ఇవాళ ప్రసాద్ ఆరోగ్యంగా ఉన్నాడు. సంతోషంగా ఉంది. అలాగే ఒకందుకు బాధగా కూడా ఉంది, మన ప్రవర్తనకే ఏ మందూ లేదు.

సంస్కారం అన్నది ఏ మందులతో వస్తుంది?”

స్టేజ్ మీద నుండి దిగాక, అందరి మధ్యా ఉన్న రాఘవయ్య దగ్గరకు వెళ్ళింది.

“మీరేం బాధ పడకండి. ప్రసాద్ మంచి అబ్బాయి. నేను చూశానుకదా. అబ్బాయి పెళ్ళికి పిలవడం మర్చిపోవద్దు” లంచ్ రెడీ అయిందని ఆర్గనైజర్స్ చెప్పారు.

“ఏమనుకోవద్దు. నేను రాఘవయ్య కోసమే వచ్చాను. వాళ్ళింట్లోనే నా భోజనం.”

“వస్తున్నారని ముందే తెలిస్తే బాగుండేదమ్మా.” రాఘవయ్య మొహమాటంతో అన్నాడు.

“ఏంటి రాఘవయ్యా, రావద్దా నేను?”

“మీకు మామూలుగా భోజనం పెట్టడానికి మనసు రావడం లేదు.”

“ఏం పర్లేదు. నువ్వేం పెట్టినా తింటాను.”

"ఇదంతా నా భాగ్యం తల్లీ. "

"మీ ఇంటికొచ్చేది భోజనం కోసమే కాదులే పద."

పద్మ చేతులు పట్టుకుని కళ్ళ కద్దుకున్నాడు.

కళ్ళు తుడుచుకుని నవ్వాడు. రాఘవయ్య ముఖంలో ఏ భావమూ ఉండవనుకున్న పద్మకు,

దుఃఖమూ, అది తొలిగిన సంతోషమూ రెండూ కనిపించాయి.

ఈ నెల కథ చెప్పింది మా 'పి పి ఎల్'

అంటే డా. పాటకమూరి పద్మలత.

మా పి పి ఎల్ కు దాహం ఎక్కువ. చదువు దాహం. మామూలు కొలత గ్లాసుల్లో తీరే దాహం కాదు.

ముందు గైనకాలజీలో స్పెషలైజన్ చేసింది. ఆ తర్వాత జనరల్ మెడిసిన్ లో పీజీ చేసి, ఆ పైన ఎండో క్రైనాలజీలో సూపర్ స్పెషలైజేషన్ చేసి, ప్రస్తుతం గుంటూరులో ప్రాక్టీస్ చేస్తోంది.

ఈ డిగ్రీలన్నీ తను కష్టపడి చదివి, పోటీపరీక్షల్లో నెగ్గి, సీటు తెచ్చుకుని సంపాదించినవే.

నేను ప్రేమగా "జగమొండి" అని పిలిచుకుంటాను.

అలోచిస్తే, ఈ నెల కథ వ్రాయడానికి థీం ఇచ్చినందుకు కృతజ్ఞతలు తెలపాలా వద్దా అని మరీ మర్యాదస్తుల్లాగా మేము కృతజ్ఞతలు అవీ

చెప్పుకోవడం, స్నేహధర్మం కాదని అనిపించినా, అయినా అందరి ముందూ బాగోడు కనక,

"థాంక్స్ అమ్మాయ్, పి పి ఎల్"

మనసున్న మా పద్మలత కలకాలం ఆరోగ్యంగా నవ్వుతూ గడపాలని దీవిస్తూ

చందు శైలజ

